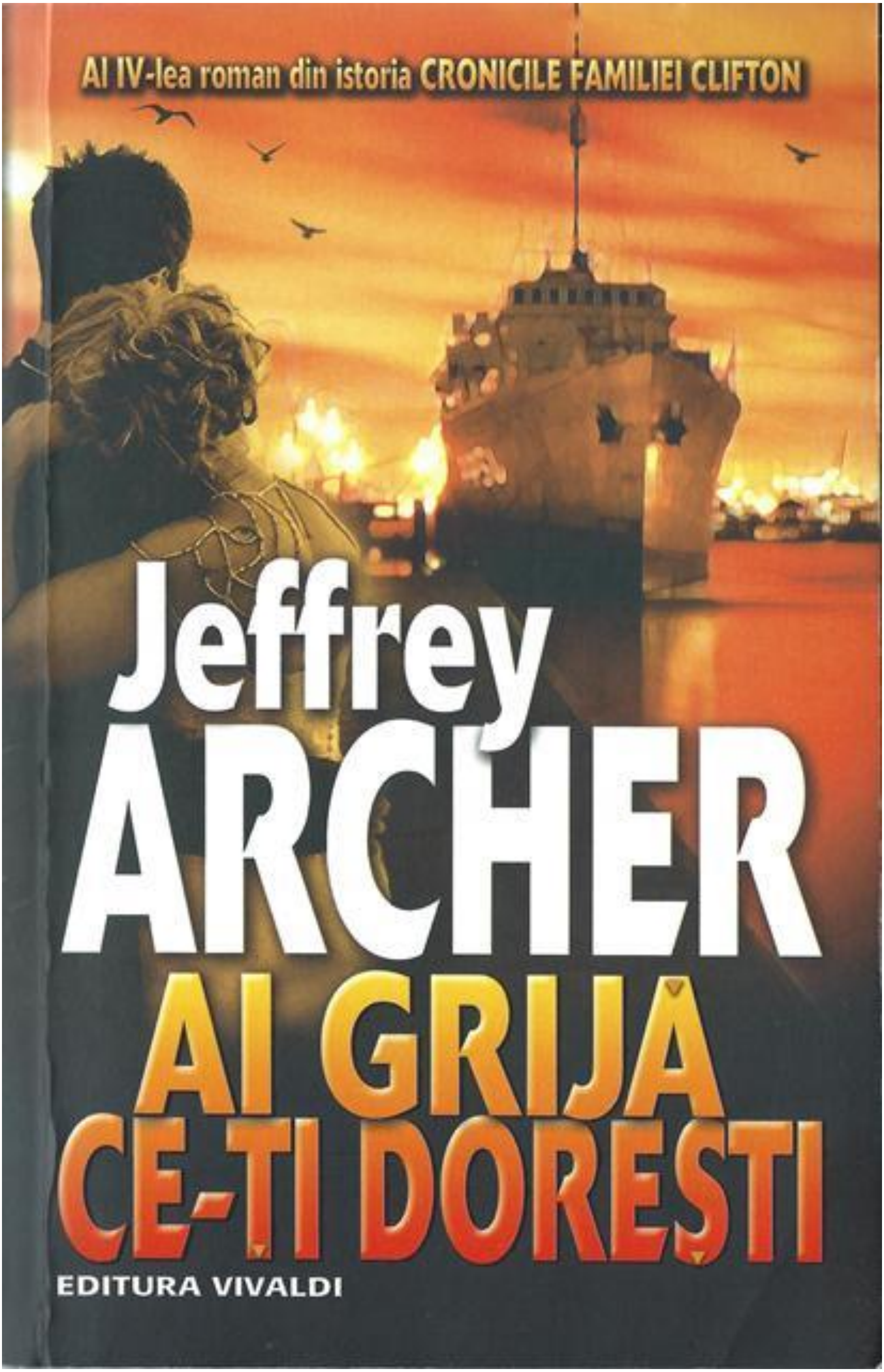

Al IV-lea roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
Jeffrey
ARCHER
AI GRIJĂ
CE-ȚI DOREȘTI
EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL IV

AI GRIJĂ CE-ȚI DOREȘTI

Titlul original: BE CAREFUL WHAT YOU WISH FOR, 2014
În românește de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI, 2014

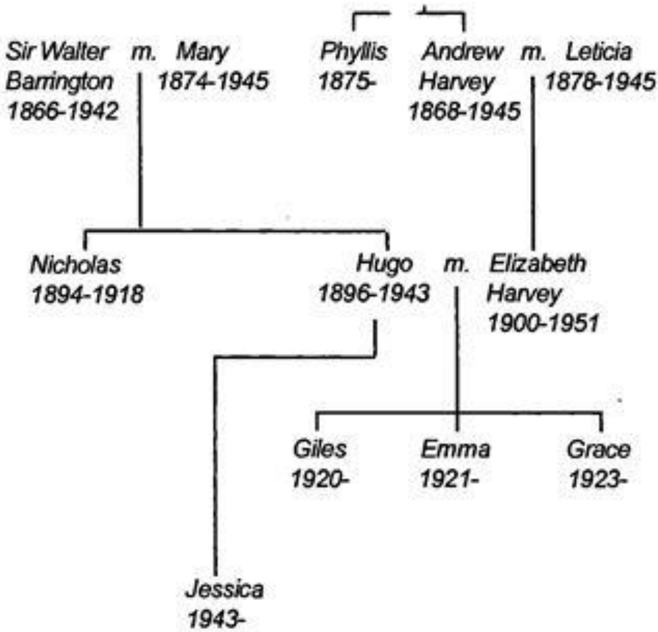
Versiune ebook: v1.0, iulie 2016

Cuprins

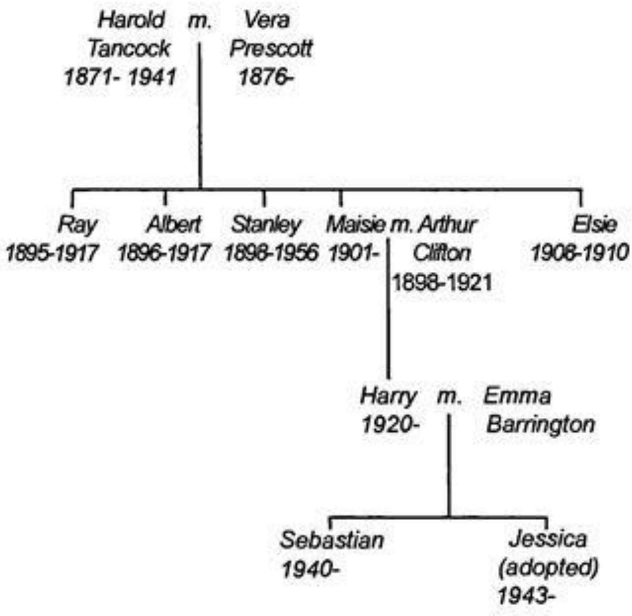
Pentru Gwyneth

Le mulțumesc următorilor pentru sfaturile
şi cercetările lor neprețuite:
Simon Bainbridge, Eleanor Dryden,
Pofesorului Ken Howard RA, Cormac Kinsella
Muzeului Național al Căilor Ferate, Bryan Organ
Alison Prince, Mari Roberts, Dr. Nick Robins
Shu Ueyama, Susan Watt şi lui Peter Wats.

THE BARRINGTONS

THE CLIFTONS

PROLOG

Sebastian a strâns mai tare volanul micuțului MG. Tirul din spatele lui i-a atins bara, împingându-i maşina înainte şi aruncându-i plăcuța de înmatriculare în aer. Sebastian a încercat să avanseze câțiva metri, dar nu putea merge mai repede din cauza tirului din față şi era strâns între cele două ca o armonică.

Câteva secunde mai târziu, au mai fost înghiontiți o dată, când tirul din spate a lovit MG-ul şi mai tare, împingându-l la vreo doi metri de tirul din față. Abia când tirul din spate i-a lovit a treia oară, cuvintele lui Bruno „Eşti sigur că ne-am hotărât corect?" i-au trecut lui Sebastian prin minte. S-a uitat la prietenul lui, care pălise de frică, agățat cu ambele mâini de bordul maşinii.

— Încearcă să ne omoare, a țipat el. Pentru numele Domnului, Seb, fă ceva!

Sebastian s-a uitat neajutorat la circulația dinspre sud, dar a văzut doar un trafic constant de maşini, îndreptându-se în cealaltă direcție.

Când tirul din față a început să încetinească şi-a dat seama că, dacă voiau să aibă vreo şansă de supraviețuire, trebuia să ia repede o decizie. S-a uitat la partea cealaltă a drumului, căutând disperat un loc liber printre maşini. Când tirul din spate i-a lovit a patra oară şi-a dat seama că nu avea de ales. A smucit brusc volanul spre dreapta, către acostament, direct prin fața maşinilor. Sebastian a apăsat puternic piciorul pe accelerație şi s-a rugat să ajungă în siguranța câmpiilor verzi care se întindeau în fața lor, înainte de a-l lovi o maşină.

Un camion şi o maşină au frânat ca să evite micuțul MG care traversa drumul chiar prin fața lor. O clipă, Sebastian s-

a gândit că va reuşi, până ce a văzut copacul. Şi-a luat piciorul de pe accelerație şi a cârmit spre stânga, dar era prea târziu. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost țipătul lui Bruno.

HARRY ŞI EMMA
1957 – 1958

1

Harry Clifton a fost trezit brusc de telefon. Era în mijlocul unui vis, dar nu a mai reuşit să şi-l amintească. Poate sunetul metalic insistent făcea parte din vis. S-a întors cu neplăcere pe partea cealaltă şi a clipit văzând micuţele limbi verzi, fosforescente, ale ceasului de lângă pat: 6:43 a.m. A zâmbit. Doar o singură persoană ar fi fost în stare să-l sune la acea oră matinală. A ridicat receptorul şi a murmurat cu o voce exagerat de somnoroasă:

— Bună dimineaţa, dragă. Nu s-a auzit nimic şi, o clipă, Harry s-a întrebat dacă nu cumva operatorul dăduse legătura în altă cameră. Era gata să lase jos receptorul când a auzit pe cineva plângând.

— Tu eşti, Emma?

— Da, a răspuns ea.

— Ce s-a întâmplat? a zis el, liniştitor.

— Sebastian a murit.

Harry nu a răspuns imediat, pentru că acum ar fi vrut să creadă că încă dormea.

— Cum se poate aşa ceva? a zis el în cele din urmă. De-abia ieri am vorbit cu el.

— A murit azi-dimineaţă, i-a răspuns Emma, incapabilă să spună mai mult de câteva cuvinte odată.

Harry s-a ridicat brusc, treaz de-a binelea.

— Într-un accident de maşină, a continuat Emma printre lacrimi.

Harry a încercat să rămână calm în timp ce o aştepta să-i spună exact ce se întâmplase.

— Mergeau împreună la Cambridge.

— Mergeau? a repetat Harry.

— Sebastian şi Bruno.

— Bruno mai trăieşte?

— Da, dar e într-un spital în Harlow şi nu sunt siguri că va trece noaptea asta.

Harry a aruncat pătura şi şi-a pus picioarele pe covor. Îi era frig şi greață.

— Voi lua imediat un taxi până la aeroport ca să prind primul zbor spre Londra.

— Eu mă duc direct la spital, i-a spus Emma. Nu a mai adăugat nimic altceva şi Harry s-a întrebat dacă nu cumva se întrerupsese convorbirea. Apoi a auzit-o şoptind:

— Trebuie ca cineva să identifice cadavrul.

*

Emma a lăsat receptorul jos, dar a mai durat o vreme până ce a avut curajul să se ridice. Până la urmă şi-a croit drum nesigură prin cameră, agățându-se de mobile, ca un marinar pe furtună. A deschis uşa salonului şi l-a găsit pe Marsden în hol, ținându-şi capul aplecat. Nu-l mai văzuse pe vechiul lor servitor dând vreun semn de emoție în fața unui membru al familiei şi cu greu a recunoscut ființa prăpădită care se agățase de cămin ca să se sprijine; masca lui de calm obişnuită fusese înlocuită de cruda realitate a morții.

— Mabel v-a pregătit bagajele pentru la noapte, doamnă, a mormăit el şi, dacă îmi permiteți, vă conduc eu la spital.

— Mulțumesc, Marsden, eşti foarte amabil, a zis Emma în timp ce el îi deschidea uşa.

Marsden a luat-o de braț şi au coborât treptele către maşină. I-a deschis portiera, ea s-a urcat şi s-a cufundat în tapițeria din piele, de parcă ar fi fost o bătrână. Marsden a pornit motorul, a trecut în viteza întâi şi a început lungul drum de la Manor House la spitalul Princess Alexandra din Harlow.

Emma şi-a dat seama brusc că nu-l sunase pe fratele ei, nici pe sora ei, Grace, ca să-i anunțe ce se întâmplase. Îi va suna pe Grace şi pe Giles diseară, când era mai probabil să fie singuri. Nu era ceva ce ar fi dorit să le împărtăşească în fața unor străini. Apoi a simțit o durere arzătoare în stomac, de parcă ar fi fost înjunghiată. Cine îi va spune lui Jessica că

nu-şi va mai vedea fratele niciodată? Va mai fi ea aceeaşi fetiță veselă care alerga în jurul lui Seb ca un cățeluş iubitor, dând din coadă cu o adorație de nestăpânit? Jessica nu trebuia să audă vestea din gura altcuiva, ceea ce însemna că Emma urma să revină la Manor House cât mai repede posibil.

Marsden a tras în fața benzinăriei locale, unde se ducea de obicei vineri după-masă. Când vânzătorul de la benzinărie a zărit-o pe doamna Clifton pe bancheta din spate a Austin-ului A30 verde şi-a atins borul şepcii. Ea nu l-a observat, iar tânărul s-a întrebat ce greşise. A umplut rezervorul, apoi a ridicat capota ca să verifice nivelul uleiului. După ce a trântit capota la loc, a salutat-o iar, dar Marsden a plecat fără un cuvânt şi fără să-i dea bacşişul obişnuit de şase penny.

— Ce i-o fi apucat? a murmurat tânărul, în timp ce maşina dispărea.

De îndată ce s-au întors pe drum, Emma a încercat să-şi amintească cuvintele folosite de profesorul de la colegiul Peterhouse când îi dăduse veştile rele. „Îmi pare rău că trebuie să vă spun, doamnă Clifton, că fiul dumneavoastră a fost ucis într-un accident de maşină.” În afara acestei declarații seci, domnul Padget nu părea să ştie mare lucru dar, i-a explicat, el nu era decât un mesager.

Întrebările se învârteau în mintea Emmei. De ce plecase fiul ei la Cambridge cu maşina, când ea îi cumpărase un bilet de tren doar cu câteva zile înainte? Cine conducea, Sebastian sau Bruno? Merseseră prea repede? Le explodase un cauciuc? Fusese implicată o altă maşină? Atât de multe întrebări, dar ea se îndoia că cineva ştia toate răspunsurile.

La câteva minute după ce sunase profesorul, sunase şi poliția să întrebe dacă domnul Clifton putea să vină la spitalul Princess Alexandra, în Harlow, ca să identifice cadavrul. Emma le-a explicat că soțul ei era la New York, într-un turneu de vânzare a cărților. Ea n-ar veni în locul lui, dacă n-ar şti că el nu va ajunge în Londra decât a doua zi.

Slavă Domnului că venea cu avionul şi nu va mai pierde timpul traversând Atlanticul cinci zile şi jelind singur.

În timp ce Marsden trecea prin diverse oraşe necunoscute, Chippenham, Newbury, Slough, numele lui don Pedro Martinez i-a trecut de câteva ori prin minte Emmei. Era oare posibil ca el să fi dorit să se răzbune pentru ceea ce se petrecuse în Southampton cu doar câteva săptămâni mai înainte? Dar, dacă cealaltă persoană din maşină fusese fiul lui Martinez, Bruno, ideea aceasta nu prea avea sens. Gândurile Emmei au revenit la Sebastian când Marsden a ieşit de pe autostrada de Vest pe care circulaseră de câteva ore bune şi s-a îndreptat spre nord, în direcția A1; drum pe care Sebastian călătorise doar cu puține ore mai înainte. Emma citise odată că în momentele marilor tragedii personale, toată lumea nu dorea decât să întoarcă timpul înapoi. Şi ea făcea la fel.

Cum lui Sebastian nu i s-a părut că drumul a mai durat mult, îi ieşea rareori din minte. Şi-a amintit momentul naşterii lui, când Harry era la închisoare de cealaltă parte a lumii, primii lui paşi, la vârsta de opt luni şi patru zile, primul lui cuvânt, „Mai mult", şi prima lui zi la şcoală, când directorul a dorit să-l exmatriculeze, dar a fost apoi iertat când a câştigat bursa la Cambridge. Atâtea lucruri care-l aşteptau, atâtea realizări, toate devenite istorie într-un moment. Şi, în cele din urmă, groaznica ei greşeală când îi permisese secretarului de cabinet s-o convingă că Seb ar trebui să se implice în planurile guvernului de a-l aduce pe don Pedro Martinez în fața justiției. Doar dacă ar fi refuzat cererea lui sir Alan Redmayne. Dacă l-ar fi refuzat, singurul ei fiu ar mai fi încă în viață. Dacă, dacă...

După ce au ajuns la periferia oraşului Harlow, Emma s-a uitat prin parbriz şi a văzut un semn de circulație care îi îndrepta către spitalul Princess Alexandra. A încercat să se gândească la ce se aştepta de la ea. După câteva minute, Marsden a trecut prin nişte porți din fier forjat care nu erau niciodată închise şi a ajuns la intrarea în spital. Emma a

coborât din maşină şi s-a îndreptat către uşa din faţă, în timp ce Marsden a plecat să caute un loc de parcare.

Ea i-a spus tinerei recepţionere numele şi zâmbetul de pe figura fetei a fost înlocuit cu o privire plină de compasiune.

— Sunteţi amabilă să aşteptaţi un moment, doamnă Clifton? a spus ea ridicând receptorul. Îl voi anunţa pe domnul Owen că sunteţi aici.

— Domnul Owen?

— El era medicul de serviciu atunci când fiul dumneavoastră a fost adus azi-dimineaţă.

Emma a încuviinţat şi au început să se învârtă gânduri amestecate înlocuind amintiri amestecate. *Cine, de ce, când...* S-a oprit doar când o asistentă cu guler apretat şi îmbrăcată corect s-a interesat:

— Dumneavoastră sunteţi doamna Clifton? Emma a încuviinţat. Vă rog să veniţi cu mine.

Asistenta a condus-o pe Emma pe un coridor cu pereţii verzi. Niciuna n-a spus nimic. Dar ce-ar fi putut spune, de fapt? Au ajuns în faţa unei uşi pe care scria „Domnul William Owen, FRCS”. Asistenta a bătut la uşă, a intrat şi s-a dat deoparte să-i permită şi Emmei să intre.

Un bărbat slab, cu un început de chelie şi o figură tristă de antreprenor de pompe funebre, s-a ridicat de la birou. Emma s-a întrebat dacă omul acesta zâmbea vreodată.

— Bună ziua, doamnă Clifton, a spus el, înainte de a o invita să stea pe singurul scaun confortabil din cabinet. Îmi pare rău că ne întâlnim în circumstanţe atât de nefericite, a mai adăugat el.

Emma s-a simţit prost pentru bietul om. De câte ori pe zi trebuia să spună aceleaşi cuvinte? După privirea de pe faţa lui, asta nu făcea să-i fie mai uşor.

— Îmi pare rău că sunt multe hârtii de completat, dar mi-e teamă că medicul legist va cere o identificare formală înainte de a trece la ele.

Emma şi-a aplecat capul şi a izbucnit în plâns, dorind, după cum îi sugerase Harry, să-l fi lăsat pe el să se ocupe de

sarcina aceasta ingrată. Domnul Owen a sărit din spatele biroului, s-a ghemuit lângă ea şi a spus:

— Îmi pare atât de rău, doamnă Clifton.

*

Harold Guinzburg n-ar fi putut să fie mai atent şi mai de ajutor. Editorul lui Harry i-a rezervat un loc în primul zbor spre Londra, la clasa întâi. Cel puțin, va sta confortabil, s-a gândit Harold, cu toate că nu-şi putea imagina că bietul om va fi în stare să doarmă. S-a decis că nu era momentul să-i dea veştile bune, aşa că l-a rugat doar pe Harry să-i transmită condoleanțe Emmei.

Când Harry a plecat de la Pierre Hotel, după patruzeci de minute, l-a găsit pe şoferul lui Harold pe trotuar, aşteptând să-l ducă la aeroportul Idlewild. Harry s-a urcat pe bancheta din spate a limuzinei, pentru că nu dorea să discute cu nimeni. Instinctiv, gândurile lui s-au întors la Emma şi la ce o aştepta. Nu-i plăcea ideea că ea trebuia să identifice trupul fiului lor. Poate personalul spitalului îi va sugera să aştepte întoarcerea lui.

Harry nu s-a gândit că urma să fie printre primii pasageri care traversau Atlanticul fără oprire, pentru că gândurile lui se îndreptau doar către Sebastian şi la cât de mult aşteptase el să meargă la Cambridge să-şi înceapă primul an la universitate. Şi după aceea... presupusese că, având în vedere talentul natural al lui Seb la limbi străine, îşi va fi dorit să meargă la Foreign Office, sau să devină translator, sau poate chiar să predea, sau...

După ce Comet-ul a decolat, Harry a refuzat paharul de şampanie oferit de o stewardesă zâmbitoare care, oricum, nu putea să ştie că el nu avea motive de veselie. Nu i-a explicat de ce nu voia să mănânce sau să doarmă. În timpul războiului, când era în spatele liniilor inamice, Harry se antrenase să stea treaz câte treizeci şi şase de ore, rezistând doar pe adrenalina indusă de frică. Ştia că nu va putea

dormi până ce nu-şi va vedea fiul pentru ultima oară şi bănuia că nici mult după aceea: adrenalina disperării.

*

Consultantul a condus-o tăcut pe Emma, pe un coridor sumbru, până ce s-au oprit în fața unei uşi închise pe care scria un singur cuvânt: Morgă, cu litere negre pe sticla jivrată. Domnul Owen a împins uşa şi s-a dat deoparte s-o lase pe Emma să intre. Uşa s-a închis în spatele ei cu un scârțâit. Brusca schimbare de temperatură a făcut-o să tremure, apoi ochii ei s-au fixat pe o targa aflată la jumătatea camerei. Conturul unui corp abia se vedea sub cearşaf.

Un legist cu halat alb stătea în fața tărgii, dar nu a zis nimic.

— Sunteți gata, doamnă Clifton? a întrebat-o domnul Owen, blând.

— Da, a zis Emma, hotărâtă, cu unghiile înfipte în palme.

Owen a încuviințat şi legistul a tras cearşaful deoparte arătând o figură rănită şi distrusă pe care Emma a recunoscut-o imediat. A țipat, s-a prăbuşit în genunchi şi a început să suspine incontrolabil.

Domnul Owen şi legistul nu au fost surprinşi de reacția previzibilă a acestei mame la prima vedere a fiului ei mort, dar au fost şocați când ea a spus calmă:

— Acesta nu e Sebastian.

2

Când taxiul s-a oprit lângă spital, Harry a fost surprins s-o vadă pe Emma stând lângă intrare, aşteptându-l. A fost şi mai surprins când ea a alergat spre el, cu uşurarea întipărită pe față.

— Seb trăieşte, a strigat ea, chiar înainte să ajungă lângă el.

— Dar mi-ai spus... a început el în timp ce ea îl îmbrățişa.

— Poliția a greşit. Au presupus că proprietarul maşinii conducea şi, prin urmare, cel din scaunul pasagerului era Seb.

— Înseamnă că Bruno era pasagerul? a întrebat Harry, încet.

— Da, a zis Emma, simțindu-se puțin vinovată.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? a spus Harry, dându-i drumul.

— Nu. Ce vrei să spui?

— Înseamnă că poliția trebuie să-i fi spus lui Martinez că fiul lui a supraviețuit, iar el a descoperit ulterior că Bruno murise, nu Sebastian.

Emma şi-a plecat capul.

— Bietul om, a comentat ea, în timp ce intrau în spital.

— Doar dacă... a început Harry, fără să termine propoziția. Deci cum se simte Seb? a întrebat el, liniştit. În ce stare e?

— Mă tem că destul de rea. Domnul Owen mi-a spus că nu prea mai sunt multe oase întregi în corpul lui. Se pare că va sta mai multe luni în spital şi s-ar putea să-şi trăiască restul vieții într-un cărucior cu rotile.

— Să fim mulțumiți că trăieşte, a zis Harry, punându-şi brațul pe umărul soției sale. Ne lasă să-l vedem?

— Da, dar câteva minute. Şi ai grijă, dragă, e acoperit cu ghips şi bandaje, aşa că s-ar putea nici să nu-l recunoşti.

Emma l-a luat de mână şi l-a dus la primul etaj, unde s-au întâlnit cu o femeie care purta o uniformă albastru-închis şi

care se agita, cu ochii pe pacienți, urmărind din când în când restul personalului.

— Sunt domnişoara Puddicombe, a declarat ea, întinzând mâna.

— Pentru tine e asistenta-şefă, a şoptit Emma.

Harry i-a strâns mâna şi a spus:

— Bună dimineața, domnişoară asistentă-şefă.

Fără alt cuvânt, micuța asistentă-şefă i-a condus în salonul Bevan unde erau două rânduri de paturi, toate ocupate. Domnişoara Puddicombe a navigat până la un pacient aflat la capătul şirului de paturi. A tras perdeaua din jurul lui Sebastian Arthur Clifton, după care a plecat. Harry s-a uitat fix la fiul său. Piciorul lui stâng era prins de un scripete, în tracțiune, în timp ce piciorul drept, care era tot acoperit cu ghips, era întins pe pat. Capul îi era acoperit de bandaje, care-i lăsau doar un ochi liber să se uite la părinții lui, dar buzele lui nu s-au mişcat.

Când Harry s-a aplecat să-l sărute pe frunte, primele cuvinte rostite de Sebastian au fost:

— Cum e Bruno?

*

— Îmi pare rău că trebuie să vă interoghez după tot ce ați pățit, a spus inspectorul-şef Miles. N-aş face-o, dacă n-ar fi absolut necesar.

— Şi de ce este necesar? a întrebat Harry, care îi cunoştea bine pe detectivi şi metodele lor de obținere a informațiilor.

— Încă nu sunt convins că ceea ce s-a întâmplat pe A1 a fost un accident.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Harry, uitându-se direct la detectiv.

— Nu vreau să spun nimic special, domnule, dar analiştii noştri au studiat atent maşina şi au impresia că sunt câteva lucruri care nu se leagă.

— Adică? a întrebat Emma.

— Pentru început, doamnă Clifton, a spus Miles, nu ne putem da seama de ce fiul dumneavoastră a traversat banda centrală când risca evident să fie lovit de alt vehicul.

— Poate a avut o defecțiune la mașină? a sugerat Harry.

— La asta ne-am gândit și noi la început, a replicat Miles. Însă, cu toate că mașina era grav avariată, niciunul dintre cauciucuri nu explodase. Iar arborele de direcție era intact, ceea ce nu e obișnuit în astfel de accidente.

— Asta nu prea e dovada unei crime, a spus Harry.

— Nu, domnule, i-a zis Miles și, dacă ar fi doar atât, nu ar fi fost suficient să-i cer procurorului să mute cazul la DPP. Dar un martor a declarat ceva ciudat.

— Ce anume a spus el?

— Ea, a zis Miles, uitându-se în agendă. O doamnă Challis ne-a spus că a fost întrecut de un MG decapotabil care încerca să depășească un convoi de trei tiruri pe banda interioară, când tirul din față a trecut pe banda exterioară, cu toate că nu era nicio altă mașină în fața lui. Și atunci, șoferul MG-ului a trebuit să frâneze brusc. Al treilea tir a trecut și el atunci pe banda exterioară, din nou, fără niciun motiv evident, iar tirul din mijloc și-a menținut viteza, nelăsându-i MG-ului nicio posibilitate de a depăși sau de a se deplasa în siguranța benzii de margine. Doamna Challis ne-a mai spus că cele trei tiruri au ținut MG-ul blocat în această poziție destul de mult timp, a continuat detectivul, până ce șoferul, fără niciun motiv evident, a trecut pe banda centrală, în partea cealaltă, direct în traficul intens.

— Ați reușit să interogați vreunul dintre șoferii tirurilor? a întrebat Emma.

— Nu. N-am reușit să găsim niciunul dintre ei, doamnă Clifton. Și să nu credeți că n-am încercat.

— Dar ceea ce sugerați este de neimaginat, a spus Harry. Cine ar vrea să omoare doi băieți nevinovați?

— Aș fi fost de acord cu dumneavoastră, domnule Clifton, dacă n-am fi descoperit recent că Bruno Martinez nu

intenționa de la început să-şi însoțească prietenul la Cambridge.

— De unde ştiți?

— Pentru că prietena lui, domnişoara Thornton, a venit şi ne-a informat că plănuise să meargă la cinema cu Bruno în acea zi, dar a trebuit să anuleze în ultimul moment pentru că răcise. Inspectorul-şef şi-a scos un stilou din buzunar, a întors o pagină în agendă şi s-a uitat direct la părinții lui Sebastian înainte de a-i întreba:

— Aveți motive să credeți că cineva ar fi vrut să-i facă rău fiului dumneavoastră?

— Nu, a spus Harry.

— Da, a spus Emma.

3

— Ai grijă să termini treaba de data asta, s-a răstit don Pedro Martinez. N-ar trebui să fie prea greu, a mai spus el, tolănindu-se în fotoliu. Eu am reuşit să umblu prin tot spitalul ieri-dimineață, aşa că noaptea ar trebui să fie mult mai uşor.

— Cum vreți să scăpăm de el? a întrebat, nepăsător, Karl.

— Tăiați-i gâtul, a spus Martinez. Nu ai nevoie decât de un halat alb, un stetoscop şi un bisturiu. Vezi să fie ascuțit.

— Poate n-ar fi prea bine să-i tăiem gâtul băiatului, a sugerat Karl. Mai bine îl sufoc cu o pernă şi îi las să creadă că a murit din cauza rănilor.

— Nu. Vreau ca puştiul Clifton să moară încet şi dureros. De fapt, cu cât mai încet, cu atât mai bine.

— Înțeleg cum vă simțiți, şefu', dar n-aş vrea să-i dau detectivului şi alte motive ca să-şi redeschidă cercetările.

Martinez a părut dezamăgit.

— Bine, atunci sufocă-l, a spus el, reluctant. Dar ai grijă să dureze cât mai mult posibil.

— Vreți să-i implic şi pe Diego şi Luis?

— Nu. Dar vreau să participe la funeralii, ca prieteni ai lui Sebastian, aşa, ca să ne poată spune ce s-a întâmplat. Vreau să aud că au suferit la fel de mult ca mine atunci când mi-am dat seama că nu Bruno fusese supraviețuitorul.

— Dar despre...

Telefonul de pe biroul lui don Pedro a început să sune. A înşfăcat receptorul:

— Da?

— Pe fire un colonel Scott-Hopkins, a spus secretara lui. Vrea să discute o problemă personală cu dumneavoastră. Zice că e urgent.

*

Toți patru își aranjaseră agendele, ca să poată fi în oficiul cabinetului din Downing Street la nouă, în dimineața următoare.

Sir Alan Redmayne, secretarul cabinetului, își anulase întâlnirea cu domnul Chauvel, ambasadorul francez, cu care planificase să discute implicațiile posibilei reveniri a lui Charles de Gaulle la Palatul Elysée.

Sir Giles Barrington MP nu urma să participe la întrunirea cabinetului fantomă deoarece, așa cum îi explicase domnului Gaitskell, liderul opoziției, avea o problemă urgentă de familie.

Harry Clifton nu va da autografe pe ultima sa carte, *Sângele e mai gros decât apa,* la Hatchards, în Piccadilly. Semnase deja o sută de exemplare mai înainte pentru a-l liniști pe manager, care n-a reușit să-și ascundă dezamăgirea, mai ales după ce aflase că duminică Harry va fi primul pe listă în topul bestsellerurilor.

Emma Barrington a amânat o întâlnire cu Ross Buchanan pentru a discuta ideile președintelui pentru construcția unui pachebot de lux care, în cazul în care consiliul îl va susține, va face parte din Linia Maritimă Barrington.

Cei patru s-au așezat în jurul unei mese ovale din biroul secretarului de cabinet.

— Mă bucur că ați reușit să ajungeți, cu toate că v-am anunțat așa de târziu, a spus Giles din capătul îndepărtat al mesei. Sir Alan a încuviințat. Dar sunt sigur că veți putea înțelege că domnul și doamna Clifton sunt îngrijorați că viața fiului lor ar putea fi încă în pericol.

— Le împărtășesc îngrijorarea, a spus Redmayne și permiteți-mi să vă spun cât de rău mi-a părut când am auzit de accidentul fiului dumneavoastră, doamnă Clifton. Și nu numai din cauză că mă simt parțial vinovat pentru cele întâmplate. Totuși, permiteți-mi să vă asigur că nu am stat degeaba. În weekend, am discutat cu domnul Owen, cu inspectorul-șef Miles și cu procurorul local. Toți au fost foarte cooperanți. Iar eu sunt de acord cu Miles și anume că

sunt destule dovezi că don Pedro Martinez a fost implicat cumva în accident. Privirea exasperată a Emmei l-a făcut pe sir Alan să adauge repede: Cu toate acestea, dovezile şi siguranța sunt adesea lucruri diferite şi, după ce am aflat că Martinez nu ştia că fiul lui se afla atunci în acea maşină, am ajuns la concluzia că s-ar putea gândi să lovească iar, oricât de irațional ar putea părea.

— Ochi pentru ochi, a spus Harry.

— Ai putea avea dreptate, a zis secretarul de cabinet. Este clar că nu ne-a iertat pentru ceea ce el consideră a fi furtul a opt milioane de lire din banii lui, cu toate că erau falşi şi cu toate că s-ar putea să nu-şi fi dat încă seama că guvernul era în spatele acelei operații. Nu e nicio îndoială că-l consideră pe fiul dumneavoastră personal responsabil pentru cele întâmplate la Southampton şi îmi pare rău doar că, atunci, nu v-am luat îngrijorarea în serios.

— Vă mulțumesc pentru asta, cel puțin, a spus Emma. Dar nu dumneavoastră vă întrebați întruna când şi unde va lovi Martinez din nou? Şi că oricine poate intra şi ieşi din acel spital la fel de uşor ca dintr-o stație de autobuz?

— Sunt de acord, a zis Redmayne. Am făcut şi eu acelaşi lucru ieri după-masă. Această mărturisire a dus la o tăcere care i-a permis să continue: Totuşi, vă asigur, doamnă Clifton, că, de data aceasta, am luat toate măsurile necesare ca să mă asigur că fiul dumneavoastră nu mai este deloc în pericol.

— Le puteți comunica domnului şi doamnei Clifton motivul încrederii dumneavoastră? a întrebat Giles.

— Nu, sir Giles, nu pot.

— De ce nu? s-a interesat Emma.

— Pentru că, de data aceasta, am fost obligat să-i implic pe secretarul Guvernului şi pe secretarul Ministerului de Apărare, de asemenea, aşa că sunt legat de regulile de confidențialitate ale Consiliului de Coroană.

— Ce aiureală mai e şi asta? a întrebat Emma. Aveți grijă, pentru că vorbiți de viața fiului meu.

— Dacă orice am vorbi se va afla, a spus Giles, întorcându-se către sora lui, chiar şi după douăzeci şi cinci de ani va fi important să se ştie că nici tu, nici Harry n-aţi ştiut că miniştrii Coroanei erau implicaţi.

— Vă mulţumesc, sir Giles, a spus secretarul de cabinet.

— Sunt gata să mai suport mesajele acestea pompoase şi codate prin care comunicaţi, a spus Harry, atâta timp cât pot fi sigur că viaţa fiului meu nu mai e în pericol, pentru că, dacă i se mai întâmplă ceva lui Sebastian, sir Alan, voi da vina pe o singură persoană.

— Vă accept admonestarea, doamnă Clifton. Totuşi, vă pot confirma că Martinez nu mai constituie un pericol pentru Sebastian şi pentru alţi membri ai familiei dumneavoastră. Cinstit vorbind, am încălcat regulile foarte tare ca să mă asigur că orice încercare de a-l omorî va însemna mai mult decât valorează viaţa lui Martinez.

Harry părea încă sceptic şi, cu toate că Giles înclina să-l creadă pe sir Alan, şi-a dat seama că ar trebui să ajungă prim-ministru înainte ca secretarul de cabinet să-şi dezvăluie motivele încrederii în siguranţa măsurilor luate şi poate nici atunci.

— Totuşi, a continuat sir Alan, nu trebuie să uităm că Martinez este un om lipsit de scrupule şi un trădător şi n-am nicio îndoială că încă va dori să caute vreo formă de răzbunare. Şi, atâta timp cât respectă litera legii, noi nu prea avem ce să facem.

— Cel puţin vom fi pregătiţi, a spus Emma, conştientă de concluzia la care dorea să ajungă secretarul de cabinet.

*

Colonelul Scott-Hopkins a bătut la uşa cu numărul 44 din Eaton Square la zece fără un minut. După câteva momente, uşa din faţă i-a fost deschisă de un uriaş care-l făcea să pară pitic pe ofiţerul-comandant al SAS.

— Numele meu este Scott-Hopkins. Am o întâlnire cu domnul Martinez.

Karl s-a înclinat uşor şi a deschis uşa doar atât cât să-i permită oaspetelui domnului Martinez să intre. L-a însoțit pe colonel pe coridor şi a bătut la uşa biroului.

— Intră.

Când colonelul a intrat în cameră, don Pedro s-a ridicat de la birou şi şi-a privit bănuitor oaspetele. N-avea idee de ce omul de la SAS trebuia să-l vadă urgent.

— Doriți o cafea, domnule colonel? a întrebat don Pedro după ce au dat mâna. Sau ceva mai tare?

— Nu, mulțumesc, domnule. Este prea devreme pentru mine.

— Atunci vă rog să luați loc şi spuneți-mi pentru ce ați dorit să mă vedeți de urgență. S-a oprit. Cred că vă dați seama că sunt foarte ocupat.

— Sunt conştient cât de ocupat ați fost, în ultimul timp, domnule Martinez, aşa că voi trece direct la subiect.

Don Pedro a încercat să nu arate nimic, în timp ce se aşeza la loc, continuând să-l privească fix pe colonel.

— Scopul meu este să mă asigur că Sebastian Clifton va avea o viață lungă şi paşnică.

Masca de încredere arogantă a alunecat de pe fața lui Martinez. Şi-a revenit însă repede şi s-a ridicat brusc.

— Ce vreți să spuneți? a strigat el, agățându-se de brațul fotoliului.

— Cred că ştiți foarte bine, domnule Martinez. Totuşi, permiteți-mi să-mi exprim clar părerea. Am venit pentru a mă asigura că nu va mai surveni niciun atac asupra membrilor familiei Clifton.

Don Pedro a sărit din scaun şi a întins un deget înspre colonel.

— Sebastian Clifton era prietenul cel mai apropiat al fiului meu.

— Nu mă îndoiesc că aşa a fost, domnule Martinez. Dar instrucțiunile mele sunt cât se poate de clare şi doresc doar

să vă avertizez că, în cazul în care Sebastian sau oricare alt membru al familiei sale va fi implicat în vreun accident, atunci fiii dumneavoastră, Diego şi Luis, se vor afla în următorul avion spre Argentina şi nu vor călători la clasa întâi, ci în cală, în două cutii din lemn.

— Pe cine credeți că amenințați? s-a rățoit Martinez, cu pumnii încleştați.

— Pe un gangster american de două parale care, pentru că are bani şi locuieşte în Eaton Square, crede că poate fi considerat un gentleman.

Don Pedro a apăsat un buton aflat sub birou. După o clipă, uşa s-a deschis larg şi Karl a dat năvală înăuntru.

— Aruncă-l pe omul ăsta afară, a spus el, arătând spre colonel, iar eu îmi voi suna avocatul.

— Bună dimineața, locotenente Lunsdorf, a spus colonelul în timp ce Karl venea spre el. Ca fost membru al SS, cred că puteți aprecia poziția nefericită în care se află clientul dumneavoastră. Karl s-a oprit. Aşa că permiteți-mi să vă dau un sfat. Dacă domnul Martinez nu-mi va accepta condițiile, planurile noastre pentru dumneavoastră nu includ o deportare la Buenos Aires, unde se află foarte mulți dintre foştii voştri colegi; nu, noi ne gândim la altă destinație, un loc în care veți găsi foarte mulți cetățeni care vor fi foarte fericiți să ofere dovezi referitoare la rolul pe care l-ați jucat ca unul dintre locotenenții de încredere ai lui Himmler şi ce ați făcut pentru a obține informații de la ei.

— E o cacealma, a spus Martinez. Nu veți scăpa aşa uşor.

— Cât de puține lucruri ştiți cu adevărat despre britanici, domnule Martinez, a spus colonelul, ridicându-se din scaun şi îndreptându-se spre fereastră. Permiteți-mi să vă prezint câteva specimene tipice ale rasei noastre insulare.

Martinez şi Karl i s-au alăturat şi s-au uitat pe geam. De cealaltă parte a drumului stăteau trei bărbați pe care nu şi i-ar fi dorit ca inamici.

— Trei dintre colegii mei de încredere, a explicat colonelul. Unul dintre ei vă va urmări zi şi noapte, sperând că veți face

o mişcare greşită. În stânga este căpitanul Hartley, eliminat din nefericire din brigada regală de gardă pentru că a turnat benzină peste nevasta lui şi amantul acesteia, care dormeau liniştiți în tot acest timp până ce a aprins el chibritul. Bineînțeles, după ce a ieşit din închisoare, i-a fost greu să-şi găsească un serviciu. Asta până ce l-am cules eu de pe stradă şi i-am oferit un alt scop în viață.

Hartley le-a zâmbit cald, de parcă ştiau că vorbeau despre el.

— În mijloc este caporalul Crann, care este tâmplar de meserie. Îi place să taie cu fierăstrăul, lemn sau os, nu pare să conteze pentru el. Crann îi privea nepăsător. Dar mărturisesc, a continuat colonelul, că preferatul meu este sergentul Roberts, sociopat cu diplomă. E liniştit în majoritatea timpului, dar mi-e teamă că nu şi-a revenit complet după război. Colonelul s-a întors către Martinez. Nu i-am spus încă faptul că ați câştigat o avere colaborând cu naziştii, dar, desigur, aşa l-ați întâlnit pe locotenentul Lunsdorf. Această frântură de informație nu cred că i-o voi împărtăşi lui Roberts decât dacă mă enervați cu adevărat pentru că, ştiți, mama sergentului Roberts era evreică.

Don Pedro s-a întors de la geam şi l-a văzut pe Karl uitându-se fix la colonel ca şi cum ar fi fost foarte fericit să-l strângă de gât, dar acceptă faptul că acum nu era nici momentul, nici locul potrivit.

— Îmi pare bine că v-am atras atenția, a spus Scott-Hopkins, pentru că acum sunt mai sigur că vă veți da seama care sunt interesele dumneavoastră prioritare. Bună ziua, domnilor. Ies singur, nu e nevoie să mă conduceți.

4

— Avem multe probleme pe agenda de azi, a spus preşedintele. Aşa că aş prefera ca ceilalţi directori să discute scurt şi la obiect.

Emma venise să admire abordarea lui Ross Buchanan la conducerea întrunirilor de consiliu ale Liniei Maritime Barrington. El nu arăta vreo simpatie specială vreunuia dintre directori şi asculta cu atenţie pe oricine oferea un alt punct de vedere decât al lui. Din când în când, doar arareori, chiar putea fi convins să se răzgândească. Poseda, de asemenea, abilitatea de a rezuma o discuţie complexă, asigurându-se însă că punctul de vedere al fiecăruia era bine reprezentat. Emma ştia că unii membri ai consiliului considerau manierele lui scoţiene puţin cam dure, dar ei i se păreau doar practice şi se întreba uneori cum ar putea diferi abordarea ei de a lui, dacă ea va ajunge vreodată preşedinte. S-a răzgândit repede şi s-a concentrat asupra celui mai important reper de pe agendă. Emma repetase ce urma să spună cu o noapte înainte, iar Harry jucase rolul preşedintelui.

După ce Philip Webster, secretarul companiei, a citit minutele ultimei întruniri şi s-au discutat problemele ivite, preşedintele a trecut la primul reper de pe agendă: propunerea ca acest consiliu să scoată la licitaţie construcţia MV Buckingham, un pachebot de lux care va fi adăugat flotei Barrington.

Buchanan a dat de înţeles consiliului că lui i se părea singurul mod de a merge înainte, dacă Barrington spera să continue a fi una dintre primele linii de navigaţie din ţară. Mai mulţi membri ai consiliului au încuviinţat.

De îndată ce preşedintele a expus problema, a chemat-o pe Emma să prezinte părerea contrarie. Ea a început prin a sugera că, în timp ce scontul bancar era mare, compania îşi va consolida poziţia şi nu era cazul să rişte o asemenea

finanțare de valoare mare pe ceva care, după părerea ei, avea cam 50 şanse de reuşită.

Domnul Anscott, un director neexecutiv care fusese numit în consiliu de sir Hugo Barrington, răposatul ei tată, a sugerat că era timpul să tragă barca de la mal. Nimeni nu a râs. Contraamiralul Summers considera că n-ar trebui să se ia o astfel de decizie fără aprobarea acționarilor.

— Noi suntem la cârmă, i-a amintit Buchanan amiralului, prin urmare noi ar trebui să hotărâm. Amiralul s-a îmbufnat, dar n-a mai zis nimic. La urma-urmei, se va vedea la vot.

Emma a ascultat cu atenție cum fiecare membru al consiliului şi-a spus părerea şi s-a lămurit repede că directorii erau împărțiți în mod egal. Unul sau doi nu se hotărâseră încă, dar bănuia că, atunci când se va vota, va câştiga preşedintele.

După o oră, consiliul nu se apropiase deloc de luarea unei decizii, pentru că unii directori îşi repetau argumentele de mai devreme, ceea ce l-a iritat evident pe Buchanan. Dar Emma ştia că el va trece în cele din urmă mai departe, pentru că mai erau şi alte probleme care trebuiau discutate.

— Sunt obligat să spun, a comentat preşedintele, rezumând, că nu putem amâna mult luarea unei decizii, aşa că propun să trecem mai departe şi să ne gândim cu atenție la acest reper important. Cinstit vorbind, viitorul companiei este în joc. Propun ca, atunci când ne vom întâlni data viitoare, să votăm dacă este cazul să trecem la ofertă sau să renunțăm la această idee.

— Sau, cel puțin, să aşteptăm să se liniştească apele, a sugerat Emma.

Preşedintele a trecut cu neplăcere mai departe şi, cum celelalte probleme erau mai puțin stringente, atunci când Buchanan a întrebat dacă mai era vreo problemă, atmosfera încinsă de dinainte a devenit mai relaxată.

— Mai am doar o informație pe care trebuie s-o raportez consiliului, a spus secretarul. Cred că ați observat că prețul acțiunilor noastre a crescut constant în ultimele săptămâni

şi poate vă întrebaţi care este motivul, pentru că nu am anunţat nimic important şi n-am făcut nicio previziune în ultima vreme. Ei bine, ieri, misterul a fost rezolvat când am primit o scrisoare de la managerul Midland Bank din St James's, Mayfair, care m-a informat că unul dintre clienţii săi deţinea şapte şi jumătate la sută din stocul companiei şi, prin urmare, va fi numit director pentru a-i reprezenta în consiliu.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, a spus Emma. Nimeni altul decât maiorul Alex Fisher.

— Mă tem că da, a spus preşedintele lăsând garda jos.

— Şi se dă vreun premiu dacă ghicim pe cine va reprezenta bunul maior? a întrebat amiralul.

— Niciunul, a replicat Buchanan, pentru că aţi greşi. Deşi trebuie să mărturisesc că atunci când am auzit vestea prima oară, ca şi domniile voastre, am presupus că e vorba de vechea noastră prietenă, lady Virginia Fenwick. Totuşi, managerul de la Midland m-a asigurat că doamna nu este clientă a băncii. Când am insistat asupra problemei acţiunilor, mi-a spus politicos că nu avea permisiunea să divulge această informaţie, ceea ce, în limbaj bancar, înseamnă: vezi-ţi de treaba ta.

— De-abia aştept să aflu cum va vota maiorul în ceea ce priveşte construirea lui Buckingham, a spus Emma, zâmbind strâmb, pentru că putem fi siguri de un lucru. Pe oricine ar reprezenta, nu va acţiona în interesul companiei Barrington.

— Fii sigură, Emma, că nu aş dori ca răhăţelul acela să fie cel care înclină balanţa într-o parte sau alta, a spus Buchanan.

Emma a rămas fără grai.

Una dintre calităţile admirabile ale preşedintelui era abilitatea de a rezolva neînţelegerile, oricât de puternice ar fi fost, până la terminarea întrunirii consiliului.

— Deci, care sunt ultimele veşti despre Sebastian? a întrebat el, alăturându-i-se Emmei pentru o băutură înainte de masă.

— Asistenta-şefă e mulțumită de progresele pe care le face. Eu sunt încântată să spun că am putut vedea o ameliorare clară de fiecare dată când l-am vizitat. Ghipsul de pe piciorul stâng i-a fost scos, acum vede cu ambii ochi şi are câte o părere despre orice, de la motivele pentru care unchiul lui, Giles, este omul potrivit pentru a-l înlocui pe Gaitskell ca şef al Partidului Laburist, până la motivul pentru care aparatele de taxare din parcări nu sunt decât alt mod prin care guvernul complotează să ne fure banii câştigați cu greu.

— Sunt de acord cu el în ambele cazuri, a spus Ross. Să sperăm că exuberanța sa este preludiul unei recuperări complete.

— Chirurgul său pare să creadă că aşa va fi. Domnul Owen mi-a spus că în timpul războiului chirurgia modernă a avansat rapid, din cauză că atâția soldați trebuiau operați repede fără să se ceară a doua sau a treia părere. Acum treizeci de ani, Seb ar fi rămas într-un cărucior cu rotile tot restul vieții, dar acum, nu.

— Mai speră să ajungă la Cambridge în semestrul următor?

— Aşa cred. A primit o vizită recentă de la tutorele lui, care i-a spus că va merge la Peterhouse în septembrie, l-a dat chiar şi nişte cărți de citit.

— Ei, nu putem spune că are prea multe distracții pe-acolo.

— E ciudat că ai pomenit de asta, a zis Emma, pentru că, de curând, a devenit foarte preocupat de interesele companiei, ceea ce m-a surprins. De fapt, citeşte minutele tuturor întrunirilor companiei în întregime. A cumpărat chiar şi zece acțiuni, ceea ce-i oferă dreptul legal de a ne urmări toate mişcările şi pot să-ți spun, Ross, că nu e deloc timid când e vorba să-şi exprime părerile, mai ales cea referitoare la construirea navei Buckingham.

— Fără îndoială este influențat de bine cunoscuta părere a mamei lui asupra acestui subiect, a spus Buchanan, zâmbind.

— Nu. Şi asta e ciudat, a spus Emma. Mai este cineva care se pare că-l sfătuieşte asupra acestui subiect anume...

*

Emma a izbucnit în râs.

Harry s-a uitat la ea din celălalt capăt al mesei şi şi-a lăsat ziarul jos.

— Cum eu nu par să găsesc nimic deosebit de amuzant în The Times din dimineața aceasta, te rog, spune-mi şi mie gluma.

Emma a luat o înghițitură de cafea înainte de a reveni la Daily Express.

— Se pare că lady Virginia Fenwick, singura fiică a celui de-al nouălea conte de Fenwick, a intentat procedura de divorț împotriva contelui de Milano. William Hickey sugerează că Virginia va primi în jur de două sute cincizeci de mii de lire sterline, plus apartamentul lor din Lowndes Square, precum şi domeniul de la țară din Berkshire.

— Nu e un câştig prost pentru doi ani de muncă.

— Şi, desigur, Giles e menționat şi el.

— Aşa e întotdeauna când Virginia face titlurile din ziar.

— Da, dar de data aceasta este flatant, a spus ea, întorcându-se la ziar. „Primul soț al Virginiei, sir Giles Barrington, membru al Parlamentului pentru districtul Docklands, se bănuieşte că va deveni ministru de cabinet în cazul în care laburiştii vor câştiga alegerile viitoare.”

— Cred că e improbabil.

— „El s-a dovedit a fi un purtător de cuvânt remarcabil”, a continuat Emma, „şi s-a logodit de curând cu dr. Gwyneth Hughes, conferențiar la King’s College, Londra.” O poză mare a lui Gwyneth, o poză jalnică a Virginiei.

— Virginiei nu-i va plăcea asta, a spus Harry, revenind la The Times. Dar acum nu prea mai are ce face.

— Nu fi sigur de asta, a comentat Emma. Am impresia că acestui scorpion nu i-a fost încă scos complet acul.

*

Harry şi Emma mergeau de la Gloucestershire la Harlow în fiecare duminică, pentru a-l vizita pe Sebastian, însoţiţi în permanenţă de Jessica, pentru că ea nu dorea să scape ocazia de a fi împreună cu fratele ei mai mare. De fiecare dată când Emma ieşea pe porţile de la Manor House pentru a-şi începe lungul drum spre spitalul Princess Alexandra, îşi amintea când făcuse prima oară acel drum, sigură că fiul ei fusese ucis într-un accident de maşină. Emma era mulţumită că nu-i sunase atunci pe Grace şi pe Giles ca să-i anunţe şi că Jessica se afla la camping în Quantocks, cu instructorul fetelor, atunci când sunase telefonul. Doar bietul Harry petrecuse douăzeci şi patru de ore crezând că nu-şi va mai vedea niciodată fiul.

Jessica considera vizitele la Sebastian lumina zilelor ei. Când ajungea acolo, îi arăta ultima ei lucrare, după care acoperea fiecare bucată de ghips cu imagini ale Manor House, ale familiei şi prietenilor, apoi trecea la pereţii rezervei. Asistenta-şefă agăţa fiecare pictură nouă pe coridorul salonului, dar era de părere că nu va mai trece mult până ce vor ajunge pe scări, la etajul de dedesubt. Emma spera doar că Sebastian va ieşi din spital înainte ca desenele Jessicăi să ajungă până la recepţie. Se simţea puţin stânjenită ori de câte ori Jessica îi dădea asistentei-şefe ultima ei lucrare.

— Nu e nevoie să vă supăraţi, doamnă Clifton, a spus domnişoara Puddicombe. Ar trebui să vedeţi ce mâzgăleli primesc de la unii părinţi drăgăstoşi, care se mai şi aşteaptă să le agăţ în biroul meu. Oricum, când Jessica va deveni RA, le voi vinde pe toate şi cu acei bani voi construi încă un salon.

Emma nu avea nevoie să i se amintească talentul fiicei sale şi, din câte ştia, domnişoara Fielding, noua sa profesoară de pictură de la Red Maids, intenţiona să o înscrie

la o bursă la Slade School of Fine Arts şi părea sigură că va reuşi.

— Este o provocare, doamnă Clifton, să predai cuiva mult mai talentat decât tine, îi spusese odată domnişoara Fielding.

— Nu o lăsați să afle, a spus Emma.

— Toată lumea ştie, a zis domnişoara Fielding şi ne aşteptăm la realizări mari din partea ei în viitor. Nimeni nu va fi surprins când i se va oferi un loc la Royal Academy Schools, pentru prima oară la Red Maids.

Jessica părea, din fericire, să nu-şi dea seama de rarul ei talent, ca de multe alte lucruri, de altfel. Emma îl avertizase adesea pe Harry că nu va mai dura mult până ce va afla cine era tatăl ei şi a sugerat că ar fi mai bine dacă ar auzi mai întâi de la un membru al familiei şi nu de la un străin. Harry nu a prea părut dornic, în mod ciudat, s-o încarce cu motivul adevărat pentru care o adoptaseră de la căminul Dr. Barnardo cu atât de mult timp în urmă, ignorând alți candidați. Giles şi Grace s-au oferit să-i explice lui Jessica cum de aveau acelaşi tată, pe sir Hugo Barrington şi cum fusese mama ei responsabilă pentru moartea acestuia.

După ce Emma îşi parcă Austin-ul A30 în fața spitalului, Jessica sări afară, cu ultima ei pictură sub un braț şi cu un baton de ciocolată cu lapte Cadbury în cealaltă mână şi fugi până la patul lui Sebastian. Emma nu credea că cineva l-ar fi putut iubi mai mult pe fiul ei decât ea însăşi, dar, dacă totuşi ar fi fost cineva, aceasta era Jessica.

Când Emma a intrat în salon după câteva minute, a fost surprinsă şi încântată văzându-şi fiul coborât din pat după atâta vreme şi aşezat într-un fotoliu. Atunci când şi-a zărit mama, el s-a ridicat, s-a stabilizat pe picioare şi a sărutat-o pe ambii obraji. Altă premieră. Când se întâmplase oare, s-a întrebat Emma, ca mamele să nu-şi mai sărute copiii, iar tinerii să înceapă să-şi sărute mamele?

Jessica îi povestea fratelui ei, foarte detaliat, ce făcuse toată săptămâna, aşa că Emma s-a aşezat pe marginea patului şi i-a ascultat fericită aventurile pentru a doua oară.

Când a tăcut suficient de mult pentru ca Sebastian să apuce să spună şi el ceva, s-a întors spre mama lui şi a zis:

— Am recitit minutele ultimei întruniri a consiliului în dimineața asta. Îți dai seama că preşedintele va solicita votul săptămâna viitoare şi, de data aceasta, nu vei putea evita o decizie referitoare la construcția navei Buckingham?

Emma nu a comentat când Jessica s-a întors şi a început să deseneze bătrânul care dormea în patul de alături.

— Aş proceda la fel dacă aş fi în locul lui, a continuat Sebastian. Deci cine crezi că va câştiga?

— Nimeni nu va câştiga, a spus Emma, pentru că, oricare va fi rezultatul, consiliul va rămâne dezbinat până ce se va dovedi cine a avut dreptate.

— Să sperăm că nu, pentru că am impresia că aveți chiar în față o problemă mult mai mare şi care va cere ca tu şi preşedintele să colaborați.

— Fisher?

Sebastian a încuviințat.

— Şi Dumnezeu ştie cum va vota când se va discuta construcția lui Buckingham.

— Fisher va vota cum îi va cere don Pedro Martinez.

— Cum poți fi sigur că Martinez şi nu lady Virginia a cumpărat acțiunile? a întrebat Sebastian.

— După William Hickey, de la Daily Express, Virginia va trece prin alt divorț lung şi murdar acum, aşa că poți fi sigur că se va concentra asupra sumei pe care o poate smulge de la contele de Milan, înainte de a se decide cum s-o cheltuiască. Oricum, am motivele mele să cred că Martinez este în spatele acestei cumpărări de acțiuni.

— Ajunsesem şi eu la concluzia asta, a spus Sebastian, pentru că unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus Bruno, când eram în maşină, în drum spre Cambridge, a fost că tatăl lui se întâlnise cu un maior şi că a auzit numele „Barrington” în conversație.

— Dacă este adevărat, a spus Emma, Fisher îl va susține pe preşedinte, măcar ca să ajungă la Giles şi să-l împiedice să devină membru în Parlament.

— Chiar dacă o face, să nu crezi că nu va dori ca progresul navei Buckingham să meargă fără efort. Departe de asta. Va schimba părțile ori de câte ori va crede că va avea ocazia să dăuneze finanțelor – pe termen scurt – sau reputației – pe termen lung – ale companiei. Iartă-mi clişeul, dar lupii îşi schimbă blana, dar năravul, ba. Aminteşte-ți doar că scopul lui de bază este exact opusul scopului tău. Tu vrei ca firma să prospere, el vrea să eşueze.

— De ce ar vrea asta?

— Bănuiesc că ştii prea bine răspunsul, mamă. Sebastian a aşteptat să vadă ce va răspunde ea, dar Emma s-a mulțumit să schimbe subiectul.

— Cum de ai devenit atât de înțelept dintr-odată?

— Am luat lecții zilnice cu un expert. Şi, mai mult, eu sunt singurul său elev.

— Şi ce crede expertul tău că ar trebui să fac, dacă-mi doresc consiliul înapoi şi un vot decisiv împotriva construirii pachebotului Buckingham?

— Are un plan care te va ajuta să câştigi votul la următoarea întrunire a consiliului.

— Asta nu se poate atâta timp cât consiliul e împărțit egal.

— Oh, este posibil, a spus Sebastian, dar numai dacă eşti în stare să joci cu Martinez propriul lui joc.

— La ce te gândeşti?

— Atâta timp cât familia are douăzeci şi două de acțiuni din stocul companiei, a continuat Sebastian, ai dreptul să numeşti încă doi directori în consiliu. Deci, tot ce ai de făcut este să-i cooptezi pe unchiul Giles şi pe mătuşa Grace, iar ei te vor susține la votul crucial. Aşa nu poți pierde.

— N-aş putea face aşa ceva, a spus Emma.

— De ce nu, când sunt în joc atât de multe?

— Pentru că va submina poziția lui Ross Buchanan ca preşedinte. Dacă va pierde acest vot din cauză că familia s-a

aliat împotriva lui, nu va avea de făcut decât să-şi dea demisia. Şi bănuiesc că-l vor urma şi alți directori.

— Dar asta ar putea fi cea mai bună soluție pentru firmă.

— Posibil, dar trebuie să fiu văzută câştigând şi nu pot lăsa să mă bazez pe trucarea votului. Ăsta e un truc ieftin la care s-ar preta Fisher.

— Draga mea mamă, nimeni n-ar putea admira mai mult decât mine moralitatea ta, dar când faci afaceri cu Martinezii acestei lumi, trebuie să înțelegi că ei sunt lipsiți de morală şi vor fi fericiți să o ia pe ocolite. De fapt, el s-ar târî în canalul cel mai apropiat dacă i s-ar părea că aşa ar câştiga votul.

A urmat o tăcere lungă, până ce Sebastian a spus, liniştit:

— Mamă, când m-am trezit prima oară după accident, l-am găsit pe don Pedro la capătul patului. Emma s-a cutremurat. A zâmbit şi a spus: „Ce faci, dragă băiete?” Am dat din cap şi abia atunci şi-a dat seama că nu sunt Bruno. Nu voi uita niciodată privirea pe care mi-a aruncat-o înainte de a pleca. Emma nu a zis nimic. Mamă, crezi că a venit timpul să-mi spui de ce Martinez este atât de hotărât să îngenuncheze familia noastră? Pentru că nu e greu de ghicit că el pe mine intenționa să mă omoare pe A1 şi nu pe propriul lui fiu.

5

Eşti întotdeauna atât de nerăbdător, sergent Warwick, a *spus legistul în timp ce examina mai amănunțit cadavrul.*

Eşti în stare, cel puțin, să-mi spui cât timp stătuse în apă? a întrebat detectivul.

Harry a tăiat cuvântul „timp” şi a înlocuit *stătuse* cu *a stat.* A lăsat pixul jos şi a ridicat receptorul.

— Da? a răspuns el, cam tăios.

— Harry, sunt Harold Guinzburg. Felicitări, eşti la numărul opt în săptămâna asta. Harold suna în fiecare joi după-masă ca să-l anunțe unde se afla în lista bestsellerurilor. Eşti de nouă săptămâni la rând printre primii cincisprezece.

Harry fusese la numărul patru cu o lună înainte, cea mai înaltă poziție la care ajunsese vreodată şi, cu toate că nu recunoştea nici în fața Emmei, spera încă să se alăture grupului select de scriitori britanici aflați în topul listelor pe ambele maluri ale Atlanticului. Ultimele două romane cu William Warwick fuseseră pe locul întâi în Marea Britanie, dar primul loc din State încă îi scăpa.

— Cifra de vânzări contează în realitate, a spus Guinzburg, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Harry. Şi, oricum, am încredere că vei ajunge chiar mai sus când paperbackul va apărea în martie. Lui Harry nu i-au scăpat cuvintele *chiar mai sus* în loc de *numărul unu.* Ce mai face Emma?

— Pregăteşte un discurs asupra motivelor pentru care firma nu ar trebui să construiască un nou pachebot de lux tocmai acum.

— Nu prea pare să fie un bestseller, a comentat Harold. Şi Sebastian cum evoluează?

— E într-un scaun cu rotile. Dar chirurgul lui mă asigură că îl vor lăsa să iasă din el pentru prima oară săptămâna viitoare.

— Bravo. Asta înseamnă că vine acasă?

— Nu. Asistenta-şefă nu-i permite să călătorească atât de departe aşa de repede; poate va merge la Cambridge să-şi viziteze tutorele şi să ia un ceai cu mătuşa lui.

— Asta mi se pare mai rău decât şcoala. Totuşi, nu mai poate dura mult până ce va scăpa.

— Sau va fi dat afară. Nu ştiu ce se va întâmpla mai întâi.

— De ce vor să-l dea afară?

— Una sau două asistente au devenit mult prea interesate de Seb când dispare câte un bandaj şi mă tem că el nu le descurajează.

— Dansul celor şapte văluri, a spus Harold. Harry a râs. Mai speră să meargă la Cambridge în septembrie?

— După câte ştiu eu, da. Dar s-a schimbat foarte mult de la accident, aşa că nu mă mai surprinde nimic.

— Cum s-a schimbat?

— Nu-mi dau seama exact. Doar că s-a maturizat într-un fel pe care nu l-aş fi crezut posibil cu un an înainte. Şi cred că am aflat de ce.

— Sună interesant.

— Aşa şi este. Îți voi da detaliile data viitoare când vin la New York.

— Trebuie să aştept atât de mult?

— Da, pentru că este ceea ce scriu. N-am nicio idee ce se va întâmpla când întorc pagina.

— Mai spune-mi despre fata noastră minune.

— Nu începe şi tu, a zis Harry.

— Te rog spune-i lui Jessica că am atârnat pictura ei cu Manor House toamna, în salonul meu, lângă un Roy Lichtenstein.

— Cine-i Roy Lichtenstein?

— Ultima modă la New York, dar nu cred că va rezista prea mult. După mine, Jessica este mult mai bună. Spune-i, te rog, că, dacă-mi pictează oraşul New York toamna, îi voi face cadou Lichtenstein-ul de Crăciun.

— Mă întreb dacă a auzit de el.

— Înainte să închid, pot să îndrăznesc să întreb cum mai avansează noul roman cu William Warwick?

— Ar progresa al naibii mai repede, dacă n-aş fi întrerupt întruna.

— Îmi pare rău, a spus Harold. Nu mi-ai spus că scriai.

— Adevărul este că Warwick a dat de o problemă insurmontabilă. Sau, mai corect, eu am dat.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. De-aia tu eşti editorul, iar eu autorul.

— Ce problemă? a insistat Harold.

— Warwick a găsit cadavrul fostei lui soții pe fundul unui lac, dar este sigur că a fost ucisă înainte de a fi fost aruncată în apă.

— Şi care e problema?

— A mea sau a lui Warwick?

— Mai întâi, a lui Warwick.

— A fost lăsat să aştepte cel puțin douăzeci şi patru de ore înainte de a pune mâna pe raportul legistului.

— Şi problema ta?

— Mai am o zi înainte de a mă decide ce anume scrie în raportul acela.

— Warwick ştie cine i-a asasinat fosta nevastă?

— Nu e sigur. Acum sunt cinci suspecți şi fiecare dintre ei are un motiv… şi un alibi.

— Dar bănuiesc că tu ştii cine a făcut-o?

— Nu, nu ştiu, a recunoscut Harry. Pentru că, dacă nu ştiu eu, nici cititorul nu ştie.

— Nu e cam riscant?

— Sigur că da. Dar e o provocare mai mare aşa, atât pentru mine, cât şi pentru cititor.

— De abia aştept să citesc prima variantă.

— Şi eu.

— Îmi pare rău. Te las să te întorci la cadavrul fostei tale soții, din lac. Voi mai suna peste o săptămână să văd dacă ai aflat cine a aruncat-o acolo.

După ce Guinzburg a închis telefonul, Harry a lăsat receptorul jos și s-a uitat la foaia albă de hârtie din fața lui.

A încercat să se concentreze.

Deci, care e părerea ta, Percy?

E prea curând să fac o estimare exactă. Trebuie s-o duc înapoi în laborator pentru mai multe teste înainte de a-ți oferi un raționament mai exact.

Când mă pot aștepta să primesc raportul preliminar? a întrebat Warwick.

Întotdeauna ești așa de nerăbdător, William...

Harry s-a uitat în sus. Își dăduse brusc seama cine era criminalul.

*

Cu toate că Emma nu prea dorise să accepte sugestia lui Sebastian că ar trebui să-i coopteze pe Giles și Grace în consiliu pentru a se asigura că nu va pierde votul crucial, tot mai considera că era datoria ei să-și țină fratele și sora la curent cu cele petrecute. Emma era mândră că reprezenta familia în consiliu, cu toate că știa prea bine că niciunul dintre frații ei nu era prea interesat de cele întâmplate în spatele ușilor închise de la Barrington, atâta timp cât își primeau regulat dividendele.

Giles era preocupat de responsabilitățile sale în Camera Comunelor, care deveniseră și mai solicitante după ce Hugh Gaitskell îl invitase să participe la cabinetul-fantomă pentru a se ocupa de portofoliul european. Aceasta însemna că putea fi zărit mai rar în circumscripția sa, cu toate că era așteptat să ocupe un loc în consiliu și, în același timp, să viziteze regulat țările care vor vota dacă Marii Britanii i se va permite să se alăture EEC. Totuși, laburiștii fuseseră în fruntea sondajelor de mai multe luni și se părea că Giles va deveni ministru de cabinet după următoarele alegeri. Așa că ultimul lucru de care era preocupat erau necazurile de acasă.

Harry şi Emma au fost încântați când Giles şi-a anunțat, în cele din urmă, logodna cu Gwyneth Hughes, nu în rubrica socială din The Times, ci la editura Ostrich, din mijlocul circumscripției sale.

— Aş vrea să te văd însurat înainte de alegeri, a declarat Griff Haskins, agentul său din circumscripție. Şi, dacă Gwyneth va fi însărcinată în prima săptămână a campaniei, ar fi şi mai bine.

— Ce romantic, a oftat Giles.

— Nu mă interesează romanța, a spus Griff. Vreau să mă asigur că vei sta în Camera Comunelor după următoarele alegeri pentru că altfel nu vei putea să fii membru al cabinetului.

Giles ar fi vrut să râdă, dar ştia că Griff are dreptate.

— Ați fixat data? a întrebat Emma, care intrase să li se alăture.

— Pentru nuntă sau pentru alegeri?

— Pentru nuntă, idiotule.

— Şaptesprezece mai, La Oficiul Civic Chelsea, a spus Giles.

— E un contrast cam mare față de St Margaret's, Westminster, dar acum, cel puțin Harry şi cu mine ne putem aştepta la o invitație.

— I-am cerut lui Harry să fie cavalerul meu de onoare, a spus Giles. Dar nu sunt aşa de sigur în privința ta, a mai spus el, rânjind.

*

Momentul ar fi putut fi mai bun, dar era singura şansă pe care o avea Emma să-şi vadă sora în seara dinaintea întrunirii consiliului. Luase deja legătura cu acei directori care-i vor susține poziția, precum şi cu unul sau doi care nu erau încă hotărâți. Dar dorea ca Grace să afle că încă nu putea prevedea care va fi votul.

Grace era şi mai puțin interesată de averea companiei decât Giles şi, o dată sau de două ori, chiar uitase să-şi încaseze dividendele trimestriale. Fusese numită de curând Tutore Senior la Newnham, aşa că rareori trecea de periferia oraşului Cambridge. Emma o mai tenta din când în când să vină la Londra pentru o vizită la Royal Opera House, dar numai la matineu, cu timp suficient abia pentru un prânz înainte de a lua trenul înapoi la Cambridge. După cum i-a explicat Grace, nu-i păsa dacă doarme într-un pat străin. Era atât de sofisticată pe de-o parte şi atât de rurală pe de alta, remarcase odată mama lor.

Producția lui Luchino Visconti, „Don Carlos” de Verdi, se dovedise irezistibilă şi Grace chiar întârziase la prânz, ascultând-o pe Emma cum îi povesteşte despre riscurile investirii rezervei de bază a companiei într-un singur proiect. Grace îşi ciugulea salata în tăcere, comentând arareori, dar nespunând nimic important până ce numele maiorului Fisher nu a apărut în conversație.

— Şi el se însoară peste câteva săptămâni, mi s-a spus, a zis Grace, surprinzându-şi sora.

— Cine, în numele Domnului, ar vrea să se mărite cu creatura aia infamă?

— Se spune că Susie Lampton.

— De unde ştiu numele ăsta?

— Era la Red Maids când tu erai şefă de promoție, însă ea e cu doi ani mai mică decât tine, deci nu prea ai cum să ți-o aminteşti.

— Doar după nume, a spus Emma. Acum e rândul tău să mă pui la curent.

— Susie era deja o frumusețe de la şaisprezece ani şi o ştia. Băieții se opreau şi se holbau cu gurile căscate când trecea pe lângă ei. După Red Maids, a luat primul tren disponibil spre Londra şi s-a angajat la o agenție de fotomodele. Când se plimba pe rampă, Susie nu a ascuns faptul că-şi căuta un soț bogat.

— Dacă aşa voia, Fisher nu era prea potrivit.

— Poate nu fusese atunci, dar acum, la treizeci şi ceva de ani, cu zilele ei de manechin de modă terminate, un director de la Linia Maritimă Barrington, susținut de un milionar argentinian, ar putea fi ultima ei şansă.

— E aşa de disperată?

— Oh, da, a răspuns Grace. A fost părăsită de două ori, o dată chiar la altar şi mi s-a spus că a cheltuit deja banii oferiți de tribunal pentru încălcarea promisiunii de căsătorie. Şi-a amanetat chiar şi inelul de logodnă. Domnul Micawber nu e un personaj cu care să fie familiară.

— Biata femeie, a spus Emma încet.

— Nu e nevoie să suferi din cauza lui Susie, a liniştit-o Grace. Fata asta are o viclenie naturală pe care nu o vei găsi nici în curriculumul unei universități, a mai spus ea, înainte de a-şi termina cafeaua. Vezi că nu ştiu pentru cine îmi pare mai rău, pentru că nu cred că toate astea vor dura mult. Grace s-a uitat la ceas. Trebuie s-o iau din loc. Nu-mi pot permite să pierd ultimul tren. Şi, fără să mai spună altceva, a sărutat-o uşor pe sora ei pe obraji, a părăsit restaurantul şi a chemat un taxi.

Emma a zâmbit urmărindu-şi sora dispărând în spatele unui taxi negru. Manierele elegante nu erau poate printre talentele ei, dar era femeia pe care Emma o admira cel mai mult. Mai multe generații trecute şi prezente de la Cambridge nu puteau decât să beneficieze că fuseseră învățați de tutorele senior la Newnham.

Când Emma a cerut nota de plată, a observat că sora ei lăsase o liră pe marginea farfuriei; nu era genul de femeie care să se lase întreținută de altcineva.

*

Cavalerul de onoare i-a dat mirelui o verighetă simplă din aur. Giles a pus, la rândul lui, inelul pe al treilea deget al mâinii stângi a domnişoarei Hughes.

— Vă declar acum soţ şi soţie, a spus ofiţerul stării civile. Poţi săruta mireasa.

Sir Giles şi lady Barrington au fost întâmpinaţi de un ropot de aplauze. Ospăţul care a urmat a fost ţinut la Cadogan Arms pe King's Road. Giles părea decis ca această nuntă să se deosebească de prima cât mai mult posibil, ceea ce era evident pentru toată lumea.

Când Emma a intrat în cârciumă, l-a zărit pe Harry discutând cu agentul lui Giles, care zâmbea vesel.

— Un candidat însurat primeşte mai multe voturi decât unul divorţat, i-a explicat Griff lui Harry înainte să bea al treilea pahar de şampanie.

Grace discuta cu mireasa care fusese, nu demult, unul dintre candidaţii ei la doctorat. Gwyneth i-a amintit că prima oară îl întâlnise pe Giles la o aniversare a lui Grace.

— Ziua mea de naştere a fost doar un pretext pentru acea petrecere, a spus Grace, fără să explice.

Emma şi-a întors atenţia iar spre Harry, care tocmai fusese agăţat de Deakins, fără îndoială pentru a schimba poveşti despre experienţele lor diferite de când fuseseră cavaleri de onoare ai lui Giles. Emma nu-şi mai amintea dacă acum Algernon era profesor la Oxford. Arăta ca unul, dar aşa arătase de la şaisprezece ani şi, chiar dacă nu avusese pe atunci barba aceea neîngrijită, părea să fie îmbrăcat în acelaşi costum.

Emma a zâmbit când a văzut-o pe Jessica stând turceşte pe jos, desenând pe spatele unui şerveţel portretul lui Sebastian – care ieşise din spital doar ca să poată participa la nuntă, cu obligaţia de a reveni înainte de şase după-masă – vorbind cu unchiul lui. Giles se aplecase şi îl asculta atent pe nepotul său. Nu trebuia să ghicească subiectul.

— Dar dacă Emma ar pierde votul… a spus Giles.

— Este improbabil ca Barrington să declare vreun profit în viitorul apropiat, aşa că nu te mai poţi baza pe dividendele trimestriale.

— Sunt şi veşti bune?

— Da, dacă Ross Buchanan are dreptate în ceea ce priveşte pachebotul de lux şi este un operator iscusit, atunci pe Barringtons o aşteaptă un viitor strălucit. Şi-ți poți lua locul în cabinet fără să te îngrijorezi că va trebui să supraviețuieşti cu un salariu de ministru.

— Trebuie să spun că sunt încântat că eşti atât de interesat de afacerile familiei şi pot spera doar că vei continua şi după ce vei ajunge la Cambridge.

— Poți să fii sigur, a spus Sebastian, pentru că pe mine mă interesează viitorul companiei, a zis Sebastian. Sper că va fi o afacere de familie când voi ajunge preşedinte.

— Chiar crezi că e posibil ca Barrington să dea faliment? a întrebat Giles, părând îngrijorat pentru prima oară.

— Pare improbabil, dar nu ne ajută faptul că maiorul Fisher a ajuns iar în consiliu, pentru că sunt convins că interesele sale în firmă sunt opuse celor ale noastre. De fapt, dacă don Pedro Martinez se dovedeşte a fi sponsorul lui, nici măcar nu sunt sigur că supraviețuirea firmei Barrington face parte din planul lor pe termen lung.

— Am încredere că Ross Buchanan şi Emma vor fi pe măsura lui Fisher şi chiar a lui Martinez.

— Posibil. Dar aminteşte-ți că ei nu cântă întotdeauna aceeaşi partitură, iar Fisher va profita de asta. Şi chiar dacă-l potolesc o vreme pe Fisher, el nu are de aşteptat decât doi ani pentru ca totul să-i cadă în brațe.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Giles.

— Nu e niciun secret că Ross Buchanan vrea să se retragă în curând şi am aflat că a cumpărat un teren în Perthshire, situat convenabil lângă trei terenuri de golf şi două râuri, ceea ce-i va permite să se ocupe de hobby-urile lui. Deci nu va mai dura mult până ce compania îşi va căuta un alt preşedinte.

— Dar dacă se va retrage Buchanan, nu-i aşa că mama ta va ajunge preşedinte? La urma-urmei, este membru al familiei, şi noi controlăm douăzeci şi doi la sută din stocul de acțiuni.

— Însă, până atunci, Martinez ar putea să obțină şi el douăzeci şi doi la sută din stoc, poate chiar mai mult, pentru că ştim sigur că încă vânează acțiunile Barrington de cum ajung pe piață. Şi cred că putem presupune, când e vorba de preşedinte, că el va avea alt candidat în minte.

6

Când Emma a intrat în sala de consiliu în acea vineri dimineața, nu a fost surprinsă să găsească acolo majoritatea directorilor. Doar moartea ar fi fost o scuză acceptabilă pentru neparticiparea la acea întrunire; ceea ce Giles numea „pisica cu şapte cozi”.

Preşedintele discuta cu contraamiralul Summers. Clive Anscott, bineînțeles, era adâncit în conversație cu partenerul lui de golf, Jim Knowles, care o informase deja pe Emma că-l vor susține pe preşedinte la vot. Emma li s-a alăturat lui Andy Dobbs şi David Dixon, care afirmaseră mai înainte că o vor susține.

Philip Webster, secretarul companiei şi Michael Carrick, directorul financiar, studiau două proiecte navale ale arhitectului pentru pachebotul de lux propus, care fuseseră puse pe masa consiliului, alături de ceva ce Emma nu mai văzuse până atunci, un model la scară al MV Buckingham. A recunoscut că arăta seducător şi băieților le plac jucăriile.

— Va fi un vot strâns, i-a spus Andy Dobbs Emmei când s-a deschis uşa sălii şi cel de-al zecelea director şi-a făcut apariția.

Alex Fisher a rămas lângă uşă. Părea puțin nervos, ca un elev nou în prima zi a trimestrului, care se întreabă dacă vreunul dintre ceilalți băieți va vorbi cu el. Preşedintele s-a îndepărtat imediat de grupul lui şi a traversat camera ca să-l salute. Emma s-a uitat cum Ross a dat cu răceală mâna cu maiorul, nu ca şi cum şi-ar fi salutat un coleg respectat. Când era vorba de Fisher, aveau aceeaşi părere.

Când pendula din colțul camerei a bătut de zece, conversațiile au încetat imediat şi directorii s-au aşezat la locurile lor, în jurul mesei. Fisher, ca o debutantă la un bal, a stat în picioare până ce a mai rămas un singur loc liber, de parcă ar fi jucat Scaune muzicale. S-a strecurat pe locul gol, vizavi de Emma, dar nu s-a uitat înspre ea.

— Bună dimineața, a spus preşedintele după ce s-au aranjat toți. Îmi permiteți să deschid această şedință urându-i bun venit înapoi în rândurile noastre maiorului Fisher, ca director?

Doar o singură persoană a mormăit:

— Bine, bravo, dar acesta nu fusese în consiliu când Fisher mai fusese director.

— Acesta este desigur al doilea mandat al maiorului în consiliu, deci este obişnuit cu modul nostru de lucru şi cu lealitatea la care ne aşteptăm din partea oricărui membru atunci când reprezintă această mare companie.

— Mulțumesc, domnule preşedinte, a răspuns Fisher. Şi aş dori să spun cât de încântat sunt că am revenit în consiliu. Lăsați-mă să vă asigur că voi acționa întotdeauna păstrând în minte ceea ce eu consider că ar fi cele mai bune interese ale Barrington's.

— Mă bucur să aud asta, a spus preşedintele. Totuşi, este datoria mea să vă amintesc, cum o fac pentru orice membru nou al consiliului, că este ilegal ca un director să cumpere sau să vândă acțiuni ale companiei fără să informeze mai înainte bursa, precum şi pe secretarul companiei.

Dacă Fisher a simțit că acest comentariu acid era îndreptat către el, săgeata nu şi-a atins ținta, pentru că el doar a încuviințat şi a zâmbit, cu toate că domnul Webster înregistra cuvintele preşedintelui în minută. Emma era cel puțin mulțumită că, de data aceasta, comentariul se înregistrase în procesul-verbal.

De îndată ce minuta ultimei întruniri a fost citită şi aprobată, preşedintele a spus:

— Membrii consiliului au observat, desigur, că există un singur reper pe agenda şedinței de azi. După cum ştiți cu toții, cred că a venit momentul să luăm o decizie care, şi nu exagerez, va hotărî viitorul companiei Barrington şi poate şi viitorul câtorva dintre noi care, în prezent, fac parte din firmă.

A fost limpede că mulți directori au fost surprinşi de remarcile de deschidere ale lui Buchanan şi au început să discute în şoaptă între ei. Ross aruncase o grenadă de mână în mijlocul mesei, cu amenințarea sa implicită că, dacă nu va câştiga votul, îşi va da demisia din funcția de preşedinte.

Problema Emmei era că nu avea şi ea o grenadă de mână. Nu putea amenința cu demisia din mai multe motive, printre care şi faptul că niciun alt membru al familiei nu i-ar fi luat locul în consiliu. Sebastian o sfătuise deja că, dacă nu va câştiga votul, putea să plece, iar ea şi Giles îşi vor vinde acțiunile, ceea ce va avea dublul avantaj de a obține un profit frumos pentru familie şi-l va debusola pe Martinez.

Emma s-a uitat la portretul lui sir Walter Barrington. Îl putea auzi pe bunicul spunând: „Nu face nimic ce vei regreta ulterior, copile."

— Aşa că hai să discutăm simplu şi la obiect, a continuat Ross Buchanan. Şi să sperăm că toți directorii îşi vor exprima opiniile fără teamă. A aruncat apoi cea de-a doua grenadă. Ținând cont de aceasta, sugerez ca doamna Clifton să deschidă dezbaterile, nu numai pentru că ea se opune planului meu de a construi un nou pachebot de lux chiar acum, dar şi ca să nu uităm că ea deține douăzeci şi doi la sută din acțiunile companiei, iar ilustrul ei strămoş, sir Joshua Barrington, a fondat această companie cu mai mult de o sută de ani în urmă.

Emma sperase mai curând să fie printre ultimii la rând, pentru că era sigură că preşedintele va face rezumatul şi cuvintele ei vor fi aproape uitate până ce va veni rândul lui. Cu toate acestea, era hotărâtă să-şi expună în forță argumentele.

— Mulțumesc, domnule preşedinte, a zis ea, uitându-se pe notițe. Aş dori să încep prin a spune că, oricare ar fi concluzia discuției de azi, ştiu că toți sperăm că veți continua să conduceți această companie mulți ani de acum încolo.

— Bine zis, bravo, rostite cu voce tare, au urmat acestei declarații și Emma a simțit că a pus la loc cuiul uneia dintre grenade.

— După cum ne-a amintit președintele, străbunicul meu a fondat această firmă cu mai mult de o sută de ani în urmă. El era un bărbat cu un simț neobișnuit de a prinde o ocazie, fiind în același timp capabil, cu același talent, să evite o capcană. Mi-aș dori să am viziunea lui sir Joshua, pentru că atunci aș putea să vă spun, a continuat ea, arătând planul arhitectului, dacă aceasta este o ocazie sau o capcană. Rezerva mea referitoare la acest plan este că proiectul înseamnă că ne vom pune toate ouăle în același coș. Să riscăm un astfel de procentaj din rezervele companiei într-o singură acțiune s-ar putea dovedi a fi o ocazie pe care o vom regreta cu toții. La urma-urmei, viitorul afacerilor cu pacheboturi de lux pare să fie instabil. Două linii majore de navigație au declarat deja pierderi în acest an, citând expansiunea industriei aerospațiale de pasageri ca motiv pentru dificultățile avute. Și nu este o coincidență că scăderea numărului pasagerilor noștri de pe navele transatlantice este corelată cu o creștere a numărului pasagerilor de pe avioane în aceeași perioadă. Faptele sunt simple. Oamenii de afaceri doresc să ajungă la întrunirile lor cât mai repede posibil și să revină acasă cât mai curând. Este de înțeles. S-ar putea să nu ne placă această schimbare a preferințelor publice, dar am fi nechibzuiți dacă am ignora consecințele pe termen lung. Cred că ar trebui să rămânem la afacerea care a oferit firmei Barrington reputația mondială: transportul cărbunelui, mașinilor utilajelor industriale, oțelului, alimentelor și al altor mărfuri și să-i lăsăm pe alții să depindă de pasageri. Am încredere că, dacă vom continua cu afacerea noastră de bază – cargouri care au cabine doar pentru vreo douăzeci de pasageri – compania va supraviețui în aceste vremuri tulburi și va continua să aibă un profit considerabil în fiecare an, oferindu-le acționarilor noștri beneficii frumoase pentru investițiile lor. Nu doresc să joc la

noroc toți banii de care această companie a avut grijă atâția ani, bazându-mă pe toanele unui public nestatornic.

E timpul pentru grenada mea de mână, s-a gândit Emma, întorcând pagina.

— Tatăl meu, sir Hugo Barrington – nu veți găsi niciun portret al lui pe pereții acestei camere ca să ne amintească de conducerea sa – a reuşit, în doar doi ani, să îngenuncheze această companie, iar Ross Buchanan a avut nevoie de tot talentul, priceperea şi ingeniozitatea sa pentru a ne reface averea, fapt pentru care îi suntem etern recunoscători. Totuşi, pentru mine, ultima propunere este un pas prea îndepărtat şi, prin urmare, propun ca acest consiliu să o respingă şi să ne continuăm afacerile noastre de mărfuri, ca în trecut. Prin urmare, invit consiliul să voteze împotriva rezoluției.

Emma era încântată să vadă că unul sau doi membri mai în vârstă ai consiliului, care erau nehotărâți mai înainte, încuviințau acum. Buchanan i-a invitat pe ceilalți directori să participe la discuții şi, după o oră, fiecare îşi spusese părerea, cu excepția lui Alex Fisher, care nu spusese nimic.

— Domnule maior, acum că ați auzit părerile colegilor noştri, poate ați dori să ne împărtăşiți opinia dumneavoastră.

— Domnule preşedinte, a spus Fisher, în ultima lună am studiat minutele detaliate ale şedințelor de consiliu anterioare, referitoare la acest subiect şi sunt sigur de un lucru: nu ne putem permite să tergiversăm prea mult şi trebuie să decidem într-un fel sau altul.

Fisher a aşteptat ca strigătele de „Bine spus, bravo” să se liniştească înainte de a continua.

— I-am ascultat cu interes pe colegii mei directori, mai ales pe doamna Clifton, care am impresia că a prezentat un caz rezonabil şi bine argumentat, cu o pasiune considerabilă, amintindu-mi lunga asociere a familiei sale cu firma. Dar înainte de a decide cum să votez, aş vrea să ştiu de ce preşedintele e atât de sigur că ar trebui să construim Buckingham chiar acum, pentru că vreau să mă conving că

este un risc care trebuie asumat şi nu altceva, după cum a sugerat doamna Clifton.

— Deştept băiat, a spus amiralul.

Emma s-a întrebat, o clipă, dacă s-ar fi putut să-l fi judecat greşit pe Fisher iar acesta chiar ținea la bunul mers al companiei. Apoi şi l-a amintit pe Sebastian spunând că lupul îşi schimbă blana, dar năravul ba.

— Mulțumesc, domnule maior, a spus Buchanan.

Emma nu se îndoia că, în ciuda cuvintelor bine alese şi bine expuse, Fisher se hotărâse deja. Hotărârea lui Fisher fusese luată de alții pentru el, iar el va respecta instrucțiunile lui Martinez. Dar nu ştia care erau acele instrucțiuni.

— Membrii consiliului sunt conştienți de părerile mele ferme referitoare la acest subiect, a început preşedintele, uitându-se simultan la şapte titluri pe o singură coală. Cred că decizia pe care o vom lua azi este clară deja. Această companie doreşte să facă un pas înainte sau trebuie să fim satisfăcuți să călcăm apa? Nu trebuie să vă amintesc că firma Cunard a lansat de curând două nave de pasageri, P&O construieşte Canberra la Belfast şi Union Castle adaugă Windsor Castle şi Transvaal Castle flotei lor sud-africane, iar noi suntem mulțumiți să stăm şi să aşteptăm în timp ce competitorii noştri, ca nişte pirați, au luat controlul oceanelor. Nu va exista niciodată un moment mai propice ca Barrington să între în afacerile cu pasageri, transatlantice vara, croaziere iarna. Doamna Clifton ne-a arătat că numărul pasagerilor noştri scade şi are dreptate. Dar asta doar pentru că flota noastră este veche şi nu mai putem oferi servicii pe care clienții noştri le pot găsi în altă parte la un preț competitiv. Şi, dacă azi vom decide să nu facem nimic, ci doar să aşteptăm momentul potrivit, după cum a spus doamna Clifton, alții vor profita desigur de absența noastră şi ne vor lăsa cu ochii în soare, simpli spectatori. Da, sigur, după cum a arătat maiorul Fisher, ne vom asuma un risc, dar marii antreprenori, ca sir Joshua Barrington erau

întotdeauna gata să o facă. Şi, lăsaţi-mă să vă amintesc, acest proiect nu constituie riscul financiar sugerat de doamna Clifton, a mai zis el, arătând spre modelul pachebotului aflat în centrul mesei, pentru că putem să acoperim o bună parte din cheltuieli construind acest vas magnific din rezervele noastre actuale şi nu vom fi obligaţi să împrumutăm sume mari de la bancă pentru a-l finanţa. Simt că sir Joshua Barrington ar fi aprobat aşa ceva. Buchanan a făcut o pauză şi s-a uitat la colegii lui directori. Cred că astăzi ne aflăm în faţa unei decizii dure: să nu facem nimic, mulţumiţi că stăm liniştiţi sau să votăm pentru viitor şi să oferim acestei companii şansa de a continua să conducă în lumea liniilor maritime, cum a făcut-o în ultimul secol. Prin urmare, cer consiliului să-mi susţină propunerea şi să investim în viitor.

În ciuda cuvintelor înălţătoare ale preşedintelui, Emma tot nu era sigură cum se va vota. Apoi a venit momentul în care Buchanan a scos cuiul celei de-a treia grenade.

— Îl rog acum pe secretarul companiei să invite fiecare director să declare dacă este pentru sau împotriva propunerii.

Emma presupusese că, în conformitate cu procedurile normale ale companiei, va fi un vot secret, care i-ar fi dat o şansă mai bună de a-şi asigura majoritatea. Totuşi, şi-a dat seama că, dacă va obiecta în acest ultim stadiu al dezbaterilor, acest lucru va fi perceput ca un semn de slăbiciune, ceea ce l-ar fi ajutat pe Buchanan.

Domnul Webster a pus o singură foaie de hârtie dintr-un dosar în faţa lui şi a citit rezoluţia.

— Membrii consiliului sunt invitaţi în acest moment să voteze asupra rezoluţiei propuse de preşedinte şi susţinute de secretarul companiei şi anume dacă firma ar trebui să înceapă construcţia unui nou pachebot de lux, MV Buckingham.

Emma ceruse ca ultimele trei cuvinte să fie adăugate rezoluţiei, pentru că spera că unii dintre membrii mai

conservatori ai consiliului îşi vor permite să mai amâne puțin luarea deciziei.

Secretarul companiei a deschis registrul de procese verbale şi a citit cu voce tare numele directorilor, unul câte unul.

— Domnul Buchanan.

— Sunt de acord cu propunerea, a răspuns preşedintele, fără să ezite.

— Domnul Knowles.

— De acord.

Domnul Dixon.

— Împotrivă.

Domnul Anscott.

— De acord.

Emma a însemnat cu un punct sau cu o cruciuliță fiecare nume de pe lista ei. Până acum nu fuseseră surprize.

— Amiralul Summers.

— Împotrivă, a declarat el, ferm.

Emmei nu-i venea să creadă. Amiralul se răzgândise, ceea ce însemna că, dacă toți ceilalți îşi vor menține poziția, nu putea pierde.

— Doamna Clifton.

— Împotrivă.

Domnul Carrick.

Directorul financiar a ezitat. Îi spusese Emmei că se opunea întregului concept pentru că era sigur că prețurile vor creşte exponențial şi, în ciuda asigurărilor lui Buchanan, compania va sfârşi prin a împrumuta sume mari de la bancă.

— De acord, a şoptit domnul Carrick.

Emma a înjurat încet. A pus o cruciuliță lângă numele lui Carrick şi a reverificat lista. Câte cinci voturi de fiecare parte. Toate capetele s-au întors spre cel mai nou membru al consiliului, care deținea acum votul hotărâtor.

Emma şi Ross Buchanan urmau să afle cum ar fi votat don Pedro Martinez, dar nu şi de ce.

DON PEDRO MARTINEZ
1958 – 1959

7

— Cu un vot?
— Da, a spus maiorul.
— Atunci cumpărarea acelor acțiuni s-a dovedit a fi deja o investiție profitabilă.
— Şi ce vreți să fac în continuare?
— Deocamdată susțineți-l pe preşedinte, pentru că în curând va avea nevoie iar de dumneavoastră.
— Nu cred că înțeleg, domnule maior.
Don Pedro s-a ridicat din spatele biroului şi s-a îndreptat spre uşă. Întrunirea se terminase. Fisher l-a urmat repede pe coridor.
— Cum vă descurcați cu însurătoarea, domnule maior?
— Cât se poate de bine, a mințit Fisher, care se lămurise repede că doi oameni nu pot trăi la fel de ieftin ca unul singur.
— Mă bucur, a spus Martinez, dându-i maiorului un plic gros.
— Ce e asta? a întrebat Fisher.
— Un mic bonus pentru reuşită, a replicat Martinez în timp ce Karl le deschidea uşa din față.
— Dar vă sunt deja dator, a spus Fisher, strecurând plicul într-un buzunar interior.
— Şi am încredere că mă veți răsplăti cum se cuvine, a zis Martinez, observând bărbatul care stătea pe o bancă de vizavi, prefăcându-se că ar citi Daily Mail.
— Mai vreți să vin la Londra înainte de următoarea întrunire a consiliului?
— Nu, dar când veți auzi cine va construi Buckingham, dați-mi telefon.
— Veți fi primul care va afla, a spus Fisher. Şi-a salutat ironic noul său şef, după care a plecat înspre Sloane Square. Bărbatul de vizavi nu l-a urmat, deoarece căpitanul Hartley ştia exact unde se ducea maiorul. Don Pedro a zâmbit când a intrat iar în casă.

— Karl, spune-le lui Diego şi Luis că vreau să-i văd imediat şi am nevoie şi de tine.

Valetul a făcut o plecăciune când a deschis uşa din faţă, asigurându-se că-şi păstrează aparenţele caracterului pentru oricine l-ar fi urmărit. Don Pedro s-a întors în biroul său, a zâmbit şi s-a gândit la şedinţa care avusese loc. De data aceasta nu-i vor mai zădărnici planurile. Totul era aranjat pentru a omorî nu doar unul, ci întreaga familie. Nu intenţiona să-i spună maiorului care urma să fie viitoarea sa mişcare. Îşi dădea seama că, în ciuda bonusurilor regulate, omul s-ar putea să se teamă când va intra în bătaia focului şi ar putea exista o limită pentru câte ar fi fost în stare să facă. Don Pedro nu a mai avut mult de aşteptat până ce s-a auzit o bătaie în uşă şi i-a primit pe singurii trei oameni în care avea încredere. Cei doi fii ai săi s-au aşezat de partea cealaltă a biroului, ceea ce i-a amintit că fiul său cel mai mic nu va mai fi niciodată prezent. Aşa, hotărârea lui a devenit şi mai puternică. Karl a rămas în picioare.

— Şedinţa consiliului a mers cât se poate de bine. Au fost de acord să continue construcţia vasului Buckingham cu un vot diferenţă, iar votul maiorului este cel care a schimbat totul. Acum trebuie să aflăm care şantier va câştiga contractul de construire. Până atunci, nu putem continua cu partea a doua a planului meu.

— Şi cum asta s-ar putea dovedi a fi foarte scumpă, a şoptit Diego, ai vreo idee cum vom gestiona întreaga operaţie?

— Da, a spus don Pedro. Vreau să jefuiesc o bancă.

*

Colonelul Scott-Hopkins a intrat la Clarence pe la amiază. Cârciuma era la doar câteva sute de metri de Downing Street şi era cunoscută ca fiind vizitată de turişti. S-a dus la bar şi a comandat o jumătate de halbă de biter şi un gin tonic dublu.

— Asta face trei lire şi şase şilingi, domnule.

Colonelul a pus doi florini pe contor, a luat băuturile şi şi-a croit drum până la un separeu din colțul îndepărtat, unde vor fi bine ascunşi de ochii curioşilor. A pus băuturile pe o masă mică din lemn, acoperită cu cerculețe de la paharele de bere şi mucurile de țigări. S-a uitat la ceas. Şeful lui întârzia rar, cu toate că în meseria lui problemele aveau obiceiul să apară în ultimul moment. Dar nu şi azi, pentru că secretarul de cabinet a intrat în cârciumă după câteva minute şi s-a îndreptat direct spre separeu.

Colonelul s-a ridicat.

— Bună dimineața, domnule. Nu ar fi îndrăznit niciodată să-i spună sir Alan; ar fi fost prea familiar.

— Bună dimineața, Brian. Cum nu am decât câteva minute, poate mă vei aduce la zi cu problemele.

— Martinez, fiii lui, Diego şi Luis, precum şi Karl Lunsdorf lucrează în mod clar în echipă. Totuşi, de la întâlnirea mea cu Martinez, niciunul nu s-a apropiat de spitalul Princess Alexandra din Harlow, nici nu s-a dus la Bristol.

— E bine de ştiut, a spus sir Alan, ridicând paharul. Dar asta nu înseamnă că Martinez nu lucrează la altceva. Nu este genul de om care să renunțe atât de uşor.

— Sunt sigur că aveți dreptate, domnule. Cu toate că nu merge la Bristol, nu înseamnă că Bristolul nu vine la el.

Secretarul de cabinet a ridicat o sprânceană.

— Alex Fisher lucrează acum cu normă întreagă pentru Martinez. A revenit în consiliul Barrington's şi îi dă raportul regulat noului său şef din Londra, o dată, uneori de două ori pe săptămână.

Secretarul de cabinet a sorbit din gin, în timp ce analiza implicațiile cuvintelor colonelului. Primul lucru pe care l-ar fi avut de făcut ar fi fost să cumpere câteva acțiuni la Linia Maritimă Barrington, ca să poată primi o copie a minutelor fiecărei şedințe de consiliu.

— Altceva?

— Da. Martinez are o întâlnire cu guvernatorul Băncii Angliei, joia următoare, la unsprezece.

— Deci vom afla câte bancnote false de cinci lire mai are afurisitul ăsta.

— Dar credeam că le-am distrus pe toate în Southampton în luna iunie, anul trecut.

— Doar cele ascunse în postamentul statuii lui Rodin. Dar a adus cantități mai mici din Buenos Aires în ultimii zece ani, cu mult înainte ca noi să ne dăm seama ce pune la cale.

— De ce guvernatorul nu refuză pur şi simplu să discute cu el, când ştim toți că sunt falsuri?

— Pentru că guvernatorul e un nemernic îngâmfat şi refuză să creadă că cineva este capabil să execute o copie perfectă a uneia dintre prețioasele lui bancnote de cinci lire. Deci Martinez e pe cale să-şi schimbe toate vechiturile pe noutăți şi nu am ce face.

— Aş putea să-l omor oricând, domnule.

— Pe guvernator sau pe Martinez? a întrebat sir Alan, nefiind prea sigur dacă Scott-Hopkins nu glumea.

Colonelul a zâmbit. Nu-i păsa pe care dintre ei.

— Nu, Brian, nu-l pot omorî pe Martinez fără o scuză legală şi, ultima oară când am verificat, falsificarea banilor nu era pedepsită cu spânzurarea.

*

Don Pedro stătea la biroul lui, bătând nerăbdător cu degetele în sugativă în timp ce aştepta să sune telefonul.

Şedința consiliului fusese programată pentru ora zece şi se termina de obicei pe la amiază. Era aproape 12:20 p.m. şi nu auzise nimic de la Fisher, în ciuda faptului că-l instruise clar să sune când se termina întrunirea. Totuşi, şi-a amintit recomandarea lui Karl ca Fisher să nu-l contacteze pe şef până ce nu se îndepărta suficient de Barrington House, ca să fie sigur că niciun alt membru al consiliului nu l-ar fi auzit.

Karl îl mai sfătuise pe maior să aleagă un loc în care n-ar fi intrat vreunul dintre colegii lui, directori. Fisher alesese Lord Nelson, nu numai pentru că era la mai puțin de un kilometru de șantierul Barrington, ci și pentru că se afla în josul docurilor: era o cârciumă specializată în servirea de halbe de biter, de cidru și nu avea Harvey's Bristol Cream. Chiar și mai important: în fața ușii se afla o cabină telefonică.

Telefonul a sunat pe biroul lui don Pedro. El a înșfăcat receptorul la a doua sonerie. Karl îl mai sfătuise pe Fisher să nu spună cine este când suna de la un telefon public, sau să piardă timpul cu nimicuri, ci să se asigure doar că citește mesajul în mai puțin de un minut.

— Harland și Wolff, Belfast.

— Există un Dumnezeu în ceruri, a zis don Pedro.

Telefonul s-a închis. Era evident că nu se discutase altceva important la ședință, iar restul putea aștepta până ce Fisher ajungea la Londra, a doua zi. Don Pedro a pus receptorul în furcă și s-a uitat la cei trei bărbați care stăteau de cealaltă parte a biroului. Fiecare știa deja care avea să le fie următoarea îndatorire.

*

— Intră.

Casierul-șef a deschis ușa și s-a dat deoparte ca să-l lase pe bancherul din Argentina să între în biroul guvernatorului. Martinez a intrat în cameră, îmbrăcat cu un costum de trei piese, în dungulițe, cu o cămașă albă și o cravată din mătase, cumpărate de la un croitor de pe Saville Row. Era urmat de două gărzi în uniformă care transportau un cufăr mare și prăpădit, de școală, cu inițialele BM. În spate era un domn înalt și slab, îmbrăcat cu o haină neagră, elegantă, cu o vestă gri, pantaloni în dungi și o cravată închisă la culoare, cu dungulițe subțiri, albastru-deschis, pentru a reaminti

muritorilor de rând că el şi guvernatorul fuseseră educaţi la aceeaşi şcoală.

Gărzile au pus cufărul în centrul camerei pe când guvernatorul a ieşit din spatele biroului şi a dat mâna cu don Pedro. S-a uitat fix la cufăr în timp ce oaspetele său îl descuia şi deschidea capacul. Cei cinci s-au uitat la şirurile interminabile de bancnote de cinci lire. Nu era o privelişte neobişnuită pentru niciunul.

Guvernatorul s-a întors către casierul-şef şi a spus:

— Sommerville, aceste bancnote trebuie numărate şi verificate şi, dacă domnul Martinez este de acord cu suma, le veţi rupe.

Casierul-şef a încuviinţat, iar unul dintre gardieni a lăsat jos capacul şi l-a închis. Gardienii au ridicat apoi încet cufărul cel greu şi l-au urmat pe casierul-şef afară din cameră. Guvernatorul n-a mai spus nimic până ce nu a auzit uşa închizându-se.

— Poate veţi binevoi să beţi cu mine un pahar de Bristol Cream, bătrâne, în timp ce aşteptăm verificarea sumelor?

Îi luase lui don Pedro o vreme ca să accepte că „bătrâne” era un apelativ prietenos, chiar o recunoaştere a faptului că era un membru al clubului, cu toate că era străin.

Guvernatorul a umplut două pahare şi i-a oferit unu oaspetelui său.

— Sănătate, bătrâne.

— Sănătate, bătrâne, l-a imitat don Pedro.

— Sunt surprins, a zis guvernatorul, după ce a băut puţin, că păstraţi asemenea sume în bani peşin.

— Banii au fost ţinuţi într-un seif din Geneva în ultimii cinci ani şi ar fi rămas acolo dacă guvernul dumneavoastră n-ar fi decis să tipărească bancnote noi.

— N-a fost decizia mea, bătrâne. De fapt, eu m-am opus, dar prostul acela de secretar de cabinet – o şcoală proastă şi altă universitate – a mormăit el printre înghiţituri, a insistat că germanii au falsificat bancnote în timpul războiului. I-am zis că este imposibil, dar nu a vrut să mă asculte. Părea să

ştie mai bine decât Banca Angliei. I-am mai spus şi că, atâta timp cât semnătura mea era pe o bancnotă engleză, suma era corectă.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva, a spus don Pedro, riscând să zâmbească.

După aceea, cei doi au găsit greu un subiect potrivit pentru ei. Doar polo (nu pe apă), Wimbledon şi aşteptarea zilei de doisprezece august i-au făcut să reziste până ce guvernatorul a mai turnat o vişinată şi nu şi-a putut ascunde uşurarea când telefonul de pe biroul lui a sunat în cele din urmă. A lăsat paharul jos, a ridicat receptorul din furcă şi a ascultat atent. Guvernatorul a scos un stilou Parker din buzunar şi a scris o sumă. Apoi i-a cerut casierului-şef să o repete.

— Mulţumesc, Sommerville, a zis el, înainte de a lăsa receptorul jos. Sunt mulţumit să vă comunic că cifrele noastre se potrivesc, bătrâne. Nu că m-aş fi îndoit, a adăugat el, repede.

A deschis sertarul de sus, a scos un carnet de cecuri şi a scris Două milioane, o sută patruzeci şi trei de mii, treizeci şi cinci de lire sterline, cu un scris elegant, caligrafic. Nu a putut rezista să adauge cuvântul „doar” înainte de a semna. A zâmbit când i-a dat cecul lui don Pedro, care a verificat suma, înainte de a zâmbi şi el.

Don Pedro ar fi preferat o cambie, dar un cec semnat de guvernatorul Băncii Angliei era cam la fel de bun. La urma-urmei, ca şi bancnota sa de cinci lire, avea semnătura acestuia pe el.

8

Cei trei au plecat din Eaton Square, numărul 44, la momente diferite în cursul dimineții, dar au ajuns la aceeaşi destinație.

Luis a apărut primul. A coborât în stația de metrou Sloane Square şi a plecat spre stația Hammersmith, unde a traversat platforma până la linia spre Piccadilly. Caporalul Crann nu a rămas o clipă în urmă.

Diego a luat un taxi spre stația Victoria şi s-a urcat într-un autobuz spre aeroport; după o clipă a fost ajuns din urmă de umbra sa.

Luis l-a ajutat de fapt pe căpitanul Crann să-i urmărească fiecare mişcare, dar, oricum, nu făcea decât ce-i ordonase tatăl lui. La Hounslow West a ieşit de la metrou şi a luat un taxi spre aeroportul londonez, unde a verificat panoul cu decolări ca să se asigure că avionul lui pleca peste o oră. A cumpărat ultima ediție a Playboy de la WH Smith şi, cum nu avea bagaje, s-a îndreptat încet spre poarta 5.

Autobuzul lui Diego l-a lăsat în afara terminalului cu câteva minute înainte de ora zece. A verificat şi el decolările şi a descoperit că zborul lui spre Madrid era întârziat cu patruzeci de minute. Nu conta. S-a dus la Forte's Grill, a cumpărat o cafea şi un sendviş cu şuncă şi s-a aşezat în apropierea intrării că să-l poată vedea toată lumea.

Karl a deschis uşa din față, de la numărul 44, cu câteva minute după ce avionul lui Luis decolase spre Nisa. S-a îndreptat spre Sloane Street, cărând o geantă Harrods plină. În drum s-a oprit să se uite la vitrine, dar nu ca să admire mărfurile, ci pentru a-şi verifica reflexia în oglindă; un truc vechi, folositor atunci când eşti urmărit. Era, de acelaşi omuleț zdrențăros care-l urmărise toată luna. Până când a ajuns la Harrods, ştia că urmăritorul lui era la doar câțiva paşi în spate.

Un uşier cu un pardesiu verde, lung şi cu un joben a deschis uşa pentru Karl şi l-a salutat. Era mândru că-şi recunoştea toți clienții.

Când Karl a intrat în magazin, s-a îndreptat repede către confecții, grăbindu-se când a trecut pe lângă articolele din piele şi aproape fugind când a ajuns la cele şase lifturi. Doar unul dintre ele avea uşile deschise. Era deja plin, dar a reuşit să se strecoare în el. Umbra sa aproape că-l ajunsese din urmă, dar liftierul a tras grilajul înainte ca acesta să poată sări înăuntru. Urmăritul n-a putut rezista tentației de a-i zâmbi urmăritorului când liftul dispărea din vedere.

Karl nu a coborât până ce liftul nu a ajuns la ultimul etaj. A trecut repede de articolele electrice, mobilă, librărie şi galeria de artă, după care a ajuns la scara din piatră, rar folosită, din partea de nord a magazinului. A coborât treptele câte două odată şi s-a oprit din fugă abia când a ajuns iar la parter. A trecut printre articolele bărbăteşti, parfumerie şi papetărie până ce a ajuns la uşa din sticlă care dădea în Hans Road. După ce a ieşit pe trotuar, a chemat primul taxi liber, s-a urcat şi s-a ghemuit cât mai jos, pentru a nu fi văzut.

— Aeroportul din Londra, a zis el.

A aşteptat până ce taxiul a trecut de două semafoare înainte de a risca să se uite pe lunetă. Urmăritorul său nu se vedea, doar dacă sergentul Roberts nu era pe bicicletă sau nu mergea cu un autobuz.

Karl vizitase Harrods în fiecare dimineață în ultimele două săptămâni, ducându-se direct la sectorul alimentar de la parter şi cumpărând câte ceva înainte de a reveni în Eaton Square. Dar nu şi azi. Cu toate că scăpase de omul de la SAS de data aceasta, ştia că nu-i va mai merge la fel şi a doua oară. Şi, cum s-ar putea să circule spre destinația de azi destul de des, nu îi va fi greu omului să-şi dea seama încotro mergea, aşa că, în viitor, îl vor aştepta chiar la coborârea din avion.

Când taxiul l-a lăsat lângă terminalul Europa, Karl nu a cumpărat vreun exemplar din Playboy, nici n-a băut o cafea, ci s-a dus drept spre poarta numărul 18.

*

Avionul lui Luis a aterizat în Nisa la câteva minute după decolarea celui al lui Karl. Luis avea un teanc de bancnote noi de cinci lire ascuns în trusa de bărbierit şi nişte instrucțiuni cât se poate de clare: să se distreze şi să nu se întoarcă mai repede de o săptămână. Nu era deloc o sarcină grea, dar făcea parte din planul global al lui don Pedro.

Avionul lui Diego a intrat în spațiul aerian spaniol cu o oră întârziere, dar cum întâlnirea sa cu unul dintre importatorii majori de carne de vacă era abia la ora patru în acea după-amiază, avea timp de pierdut. Ori de câte ori se ducea la Madrid, stătea la acelaşi hotel, mânca la acelaşi restaurant şi vizita acelaşi bordel. Umbra lui s-a înregistrat la acelaşi hotel şi a mâncat la acelaşi restaurant, dar a stat singur în cafeneaua aflată de cealaltă parte a drumului ori de câte ori Diego petrecea câte două ore în La Buena Noche.

Nu credea că ar fi fost o decontare care l-ar fi amuzat pe colonelul Scott-Hopkins.

*

Karl Lunsdorf nu mai vizitase oraşul Belfast, dar, după câteva seri cu „Plătesc eu băutura” la Ward's Irish Hotel în Piccadilly, a plecat ultima oară de la cârciumă cu răspunsuri la toate întrebările. A jurat, de asemenea, să nu mai bea vreo halbă de bere Guinness niciodată.

După ce a plecat de la aeroport, a luat un taxi spre Royal Windsor Hotel, în centrul oraşului, unde şi-a rezervat o cameră pentru trei nopți. I-a spus recepționerei că s-ar putea să stea mai mult, după cum îi mergeau afacerile. Când s-a văzut în cameră, a încuiat uşa, a deschis punga de la

Harrods şi a făcut o baie. După aceea, s-a aşezat pe pat, gândindu-se la planurile lui din seara aceea. Nu s-a mişcat până ce nu s-a aprins iluminatul stradal. A mai verificat o dată harta oraşului, aşa că atunci când va pleca de la hotel să nu mai aibă nevoie de ea.

A ieşit din cameră după ora şase şi a coborât pe scări până la parter. Nu folosea niciodată liftul hotelului – un spațiu micuț, expus, mult prea luminat care i-ar fi făcut pe ceilalți clienți să şi-l amintească uşor. A mers repede, dar nu prea repede, prin foaier şi a ieşit pe Donegall Road. După o sută de metri de uitat în vitrine, a fost sigur că nu-l urmărea nimeni. Era, din nou, singur în spatele liniilor inamice.

Nu s-a dus direct la destinație, ci s-a învârtit pe străzi lăturalnice, aşa că un drum care ar fi durat în mod normal douăzeci de minute, i-a luat o oră. Dar, oricum, nu se grăbea. Când a ajuns în cele din urmă pe Falls Road, simțea picături de sudoare pe frunte. Ştia că frica îl va însoți în permanență în timp ce rămânea în cele patru cvartaluri ocupate doar de romano-catolici. Nu era pentru prima oară în viața lui când se găsea într-un loc din care nu era sigur că va scăpa cu viață.

Cu o înălțime de un metru nouăzeci, o coamă de păr blond şi cântărind nouăzeci şi opt de kilograme, lui Karl nu-i era uşor să treacă neobservat. Ceea ce fusese un avantaj pe vremea când era un tânăr ofițer SS, urma să fie exact opusul în următoarele câteva ore. Avea doar un lucru care-l avantaja şi anume accentul lui german. Mulți dintre catolicii de pe Falls Road îi urau pe englezi chiar mai mult decât nemții, cu toate că uneori nu era o diferență prea mare. La urma-urmei, Hitler promisese să unească nordul şi sudul după ce câştiga războiul. Karl se întreba uneori ce post i-ar fi oferit Himmler dacă, după cum îi recomandase, Germania ar fi invadat Britania şi nu ar fi făcut greşeala dezastruoasă de a se întoarce spre est, îndreptându-se spre Rusia. Păcat că Führerul nu citise mai multă istorie. Totuşi, Karl nu se îndoia că mulți dintre cei care îmbrățişaseră cauza unirii

Irlandei nu erau decât derbedei şi criminali care considerau patriotismul doar o ocazie ascunsă de a face bani. Cumva, Armata Republicană Irlandeză semăna cu SS-ul.

A văzut semnul rotindu-se în adierea vântului. Dacă ar fi vrut să se întoarcă, ar fi trebuit s-o facă acum. Dar nu a ezitat. Nu va uita niciodată că Martinez îl ajutase să scape din patria lui când tancurile ruseşti erau la distanță mică de Reichstag.

S-a împins prin uşa verde, cu vopseaua crăpată care ducea în bar, simțindu-se la fel de nelalocul lui ca o călugăriță într-un butic de pariuri. Dar acceptase deja că nu exista vreun mod subtil prin care să anunțe IRA că se afla în oraş. Nu era o problemă de cunoştințe... el nu cunoştea pe nimeni.

Când a comandat un whisky Jameson, Karl şi-a exagerat accentul german. Şi-a scos apoi portofelul, a luat o bancnotă nouă de cinci lire şi a pus-o pe tejghea. Barmanul s-a uitat bănuitor la bani, nefiind prea sigur nici dacă avea suficienți bani ca să dea restul.

Karl a dat paharul pe gât şi a comandat imediat altul. Trebuia să arate cei puțin că avea ceva în comun cu oamenii aceştia. Îl amuza întotdeauna cât de mulți îşi închipuiau că oamenii solizi sunt şi mari băutori. După al doilea whisky, s-a uitat prin încăpere, dar nimeni nu l-a observat. Erau cam douăzeci de oameni în bar, discutând, jucând domino, bându-şi halbele, toți prefăcându-se că nu observaseră elefantul din cameră.

La 9:30 p.m., barmanul a sunat un clopoțel şi a cerut ultimele comenzi, ceea ce i-a făcut pe mulți clienți să se grăbească spre tejghea să mai comande o băutură. Totuşi nimeni nu s-a mai uitat a doua oară la Karl şi nici nu i-a spus ceva. El s-a mai învârtit câteva minute, apoi s-a decis să revină la hotel şi să mai încerce şi a doua zi. Ştia că va dura mult până ce-l vor trata ca pe un localnic, dacă se va întâmpla aşa ceva vreodată şi mai avea numai câteva zile până să întâlnească pe cineva care n-ar fi intrat niciodată în

bar, dar care trebuia să afle că la miezul nopții Karl va fi acolo.

Pe când se întorcea pe Falls Road, şi-a dat seama că mai multe perechi de ochi îi urmăresc fiecare mişcare. După o clipă, doi bărbați, mai mult beți decât treji, se învârteau după el pe stradă. El a încetinit ca să se asigure că urmăritorii lui vedeau unde stă noaptea, ca să poată informa o autoritate mai înaltă. A intrat în hotel, s-a întors şi i-a văzut în umbrele din partea îndepărtată a drumului. A urcat scările până la al treilea etaj şi a intrat în cameră, simțind că probabil n-ar fi putut face mai mult în prima zi în acest oraş decât să-i facă să devină conştienți de prezența sa.

Karl a devorat biscuiții care-i fuseseră lăsați pe bufet, o portocală, un măr şi o banană din vasul cu fructe; era destul. Când scăpase din Berlin, în aprilie 1945, supraviețuise bând apă din râurile noroioase, tulburate de tancuri şi alte vehicule grele şi îşi permisese luxul să mănânce un iepure crud; îi mâncase chiar şi pielea până ce trecuse frontiera în Elveția. Nu dormise deloc sub un acoperiş, nu mersese pe drum şi nici nu intrase într-un sat sau într-un oraş pe drumul lung, circular, spre coasta Mediteranei, unde fusese aruncat într-un vapor, ca un sac de cărbuni. Asta se întâmplase cu cinci luni înainte de a coborî de pe vas şi de a pune piciorul în Buenos Aires. Plecase imediat să-l caute pe don Pedro Martinez, cu ultimele ordine primite, date de Himmler înainte de a se sinucide. Martinez era acum ofițerul său comandant.

9

Karl s-a trezit târziu în dimineața următoare. Ştia că nu-şi poate permite să fie văzut în sala de mese la micul dejun într-un hotel plin cu protestanți, aşa că a luat un rulou cu şuncă la o cafenea din colțul Leeson Street, după care a pornit încet pe Falls Road, care era împânzit de cumpărători, mame cu sugari, copii care-şi țineau păpuşile în gură şi preoți în rase negre.

Era în spate la Volunteer după ce proprietarul a deschis uşa din față. L-a recunoscut imediat pe Karl – bărbatul cât toate zilele – dar nu l-a salutat. Karl a comandat o halbă de bere şi a plătit cu restul de la rulou. A rămas proptit de bar până la închidere, făcând doar două pauze ca să se uşureze. Un pachet de săratele Smith's într-un ambalaj mic, albastru, a fost prânzul lui. A mai mâncat trei pachete până după-masă, ceea ce l-a făcut să vrea să bea mai mult. Localnicii intrau şi ieşeau, dar Karl a observat că unul sau doi dintre ei nu s-au oprit să bea, ceea ce i-a mai dat speranță. Se uitau fără a se uita. Dar, pe măsură ce orele treceau, nimeni n-a vorbit cu el şi nici nu i-a privit.

La un sfert de oră după ce a cerut ultimele comenzi, barmanul a strigat:

— Timpul, domnilor, vă rog, iar Karl a simțit că mai pierduse o zi. Când se îndrepta spre uşă, s-a gândit chiar la planul B, care ar fi însemnat schimbarea taberei şi luarea contactului cu protestanții.

În momentul în care a ajuns pe trotuar, un Hillman negru s-a oprit lângă el. Portiera s-a deschis larg şi, până să apuce să reacționeze, doi bărbați l-au înşfăcat şi au trântit portiera. Maşina a pornit în viteză.

Karl s-a uitat în sus şi a văzut un tânăr care, în mod sigur, nu avea nici vârsta de vot, ținându-i un pistol la frunte. Singurul lucru care-l îngrijora era că băiatul era şi mai speriat ca el şi tremura atât de tare, încât pistolul s-ar fi putut descărca mai curând din greşeală decât intenționat. L-

ar fi putut dezarma într-o clipă, dar cum asta nu l-ar fi ajutat, nu a opus rezistenţă când bărbatul mai în vârstă aşezat de cealaltă parte a lui i-a legat mâinile la spate apoi i-a pus o eşarfă peste ochi. Acelaşi bărbat a verificat dacă era înarmat şi i-a luat îndemânatic portofelul. Karl l-a auzit fluierând în timp ce-i număra bancnotele de cinci lire.

— Mai sunt mulţi de unde vin ăştia, a spus Karl.

A urmat o ceartă aprinsă într-o limbă despre care Karl a presupus că trebuie să fie limba lor maternă. Simţea că unul dintre ei ar fi vrut să-l omoare, dar spera că cel mai bătrân va fi tentat de posibilitatea de a câştiga mai mulţi bani. Probabil că banii au avut câştig de cauză, pentru că n-a mai simţit arma îndreptată spre tâmpla lui.

Maşina a cotit la dreapta şi, după câteva momente, la stânga. Pe cine încercau să păcălească? Karl ştia că se întorceau de fapt pe acelaşi drum, pentru că n-ar fi rezistat să-şi părăsească fortăreaţa lor catolică.

Brusc, maşina s-a oprit, s-a deschis o portieră şi Karl a fost aruncat în stradă. Dacă mai supravieţuia în următoarele cinci minute, s-a gândit el, ar putea ajunge să-şi capete pensia de vârstă. Cineva l-a luat de păr şi l-a ridicat în picioare. Un ghiont în spate l-a împins printr-o uşă deschisă. Un miros de carne prăjită se strecura dintr-o cameră din spate, dar el bănuia că hrănirea lui nu făcea parte din planurile lor.

A fost tras pe nişte scări într-o cameră care mirosea a dormitor şi împins într-un scaun tare, din lemn. Uşa s-a trântit şi a fost lăsat singur. Oare? A presupus că era într-o casă clandestină şi că un şef, poate chiar un comandant de zonă, urma să decidă ce vor face cu el.

Nu putea fi sigur cât îl vor lăsa să aştepte. A părut să treacă ore, fiecare minut mai lung decât celălalt. După aceea, uşa s-a deschis brusc şi a auzit cel puţin trei oameni intrând în cameră. Unul dintre ei a început să înconjoare scaunul.

— Ce doreşti, englezoiule? s-a auzit vocea aspră.

— Nu sunt englez, a spus Karl, sunt german.

A urmat o tăcere lungă.

— Deci, ce doreşti, Kraut?

— Am o propunere pentru voi.

— Susţii IRA? altă voce, mai tânără, plină de pasiune, dar lipsită de autoritate.

— Nu-mi pasă de IRA.

— Atunci de ce ţi-ai riscat viaţa ca să ne găseşti?

— Pentru că, după cum v-am spus, am o propunere care s-ar putea să vi se pară atrăgătoare. Aşa că de ce n-o ştergeţi de aici şi nu aduceţi pe cineva care poate lua o decizie? Pentru că bănuiesc, tinere, că mămica ta încă te învaţă să faci la oliţă.

A încasat un pumn în gură, urmat de o ceartă în care se auzeau mai multe voci deodată. Karl a simţit cum îi curge sânge pe bărbie şi s-a pregătit de altă lovitură, dar n-a mai primit-o. Probabil că bărbatul mai în vârstă câştigase. După o clipă, cei trei au ieşit din cameră şi uşa s-a trântit. Dar, de data aceasta, Karl era sigur că mai era cineva în cameră. Având ochii acoperiţi atâta timp, devenise şi mai sensibil la sunete şi mirosuri. A mai trecut o oră înainte ca uşa să se deschidă iar şi un bărbat care purta pantofi, nu ghete, a intrat în cameră. Karl simţea că era doar la câţiva centimetri distanţă de el.

— Cum te cheamă? a întrebat un bărbat cu o voce educată şi aproape fără accent.

Karl bănuia că vocea aparţinea cuiva care avea între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. A zâmbit. Cu toate că nu-l putea zări, acesta era cel cu care trebuia să negocieze.

— Karl Lunsdorf.

— Şi ce vă aduce la Belfast, domnule Lunsdorf?

— Am nevoie de ajutorul vostru.

— La ce vă gândiţi?

— Am nevoie de cineva care crede în cauza voastră şi care lucrează la Harland şi Wolff.

— Sunt sigur că știți deja că foarte puțini catolici pot găsi de lucru la Harland și Wolff. E o firmă închisă. Mi-e teamă că ați făcut drumul degeaba.

— Sunt câțiva catolici, verificați atent, recunosc, care muncesc acolo în domeniile specializate, cel electric, instalațiile și sudura, dar numai când managerul nu poate găsi un protestant cu specializarea potrivită.

— Sunteți bine informat, domnule Lunsdorf. Dar, chiar dacă am putea găsi un astfel de om care să ne susțină cauza, ce vă așteptați să facă?

— Harland și Wolff a primit un contract de la Linia Maritimă...

— Pentru un pachebot de lux numit Buckingham.

— Și dumneavoastră sunteți bine informat, a spus Karl.

— Nu chiar, a spus vocea educată. Desenul unui arhitect cu acest vapor a fost tipărit în ambele noastre ziare locale, a doua zi după ce contractul a fost semnat. Așa că, domnule Lunsdorf, spuneți-mi ceva ce nu știu.

— Munca la pachebot va începe cândva, luna viitoare, cu data de livrare la Barrington’s pe cincisprezece martie, 1962.

— Și ce sperați că am putea face? Să grăbim procesul sau să-l încetinim?

— Să-l opriți.

— Nu e ușor când ne vor urmări atâția ochi bănuitori.

— Vom face să merite.

— De ce? a spus vocea aspră.

— Să zicem că reprezint o companie rivală, care ar dori să vadă Barrington’s aflat în dificultate financiară.

— Și cum ne vom câștiga banii? a spus vocea educată.

— Prin rezultate. Contractul stipulează că vaporul trebuie construit în opt etape, cu anumite date pentru fiecare etapă. De exemplu, prima etapă trebuie semnată de ambele părți cel târziu pe întâi decembrie, anul acesta. Vă propun să vă plătesc câte o mie de lire pentru fiecare zi de întârziere. Deci, dacă va fi o întârziere de un an, vă vom plăti trei sute șaizeci și cinci de mii.

— Ştiu şi eu câte zile sunt într-un an, domnule Lunsdorf. Dacă am fi de acord cu propunerea dumneavoastră, am dori o plată de „curtoazie” în avans.

— Cât? a întrebat Karl, simțindu-se printre egali, pentru prima oară.

Cei doi bărbați au vorbit în şoaptă.

— Cred că un avans de douăzeci de mii ne-ar ajuta să fim convinşi că sunteți serios, a spus vocea educată.

— Dați-mi detaliile contului dumneavoastră în bancă şi voi transfera toată suma mâine dimineață.

— Păstrăm legătura, a spus vocea educată. Dar nu înainte de a ne mai gândi la propunerea dumneavoastră.

— Însă nu ştiți unde locuiesc.

— Eaton Square, numărul 44, Chelsea. De data aceasta, Karl a rămas mut. Şi dacă vom fi de acord să vă ajutăm, domnule Lunsdorf, aveți grijă să nu faceți greşeala obişnuită de a-i subestima pe irlandezi, aşa cum au făcut englezii aproape o mie de ani.

*

— Şi cum ați reuşit să-l pierdeți pe Lunsdorf?

— A scăpat de sergentul Roberts la Harrods.

— Mi-aş dori uneori să reuşesc şi eu asta când merg la cumpărături cu soția, a spus secretarul de cabinet. Şi Luis şi Diego Martinez? Au scăpat şi ei?

— Nu, dar s-au dovedit a fi doar nişte momeli care să ne țină ocupați în timp ce Lunsdorf ne scăpa.

— Cât a lipsit Lunsdorf?

— Trei zile. S-a întors în Eaton Square vineri după-amiază.

— Nu poate să fi ajuns departe în acest timp. Dacă aş fi un om care să parieze, mă îndoiesc că aş primi cote mici pentru Belfast, ținând seama de faptul că şi-a petrecut multe seri bând Guinness la Ward’s Irish House în Piccadilly.

— Iar în Belfast se construieşte Buckingham. Dar încă nu-mi dau seama ce urmăreşte Martinez, a spus Scott-Hopkins.

— Nici eu, dar vă pot spune că a depus recent două milioane de lire la filiala St James's a Băncii Middland şi a început imediat să mai cumpere acțiuni Barrington's. Nu va mai dura mult până ce va mai introduce încă un director în consiliu.

— Poate că plănuieşte să preia compania.

— Iar pentru doamna Clifton, faptul că Martinez va conduce afacerea familiei ar fi umilitor. Ia-mi numele meu cel bun...

— Dar Martinez ar putea pierde o avere dacă ar încerca asta.

— Mă îndoiesc. Omul are deja un plan de rezervă, dar al naibii să fiu dacă ştiu care este.

— Putem face ceva?

— Nu prea multe, doar stați şi aşteptați şi sperați că unul dintre ei va face o greşeală. Secretarul de cabinet şi-a terminat băutura înainte de a adăuga: În momente ca acesta aş vrea să mă fi născut în Rusia. Până acum aş fi ajuns şeful KGB şi nu aş fi fost obligat să pierd timpul jucând după reguli.

10

— Nimeni nu e de vină, a spus preşedintele.

— Poate, dar se pare că trecem de la un dezastru inexplicabil la altul, a zis Emma. A început să citească din lista lungă aflată în fața ei. Un foc în docul de încărcare, care întârzie construcția câteva zile; un cazan se desprinde la descărcare şi ajunge în fundul portului; o criză de toxiinfecție alimentară care are ca rezultat şaptezeci şi trei de electricieni, instalatori şi sudori trimişi acasă; o grevă neaşteptată...

— Care este rezultatul, domnule preşedinte? a întrebat maiorul Fisher.

— Suntem în urmă, a replicat Buchanan. N-avem nicio şansă ca această etapă să se termine până la sfârşitul anului. Dacă lucrurile merg tot aşa, nu ne vom putea păstra programarea inițială.

— Şi care sunt consecințele financiare? s-a interesat amiralul.

Michael Carrick, directorul financiar al companiei, a verificat cifrele.

— Până acum, penalizarea e în jur de trei sute douăsprezece mii de lire.

— Putem acoperi cheltuielile suplimentare din rezervele noastre sau trebuie să împrumutăm de la bancă? a întrebat Dobbs.

— Avem mai mult decât suficient pentru a acoperi deficitul inițial din capital, a spus Carrick. Dar va trebui să facem tot posibilul pentru a recupera timpul pierdut în următoarele luni.

Tot posibilul, şi-a notat Emma în agenda ei.

— Poate ar fi bine în aceste împrejurări, a spus preşedintele, să amânăm data propusă de lansare, pentru că se pare că va trebui să ne revizuim previziunile inițiale, atât timpul, cât şi costurile.

— Când erați președinte-adjunct la PO, a spus Knowles, ați întâlnit astfel de probleme? Sau ceea ce ni se întâmplă este ciudat?

— De fapt, este excepțional și, de fapt, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva mai înainte, a recunoscut Buchanan. Fiecare construcție are problemele și surprizele ei, dar ceea ce se întâmplă este neobișnuit.

— Polița noastră de asigurări acoperă vreuna dintre aceste probleme?

— Am putut lansa câteva pretenții, a spus Dixon, dar companiile de asigurări impun întotdeauna niște limite și, într-unul sau două cazuri le-am depășit deja.

— Dar, desigur, de aceste întârzieri este responsabilă firma Harland și Wolff, a spus Emma, așa că putem invoca clauzele de penalizare relevante din contract.

— Aș fi dorit să fie atât de ușor, doamnă Clifton, a spus președintele, dar Harland și Wolff contestă toate reclamațiile noastre, argumentând că nu sunt direct responsabili pentru niciuna dintre întârzieri. A devenit un câmp de bătălie pentru avocați, ceea ce ne costă și mai mult.

— Nu sesizați un model, domnule președinte?

— Nu înțeleg ce vreți să sugerați, domnule amiral.

— Echipament electric defect de la o companie de încredere din Liverpool, un cazan care se scufundă în port și care a fost descărcat de pe un cargou din Glasgow, oamenii care suferă de toxiinfecție alimentară, dar care nu apare și în alte părți ale șantierului, cu toate că mâncarea a fost oferită de același furnizor din Belfast?

— Ce vreți să spuneți, domnule amiral?

— Că sunt prea multe coincidențe pentru gustul meu și acestea au loc exact unde IRA a început să-și arate mușchii.

— Cred că exagerați, a sugerat Knowles.

— Poate exagerez, a recunoscut amiralul, dar eu m-am născut în comitatul Mayo dintr-un tată protestant și o mamă romano-catolică, așa că poate aceasta este cauza.

Emma s-a uitat de partea cealaltă a mesei şi l-a văzut pe Fisher luându-şi rapid notiţe, dar acesta a lăsat stiloul jos când a observat că ea era interesată. Ea ştia că Fisher nu era catolic şi nici don Pedro Martinez, a cărui singură credinţă era interesul personal. La urma-urmei, el fusese dornic să le vândă germanilor arme în timpul războiului, aşa că de ce n-ar fi făcut afaceri cu IRA dacă l-ar fi ajutat?

— Să sperăm că vă voi prezenta un raport mai favorabil când ne vom întâlni luna viitoare, a spus preşedintele, nepărând însă convins.

După terminarea şedinţei, Emma a fost surprinsă văzându-l pe Fisher ieşind repede din cameră, fără să discute cu nimeni; altă coincidenţă despre care vorbise amiralul?

— Pot să-ţi spun ceva, Emma? a întrebat Buchanan.

— Revin imediat, domnule preşedinte, a spus Emma, înainte de a-l urma pe Fisher pe coridor şi a-l vedea dispărând pe scări. De ce nu luase liftul care aştepta?

A intrat în el şi a apăsat butonul marcat cu P. Când s-au deschis uşile la parter, nu a ieşit imediat, ci l-a aşteptat pe Fisher să treacă prin uşa batantă şi să iasă din clădire. Până ce a ajuns ea la uşă, Fisher se urcase deja în maşina sa. Ea a rămas în clădire şi l-a urmărit îndreptându-se spre poarta din faţă. Spre surpriza ei, el a luat-o spre stânga, unde erau docurile şi nu spre Bristol.

Emma a deschis uşa şi a fugit la maşina ei. Când a ajuns la poarta din faţă, s-a uitat înspre stânga şi a zărit maşina maiorului la distanţă. A înjurat, a luat-o spre stânga şi s-a ascuns în spatele lui. Un şir de vehicule care veneau din partea opusă au făcut imposibil pentru ea să ajungă prea aproape. A mers cam un kilometru, când a văzut maşina lui Fisher în faţa cârciumii Lord Nelson. Când s-a apropiat, l-a zărit pe maior stând într-o cabină telefonică de lângă local, formând un număr.

A rămas în convoiul de tiruri şi a continuat să conducă până ce n-a mai zărit cabina telefonică în oglinda retrovizoare. Atunci a virat şi s-a întors încet înapoi, până ce

a văzut iar cabina. A tras pe marginea drumului, dar a lăsat motorul pornit. Nu a durat mult până ce maiorul a ieşit din cabina telefonică, s-a urcat în maşină şi a plecat. Ea nu l-a urmărit. La urma-urmei, ştia exact unde se duce.

Când Emma a ajuns înapoi la poarta şantierului după câteva minute, n-a fost surprinsă să vadă maşina maiorului parcată la locul ei. A luat liftul până la etajul patru şi s-a dus direct în sala de mese. Mai mulți directori, inclusiv Fisher, stăteau lângă o masă lungă pe laterală şi se serveau de la bufet. Emma a luat o farfurie şi li s-a alăturat, aşezându-se lângă preşedinte.

— Voiai să-mi spui ceva, Ross?

— Da. E ceva ce trebuie să discutăm urgent.

— Nu acum, a spus Emma când Fisher s-a aşezat în fața ei.

*

— Ar fi bine să fie important, domnule colonel, pentru că tocmai am ieşit dintr-o şedință cu Şeful Camerei.

— Martinez are un şofer nou.

— Şi? a întrebat secretarul de cabinet.

— Era intermediarul lui Liam Doherty.

— Comandantul IRA din Belfast?

— Exact.

— Cum îl cheamă? a întrebat sir Alan, luând un creion.

— Kevin Rafferty, cunoscut ca „Patru degete”.

— De ce?

— Un soldat englez a mers mult prea departe în timpul unor interogări, mi s-a spus.

— Mai ai nevoie de un om în echipă.

*

— N-am mai fost la Palm Court până acum, a zis Buchanan.

— Soacra mea, Maisie Holcombe, lucra la Royal Hotel, a explicat Emma. Dar, pe atunci, nu ne lăsa pe mine sau pe Harry să intrăm acolo. Zicea că nu e profesional.

— O altă femeie aflată clar înaintea timpului ei, a spus Ross.

— Şi nu ştii încă totul, a spus Emma, dar vom discuta despre Maisie altădată. Mai întâi, îmi cer scuze pentru că nu am vrut să discutăm la masă sau, cel puțin, nu când era Fisher de față.

— Sigur nu-l bănuieşti că ar avea vreo legătură cu problemele noastre curente?

— Nu direct. De fapt, până azi-dimineață chiar începusem să cred că s-a schimbat.

— Dar n-ar putea fi mai util la întâlnirile consiliului.

— Sunt de acord. Dar abia azi-dimineață am descoperit unde se află adevărata lui lealitate.

— Nu înțeleg, a comentat Ross.

— Îți aminteşti că la sfârşitul şedinței ai vrut să vorbeşti cu mine, dar eu a trebuit să mă strecor de acolo?

— Da, dar ce legătură are asta cu Fisher?

— L-am urmărit şi am descoperit că a dat un telefon.

— După cum au făcut, desigur, şi alți directori.

— Bineînțeles, dar ei au sunat de aici. Fisher a ieşit din clădire, s-a dus spre docuri şi a sunat de la o cabină telefonică aflată lângă o cârciumă numită Lord Nelson.

— Nu pot spune că o ştiu.

— Probabil de aceea a şi ales-o. Convorbirea a durat vreo două minute şi s-a întors la Barrington's pentru prânz, înainte ca cineva să-i fi observat lipsa.

— Mă întreb de ce e aşa de secretos.

— Din cauza unui lucru spus de amiral, pe care Fisher trebuia să-l raporteze imediat sponsorului său şi nu dorea să fie auzit de altcineva.

— Doar nu crezi că Fisher are vreo legătură cu IRA?

— Fisher nu, dar don Pedro Martinez, da.

— Care don Pedro?

— Cred că a venit timpul să-ți povestesc despre bărbatul pe care-l reprezintă maiorul Fisher, despre modul în care l-a întâlnit fiul meu, Sebastian şi despre semnificația unei statui a lui Rodin, numită Gânditorul. Atunci vei ajunge să înțelegi cu ce ne confruntăm.

*

Trei bărbați s-au îmbarcat pe feribotul Heysham pentru Belfast în acea seară. Unul căra o trusă de scule, unul o servietă şi celălalt nimic. Nu erau prieteni, nici măcar cunoştințe. De fapt, doar talentele şi crezurile lor speciale îi aduseseră laolaltă.

Drumul până la Belfast dura de obicei opt ore şi majoritatea pasagerilor profitau ca să doarmă; dar nu şi aceştia trei. S-au dus la bar, au cumpărat trei halbe de Guinness, unul dintre puținele lucruri pe care le aveau în comun şi s-au urcat pe puntea superioară.

Au fost de acord că cel mai bun moment pentru a-şi îndeplini sarcina era în jur de trei dimineața, când ceilalți pasageri, în general, dormeau, beți sau prea obosiți ca să le pese. La ora stabilită, unul dintre ei a părăsit grupul, a trecut de un lanț pe care scria „Doar pentru echipaj" şi a coborât în tăcere spre puntea de mărfuri. S-a trezit înconjurat de cutii mari din lemn, dar nu i-a fost greu să găsească ceea ce căuta. La urma-urmei, pe ele scria clar Harland şi Wolff. Cu ajutorul unui cleşte de cuie a slăbit toate cele 116 nituri de pe partea acoperită a celor patru lăzi. După patruzeci de minute, s-a alăturat colegilor săi şi le-a spus că era gata. Fără altă vorbă, cei doi au coborât pe puntea de mărfuri.

Cel mai mare dintre cei doi bărbați, cu urechile ca nişte conopide şi nasul rupt, care semăna cu un boxer de categorie grea retras, poate din cauză că asta era, a scos niturile din prima ladă, apoi a smuls şipcile din lemn descoperind un panou electric format din sute de fire colorate în roşu, verde

şi albastru. Acesta era destinat punţii MV Buckingham şi era proiectat pentru a-i permite căpitanului să menţină legătura cu fiecare parte a navei, de la sala maşinilor până la cambuză. Un grup de ingineri electricieni munciseră cinci luni ca să construiască acest panou remarcabil. Unui tânăr absolvent de la Queen's University din Belfast, cu un doctorat în fizică şi un cleşte patent i-a luat douăzeci şi şapte de minute ca să-l demonteze. S-a dat înapoi să îşi admire munca, doar o clipă, înainte ca pugilistul să împingă scândurile din laterala lăzii înapoi la loc. După ce a verificat că erau tot singuri, a trecut la cea de-a doua ladă.

Aceasta conţinea două elice din bronz care fuseseră forjate cu dragoste de o echipă de maiştri din Durham. Munca durase şase săptămâni şi fuseseră foarte mândri de elicele terminate. Absolventul şi-a deschis servieta, a scos o sticlă cu acid azotic, i-a deşurubat vârful şi a turnat conţinutul încet în şanţurile elicelor. Când lada a fost deschisă ulterior în acea dimineaţă, elicele arătau de parcă erau gata pentru groapa de gunoi, nu pentru montare.

Conţinutul celei de-a treia lăzi era ceea ce tânărul doctor în fizică dorise cel mai mult să vadă şi când colegul lui musculos a scos capacul ca să-i dezvăluie premiul, nu a fost dezamăgit. Computerul naval Rolex era primul de felul său şi urma să apară în toate materialele promoţionale ale firmei Barrington, explicându-le eventualilor pasageri motivul pentru care, atunci când era vorba de securitate, trebuiau să uite de celelalte nave în favoarea pachebotului Buckingham. I-a luat doar douăsprezece minute să transforme această capodoperă dintr-un unicat într-o vechitură.

Ultima ladă conţinea timona magnifică din stejar şi alamă, construită la Dorset, în spatele căreia ar fi fost mândru să stea oricare căpitan. Tânărul a zâmbit. Cum timpul era pe sfârşite şi timona nu mai servea la nimic, a lăsat-o în toată gloria sa.

De îndată ce colegul lui a montat ultima ladă la loc, cei doi au revenit pe puntea superioară. Dacă cineva ar fi fost

nefericit să-i deranjeze în ultima oră, ar fi descoperit de ce fostul boxer era poreclit „Distrugătorul."

De îndată ce au apărut, colegul lor a coborât iar scara spiralată. Timpul nu mai era de partea lui. Cu o batistă şi un ciocan, a pus cu atenție toate cele 116 nituri la loc. Lucra la ultima ladă când a auzit două şuierături ale sirenei vasului.

Când feribotul a ancorat la Donegall Quay, în Belfast, cei trei au debarcat la trei minute interval, fără să-şi ştie numele şi destinați să nu se mai întâlnească vreodată.

11

— Permiteți-mi să vă asigur, domnule maior, că niciodată nu aş face afaceri cu IRA, a spus don Pedro. Nu sunt decât nişte criminali şi, cu cât vor fi închişi mai repede la închisoarea Crumlin Road, cu atât mai bine ne va fi tuturor.

— Mă bucur să aud asta, a spus Fisher, pentru că, dacă m-aş fi gândit că faceți afaceri cu asasinii ăştia pe la spatele meu, ar fi trebuit să demisionez imediat.

— Şi acesta e ultimul lucru pe care aş dori să-l faceți, a protestat Martinez. Nu uitați, vă consider viitorul preşedinte la Barrington's şi încă destul de repede.

— Dar Buchanan nu se va retrage atât de curând.

— Se va întâmpla mai repede dacă va simți că trebuie să-şi dea demisia.

— Şi de ce ar face-o, când tocmai a semnat pentru cel mai mare program de investiții din istoria companiei?

— Sau pentru cea mai mare cacealma. Dacă investiția se dovedeşte a fi una neiscusită, după ce şi-a pus reputația în joc pentru a se asigura de susținerea consiliului, doar cel care a propus investiția va fi blamat, pentru că familia Barrington s-a opus încă de la început.

— Posibil. Dar această situație ar trebui să se înrăutățească mult mai mult înainte de a lua în considerare demisia sa.

— Cât de rea ar trebui să devină? a spus Martinez, împingând un exemplar din Daily Telegraph peste birou. Fisher s-a uitat la titlu: *Poliția crede că IRA se află în spatele sabotajului feribotului Heysham.* Asta a împins Buckingham înapoi cu încă şase luni şi, nu uitați, toate se întâmplă de când Buchanan este preşedinte. Câte alte rele ar trebui să se mai întâmple înainte de a-şi reconsidera poziția? Pot să vă spun că, dacă prețul acțiunilor mai scade, va fi concediat înainte de a i se da şansa să demisioneze. Aşa că ar trebui să vă gândiți serios că-i veți lua locul. Poate nu se va mai ivi o asemenea ocazie.

— Chiar dacă Buchanan va trebui să plece, alegerea consiliului va fi, evident, doamna Clifton. Familia ei a fondat firma şi încă dețin douăzeci şi doi la sută din stocul de acțiuni, iar ea este îndrăgită de colegii ei directori.

— Nu mă îndoiesc că ea este favorita, dar se ştie că, uneori, favoriții se împiedică de primul gard. Deci, vă sugerez să continuați să-l susțineți pe actualul preşedinte, pentru că ar putea să aibă votul decisiv. Martinez s-a ridicat. Îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc, dar am o întâlnire cu banca la care voi discuta chiar acest subiect. Sunați-mă în seara asta. Până atunci s-ar putea să am nişte noutăți interesante pentru dumneavoastră.

*

De îndată ce Martinez s-a urcat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului şi şoferul a intrat în traficul matinal, a spus:

— Bună dimineața, Kevin. Băieții tăi au făcut o treabă bună cu feribotul Heysham. Aş vrea doar să le fi văzut fețele când s-au deschis lăzile la Harland şi Wolff. Deci, ce ați mai planificat în continuare?

— Nimic, până ce nu ne plătiți cele o sută de bătrâne promise.

— Mă voi ocupa de asta acum, dimineața. De fapt, acesta este unul dintre motivele pentru care mă duc la bancă.

— Mă bucur, a spus Rafferty. Ar fi fost păcat să vă mai pierdeți încă un fiu atât de repede după moartea lui Bruno.

— Nu mă amenința! a strigat Martinez.

— Nu era o amenințare, a zis Rafferty, oprindu-se la următorul semafor. Şi, doar pentru că vă plac, vă voi lăsa să alegeți cărui fiu i se va permite să supraviețuiască.

Martinez s-a lăsat înapoi pe banchetă şi nu a mai deschis gura cât a mai durat drumul, înainte de a se opri în fața băncii Midland, în St James's.

Ori de câte ori Martinez urca treptele băncii, simțea că intră într-o altă lume, una căreia nu-i aparținea. Era gata să

apuce mânerul uşii, când aceasta s-a deschis şi a ieşit un tânăr.

— Bună dimineața, domnule Martinez. Domnul Ledbury de-abia aşteaptă să vă vadă. Fără altă vorbă, l-a condus pe unul dintre cei mai valoroşi clienți ai băncii direct în biroul managerului.

— Bună dimineața, Martinez, a spus acesta când don Pedro a intrat în cameră. Avem o vreme blândă pentru perioada aceasta a anului.

Îi luase o vreme lui Martinez să-şi dea seama că, atunci când un englez renunță la „domnule” şi te cheamă doar cu numele de familie, este de fapt un compliment, pentru că înseamnă că te tratează ca pe un egal. Dar abia când te cheamă pe prenume înseamnă că poți fi considerat prieten.

— Bună dimineața, domnule Ledbury, a spus Martinez, care nu ştia cum să răspundă la obsesia englezilor cu starea vremii.

— Vă pot oferi o cafea?

— Nu, mulțumesc. Mai am o întâlnire la douăsprezece.

— Desigur. Am continuat, după cum ne-ați instruit, să cumpărăm acțiuni Barrington's de îndată ce apar pe piață. După cum ştiți, acum aveți douăzeci şi doi, virgulă cinci la sută din stocul companiei şi aveți dreptul să mai numiți încă doi directori să i se alăture maiorului Fisher în consiliu. Totuşi, trebuie să subliniez faptul că, dacă stocul vă va creşte la douăzeci şi cinci la sută, banca are datoria legală să anunțe bursa că intenționați să țineți o licitație de preluare a companiei.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac, a zis Martinez. Douăzeci şi doi virgulă cinci la sută e suficient ca să mă ajute.

— Excelent, atunci tot ceea ce vă voi cere vor fi numele celor doi directori pe care doriți să-i numiți în consiliul Barrington's.

Martinez a scos un plic dintr-un buzunar interior şi i l-a înmânat managerului băncii. Ledbury l-a deschis, a scos

formularul de nominalizare şi a studiat numele. Cu toate că a fost surprins, nu a comentat. A spus doar:

— Ca bancher al dumneavoastră, trebuie să adaug că sper că nefericitele întâmplări recente de la Barrington's nu se vor dovedi o problemă pe termen lung.

— Nu am fost niciodată mai încrezător în viitorul companiei.

— Sunt încântat să aud asta, pentru că achiziționarea unui număr atât de mare de acțiuni v-a scăzut considerabil capitalul. Trebuie doar să sperăm că prețul nu va scădea mai mult.

— Cred că veți afla în curând că firma va face un anunț care-i va mulțumi atât pe acționari, cât şi lumea financiară şi comercială.

— Acestea sunt într-adevăr veşti bune. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră acum?

— Da, a spus Martinez. Aş vrea să transferați o sută de mii de lire într-un cont din Zürich.

*

— Îmi pare rău să informez consiliul că m-am hotărât să-mi dau demisia din funcția de preşedinte.

Reacția imediată a colegilor lui Buchanan a fost de şoc şi neîncredere, urmată repede de un protest general. Unul dintre directori a rămas tăcut: singurul care nu a fost uimit de anunț. A devenit clar că majoritatea directorilor din consiliu nu dorea ca Buchanan să se retragă. Preşedintele a aşteptat să se liniştească sala, apoi a continuat:

— Sunt încântat de lealitatea voastră, dar este de datoria mea să vă informez că un acționar majoritar mi-a explicat foarte clar că nu mă mai bucur de încrederea lui, a spus el, accentuând cuvântul „lui". Mi-a amintit, pe drept cuvânt, că mi-am plasat toată autoritatea în construcția lui Buckingham, ceea ce, în opinia sa, s-a dovedit a fi – în cel mai bun caz – un raționament greşit şi, în cel mai rău, o

iresponsabilitate. Am pierdut deja două date de finalizare a etapelor şi cheltuielile noastre ne depăşesc cu optsprezece la sută bugetul.

— Cu atât mai multe motive de a rămâne pe punte, a spus amiralul. Căpitanul trebuie să fie ultima persoană care abandonează vasul când vine furtuna.

— În acest caz, cred că singura speranță este ca eu să abandonez vasul, domnule amiral, a spus Buchanan. Unul sau două capete s-au aplecat, iar Emma se temea că nimic din ce-ar putea spune nu l-ar fi determinat pe Buchanan să se răzgândească. Conform experienței mele, a continuat el, când apar întâmplări de genul celor cu care ne confruntăm acum, societatea financiară şi comercială caută o conducere nouă care să rezolve problema şi s-o rezolve repede. Ross şi-a privit colegii şi a mai spus: Mă simt obligat să vă spun că nu cred că trebuie să vă uitați dincolo de directorii prezenți pentru a-mi găsi un înlocuitor potrivit.

— Poate dacă am numi-o pe doamna Clifton şi pe maiorul Fisher preşedinți-adjuncți, a sugerat Anscott, asta ar putea calma nervii stăpânilor noştri din Square Mile.

— Mă tem că-şi vor da seama despre ce e vorba, Anscott, un compromis pe termen scurt. Dacă, la un moment dat în viitor, apare necesitatea ca Barrington's să împrumute mai mulți bani, noul preşedinte trebuie să meargă la bănci fără să se căciulească, ci cu încredere, cel mai important cuvânt din dicționarul societății financiare şi comerciale.

— Ar ajuta, Ross, şi era prima oară când Emma îi spunea preşedintelui pe numele de botez în timpul unei şedințe, dacă voi explica faptul că familia mea are o încredere deplină în comanda ta şi doreşte să rămâi preşedinte?

— Aş fi mişcat, desigur, dar societatea financiară nu va fi impresionată şi o va privi doar ca pe un gest oarecare. Deşi, personal, Emma, îți sunt recunoscător pentru susținere.

— Şi vă puteți baza întotdeauna pe susținerea mea, a intervenit şi Fisher. Vă voi ajuta până la sfârşit.

— Asta e problema, domnule maior. Dacă nu plec, acesta s-ar putea dovedi a fi sfârşitul acestei mari companii, aşa cum o ştim, şi nu este un lucru pe care l-aş putea suporta.

Preşedintele s-a uitat de jur-împrejurul mesei în cazul în care cineva ar fi vrut să-şi spună părerea, dar acum toți păreau să fi acceptat faptul că zarurile fuseseră aruncate.

— La ora cinci în această după-masă, după închiderea bursei, voi anunța că, din motive personale, mi-am înaintat demisia ca preşedinte al Liniei Maritime Barrington. Totuşi, cu acordul dumneavoastră, mă voi ocupa de problemele de zi cu zi ale companiei până ce va fi ales noul preşedinte.

Nimeni n-a obiectat. Şedința s-a terminat după câteva minute şi Emma nu a fost surprinsă văzându-l pe Fisher părăsind repede sala. S-a întors după douăzeci de minute şi s-a alăturat colegilor săi pentru prânz.

*

— Va trebui să-ți joci jokerul, a spus Martinez după ce Fisher i-a povestit în detaliu ce se întâmplase la întrunirea consiliului.

— Şi care ar fi acesta?

— Eşti bărbat şi nicio firmă din țară nu are o femeie ca preşedinte. De fapt, foarte puține au femei în consiliu.

— Emma are obiceiul să spargă tiparele, i-a amintit Fisher.

— Poate, dar nu te poți gândi la niciunul dintre colegii tăi, directori, care nu ar putea înghiți ideea unei femei preşedinte?

— Nu, dar...

— Dar?

— Ştiu că Knowles şi Anscott au votat ca femeile să nu fie admise în clubul de golf Royal Wyvern în zilele în care sunt meciuri.

— Atunci explică-le cât de mult le admiri poziția şi că ai fi procedat la fel dacă ai fi fost membru al clubului.

— Le-am explicat şi sunt membru, a spus maiorul.

— Atunci avem două voturi în sac. Dar amiralul? La urma-urmei, este burlac.

— O posibilitate. Îmi amintesc că s-a abținut când numele ei a fost anunțat ca membru al clubului.

— Un al treilea posibil.

— Dar chiar dacă m-ar susține, sunt doar trei voturi şi sunt sigur că ceilalți o vor susține pe doamna Clifton.

— Nu uita, voi mai numi doi directori cu o zi înainte ca întrunirea să aibă loc. Aşa vom avea şase voturi, mai mult decât suficiente ca să încline balanța în favoarea ta.

— Nu şi dacă familia Barrington va ocupa toate celelalte locuri din consiliu. Atunci voi mai avea nevoie de un vot ca să fiu sigur de victorie, pentru că, în caz de balotaj, sunt aproape sigur că Buchanan îi va da votul său hotărâtor doamnei Clifton.

— Atunci ne mai trebuie încă un director până joia viitoare.

Amândoi au tăcut, până ce Martinez a spus:

— Poți să te gândeşti la cineva cu puțini bani de rezervă, având în vedere cât de ieftine sunt acțiunile acum şi care, în niciun caz, nu o va dori pe doamna Clifton directoare la Barrington's?

— Da, a spus Fisher, fără să ezite. Ştiu pe cineva care o detestă pe doamna Clifton mai mult decât dumneavoastră şi care a primit de curând mulți bani în urma unui divorț.

12

— Bună dimineaţa, a spus Ross Buchanan, şi bine aţi venit la această întrunire excepţională a companiei. Există doar un singur reper pe agenda zilei de azi şi anume alegerea unui nou preşedinte al Liniei Maritime Barrington. Aş vrea să încep prin a vă spune ce privilegiu a fost să lucrez cu domniile voastre ca preşedinte în ultimii cinci ani şi cât de trist sunt că trebuie să-mi părăsesc postul. Totuşi, din motive pe care nu e nevoie să vi le repet, cred că este momentul potrivit să mă retrag şi să las pe altcineva să-mi ia locul. Prima mea responsabilitate, a continuat el, este să vă prezint pe acei acţionari care ni s-au alăturat azi şi care au dreptul să voteze la aceste alegeri, după cum este stabilit în statutul de constituire a companiei. Unii dintre cei care stau în jurul mesei sunt cunoscuţi de consiliu, iar alţii s-ar putea să nu fie atât de bine cunoscuţi. În dreapta mea se află domnul David Dixon, şeful executiv al companiei şi la stânga se află domnul Philip Webster, secretarul companiei. La stânga lui se află directorul nostru financiar, domnul Michael Carrick. Lângă el este contraamiralul Summers, apoi doamna Clifton, domnul Anscott, domnul Knowles, maiorul Fisher şi domnul Dobbs, care sunt directori neexecutivi. Ni s-au alăturat azi persoane particulare sau reprezentanţi ai companiilor care au multe acţiuni la Barrington's, inclusiv domnul Peter Maynard şi doamna Alex Fisher, ambii numiţi de maiorul Fisher, care deţine acum douăzeci şi doi virgulă cinci la sută din companie.

Maynard zâmbea, în timp ce Susan Fisher îşi înclina capul şi roşea de câte ori era privită.

Reprezentând familia Barrington şi cele douăzeci şi doi la sută dintre acţiunile lor sunt sir Giles Barrington, MC MP şi sora sa, dr. Grace Barrington. Ceilalţi doi prezenţi care au dreptul legal de a vota cu această ocazie sunt lady Virginia Fenwick – Virginia l-a bătut pe Fisher pe spate, nelăsând nicio îndoială pe cine susţinea, şi – preşedintele şi-a verificat

notițele – domnul Cedric Hardcastle, care reprezintă Farthings Bank şi care deține în prezent şapte virgulă cinci la sută din stocul companiei.

Toți cei aflați la masă s-au întors să se uite la cel pe care nimeni nu-l mai întâlnise până atunci. Acesta era îmbrăcat într-un costum gri din trei piese, cămaşă albă şi o cravată albastră de mătase bine îngrijită. Nu se putea să fi avut mai mult de un metru cincizeci şi era aproape chel cu excepția unei zone semicirculare de păr grizonant care abia îi ajungea la urechi. Pentru că purta ochelari groşi, cu rame de baga, nu se prea putea ghici câți ani avea. Cincizeci? Şaizeci? Poate chiar şaptezeci? Domnul Hardcastle şi-a scos ochelarii, dezvăluind nişte ochi de culoarea oțelului şi Emma a fost sigură că-l mai văzuse, dar nu ştia unde.

— Bună dimineața, domnule preşedinte, a spus el, dar din cele patru cuvinte s-a observat din care comitat provenea.

— Să trecem la ce avem de făcut, a spus Buchanan. Până la termenul limită de 6 p.m., ieri după-masă, s-au anunțat două candidaturi la preşedinție: doamna Emma Clifton, care este propusă de sir Giles Barrington MC MP, secondat de dr. Grace Barrington, şi maiorul Alex Fisher, propus de domnul Anscott, secondat de domnul Knowles. Ambii candidați se vor adresa acum consiliului, prezentând modul în care văd ei viitorul companiei. Îl chem pe maiorul Fisher să deschidă procedurile.

Fisher nu s-a mişcat de la locul lui.

— Cred că ar fi politicos să-i permitem doamnei să vorbească prima, a spus el, zâmbindu-i călduros Emmei.

— Cât de amabil sunteți, domnule maior, a replicat Emma, dar sunt de acord să respectăm decizia preşedintelui şi să începeți dumneavoastră.

Fisher a părut puțin debusolat, dar şi-a revenit repede. A scotocit prin notițele lui, s-a ridicat şi s-a uitat lung la cei aşezați la masă înainte de a începe să vorbească.

— Domnule preşedinte, membri ai consiliului, este un mare privilegiu faptul că am fost considerat demn de a fi

candidat la funcția de preşedinte la Linia Maritimă Barrington. Ca un om născut şi crescut în Bristol, am fost conştient de existența acestei companii toată viața mea, de istoria ei, de tradiții, precum şi de reputația sa, care face parte din marea moştenire a navigației în Bristol. Sir Joshua Barrington a fost o figură legendară, iar sir Walter, pe care am avut privilegiul să-l cunosc – Emma a părut surprinsă, doar dacă „a-l cunoaşte pe bunicul ei” nu însemna să se fi ciocnit de el la sfârşitul şcolii, cu vreo treizeci de ani înainte – a fost responsabil pentru ca această companie să devină publică şi i-a construit reputația fiind unul dintre marile şantiere maritime, nu doar din țara noastră, ci din toată lumea. Dar, din păcate, acum nu mai este cazul, parțial din cauză că fiul lui sir Walter, sir Hugo, nu s-a ridicat la înălțimea sarcinii şi, cu toate că actualul nostru preşedinte a făcut mult pentru a reface reputația firmei, mai multe evenimente recente, care nu au fost din cauza lui, au dus la lipsa de încredere a unor acționari. Ceea ce dumneavoastră, stimații mei colegi, veți decide azi, a spus Fisher, uitându-se iar în jurul mesei, este cine poate fi mai potrivit pentru a se descurca în această situație de criză. Având în vedere împrejurările, cred că ar trebui să-mi menționez recomandările referitoare la lupte. Mi-am servit țara ca tânăr locotenent la Tobruk, luptă descrisă de Montgomery ca una dintre cele mai sângeroase bătălii din istorie. Am fost suficient de norocos să supraviețuiesc acelui măcel şi am fost decorat pe câmpul de luptă.

Giles şi-a pus capul în mâini. Ar fi dorit să spună consiliului ce se întâmplase cu adevărat când inamicul apăruse la orizontul nord-african, dar ştia că nu şi-ar fi ajutat astfel sora.

— Următoarea mea bătălie a avut loc când am fost contracandidatul lui sir Giles Barrington din partea conservatorilor la ultimele alegeri generale, a spus Fisher, subliniind cuvântul conservator, pentru că i se părea improbabil ca altcineva, cu excepția lui Giles, să-i fi votat pe

laburişti, pentru siguranța Partidului Conservator din Bristol Docklands şi am pierdut doar cu câteva voturi, după trei renumărări. De data aceasta i-a zâmbit lui Giles.

Giles voia să sară şi să şteargă zâmbetul de pe figura lui Fisher, dar a reuşit cumva să se abțină.

— Deci vă pot spune, cu oarecare convingere, că am experimentat atât triumful, cât şi dezastrul şi, citându-l pe Kipling, i-am tratat pe aceşti doi impostori ia fel. Iar acum, a continuat el, permiteți-mi să ating câteva dintre problemele cu care se confruntă distinsa noastră companie în acest moment. Şi vreau să subliniez cuvintele „În acest moment". Acum un an am luat o decizie importantă şi, aş dori să amintesc companiei, că atunci am susținut întrutotul propunerea domnului preşedinte de construire a lui MV Buckingham. Totuşi, de atunci, a survenit o serie de calamități, unele neaşteptate, altele pe care ar fi trebuit să le fi prevăzut, care ne-au făcut să ne depăşim termenele limită. Ca urmare, pentru prima oară în istoria firmei, am fost obligați să mergem la bănci pentru a obține un împrumut care să ne ajute în aceste momente tulburi. Dacă aş fi ales preşedinte, permiteți-mi să vă spun cele trei schimbări pe care le voi iniția imediat. Mai întâi, aş invita-o pe doamna Clifton să-mi fie preşedinte-adjunct, astfel încât societatea financiară să nu se îndoiască de faptul că familia Barrington este pe deplin implicată în viitorul companiei, aşa cum a fost de peste un secol.

S-au auzit mai multe strigăte de:

— Foarte bine, bravo, de la masă şi Fisher i-a zâmbit Emmei pentru a doua oară de când se alăturase consiliului.

Giles a fost obligat să admire îndrăzneala omului, pentru că acesta era sigur că Emma nu-i va întoarce complimentul, deoarece credea că Fisher era responsabil pentru problemele curente ale firmei şi nu ar fi fost de acord niciodată să-i fie adjunctă.

— În al doilea rând, a spus Fisher, voi zbura la Belfast mâine-dimineața şi voi discuta cu sir Frederick Rebbeck,

preşedintele de la Harland şi Wolff renegocierea contractului, demonstrându-i că firma lui a refuzat continuu să-şi asume responsabilitatea pentru cele întâmplate la construirea Buckingham. Şi, în al treilea rând, voi angaja o companie de securitate puternică pentru a păzi toate echipamentele trimise la Belfast din partea companiei Barrington, astfel încât un act de sabotaj ca cel care a avut loc pe feribotul Heysham să nu se producă iar. În acelaşi timp, aş dori să adaug că, dacă sunt suficient de norocos, voi obţine alte poliţe de asigurare, care nu au paginile de penalizări tipărite cu litere foarte mici. În cele din urmă voi adăuga că, dacă voi avea norocul să ajung preşedintele dumneavoastră, voi începe să lucrez din această după-amiază şi nu mă voi odihni până ce MV Buckingham nu va fi lansat la apă şi nu va oferi firmei un profit convenabil pentru investiţiile făcute.

Fisher s-a aşezat în aplauzele, zâmbetele şi încuviinţările altor directori. Chiar înainte de oprirea aplauzelor, Emma şi-a dat seama că făcuse o greşeală tactică permiţându-i lui să vorbească primul. El acoperise majoritatea punctelor pe care dorea să le abordeze ea şi va părea acum, în cel mai bun caz, că era de acord cu el şi, în cel mai rău caz, că nu avea idei proprii. Cât de bine îşi amintea cum Giles îl umilise pe acelaşi om la Colston Hall în timpul ultimei campanii de alegeri. Dar, în acea dimineaţă, Giles era un alt om şi, uitându-se la fratele ei, a observat că şi acesta era surprins.

— Doamnă Clifton, a spus preşedintele. Poate aţi dori să împărtăşiţi ideile dumneavoastră consiliului?

Emma s-a ridicat nehotărâtă în picioare, în timp ce Grace îi arăta degetul ridicat, făcând-o să se simtă ca un sclav creştin care urma să fie aruncat la lei.

— Domnule preşedinte, permiteţi-mi să încep prin a spune că acum vedeţi un candidat reluctant stând azi în faţa dumneavoastră, pentru că, dacă aş fi avut de ales, ar fi trebuit să rămâneţi preşedinte al companiei. Doar când v-aţi decis că nu aveaţi altă soluţie decât să vă retrageţi, m-am gândit să vă iau locul şi să continui tradiţia lungii asociaţii a

familiei mele cu această firmă. Voi începe prin a discuta ceea ce unii membri ai consiliului consideră a fi cel mai mare dezavantaj al meu, sexul.

Această remarcă a stârnit râsete, unele nervoase, cu toate că Susan Fisher părea să fie de acord cu ea.

— Sufăr, a continuat Emma, de faptul că sunt o femeie într-o lume a bărbaților şi, cinstit vorbind, nu am ce face în privința asta. Apreciez faptul că doar un consiliu foarte curajos ar numi o femeie preşedinte la Barrington's, mai ales în împrejurările dificile cu care ne confruntăm în prezent. Barrington se află la răscruce şi, pe oricine ați alege azi, va trebui să decidă drumul pe care să mergem. După cum ştiți, când consiliul a hotărât anul trecut că trebuie să continuăm construcția lui Buckingham, m-am opus ideii şi am votat în consecință. Deci este drept că ar trebui să anunț consiliului poziția în care mă aflu acum în această privință. După mine, nu mai putem da înapoi, pentru că astfel compania ar fi umilită şi, posibil, chiar uitată. Consiliul a adoptat această hotărâre cu bună-credință şi le datorăm acționarilor noştri să nu ne grăbim să-i blamăm pe alții, ci să facem tot posibilul să recuperăm timpul pierdut şi să ne asigurăm că vom reuşi în timp.

Emma s-a uitat la pagina cu notițe care repetau aproape tot ce spusese rivalul ei. A plonjat înainte, sperând că entuziasmul şi energia ei naturală vor depăşi faptul că ceilalți vor auzi aceleaşi idei şi păreri, exprimate a doua oară.

Dar, când a ajuns la sfârşitul discursului, a simțit că ceilalți îi alunecă printre degete. Giles o avertizase că ceva neaşteptat se va întâmpla în acea zi şi aşa fusese. Fisher ridicase miza.

— Mi-aş încheia prezentarea, domnule preşedinte, spunând că ar fi un mare privilegiu ca acest Barrington aflat în fața dumneavoastră să se poată alătura iluştrilor ei strămoşi şi să conducă consiliul, mai ales în momentul în care firma se confruntă cu asemenea dificultăți. Ştiu că, dacă mă ajutați, vom putea depăşi problemele şi vom recâştiga

bunul nume al firmei Barrington şi reputația sa pentru excelență şi probitate financiară.

Emma s-a aşezat simțind că prezentarea ei ar fi meritat calificativul „S-ar fi putut şi mai bine". Aproape toți cei din sală se deciseseră deja pe cine să voteze mult înainte de şedință.

De îndată ce candidații şi-au ținut discursurile, a fost rândul membrilor consiliului să-şi prezinte părerile. Majoritatea au avut ceva de zis, dar în următoarea oră nu s-a dat dovadă de prea multă originalitate şi înțelegere şi, în ciuda faptului că au refuzat să răspundă la întrebarea: „L-ați alege pe maiorul Fisher preşedinte?" Emma simțea că rezultatul nu era sigur. Atunci a luat cuvântul lady Virginia.

— Aş vrea doar să fac o observație, domnule preşedinte, a ciripit ea, fluturându-şi genele. Nu cred că femeile se află pe pământ pentru a conduce consilii, a construi pacheboturi sau a obține sume mari de bani de la bancherii din Londra. Oricât aş admira-o pe doamna Clifton şi tot ce a realizat ea, eu îl voi susține pe maiorul Fisher şi sper doar că ea va accepta generoasa ofertă de a-i fi adjunctă. Am venit aici cu mintea deschisă, dorind să-i ofer beneficiul îndoielii, dar, din păcate, ea nu este candidatul pe care-l aşteptam.

Emma a fost obligată să admire îndrăzneala Virginiei. Memorase clar fiecare cuvânt al discursului înainte de a intra în cameră, repetând chiar şi pauzele dramatice şi dând în acelaşi timp impresia că nu intenționase să intervină până în ultimul moment când nu mai avusese de ales decât să ofere câteva remarci tranşante. Emma se întreba doar câți dintre cei aşezați în jurul mesei fuseseră păcăliți. Desigur nu Giles, care părea că ar fi dorit să-şi strângă de gât fosta nevastă.

Doar doi oameni nu spuseseră nimic până ce lady Virginia nu se aşezase la loc. Preşedintele, politicos ca întotdeauna, a întrebat:

— Înainte de a începe votarea, vreau să ştiu dacă doamna Fisher sau domnul Hardcastle ar dori să contribuie la discuții.

— Nu, mulțumesc, domnule preşedinte, a sărit Susan Fisher, înainte de a-şi apleca iar capul. Preşedintele s-a întors spre domnul Hardcastle.

— Sunteți foarte amabil, domnule preşedinte, a replicat Hardcastle, dar aş dori doar să vă spun că am ascultat cu interes toate contribuțiile şi mai ales pe cele ale candidaților şi că, la fel ca lady Virginia, m-am hotărât pe cine voi susține.

Fisher i-a zâmbit bărbatului din Yorkshire.

— Mulțumesc, domnule Hardcastle. Dacă nu mai are nimeni nimic de spus, a venit timpul ca membrii consiliului să voteze. A făcut o pauză, dar nimeni n-a spus nimic. Secretarul companiei va striga acum fiecare nume pe rând. Vă rog să-l anunțați ce candidat preferați.

— Voi începe cu directorii executivi, a spus Webster, înainte de a invita restul consiliului să-şi exprime părerile. Domnul Buchanan?

— Nu voi susține niciun candidat, a spus Buchanan. Totuşi, dacă în urma votului va rezulta un balotaj eu, pe baza prerogativei de preşedinte, voi vota persoana pe care o consider mai potrivită pentru funcție.

Ross îşi petrecuse câteva nopți nedormite, luptându-se cu această problemă şi, în cele din urmă, o preferase pe Emma. Dar discursul bine gândit al lui Fisher şi răspunsul cam slab al Emmei, îl făcuseră să se mai gândească. Tot nu prea putea să-l voteze pe Fisher şi de aceea se hotărâse să se abțină şi să-şi lase colegii să hotărască. Dar, în caz de balotaj, îl va susține totuşi pe Fisher.

Emma n-a putut să-şi ascundă neplăcerea şi dezamăgirea la decizia lui Ross de a nu vota. Fisher a zâmbit şi a tăiat cu o linie numele preşedintelui care, până atunci, fusese susținătorul de bază al familiei Clifton.

— Domnul Dixon?

— Doamna Clifton, a spus directorul executiv, fără să ezite.

— Domnul Carrick?

— Maiorul Fisher, a spus directorul financiar.

— Domnul Anscott?

— Maiorul Fisher.

Emma a fost dezamăgită, dar nu surprinsă, pentru că şi-a dat seama că şi Knowles va vota împotriva ei.

— Sir Giles Barrington?

— Doamna Clifton.

— Eu nu voi vota, domnule preşedinte, a spus Emma, mă voi abține. Fisher a încuviințat.

— Domnul Dobbs?

— Doamna Clifton.

— Lady Virginia Fenwick?

— Maiorul Fisher.

— Domnul maior Fisher?

— Votez pentru mine, după cum este dreptul meu, a spus Fisher, zâmbindu-i Emmei, peste masă.

De câte ori o implorase Sebastian pe mama lui să nu se abțină, pentru că era sigur că Fisher nu s-ar fi purtat ca un domn.

— Doamna Fisher?

Susan s-a uitat la preşedinte, a ezitat, apoi a şoptit cu nervozitate:

— Doamna Clifton.

Alex s-a întors şi s-a uitat neîncrezător la soția lui. Dar, de data aceasta, Susan nu şi-a aplecat capul. S-a uitat la Emma şi a zâmbit. Emma, la fel de surprinsă, a bifat numele lui Susan.

— Domnul Knowles?

— Maiorul Fisher, a zis el, fără să ezite.

— Domnul Maynard?

— Maiorul Fisher.

Emma a verificat bifele şi tăieturile de pe lista ei. Fisher conducea cu şase la cinci.

— Amiral Summers? a întrebat secretarul companiei.

A urmat o tăcere care i s-a părut interminabilă Emmei, dar care, de fapt, a durat doar câteva secunde.

— Doamna Clifton, a spus acesta în cele din urmă.

Emma a oftat. Bătrânul s-a întins peste masă şi a şoptit:

— Niciodată n-am fost sigur de Fisher şi, când s-a votat singur, mi-am dat seama că avusesem tot timpul dreptate.

Emma nu era sigură dacă trebuia să râdă sau să-l sărute, dar secretarul a întrerupt-o:

— Domnul Hardcastle?

Din nou, toţi din cameră şi-au îndreptat atenţia spre cel despre care nu ştiau nimic.

— Sunteţi amabil să ne împărtăşiţi părerea dumneavoastră, domnule?

Fisher s-a îmbufnat. Şase cu toţii. Dacă Susan ar fi votat pentru el, votul lui Hardcastle nu ar fi contat, dar era încă sigur că omul din Yorkshire îl va susţine.

Cedric Hardcastle şi-a scos batista din buzunar, şi-a dat jos ochelarii şi i-a şters înainte de a spune:

— Mă voi abţine şi îi voi permite preşedintelui, care-i cunoaşte pe ambii candidaţi mult mai bine decât mine, să decidă cine trebuie să-i urmeze.

*

Susan Fisher şi-a împins scaunul în spate şi a ieşit încet din sală, în timp ce noul preşedinte ales s-a aşezat în capul mesei.

Până acum toate merseseră bine. Însă Susan ştia că următoarea oră va fi crucială dacă spera să-şi finalizeze planul. Alex nici măcar nu comentase când se oferise să-l conducă la şedinţa consiliului de a doua zi, astfel încât el să se poată concentra asupra discursului. Ceea ce nu-i spusese, fusese că nu-l va aduce înapoi.

De o vreme, Susan acceptase faptul că mariajul ei era jalnic şi nici nu-şi mai amintea ultima oară când făcuseră

dragoste. Se întrebase adesea de ce se măritase cu el. Vorbele mamei ei: „Dacă nu eşti atentă, fata mea, vei fi lăsată în debara” nu o ajutaseră. Dar acum voia să curețe toată debaraua.

*

Alex Fisher era incapabil să se concentreze pe discursul Emmei pentru că încerca să îşi dea seama cum îi va explica lui don Pedro de ce nevastă-sa votase împotriva lui.

Martinez propusese la început ca Diego şi Luis să-l reprezinte în consiliu, dar Alex îl convinsese că, dacă era ceva care-i speria mai tare pe directori decât o femeie preşedinte, aceasta ar fi ideea ca un străin să preia compania.

S-a hotărât să-i spună lui don Pedro doar că Emma câştigase votul şi să nu menționeze faptul că soția sa nu-l susținuse. Nu s-a gândit ce se va întâmpla dacă don Pedro va citi procesul verbal.

*

Susan Fisher a parcat lângă Arcadia Mansions, a deschis uşa din față cu cheia, a luat liftul la etajul trei şi a intrat în apartament. S-a dus repede în dormitor, s-a lăsat în genunchi şi a tras două valize de sub pat. A început apoi să golească una dintre garderobe, scoțând şase rochii, două costume, mai multe fuste şi o rochie de seară pe care s-a întrebat dacă o va mai purta vreodată. Apoi a deschis dulapul, câte un sertar pe rând şi şi-a scos ciorapii, lenjeria de corp, bluzele şi puloverele care aproape au umplut primul geamantan.

Când s-a ridicat din genunchi, ochii i s-au ațintit asupra acuarelei Districtul Lacurilor pentru care Alex plătise prea mult când erau în luna de miere. A fost încântată când a văzut că intra exact pe fundul celui de-al doilea geamantan.

S-a dus în baie şi şi-a strâns articolele de toaletă, un halat şi mai multe prosoape, înghesuindu-le în fiecare loc disponibil din a doua valiză.

Nu voia să ia prea multe din bucătărie, doar serviciul de masă Wedgwood, un cadou de nuntă de la mama lui Alex. A învelit fiecare piesă cu atenție în pagini din Daily Telegraph şi le-a pus pe toate în două sacoşe găsite sub chiuvetă.

A lăsat serviciul verde, obişnuit, de ceai care nu-i plăcuse niciodată prea mult pentru că avea prea multe ciobituri, apoi a umplut şi cea de-a doua valiză.

— Ajutor! a spus ea, tare, de îndată ce şi-a dat seama că mai voia să ia multe lucruri, dar ambele geamantane erau deja pline.

Susan s-a întors în dormitor, s-a urcat pe un scaun şi a tras de pe dulap cufărul de la şcoală al lui Alex. L-a târât în coridor, i-a desfăcut curelele şi şi-a continuat misiunea. Pe polița de pe cămin era un ceas de călătorie despre care Alex pretindea că e o moştenire de familie şi trei fotografii în rame din argint. A scos fotografiile şi le-a rupt şi a împachetat doar ramele. I-ar fi plăcut să ia şi televizorul, dar era mult prea mare şi, oricum, mama ei n-ar fi fost de acord.

*

De îndată ce secretarul companiei a închis şedința, Alex nu li s-a alăturat colegilor săi la masă. A ieşit repede din sala de şedințe fără să spună o vorbă, cu Peter Maynard după el. Alex primise două plicuri de la don Pedro, fiecare conținând câte 1.000 de lire. În mod sigur, soția lui nu va primi cele cinci sute promise. Când erau în lift, Alex a scos un plic din buzunar.

— Cel puțin tu ai respectat înțelegerea, a spus el, dându-i-l lui Peter.

— Mulțumesc, a spus Maynard, luând banii încântat. Dar nu înțeleg ce-a apucat-o pe Susan, a mai spus el când uşa s-a deschis la parter. Alex nu a răspuns.

Când cei doi au părăsit Barrington House, Alex nu a fost surprins să vadă că maşina lui nu mai era la locul obişnuit, dar s-a mirat văzând o altă maşină, pe care n-a recunoscut-o, ocupându-i spațiul de parcare.

Un tânăr cu o geantă Gladstone stătea în fața portierei. Când l-a zărit pe Alex, s-a îndreptat spre el.

*

În cele din urmă, extenuată de efort, Susan a intrat în biroul lui Alex, fără să bată la uşă, neaşteptându-se să găsească ceva demn de adăugat la prada sa: încă două rame, una din argint, una din piele şi deschizătorul de scrisori pe care Alex i-l făcuse cadou de Crăciun. Dar era doar placat cu argint aşa că s-a hotărât să i-l lase.

Timpul se apropia de sfârşit şi bănuia că nu va mai dura mult până ce se va întoarce soțul ei, dar, tocmai când era gata să plece, a văzut un plic gros pe numele ei. L-a desfăcut şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Erau cele cinci sute de lire pe care i le promisese Alex dacă participa la întrunire şi-l vota pe el. Ea îşi respectase promisiunea ei, măcar jumătate din ea, aşa că a strecurat banii în geantă şi a zâmbit pentru a doua oară în acea zi.

Susan a închis uşa biroului şi s-a mai uitat o dată prin apartament. Uitase ceva, dar ce anume? Oh, da, desigur. S-a grăbit înapoi în dormitor, a deschis dulăpiorul şi a zâmbit din nou când a văzut şirurile de pantofi lăsate acolo din zilele în care fusese model. Le-a pus şi pe ele în cufăr. Tocmai când era gata să închidă uşa, a văzut un şir ordonat de pantofi negri şi ghete maro, toate lustruite ca pentru paradă. Ştia că erau mândria şi bucuria lui Alex. Toate erau făcute de mână de Lobb din St James's şi, aşa cum îi amintea el adesea, vor dura o veşnicie.

Susan a luat pantoful stâng al fiecărei perechi şi l-a aruncat în vechiul cufăr de şcoală al lui Alex. A mai luat şi un papuc pentru piciorul drept, o gheată Wellington tot

pentru piciorul drept şi un tenis pentru gimnastică, înainte de a se aşeza pe capacul cufărului şi a strânge curelele.

La urmă, a târât cufărul, cele două valize şi cele două sacoşe de cumpărături pe palier şi a închis uşa unei case în care nu se va mai întoarce niciodată.

*

— Domnul maior Alex Fisher?

— Da.

Tânărul i-a dat un plic lung, crem şi i-a spus:

— Am fost instruit să vă dau asta, domnule.

Fără să mai spună ceva s-a întors, s-a urcat în maşină şi a plecat. Întâlnirea nu a durat mai mult de un minut.

Alex, nedumerit, a deschis plicul şi a scos un document cu mai multe pagini. Când a văzut cuvintele de început, *Cerere de divorț: Doamna Susan Fisher contra maior Alex Fisher,* a simțit că-i cedează picioarele şi s-a agățat de brațul lui Maynard ca să se susțină.

— Care e problema, bătrâne?

CEDRIC HARDCASTLE
1959

13

În călătoria cu trenul înapoi spre Londra, Cedric Hardcastle şi-a amintit cum ajunsese să participe la şedinţa de consiliu a unei linii maritime din Bristol. Totul începuse când îşi rupsese un picior.

Timp de aproape patruzeci şi cinci de ani, Cedric dusese ceea ce chiar şi vicarul local ar fi descris ca o viaţă corectă. În tot acest timp, îşi construise o reputaţie bazată pe probitate, integritate şi judecată sănătoasă.

După ce absolvise liceul Huddersfield, la vârsta de cincisprezece ani, Cedric i se alăturase tatălui său la Farthings Bank, în colţul străzii principale, la care nu puteai deschide un cont decât dacă erai născut şi crescut în Yorkshire. Fiecare angajat îi spusese din prima sa zi de angajare filosofia băncii: *Ai grijă de bănuţi şi lirele vor curge gârlă.*

La treizeci şi doi de ani, Cedric ajunsese cel mai tânăr manager de filială din istoria băncii şi tatăl său, care era doar casier, s-a retras la vreme pentru a nu trebui să-i spună fiului său „domnule."

Cu câteva săptămâni înainte de cea de-a patruzecea sa aniversare, Cedric a fost invitat să intre în consiliului de la Farthings şi toată lumea a presupus că nu va mai dura mult până ce va pleca de la mica filială locală şi, ca Dick Whittington, se va duce la Londra; dar nu Cedric. Era, la urma-urmei, în primul rând un om din Yorkshire. Se căsătorise cu Beryl, o fată din Batley, iar fiul lor, Arnold, a fost conceput în vacanţă la Scarborough şi s-a născut în Keighley. Dacă voia să-l angajeze la bancă, fiul său trebuia să fie născut în comitat.

Când Bert Entwistle, preşedintele de la Farthings, a murit în urma unui atac de inimă la şaizeci şi trei de ani, nu a fost nevoie de vot ca să se ştie cine-l va înlocui.

După război, Farthings devenise una dintre băncile la care se făcea adesea referire în paginile financiare ale ziarelor

locale ca fiind „coapte pentru preluare." Totuşi, Cedric avea alte planuri şi cu toate că a fost abordat de instituţii mai mari, toate au fost respinse fără vorbă, iar noul preşedinte a început să-şi dezvolte banca şi să deschidă filiale noi, astfel încât, după câţiva ani, Farthings a început preluările. Timp de trei decenii, Cedric a cheltuit bani lichizi, bonusuri sau dividende cumpărând acţiuni ale băncii, aşa că, la cea de-a şaizecea lui aniversare, era nu numai preşedinte, ci şi acţionar principal, cu 51 procente din Farthings.

La şaizeci de ani, când majoritatea oamenilor se gândesc la pensionare, Cedric se ocupa de unsprezece sucursale în Yorkshire şi una în Londra şi nu dorea desigur să-l înlocuiască nimeni din funcţia de preşedinte.

Avea o singură dezamăgire în viaţă: fiul lui, Arnold. Băiatul se descurcase bine la liceul Leeds, dar apoi se răzvrătise şi plecase la Oxford în loc să accepte bursa oferită de Universitatea Leeds. Şi mai rău, băiatul nu i se alăturase tatălui său la Farthings, preferând să se specializeze în avocatură – în Londra. Asta însemna că Cedric nu avea cui să predea banca.

Pentru prima oară în viaţă, s-a gândit la o preluare prin ofertare directă de către Midland. Aceştia i-au oferit o sumă care i-ar fi permis să-şi petreacă restul vieţii jucând golf pe Costa del Sol, stând în şlapi, bând Harlicks şi dormind până la ora zece. Dar nimeni, cu excepţia lui Beryl, nu părea să înţeleagă că, pentru Cedric, banca nu era doar slujba sa, ci şi hobby-ul lui şi atâta timp cât avea majoritatea acţiunilor de la Farthings, golful, şlapii şi Harlicks puteau aştepta încă o vreme. I-a spus soţiei sale că ar prefera să dea colţul stând la birou, decât la a optsprezecea gaură.

După cum s-a dovedit, era chiar să dea colţul într-o seară, întorcându-se în Yorkshire. Dar nici măcar Cedric nu ar fi putut anticipa cât de mult i se va schimba viaţa după accidentul de maşină pe A1 în acea vineri-seară. Era extenuat după mai multe întruniri la filiala principală a băncii şi ar fi rămas peste noapte la apartamentul său din

Londra. Dar el prefera întotdeauna să revină la Huddersfield şi să-şi petreacă weekendul cu Beryl. Era cam adormit la volan şi şi-a amintit doar că s-a trezit la spital cu ambele picioare în ghips; singurul lucru pe care-l avea în comun cu tânărul din patul alăturat.

Sebastian Clifton reprezenta tot ce-i displăcea mai mult lui Cedric. Era un sudist îngâmfat, nerespectuos, nedisciplinat, avea păreri despre orice şi, mai rău, era sigur că lumea îi era datoare. Cedric a rugat-o imediat pe asistenta-şefă să-l mute în alt salon. Doamna Puddicombe l-a refuzat, dar i-a spus că erau două rezerve de un pat libere. Cedric a stat liniştit; nu voia să dea bani degeaba.

În săptămânile care au urmat, Cedric nu a fost sigur care dintre ei l-a influențat mai tare pe celălalt. Pentru început, nesfârşitele întrebări ale băiatului despre bancă l-au călcat pe nervi până când, în cele din urmă a renunțat şi a devenit tutorele lui suplinitor. Când asistenta-şefă l-a întrebat, a fost obligat să recunoască nu doar că băiatul era sclipitor, dar şi că nu trebuia niciodată să-i spui acelaşi lucru de două ori.

— Nu vă bucurați că nu v-am mutat? l-a necăjit ea.

— Ei, n-aş merge până acolo, a spus Cedric.

Mai erau două beneficii din faptul că era tutorele lui Sebastian. Cedric se bucura mult de vizitele săptămânale ale mamei şi surorii lui; două femei formidabile, fiecare cu problemele ei. Nu a durat mult până ce şi-a dat seama că Jessica nu putea să fie fata doamnei Clifton şi, când Sebastian i-a spus în cele din urmă toată povestea, el a zis doar:

— Ar fi timpul să-i spună şi ei cineva.

Lui Cedric îi era clar şi că doamna Clifton se confrunta cu un fel de criză în afacerea familiei. De fiecare dată când îşi vizita fiul la spital, Cedric se întorcea şi se prefăcea că doarme în timp ce, cu permisiunea lui Sebastian, asculta tot ce discutau.

Jessica venea des pe marginea patului său ca să-l poată desena, ceea ce însemna că Cedric era obligat să rămână cu ochii închişi.

Vizitele ocazionale ale tatălui lui Sebastian, Harry Clifton, ale unchiului său, Giles şi ale mătuşii sale, Grace, l-au ajutat pe Cedric să aranjeze şi mai multe piese în mozaicul colorat pe care începea să-l construiască. Nu era greu să-şi dea seama ce puneau la cale Martinez şi Fisher, deşi nu pricepea ce-i motiva, poate pentru că nici Sebastian nu părea să aibă răspuns la această întrebare. Totuşi, când a venit vorba de votul referitor la construirea lui *Buckingham,* Cedric a simțit că instinctul doamnei Clifton sau oricum ar fi numit femeile intuiția s-ar putea dovedi a fi corect. Deci, după ce a studiat regulamentul companiei, l-a sfătuit pe Sebastian că, având în vedere că mama lui controla douăzeci şi doi la sută din stocul companiei, avea dreptul să aibă trei reprezentanți în consiliu, care ar fi fost mai mult decât suficienți ca să blocheze propunerea. Doamna Clifton nu l-a ascultat şi a pierdut cu un vot.

În ziua următoare, Cedric a cumpărat zece acțiuni ale Liniei Maritime Barrington, astfel încât să poată urmări deliberările consiliului în mod regulat. I-a luat lui Cedric doar două săptămâni ca să-şi dea seama că Fisher dorea să devină preşedinte. Dacă Ross Buchanan şi doamna Clifton aveau o slăbiciune comună, aceea era credința lor naivă că fiecare îşi va respecta standardele morale. Era păcat că maiorul Fisher nu poseda aşa ceva, iar don Martinez era complet amoral.

Cedric citea regulat *Financial Times* şi *Economist* căutând orice informație disponibilă referitoare la motivul pentru care acțiunile Barrington's erau în cădere liberă. Dacă, aşa cum sugera unul dintre articolele din *Daily Express,* era implicată IRA, asta însemna că Martinez era legătura. Ceea ce nu înțelegea Cedric era comportamentul lui Fisher. Avea nevoie de bani chiar atât de mult? A pregătit o listă de întrebări pe care Sebastian să i le pună mamei sale în vizitele ei

săptămânale şi nu a durat mult până ce a aflat activitatea zilnică a Liniei Maritime Barrington, la fel ca oricare membru al consiliului.

Până şi-a revenit complet pentru a fi externat din spital şi s-a întors la locul de muncă, Cedric a luat două decizii. Banca va achiziționa 7,5 la sută din Linia Maritimă Barrington, numărul minim de acțiuni care i-ar fi permis să aibă un loc în consiliu şi să decidă cine va fi următorul director al companiei. Când şi-a chemat brokerul în ziua următoare, a fost surprins să descopere cât de multă lume cumpăra acțiuni Barrington's, evident cu acelaşi scop. Acest lucru a însemnat că Cedric a ajuns să plătească ceva mai mult decât crezuse şi, cu toate că nu obişnuia aşa ceva, după cum i-a spus Beryl, a fost mulțumit de sine însuşi.

După mai multe săptămâni ca observator, de-abia aştepta să-i fie prezentat lui Ross Buchanan, doamnei Clifton şi maiorului Fisher. Totuşi, a doua decizie pe care o luase a fost mai greu de atins.

Chiar înainte ca Cedric să plece din spital, Sebastian a primit o vizită de la tutorele său de la Cambridge. Domnul Padgett i-a explicat că, dacă dorea, putea să-şi ocupe locul la Peterhouse în septembrie.

Una dintre primele scrisori trimise de Cedric după ce a revenit la bancă a fost o ofertă adresată lui Sebastian pentru o slujbă de vacanță la Farthings, înainte de a se duce la Cambridge.

*

Ross Buchanan a coborât din taxi cu câteva minute înainte de întâlnirea sa cu preşedintele băncii Farthings. În holul central de pe Threadneedle Street, 127, îl aştepta asistentul personal al domnului Hardcastle, care l-a condus în biroul directorului de la etajul cinci.

Cedric s-a ridicat de la birou când Buchanan a intrat în cameră. Şi-a strâns călduros oaspetele de mână şi l-a condus

către unul dintre fotoliile confortabile de lângă cămin. Bărbatul din Yorkshire şi scoțianul au aflat repede că aveau multe interese comune, printre care se număra şi interesul lor pentru viitorul Liniei Maritime Barrington.

— Văd că prețul acțiunilor a crescut puțin în ultima vreme, a spus Cedric. Aşa că este posibil ca lucrurile să se liniştească.

— Se pare că IRA nu mai este interesată în hărțuirea companiei cu fiecare ocazie, ceea ce este o mare uşurare pentru Emma.

— Sau poate pur şi simplu n-au mai primit fonduri? La urma-urmei, cred că Martinez a investit destul de mult cumpărând douăzeci şi doi virgulă cinci la sută din stocul companiei, doar ca să eşueze când a fost vorba să fie ales preşedintele dorit de el.

— Dacă e aşa, de ce nu-şi economiseşte banii şi nu renunță?

— Pentru că Marinez este clar un bărbat încăpățânat care refuză să recunoască când este învins şi eu nu cred că este genul care se încolăceşte într-un colț şi-şi linge rănile. Trebuie să acceptăm faptul că-şi drămuieşte timpul. Dar ca să facă ce anume?

— Nu ştiu, a zis Ross. Omul este o enigmă şi aproape imposibil de studiat. Tot ceea ce ştiu este că, atunci când este vorba de familiile Barrington şi Clifton, e ceva personal.

— Asta nu e o surpriză, dar ar putea duce la căderea sa până la urmă. Ar trebui să-şi amintească citatul mafiei: când omori un rival, trebuie să fie o problemă de afaceri, nu personală.

— N-am crezut că eşti mafiot.

— Nu te păcăli singur, Ross, Yorkshire-ul lucrează cu mafia mult înainte ca italienii să se ducă în America. Noi nu ne omoram rivalii, doar că nu-i lăsăm să treacă granița comitatului. Ross a zâmbit. Când este vorba de cineva aşa de alunecos ca Martinez, a continuat Cedric, serios din nou, încerc să mă pun în locul lui şi să-mi dau seama exact ce

anume vrea să obțină. Dar, în cazul lui Martinez, încă îmi lipseşte ceva. Speram că mă poți ajuta să găsesc piesele lipsă.

— Nici eu nu ştiu toată povestea, a recunoscut Ross, dar ceea ce mi-a spus Emma este bun pentru un roman al lui Harry Clifton.

— Aşa de încâlcit? a întrebat Ross, care s-a aşezat bine în fotoliu şi nu l-a mai întrerupt până ce Ross nu i-a povestit despre licitația de la Sotheby's, despre statuia lui Rodin care conținea opt milioane de bani falşi şi ciocnirea maşinilor de pe A1 care nu fusese explicată satisfăcător.

— Martinez poate să se afle într-o retragere tactică, a concluzionat Ross, dar nu sunt sigur că a părăsit câmpul de luptă.

— Poate dacă am lucra împreună, a sugerat Cedric, am putea să-i acoperim spatele doamnei Clifton şi să-i permitem să refacă averea şi reputația familiei.

— La ce te gândeşti? a întrebat Buchanan.

— Ei, pentru început, speram că ai putea intra în consiliul de la Farthings ca director neexecutiv.

— Sunt flatat.

— Nu ar trebui. Ai aduce expertiza ta bancară în mai multe domenii, mai ales cel maritim şi, desigur, nu există un om mai bine calificat să stea cu ochii pe investițiile noastre la Barrington's. De ce nu te gândeşti puțin la asta şi nu mă anunți când te hotărăşti?

— Nu trebuie să mă gândesc, a spus Buchanan. Aş fi onorat să mă alătur consiliului. Întotdeauna am respectat Farthings. „Ai grijă de bănuți şi lirele vor curge gârlă" este o filosofie de care ar putea beneficia şi alte investiții ale căror nume nu le voi menționa acum. Cedric a zâmbit. Şi, oricum, a adăugat Buchanan, mă voi gândi la problemele de la Barrington's.

— Şi eu la fel, a spus Cedric, ridicându-se, traversând camera şi apăsând pe un buton. Ai vrea să vii cu mine la prânz la Rules? Atunci îmi poți explica de ce te-ai răzgândit

în ultimul moment şi ai dat votul decisiv doamnei Clifton, când era clar că vrei să-l susții pe Fisher.

Buchanan a fost adus la o tăcere întreruptă doar de un ciocănit la uşă. S-a uitat la tânărul pe care-l întâlnise în holul de la intrare.

— Ross, nu cred că ai făcut cunoştință cu asistentul meu personal.

14

Toată lumea s-a ridicat când domnul Hardcastle a intrat în cameră. Îi luase o vreme lui Sebastian ca să se acomodeze cu respectul pe care i-l purtau cei ce lucrau la Farthings. Dar când ai dormit în pat lângă acelaşi om mai multe luni şi l-ai văzut nebărbierit, în pijama, urinând într-o sticlă şi sforăind, este greu să îl respecţi, cu toate că, la câteva zile de la prima lor întâlnire, Sebastian ajunsese să îl respecte pe bancherul de la Huddersfield.

Domnul Hardcastle le-a făcut semn să ia loc şi s-a aşezat şi el în capul mesei.

— Bună dimineaţa, domnilor, a început el, privind în jur la colegii lui. Am programat această şedinţă pentru că băncii i s-a oferit o ocazie deosebită care, dacă este abordată corect, ar putea să ne aducă un profit nou, din care Farthings ar putea beneficia în anii următori.

Captase atenţia echipei.

— Banca a fost abordată de curând de fondatorul şi preşedintele unei companii de inginerie japoneze, Sony Internaţional, care speră să obţină un împrumut prestabilit pe cupoane de zece milioane de lire, pe termen scurt.

Cedric s-a oprit să studieze expresiile de pe figurile celor paisprezece executivi de vârf, aşezaţi la masă. Acestea mergeau de la un dezgust clar până la admiraţie faţă de această propunere incitantă şi toate fazele intermediare. Totuşi, Cedric pregătise următoarea parte a prezentării cu multă atenţie.

— Războiul s-a terminat de paisprezece ani. Cu toate acestea, unii dintre dumneavoastră ar putea simţi, după cum a fost prezentat aşa de clar în *Daily Mirror* de azi dimineaţă, că nu ar trebui să ne amestecăm cu „haita aceasta de japi războinici.” Totuşi, câţiva dintre voi s-ar putea să fi observat succesul pe care l-au avut cei de la Westminster când au semnat un parteneriat cu Deutsche Bank pentru construcţia noii fabrici Mercedes în Dortmund. Nouă ni se oferă o

oportunitate similară. Aş dori să fac o pauză şi să vă rog pe fiecare dintre voi să vă gândiți cum va merge afacerea peste cincisprezece ani. Nu azi, nici acum cincisprezece ani. Vom continua cu aceleaşi prejudecăți învechite sau vom merge înainte şi vom îmbrățişa noua ordine care acceptă faptul că a apărut o nouă generație de japonezi care nu trebuie condamnată pentru cele petrecute în trecut. Dacă cineva din această sală nu poate accepta nici măcar ideea de a face afaceri cu japonezii pentru că i-ar deschide răni dureroase, acum este timpul să vă explicați poziția pentru că, fără suportul vostru complet, această afacere nu poate spera să aibă succes. Ultima oară când am rostit cuvintele astea, cu toate că printre dinții încleştați, a fost în 1947, când i-am permis unui om din Lancester să deschidă un cont la Farthings.

Hohotele de râs care au urmat au ajutat la întreruperea tensiunii, cu toate că Cedric nu se îndoia că tot se va înfrunta cu opoziția unor membri seniori ai echipei sale şi că unii clienți mai conservatori ar putea chiar să-şi mute conturile la altă bancă.

— Acum vă pot spune, a continuat el, că preşedintele de la Sony Internațional şi doi dintre directorii companiei sale intenționează să viziteze Londra peste aproximativ şase săptămâni. Ne-au explicat clar că nu suntem singura bancă pe care o abordează, dar, în acelaşi timp, mi-au spus că suntem alegerea lor preferată.

— De ce ne-ar lua Sony în considerație tocmai pe noi, când există mai multe bănci specializate în acest domeniu? a întrebat Adrian Sloane, şeful biroului de schimburi valutare.

— Poate nu-ți vine să crezi, Adrian, dar anul trecut am dat un interviu pentru *Economist* şi, în fotografia făcută acasă la mine, în Huddersfield, se vede un radio Sony în fundal. *Din astfel de întâmplări se nasc averile.*

— John Kenneth Galbraith, a spus Sebastian.

Un ropot de aplauze de la unii dintre membrii consiliului care nu ar fi îndrăznit în mod normal să-l întrerupă pe

preşedinte, l-a făcut pe Sebastian să roşească, ceea ce nu i se prea întâmpla.

— Este bine că avem cel puțin o persoană educată în cameră, a spus preşedintele. Aşa că să revenim la muncă. Dacă o persoană doreşte să discute problema în particular, nu e nevoie de programare, e suficient să veniți la mine.

Când Cedric s-a întors în biroul lui, Sebastian l-a urmat repede şi s-a scuzat imediat că l-a întrerupt.

— Nu-i nevoie să te scuzi, Seb. De fapt, ai înveselit lumea şi te-ai înălțat printre membrii seniori. Să sperăm că îi va mai încuraja şi pe alții să mă întrerupă în viitor. Dar, mai important, am o slujbă pentru tine.

— În sfârşit, a comentat Sebastian, care se săturase să-i escorteze pe clienții mai importanți în sus şi în jos cu liftul, doar ca să vadă uşa închizându-i-se în față când aceştia intrau în biroul preşedintelui.

— Câte limbi vorbeşti?

— Cinci, dacă includeți şi engleza. Dar ebraica mea e cam ruginită.

— Atunci ai şase săptămâni să înveți cât de cât japoneza.

— Cine va decide dacă am absolvit?

— Preşedintele de la Sony Internațional.

— Ah, atunci nu sunt supus niciunei presiuni.

— Jessica mi-a spus că, atunci când erai în vacanță cu familia la vila voastră din Toscana, ai prins italiana în trei săptămâni.

— A „prinde” o limbă nu înseamnă s-o ştii, a zis Sebastian. Şi, oricum, sora mea are tendința să exagereze, a adăugat el, uitându-se la o pictură a lui Cedric în patul de la spitalul Princess Alexandra, intitulată *Portretul unui om pe moarte.*

— Nu am alt candidat la îndemână, a spus Cedric, dându-i un prospect. Universitatea din Londra are acum trei cursuri în japoneză – începători, intermediari şi avansați. Aşa că vei putea participa câte două săptămâni la fiecare. Cel puțin, Cedric a avut bunul-simț să râdă.

Telefonul de pe biroul directorului a început să sune. A ridicat receptorul, a ascultat o clipă şi a spus:

— Jacob, e foarte bine că ai răspuns la telefonul meu. Doresc să discutăm despre proiectul minier bolivian, pentru că am aflat că tu eşti finanțatorul...

Sebastian a ieşit din cameră, închizând uşa încet în urma lui.

*

— Protocolul este cheia pentru înțelegerea sufletului japonez, a spus profesorul Marsh, uitându-se la fețele nerăbdătoare. Este la fel de important ca învățarea limbii.

Sebastian a descoperit repede că programul claselor de începători, intermediari şi avansați era la ore diferite în timpul zilei, ceea ce i-a permis să asiste la cincisprezece cursuri în fiecare săptămână. Aceasta, împreună cu timpul dedicat citirii mai multor cărți, un magnetofon şi o duzină de benzi, însemna că de-abia avea un moment liber ca să mănânce şi să doarmă.

Profesorul Marsh se obişnuise să vadă acelaşi tânăr stând în primul rând la cursurile lui, luându-şi rapid notițe.

— Să încep cu plecăciunile, a spus profesorul. Este important să înțelegem că plecăciunea, în cercurile japoneze, dezvăluie mai mult decât strângerea mâinii la britanici. Nu există mai multe tipuri de strângere a mâinii, doar o strângere tare şi una slabă, iar ca rezultat, acest lucru nu dezvăluie statutul social al participantului. Pentru japonezi însă, există un cod întreg când e vorba de reverențe. Pornind de sus, împăratul nu trebuie să se aplece în fața nimănui. Dacă întâlniți pe cineva de acelaşi nivel, trebuie să aplecați amândoi capul – profesorul a smucit din cap ca explicație. Dar dacă, de exemplu, preşedintele unei companii are o întâlnire cu managerul său, preşedintele doar dă din cap, în timp ce managerul trebuie să se aplece aşa, îndoindu-se de la mijloc. Dacă un muncitor se întâlneşte cu preşedintele,

trebuie să se aplece foarte jos, astfel încât ochii lor să nu se întâlnească, iar preşedintele ar putea chiar să nu-i dea atenţie, ci doar să treacă pe lângă el.

— Deci, a spus Sebastian după ce s-a întors la bancă mai târziu în acea după-masă, dacă eu aş fi un japonez şi dumneavoastră preşedintele, ar trebui să fac o plecăciune foarte adâncă doar ca să arăt că-mi ştiu locul.

— Vezi să nu, a comentat Cedric.

— Iar dumneavoastră, a spus Sebastian, ignorând comentariul, veţi da din cap sau veţi trece mai departe. Deci, când îl veţi vedea pe domnul Morita prima oară, cum întâlnirea are loc în ţara dumneavoastră, îl veţi lăsa să dea din cap, îi veţi întoarce salutul şi apoi veţi schimba cărţile de vizită. Dacă doriţi să-l impresionaţi, cartea dumneavoastră de vizită va fi în engleză pe o parte şi în japoneză pe verso. Când domnul Morita vi-l va prezenta pe managerul său, acesta se va apleca adânc, dar dumneavoastră trebuie să daţi doar din cap. Şi când vă va prezenta a treia persoană din anturajul său, acesta se va apleca chiar şi mai mult, iar dumneavoastră veţi da din cap la fel.

— Deci o să tot dau din cap. Ar trebui să mă aplec în faţa cuiva?

— Doar în faţa împăratului şi nu cred că acesta doreşte acum un împrumut pe termen scurt. Domnul Morita va observa că-l plasaţi deasupra colegilor lui şi, mai important, colegii vor aprecia respectul pe care-l acordaţi preşedintelui.

— Cred că această filosofie ar trebui introdusă repede la Farthings, a spus Cedric.

— Şi mai este şi eticheta strictă de la mese, a continuat Sebastian. La restaurant, domnul Morita trebuie să comande primul şi să fie servit primul, dar nu poate începe să mănânce înaintea dumneavoastră. Colegii lui nu pot începe înaintea lui, dar trebuie să termine înaintea lui.

— Gândeşte-te ce ar fi la o petrecere pentru şaisprezece oameni atunci când eşti cel mai tânăr…

— Ai face o indigestie, a spus Sebastian. Totuşi, la sfârşitul mesei, domnul Morita nu va pleca de la masă înaintea dumneavoastră şi vă va ruga să vă alăturați lui.

— Şi femeile?

— Un câmp minat, a spus Sebastian. Japonezii nu înțeleg de ce un englez se ridică în picioare când o femeie intră într-o cameră, le permite să fie servite primele şi nu-şi ridică tacâmurile înaintea nevestei.

— Vrei să spui că ar fi mai bine s-o las pe Beryl la Huddersfield?

— Ar fi bine în aceste împrejurări.

— Şi dacă ai participa şi tu la banchet, Seb?

— Ar trebui să comand ultimul, să încep să mănânc ultimul şi să părăsesc masa ultimul.

— Altă premieră, a comentat Cedric. Apropo, când ai aflat toate astea?

— Azi-dimineață, a zis Sebastian.

*

Sebastian ar fi renunțat la clasa de începători la sfârşitul primei săptămâni, dacă atenția nu i-ar fi fost distrasă. A încercat să se concentreze asupra cuvintelor profesorului Marsh, dar se pomenea uitându-se foarte des înapoi. Cu toate că ea era mult mai în vârstă decât Sebastian, de treizeci, poate treizeci şi cinci de ani, era foarte atrăgătoare şi băieții de la bancă îl asiguraseră că femeile care lucrau în City preferau adesea bărbații mai tineri.

Sebastian s-a întors şi a privit-o, dar ea se concentra asupra celor spuse de profesor. Sau făcea pe mironosița? Exista doar un singur mod de a afla.

Când cursul s-a terminat în cele din urmă, el a urmat-o pe hol şi şi-a dat seama că era la fel de atrăgătoare şi din spate. O fustă mulată arăta o pereche de picioare subțiri pe care a fost încântat să le urmeze în cafeneaua studenților. Încrederea lui a crescut când ea s-a dus direct la bar şi

barmanul s-a întins imediat după o sticlă de vin alb. Sebastian s-a aşezat pe taburetul de alături.

— Lăsați-mă să ghicesc, un pahar de chardonnay pentru doamna şi pentru mine o halbă de bere.

Ea a zâmbit.

— Imediat, a spus barmanul.

— Eu sunt Seb.

— Iar eu Amy, a replicat ea. Accentul american l-a surprins: oare era gata să afle dacă femeile din America erau la fel de uşuratice precum pretindeau colegii de la bancă?

— Şi ce faci când nu studiezi limba japoneză? a întrebat Sebastian când barmanul a pus cele două băuturi în fața lor.

— Patru şilingi.

Sebastian i-a dat două jumătăți de coroană şi a spus:

— Păstrează restul.

— Tocmai m-am retras din meseria de stewardesă.

Nici că s-ar putea mai bine, s-a gândit Sebastian.

— De ce?

— Ei caută întotdeauna angajați tineri.

— Dar nu poți avea o zi mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Aş vrea eu, a comentat ea, luând o înghițitură de vin.

— Şi tu cu ce te ocupi?

— Sunt angajat la o bancă.

— Sună interesant.

— Sigur că da, a spus Sebastian. Azi, mai devreme, am încheiat o afacere cu Jacob Rotschild ca să cumpărăm o mină de cupru în Bolivia.

— Uau, asta face ca lumea mea să pară obişnuită. Deci, de ce înveți japoneză?

— Directorul unui birou din Orientul Îndepărtat a fost promovat şi eu vreau să-i iau locul.

— Nu eşti cam tânăr pentru o astfel de funcție?

— Banca este un loc de joacă al tinerilor, a spus Sebastian, în timp ce ea îşi termina vinul. Mai pot să-ți iau unul?

— Nu, mulțumesc. Mai am o grămadă de revizuit, aşa că ar fi bine să mă duc acasă, pentru că altfel voi întârzia mâine la cursuri.

— Nu pot veni cu tine ca să lucrăm împreună?

— Sună tentant, a spus ea, dar plouă, aşa că vom avea nevoie de un taxi.

— Lasă pe mine, a spus el, zâmbindu-i cald.

Sebastian a ieşit aproape în fugă din bar, direct în ploaie, udându-se leoarcă. A durat o vreme până ce a prins un taxi şi când a găsit unul în cele din urmă, a sperat că ea nu stă departe pentru că nu prea mai avea mărunțiş. A zărit-o în spatele uşii din sticlă şi i-a făcut semn cu mâna.

— Unde mergem, şefu'?

— Nu ştiu sigur unde locuieşte doamna, a spus Sebastian, făcându-i şoferului cu ochiul.

S-a întors şi a zărit-o pe Amy alergând spre taxi şi atunci a deschis repede portiera din spate ca ea să nu se ude. Ea s-a aşezat, iar el era gata să se aşeze alături, când s-a auzit o voce din spatele lui:

— Mulțumesc, Clifton. Ce amabil eşti că i-ai găsit un taxi soției mele pe vremea asta mizerabilă. Ne vedem mâine, a mai spus profesorul, închizând portiera.

15

— Bună dimineața, domnule Morita. E o plăcere să vă întâlnesc, a spus Cedric, dând din cap.

— Şi pentru mine este o plăcere să vă întâlnesc, domnule Hardcastle, a spus acesta, întorcând complimentul. Pot să vă prezint managerului meu, domnul Ueyama? Acesta a înaintat şi s-a aplecat politicos. Cedric a dat iar din cap. Şi secretarului meu particular, domnul Omo, care s-a aplecat şi mai mult, iar Cedric a dat uşor din cap.

— Vă rog să luați loc, domnule Morita, a spus Cedric, apoi a aşteptat ca oaspetele său să se aşeze, după care a luat loc şi el în spatele biroului. Sper că ați avut un zbor plăcut?

— Da, mulțumesc. Am reuşit să dorm puțin de la Hong Kong până la Londra şi dumneavoastră ați fost foarte amabil trimițându-mi o maşină şi pe secretarul dumneavoastră personal să ne întâmpine la aeroport.

— A fost plăcerea mea. Este confortabil hotelul dumneavoastră?

— Satisfăcător, mulțumesc şi este bine plasat în City.

— Sunt încântat. Acum putem trece la afaceri?

— Nu, nu, nu, a sărit Sebastian. Niciun domn japonez nu discută afaceri până ce nu i s-a oferit un ceai. În Tokyo, ceremonia ceaiului ar trebui să fie condusă de o gheişă şi ar dura treizeci de minute sau mai mult, în funcție de cât de senior sunteți. Desigur, el poate refuza, dar tot va aştepta să-l invitați.

— Am uitat, a spus Cedric. O greşeală nechibzuită pe care n-o voi face atunci. Slavă cerului că vei fi acolo să mă ajuți dacă o voi face.

— Dar nu voi putea fi, a spus Sebastian. Eu voi rămâne în spatele camerei cu domnul Omo. Vom lua notițe despre conversație şi niciunul dintre noi nu va îndrăzni să-şi întrerupă şefii.

— Şi atunci, când am voie să vorbesc despre afaceri?

— Abia după ce domnul Morita a luat prima înghițitură din a doua ceaşcă de ceai.

— Dar în timpul discuțiilor de dinainte, am voie să vorbesc despre soția şi copiii mei?

— Doar dacă el aduce mai întâi vorba despre asta. El e însurat cu Yoshiko, de unsprezece ani şi ea îl însoțeşte uneori în drumurile în străinătate.

— Are copii?

— Are trei copii: doi băieți, Hideo, în vârstă de şase ani şi Masao, de patru ani şi o fetiță, Naoko, care are doar doi.

— Am voie să-i spun că fiul meu este avocat pledant şi a devenit de curând consilier al reginei?

— Doar dacă vorbeşte el mai întâi despre copiii lui, ceea ce e improbabil.

— Înțeleg, a spus Cedric. Sau, cel puțin, aşa cred. Zici că preşedinții celorlalte bănci s-ar deranja atât de mult?

— Ar fi bine, dacă doresc contractul la fel de mult ca dumneavoastră.

— Îți sunt recunoscător, Seb. Cum merge cu japoneza ta?

— Mergea bine până ce m-am făcut de râs şi am încercat s-o agăț pe soția profesorului.

Cedric a început să râdă când Sebastian i-a povestit în detaliu ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Leoarcă, zici?

— Până la piele. Nu ştiu ce am eu cu femeile, pentru că se pare că nu le atrag ca ceilalți tipi din bancă.

— O să-ți spun eu despre ceilalți tipi, a comentat Cedric. De îndată ce au băgat câteva halbe în ei, te fac să crezi că i-au dat lecții lui James Bond. Şi, te asigur, pentru majoritatea, doar vorba e de ei.

— Ați avut aceleaşi probleme când erați de vârsta mea?

— Sigur că nu, a zis Cedric. Dar eu am întâlnit-o pe Beryl când aveam şase ani şi, de atunci, nu m-am mai uitat la altă femeie.

— Şase? a întrebat Sebastian. Sunteți mai rău ca mama. Ea s-a îndrăgostit de tata când avea zece ani şi, după aceea, bietul om n-a mai avut nicio şansă.

— Nici eu, a recunoscut Cedric. Vezi tu, Beryl era monitor de lapte la şcoala primară din Huddersfield şi dacă voiam mai mult... era foarte autoritară, micuța. Şi aşa e şi acum, dacă stau să mă gândesc. Dar n-am vrut niciodată pe altcineva.

— Nu v-ați mai uitat la nicio altă femeie?

— De uitat, da, dar doar atât. Dacă ai dat de aur, de ce să te mulțumeşti cu bronz?

Sebastian a zâmbit.

— Şi cum voi şti când am dat de aur?

— Vei şti, băiete. Crede-mă, vei şti.

*

Sebastian şi-a petrecut cele două săptămâni înainte de sosirea avionului domnului Morita pe aeroportul din Londra, participând la toate cursurile profesorului Marsh, fără să se mai uite vreodată la soția acestuia. Seara, se întorcea la unchiul Giles în Smith Square şi, după o cină uşoară, când renunța la cuțit şi furculiță în favoarea bețişoarelor, se întorcea în camera lui, citea, asculta benzile şi se apleca tot timpul în fața oglinzii mari.

În noaptea de dinaintea tragerii cortinei, Sebastian simțea că era pregătit. Foarte pregătit.

*

Giles se obişnuise ca Sebastian să-i facă o plecăciune în fiecare dimineață când intra în camera pentru micul dejun.

— Iar tu trebuie să apleci capul, altfel nu pot să mă aşez, i-a spus Sebastian.

— Încep să mă distreze toate astea, a zis Giles când a intrat Gwyneth să li se alăture. Bună dimineața, scumpa mea, a zis, în timp ce se ridicau de la locurile lor.

— În fața ușii e parcat un Daimler elegant, a spus Gwyneth, așezându-se în fața lui Giles.

— Da, mă duce la aeroport să-l iau pe domnul Morita.

— Ah, desigur, azi e ziua cea mare.

— Sigur, a spus Sebastian. Și-a terminat sucul de portocale, s-a ridicat, a fugit pe coridor și s-a mai uitat încă o dată în oglindă.

— Îmi place cămașa, a spus Gwyneth, ungându-și cu unt o felie de toast, dar cravata e cam... de școală veche. Cred că cea albastră pe care ai purtat-o la nunta noastră ar fi mai potrivită.

— Ai dreptate, a strigat Sebastian, năpustindu-se pe scări și dispărând în dormitor.

— Noroc, i-a urat Giles când băiatul a coborât iar.

— Mulțumesc, a strigat Sebastian peste umăr în timp ce ieșea din casă.

Șoferul domnului Hardcastle stătea lângă portiera deschisă a mașinii.

— Cred că vin lângă tine în față, Tom, pentru că acolo voi sta la întoarcere.

— Cum vrei tu, a zis Tom, urcându-se la volan.

— Spune-mi, a zis Sebastian când mașina a virat la dreapta ieșind din Smith Square și intrând pe Embankment, când erai tânăr...

— Ușor, băiete. N-am decât treizeci și patru de ani.

— Scuză-mă, încerc din nou. Când erai burlac, cu câte femei te-ai, știi tu, înainte de a te însura?

— Cu câte am făcut dragoste? a spus Tom.

Sebastian s-a înroșit, dar a reușit să zică:

— Da.

— Avem probleme cu păsărelele, da?

— Într-un cuvânt, da.

— Ei bine, n-am de gând să răspund la întrebarea aceasta, fiule, pentru că ar fi incriminant pentru mine. Sebastian a râs. Dar nu cu atâtea cu câte aş fi dorit şi nici cu atâtea câte le-am spus colegilor mei.

Sebastian a râs din nou.

— Şi cum e viața de om însurat?

— Cu suişuri şi coborâşuri, ca Tower Bridge. Ce-i cu toate astea, Seb? a întrebat Tom când au trecut de Earl's Court. Am găsit pe cineva care ne place, da?

— Ar fi bine. Nu, vreau să zic că nu mă pricep la femei. Cumva reuşesc să transmit semnale greşite.

— Ceea ce nu-i prea grozav când toate sunt în favoarea ta, nu?

— Ce vrei să spui?

— Eşti un băiat arătos, fiule, nobil, bine educat, vorbeşti corect şi vii dintr-o familie bună, aşa că ce mai vrei?

— Dar n-am niciun ban.

— Se poate. Dar ai potențial şi fetelor le place asta. Cred întotdeauna că te pot manevra, că îți pot dirija potențialul în avantajul lor. Deci crede-mă, nu vei avea probleme în acest departament. De îndată ce începi, nu te mai uiți înapoi.

— Te-ai irosit, Tom, ar fi trebuit să fii filosof.

— N-am avut norocul ăsta, copile. Nu-s eu genul să capăt o bursă la Cambridge. Şi să-ți mai spun ceva, dacă aş avea o şansă, aş schimba locul cu tine.

Ceea ce nu-i trecuse lui Sebastian prin cap.

— Dar vezi că nu mă plâng. Am o slujbă ca lumea, domnul Hardcastle e o bijuterie de om şi Linda e ca lumea. Dar, dacă aş fi început viața ca tine, n-aş fi şofer acum, asta-i sigur.

— Dar ce ai fi?

— Aş avea un parc de maşini şi mi-ai spune „domnule."

Sebastian s-a simțit brusc vinovat. Luase atâtea lucruri de bune şi nu se gândise ce li se întâmpla altora în viață sau cât de privilegiat credeau ei că este. A tăcut tot restul drumului, conştient că începutul în viață este doar un bilet de loterie.

Tom a întrerupt tăcerea când au virat pe Great West Road.

— E bine că-i luăm pe cei trei japi?

— Poartă-te frumos, Tom. Luăm trei domni japonezi.

— Acum, nu mă înțelege greşit, nu am nimic contra gălbejiților ăstora mititei. E clar, s-au dus la război doar pentru că aşa li s-a spus.

— Mai eşti şi istoric, a spus Sebastian când maşina s-a oprit în fața terminalului aeroportului. Deschide portiera din spate şi lasă motorul pornit până ce mă vezi, Tom, pentru că aceşti trei domni sunt foarte importanți pentru domnul Hardcastle.

— O să fiu chiar acolo, salutând, a spus Tom. Chiar am exersat şi plecăciunea, nu-i aşa?

— Foarte adâncă, oricum, a zâmbit Tom.

*

Cu toate că panoul de sosiri arăta că avionul nu avea nicio întârziere, Sebastian ajunsese cu o oră mai devreme. A cumpărat o cafea călduță dintr-o cafenea mică, supraaglomerată, a luat un *Daily Mail* şi a citit despre cele două maimuțe pe care americanii le trimiseseră în spațiu şi care tocmai reveniseră cu bine pe pământ. S-a dus la toaletă de două ori, şi-a verificat cravata în oglindă de trei ori – Gwyneth avusese dreptate – şi s-a plimbat pe coridoare de mai multe ori, repetând „Bună dimineața, domnule Morita, bine ați venit în Anglia” în japoneză, urmate de o plecăciune adâncă.

— Zborul Japan Airlines numărul unu zero doi şapte de la Tokio a aterizat, s-a auzit o voce plăcută în difuzoare.

Sebastian şi-a găsit imediat un loc lângă poarta de sosiri de unde îi putea vedea bine pe pasageri, pe măsură ce aceştia ieşeau din vamă. Ceea ce nu prevăzuse el era numărul mare de oameni de afaceri japonezi care au coborât din zborul 1027, iar el habar nu avea cum arată domnul Morita sau colegii lui.

De câte ori pasagerii ieşeau împreună din vamă, el înainta, se apleca adânc şi se prezenta. A nimerit corect abia a patra oară, dar era aşa de ameţit încât şi-a rostit discursul de întâmpinare în engleză.

— Bună dimineaţa, domnule Morita, bine aţi venit în Anglia, a spus el, înainte de a face reverenţa. Eu sunt asistentul personal al domnului Hardcastle şi avem o maşină care ne va duce la Savoy.

— Vă mulţumesc, a spus domnul Morita, dezvăluind imediat că engleza lui era mult mai bună decât japoneza lui Sebastian. Domnul Hardcastle este foarte amabil că s-a deranjat atât de mult.

Cum Morita nu şi-a prezentat colegii, Sebastian i-a scos repede din aeroport. A fost uşurat găsindu-l pe Tom lângă portiera din spate a maşinii.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus Tom, aplecându-se, dar domnul Morita şi colegii săi s-au urcat fără să-i dea atenţie.

Sebastian a urcat în faţă şi maşina s-a alăturat traficului lent din Londra. A tăcut în timpul drumului până la Savoy, în timp ce domnul Morita discuta în limba sa natală cu însoţitorii lui. Patruzeci de minute mai târziu, Daimler-ul s-a oprit în faţa hotelului. Trei portari au fugit spre portbagajul maşinii şi-au început să-l descarce.

Când domnul Morita a coborât pe trotuar, Sebastian s-a aplecat adânc.

— Voi reveni la unsprezece treizeci, domnule, a spus el în engleză, aşa că veţi ajunge la timp la întâlnirea cu domnul Hardcastle de la ora douăsprezece.

Domnul Morita a dat din cap când managerul hotelului a ieşit în faţă şi i-a spus:

— Bine aţi revenit la Savoy, Morita-san. S-a aplecat adânc.

Sebastian nu s-a urcat în maşină până ce domnul Morita nu a trecut de uşile batante ale hotelului.

— Trebuie să ne întoarcem la birou cât mai repede posibil.

— Dar instrucțiunile mele erau să rămân pe loc, a zis Tom, fără să se mişte, în cazul în care domnul Morita are nevoie de maşină.

— Nu dau doi bani pe instrucțiunile tale, a zis Sebastian. Ne întoarcem la birou chiar acum, aşa că mişcă-te.

— Bine, să fie de capul tău, a spus Tom, înainte de a vira pe contrasens către Strand.

După douăzeci şi două de minute, au ajuns la Farthings.

— Întoarce maşina şi lasă motorul pornit, a spus Sebastian. Mă întorc cât de repede pot.

A sărit din maşină, a intrat în fugă în clădire, s-a dus la liftul cel mai apropiat şi, când a ajuns la etajul cinci, a intrat în camera preşedintelui fără să bată la uşă. Adrian Sloane s-a întors şi a încercat să-şi ascundă dezaprobarea față de cineva care-şi întrerupea atât de abrupt preşedintele.

— Credeam că ți-am dat instrucțiuni să rămâi la Savoy, a spus Cedric.

— A intervenit ceva, domnule preşedinte şi am doar câteva minute ca să vă pun la curent.

Sloane a părut chiar şi mai puțin încântat când Hardcastle l-a rugat să-i lase singuri şi să revină în cinci minute.

— Deci, care e problema? l-a întrebat pe Sebastian după ce s-a închis uşa.

— Domnul Morita are o întâlnire cu Westminster Bank la ora trei, azi după-masă, şi alta cu Barclay's la zece, mâine-dimineață. El şi însoțitorii lui sunt îngrijorați că Farthings nu a dat prea multe împrumuturi unor companii până acum şi va trebui să-i convingeți că puteți accepta un astfel de tip de împrumut de valoare mare. Şi, apropo, ştiu totul despre dumneavoastră, inclusiv faptul că ați părăsit şcoala la cincisprezece ani.

— Deci poate să citească englezeşte, a zis Cedric. Dar cum ai aflat restul informațiilor, pentru că n-aş prea crede că ți le-au oferit de bună-voie.

— Nu, n-au făcut-o. Dar ei habar n-aveau că eu ştiu japoneză.

— S-o lăsăm aşa, a spus Cedric. Ar putea să ne fie util mai târziu, iar acum, fugi la Savoy şi fii atent.

— Încă ceva, a mai spus Sebastian, îndreptându-se spre uşă. Nu e prima oară când domnul Morita stă la Savoy. De fapt, managerul hotelului l-a întâmpinat de parcă era un client obişnuit. Şi tocmai mi-am amintit că voia să obțină trei bilete la *My Fair Lady,* dar i s-a spus că s-au vândut toate.

Preşedintele a pus mâna pe telefon şi a zis:

— Află la ce teatru se joacă *My Fair Lady* şi dă-mi casa de bilete la telefon.

Sebastian a fugit afară din cameră şi în lungul coridorului, sperând ca liftul să fie la ultimul etaj. Nu era şi i s-a părut că trece o veşnicie până ce a venit. Când a apărut în cele din urmă, s-a oprit la fiecare etaj. A ieşit în goană din clădire, s-a uitat la ceas şi a spus:

— Avem douăzeci şi şase de minute ca să ne întoarcem la Savoy.

Sebastian nu-şi mai amintea de când traficul matinal fusese atât de lent. Fiecare semafor părea să treacă pe roşu când ajungeau lângă el. Şi de ce trecerile de pietoni erau atât de înghesuite dimineața, la ora aceea?

Tom a revenit la Savoy Place la unsprezece şi douăzeci şi şapte de minute, în spatele unui puhoi de limuzine parcate acolo şi care aduseseră clienții la hotel. Sebastian nu putea suferi să aştepte aşa că, amintindu-şi cuvintele profesorului Marsh, *Japonezii nu întârzie niciodată la o întâlnire şi se consideră insultați dacă nu ajungi la timp,* a sărit din maşină şi a început să alerge pe stradă către hotel.

„De ce nu am folosit telefonul hotelului?”, s-a întrebat el înainte de a ajunge la intrarea din față. Dar acum era prea târziu ca să se mai îngrijoreze. A trecut de uşier şi prin uşile batante, împingând o doamnă în stradă mult mai repede decât intenționase aceasta.

S-a uitat la ceasul din hol: 11:29. S-a dus la lifturi, şi-a verificat cravata în oglindă şi a respirat adânc. Ceasul a bătut de două ori, uşile liftului s-au deschis, iar domnul

Morita şi cei doi colegi ai lui au coborât. L-a salutat pe Sebastian cu un zâmbet, gândindu-se că tânărul stătuse acolo în ultima oră.

16

Sebastian a deschis uşa, permiţându-i domnului Morita şi însoţitorilor săi să între în biroul preşedintelui.

Pe când înainta să-i salute, Cedric s-a simţit înalt pentru prima oară în viaţa lui. Era gata să se aplece când domnul Morita i-a întins mâna.

— Sunt încântat să vă cunosc, a spus Cedric, dând mâna şi pregătindu-se iar să se aplece când domnul Morita s-a întors şi a spus:

— Vi-l prezint pe managerul meu, domnul Ueyama.

Acesta a înaintat şi a dat şi el mâna cu Cedric. Preşedintele ar fi dat mâna şi cu Ono, dacă acesta n-ar fi ţinut o cutie mare în mână.

— Vă rog să luaţi loc, a spus Cedric, încercând să respecte scenariul.

— Mulţumesc, a răspuns domnul Morita. Dar, mai întâi, este o tradiţie onorabilă japoneză să schimbi cadouri cu un prieten nou. Secretarul particular a înaintat şi i-a dat cutia domnului Morita, care i-a înmânat-o lui Cedric.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, a spus Cedric, părând uşor stânjenit, în timp ce toţi cei trei vizitatori au rămas în picioare, aşteptând să deschidă cadoul.

El a lungit-o, scoţând mai întâi panglica albastră, legată cu grijă într-o fundă şi apoi foiţa de aur, gândindu-se ce i-ar putea oferi lui Morita în schimb. Să-l sacrifice pe Henry Moore? S-a uitat cu speranţă la Sebastian, dar acesta părea la fel de stânjenit. Schimbul tradiţional de cadouri fusese predat probabil la una dintre puţinele lecţii de la care lipsise.

Cedric a scos capacul cutiei şi a oftat de plăcere în timp ce a ridicat o vază delicată, splendidă, turcoaz cu negru. Sebastian, din colţul camerei, a făcut un pas înainte, dar nu a spus nimic.

— Magnific, a zis Cedric. A luat o vază cu flori de pe biroul său şi a pus minunata vază ovală în locul ei. Ori de câte ori

veți veni în biroul meu, domnule Morita, vaza dumneavoastră va fi pe biroul meu
— Sunt adânc onorat, a spus Morita, aplecându-se pentru prima oară.
Sebastian a mai făcut un pas înainte până ce a ajuns la nu mai mult de un metru de domnul Morita. S-a întors cu fața spre președinte.
— Am permisiunea dumneavoastră să-i pun o întrebare onorabilului oaspete?
— Desigur, a răspuns Cedric, sperând că va fi salvat.
— Mi-ar fi permis să vă întreb care este numele artizanului acestei vaze, Morita-san?
Domnul Morita a zâmbit:
— Shoji Hamada, a zis el.
— Este o mare onoare să primești un cadou făcut de una dintre comorile dumneavoastră naționale. Dacă președintele nostru ar fi aflat, v-ar fi oferit un cadou fabricat de unul dintre olarii cei mai buni ai Angliei, care a scris o carte despre opera lui Hamada.
Toate orele de discuții cu Jessica se dovedeau în sfârșit utile.
— Domnul Bernard Leach, a zis Morita. Sunt norocos să am deja trei dintre piesele lui în colecția mea.
— Totuși, cadoul nostru, ales de domnul președinte, cu toate că nu este la fel de valoros, este oferit în numele prieteniei.
Cedric a zâmbit. De-abia aștepta să afle care era darul lui.
— Președintele a obținut trei bilete la spectacolul din această seară cu *My Fair Lady* la Theatre Royal din Drury Lane. Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi lua de la hotel la ora șapte și vă voi duce la teatru, unde cortina se ridică la șapte jumătate.
— Nu mă pot gândi la un cadou mai plăcut, a spus domnul Morita. Întorcându-se spre Cedric, a adăugat: Mă simt umilit de admirabila dumneavoastră generozitate.

Cedric s-a aplecat, dar şi-a dat seama că nu era cazul să-i spună lui Sebastian că sunase deja la teatru unde aflase că nu mai sunt bilete pentru două săptămâni. O voce languroasă îl informase:

— Puteți sta la coadă la returnări, ceea ce era exact ce urma să facă Sebastian în restul zilei.

— Vă rog să luați loc, domnule Morita, a spus Cedric, încercând să-şi revină. Poate doriți nişte ceai?

— Nu, mulțumesc, aş prefera cafea, dacă se poate.

Cedric s-a gândit întristat la cele şase mărci diferite de ceai din India, Ceylon şi Malayesia pe care le alesese la Carwardine's mai devreme, în cursul acelei săptămâni, şi care fuseseră respinse cu o propoziție. A apăsat pe un buton al telefonului şi s-a rugat ca secretara lui să bea cafea.

— Nişte cafea, vă rog, domnişoară Clough. Sper că ați avut un zbor plăcut, a spus el, după ce a lăsat telefonul jos.

— Mă tem că au fost prea multe întreruperi. De-abia aştept ziua în care vom putea zbura din Tokio la Londra fără nicio oprire.

— Ce idee bună, a spus Cedric. Sper că hotelul este confortabil?

— Eu stau doar la Savoy. E convenabil când ai treabă în City.

— Desigur, a spus Cedric, prins iar pe picior greşit.

Domnul Morita s-a aplecat în față, s-a uitat la fotografia de pe biroul lui Cedric şi a spus:

— Soția şi fiul dumneavoastră?

— Da, a zis Cedric, nesigur dacă trebuie să continue.

— Soția, monitor de lapte, fiul, QC[1].

— Da, a spus Cedric, neajutorat.

— Fiii mei, a spus domnul Morita, scoțându-şi portofelul şi luând două fotografii pe care le-a pus pe masă, în fața lui Cedric. Hideo şi Masao sunt la şcoală, în Tokio.

Cedric a studiat fotografiile şi şi-a dat seama că trebuie să schimbe scenariul.

---

[1] Consilier al reginei.

— Şi soţia dumneavoastră?

— Doamna Morita nu a putut veni în Anglia acum pentru că fetiţa noastră, Naoko, are vărsat de vânt.

— Îmi pare rău, a comentat Cedric tocmai când s-a auzit o bătaie timidă în uşă şi domnişoara Clough a intrat cu o tavă pe care se aflau cafea şi fursecuri. Cedric era gata să ia prima înghiţitură şi s-a întrebat ce ar mai putea face când Morita a sugerat:

— Poate a venit timpul să trecem la afaceri?

— Da, sigur, a zis Cedric, lăsând ceaşca jos. A deschis un dosar de pe birou şi şi-a amintit punctele principale pe care le revăzuse cu o noapte înainte.

— Aş vrea să spun de la început, domnule Morita, că împrumutul pe cupoane nu este ceva obişnuit la Farthings. Totuşi, cum dorim să clădim o relaţie pe termen lung cu distinsa dumneavoastră companie, sper că ne veţi oferi ocazia să dovedim de ce suntem în stare. Morita a încuviinţat. Ţinând seama de faptul că suma pe care o solicitaţi este de un milion de lire cu rambursare pe cupoane în termen scurt de cinci ani şi studiind cifrele de afaceri ale domniilor voastre, studiind rata de schimb a yenului, considerăm că un procent realist...

Acum, că era din nou într-un domeniu cunoscut, Cedric s-a relaxat pentru prima oară. După patruzeci de minute, îşi prezentase ideile şi răspunsese la toate întrebările domnului Morita. Sebastian a bănuit că şeful său nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Pot să vă sugerez să schiţaţi un contract, domnule Hardcastle? Nu mă îndoiam că sunteţi omul potrivit pentru această afacere chiar înainte de a pleca din Tokio. După cele ce mi-aţi prezentat sunt şi mai convins. Mai am întâlnire cu alţi doi bancheri, dar asta doar pentru a le dovedi acţionarilor că am ţinut seama de toate alternativele. *Ai grijă de rin şi yenii vor curge gârlă.*

Amândoi au râs.

— Dacă sunteţi sigur, a zis Cedric, poate binevoiţi să mă însoţiţi la prânz? La un restaurant japonez, deschis recent în City care este foarte apreciat, aşa că m-am gândit...

— Şi vă mai puteţi gândi, domnule Hardcastle, pentru că n-am călătorit şase sute de mii de mile pentru un restaurant japonez. Nu, vă voi duce la Rules şi ne vom bucura de o friptură de vacă şi o budincă de Yorkshire, care cred că sunt potrivite pentru un bărbat din Huddersfield. Amândoi au râs iar.

Când au plecat din birou după câteva minute, Cedric a rămas în urmă şi i-a şoptit lui Sebastian în ureche:

— Bine gândit, dar cum nu mai sunt bilete la spectacolul din seara asta cu *My Fair Lady,* vei sta restul zilei aşteptând la coada pentru bilete returnate. Să sperăm că nu va ploua, altfel iar vei ajunge ud leoarcă, a mai spus el, înainte de a i se alătura domnului Morita pe coridor.

Sebastian s-a aplecat când Cedric şi oaspeţii săi au intrat în lift şi au dispărut la parter. S-a mai învârtit câteva minute la etajul cinci, dar nu a chemat liftul până ce nu s-a asigurat că toţi sunt în drum spre restaurant.

De îndată ce Sebastian a plecat din bancă, a chemat un taxi.

— Theatre Royal, Drury Lane, a zis el şi, când s-au oprit lângă teatru, după douăzeci de minute, primul lucru pe care l-a observat a fost cât de lungă era coada pentru returnări. A plătit taxiul, a intrat în teatru şi s-a dus drept la casa de vânzări de bilete.

— Nu cred că mai aveţi bilete pentru astă-seară? s-a rugat el.

— Aşa este, dragul meu, a spus femeia care stătea la casă. Desigur că te-ai putea alătura cozii, dar, cinstit vorbind, nu mulţi le vor primi înainte de Crăciun. Cineva trebuie să moară înainte ca să obţinem bilete returnate la spectacolul ăsta.

— Nu mă interesează cât costă.

— Asta spun toți, dragule. Avem oameni la coadă care pretind că este cea de-a douăzeci şi una aniversare a lor, alții că este a cincizecea aniversare a nunții... unul era aşa de disperat încât m-a cerut de nevastă.

Sebastian a ieşit din teatru şi a rămas pe trotuar. S-a mai uitat o dată la coadă, care părea să fi crescut în ultimele minute şi s-a gândit ce ar putea face în continuare. Şi-a amintit apoi ceva citit într-unul dintre romanele tatălui său. S-a decis să încerce să vadă dacă va merge la fel de bine pentru el ca pentru William Warwick.

A urcat dealul către Strand, evitând traficul după-amiezii şi s-a întors la Savoy Place după câteva minute. S-a dus direct la recepție şi a întrebat-o pe recepționeră care era numele portarului-şef.

— Albert Southgate, i-a răspuns aceasta.

Sebastian i-a mulțumit şi a trecut de biroul portarilor de parcă era un client.

— Albert e pe aici? l-a întrebat pe portar.

— Cred că e la masă, domnule, dar o să verific. Omul a dispărut în camera din spate.

— Bert, te caută un domn.

Sebastian nu a mai aşteptat mult până ce a apărut un om mai bătrâior, îmbrăcat într-o haină lungă, albastră, decorată cu şnururi aurii la manşete, nasturi strălucitori din aur şi două rânduri de medalii de război, dintre care pe una a recunoscut-o. S-a uitat plictisit la Sebastian şi l-a întrebat:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am o problemă, a zis Sebastian, întrebându-se încă o dată dacă merita să rişte. Unchiul meu, sir Giles Barrington, mi-a zis odată că, dacă voi sta la Savoy şi voi avea nevoie de ceva, să vorbesc cu Albert.

— Domnul care a câştigat MC la Tobruk?

— Da, a zis Sebastian, surprins.

— Nu au fost prea mulți supraviețuitori. Urâtă afacere. Ce pot face?

— Sir Giles are nevoie de trei bilete pentru *My Fair Lady.*

— Când?

— În seara aceasta.

— Cred că glumiți.

— Şi nu-i pasă cât costă.

— Stați aşa. O să văd ce pot face.

Sebastian l-a urmărit pe Albert ieşind din hotel, traversând drumul şi îndreptându-se spre teatru. S-a fâțâit în sus şi în jos prin hol, uitându-se nerăbdător spre Strand, dar abia după o jumătate de oră a reapărut portarul, strângând un plic în mână.

— Trei bilete în rândul F, stalurile centrale.

— Fantastic. Cât vă datorez?

— Nimic.

— Nu înțeleg, a spus Sebastian.

— Directorul de bilete a cerut să i se aducă aminte de el lui sir Giles – fratele lui, sergentul Harris, a fost omorât la Tobruk.

Lui Sebastian i s-a făcut ruşine.

*

— Grozav, Sebastian, ai salvat ziua. Acum singura sarcină pe care o mai ai azi este să te asiguri că Daimler-ul stă lângă Savoy până când domnul Morita şi colegii lui s-au dus la culcare.

— Dar sunt doar câțiva metri de la Savoy până la teatru.

— Ăsta poate fi un drum lung dacă plouă, după cum ai aflat la întâlnirea cu soția profesorului Marsh. Şi, în afară de asta, dacă nu facem noi acest efort, în mod sigur îl va face altcineva.

*

Sebastian a coborât din maşină şi a intrat la Savoy la 6:30 p.m. S-a dus la lift şi a aşteptat, răbdător. Chiar după şapte,

domnul Morita şi colegii lui au apărut. Sebastian s-a aplecat adânc şi le-a dat plicul care conținea cele trei bilete.

— Mulțumesc, tinere, a spus domnul Morita. Au trecut prin hol, prin uşile batante şi au ieşit din hotel.

— Maşina preşedintelui vă va conduce la Theatre Royal, a spus Sebastian când Tom a deschis portiera Daimler-ului.

— Nu, mulțumesc, a zis Morita. O plimbare pe jos ne va face bine. Fără altă vorbă, cei trei s-au îndreptat spre teatru. Sebastian s-a aplecat iar, înainte de a se aşeza alături de Tom pe bancheta din față a maşinii.

— De ce nu te duci acasă? a spus Tom. Nu e nevoie să te învârti pe aici; dacă începe să plouă, mă duc eu la teatru şi îi culeg de acolo.

— Dar ar putea să dorească să cineze după spectacol sau să meargă la un club de noapte. Ştii vreun club de noapte?

— Depinde de ce caută.

— Nu *aia,* bănuiesc. Dar, oricum, rămân aici până ce, ca să-l citez pe domnul Hardcastle, ăştia ajung în pat, în siguranță.

Nu a plouat niciun strop şi până la ora zece aflase totul despre viața lui Tom, inclusiv unde fusese la şcoală, unde luptase în război şi unde muncise înainte de a ajunge şoferul domnului Hardcastle. Tom trăncănea despre soția lui care voia să meargă la Marbella în următorul concediu când Sebastian a spus:

— Oh, Doamne, s-a lăsat jos în maşină dispărând din vedere când doi bărbați bine îmbrăcați au trecut de maşină şi au intrat în hotel.

— Ce tot faci?

— Evit pe cineva pe care nu mai doream să-l întâlnesc.

— Se pare că a coborât cortina, a spus Tom, în timp ce o groază de spectatori au început să curgă pe Strand.

După câteva minute, Sebastian şi-a văzut japonezii aflați în grija lui întorcându-se la hotel. Chiar înainte ca domnul Morita să ajungă la intrare, Sebastian a coborât din maşină şi s-a aplecat.

— Sper că v-a plăcut spectacolul, Morita-san.

— Cât se poate de mult, a zis Morita. N-am mai râs aşa de mult de ani de zile şi muzica a fost minunată. Îi voi mulțumi domnului Hardcastle personal când îl voi vedea mâine-dimineață. Vă rog să vă întoarceți acasă, domnule Clifton, pentru că nu voi mai avea nevoie de maşină în noaptea aceasta. Îmi pare rău că v-am reținut aşa de târziu.

— A fost plăcerea mea, Morita-san, a zis Sebastian.

A rămas pe trotuar şi i-a urmărit intrând în hotel, traversând holul şi îndreptându-se spre lifturi. Inima a început să-i bată mai repede când i-a văzut pe cei doi înaintând, aplecându-se, apoi strângându-i mâna domnului Morita. Sebastian a rămas buimac pe loc. Cei doi bărbați au vorbit cu Morita câteva clipe. Apoi el şi-a expediat colegii şi i-a însoțit pe cei doi în barul american. Sebastian ar fi dorit cu disperare să între în hotel şi să se uite mai bine, dar ştia că nu poate să rişte. Atunci s-a urcat iar în maşină.

— Te simți bine? a întrebat Tom. Eşti alb ca varul.

— La ce oră se culcă domnul Hardcastle?

— La unsprezece, unsprezece şi jumătate, depinde. Dar poți să-ți dai seama dacă e treaz pentru că atunci e aprinsă lumina din birou.

Sebastian s-a uitat la ceas: 10:43 p.m.

— Atunci mergem să vedem dacă mai e treaz.

Tom a condus pe Strand, a traversat Trafalgar Square, a continuat de la Mall până la colțul cu Hyde Park Corner şi a ajuns la Cadogan Place, 37, puțin după ora unsprezece. Lumina din birou era încă aprinsă. Fără îndoială că preşedintele verifica pentru a treia oară contractul pe care bănuia că-l vor semna japonezii dimineața.

Sebastian a coborât încet din maşină, a urcat scările şi a sunat la uşa din față.

— Îmi pare rău că vă deranjez aşa de târziu, domnule preşedinte, dar avem o problemă.

17

— Mai întâi ar trebui să-i spui unchiului tău adevărul, a zis Cedric. Şi vreau să spun, tot adevărul.

— O să-i spun totul când mă duc acasă în seara asta.

— Este important ca sir Giles să ştie ce ai făcut în numele lui, pentru că va dori să-i scrie şi să-i mulţumească domnului Harris de la Theatre Royal şi portarului-şef de la Savoy.

— Albert Southgate.

— Şi tu trebuie să le scrii şi să le mulţumeşti.

— Da, desigur. Şi îmi cer scuze din nou, domnule. Simt că v-am lăsat baltă din cauză că întreaga acţiune s-a dovedit a fi o pierdere de timp pentru dumneavoastră.

— Aceste acţiuni sunt rareori o pierdere de timp. Ori de câte ori licitezi pentru un contract nou, chiar dacă nu-l obţii, aproape întotdeauna înveţi ceva care te va ajuta la următorul.

— Şi eu ce am învăţat?

— Pentru început, japoneza, ca să nu mai pomenesc unul sau două lucruri despre tine de care sunt sigur că vei beneficia altă dată.

— Dar timpul pe care dumneavoastră şi membrii seniori ai personalului l-aţi petrecut ocupaţi cu acest proiect... şi o grămadă de bani ai băncii.

— N-ar fi fost nicio diferenţă pentru Barclays sau Westminster. Dacă ai o rată de succes de unu la cinci la astfel de contracte, atunci eşti bun, a adăugat el când a sunat telefonul. A ridicat receptorul şi, după o clipă, a spus:

— Da, trimite-l.

— Trebuie să plec, domnule?

— Nu, stai pe loc. Mi-ar plăcea să te întâlneşti cu fiul meu.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat clar înrudit cu Cedric Hardcastle: poate cu unul sau doi centimetri mai înalt, dar cu acelaşi zâmbet cald, umeri laţi şi cam chel, cu toate că avea un fel de semicerc puţin mai gros de la o ureche la alta,

care-l făcea să semene cu un călugăr din secolul XVII. Şi după cum urma să descopere Sebastian, avea aceeaşi minte incisivă.

— Bună dimineaţa, tati, mă bucur să te văd. Şi cu acelaşi accent de Yorkshire.

— Arnold, acesta este Sebastian Clifton, care mă ajută în negocierile cu firma Sony.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnule, a spus Sebastian în timp ce dădeau mâna.

— Sunt un mare admirator...

— ...al cărţilor tatălui meu?

— Nu, n-aş zice că am citit vreuna. Sunt sătul de detectivi toată ziua fără să mai citesc şi noaptea despre ei.

— Al mamei mele atunci, prima femeie-preşedinte a unei companii publice.

— Nu, al surorii dumneavoastră, Jessica, pe care o admir. Ce talent, a mai zis el, arătând spre pictura de pe peretele biroului tatălui său. Cu ce se ocupă acum?

— A intrat la Slade, în Bloomsbury şi va începe în curând primul an.

— Atunci îmi pare rău pentru amărâţii din anul ei.

— De ce?

— Pentru că ori o vor iubi, ori o vor urî când îşi vor da seama că nu sunt de nivelul ei. Dar ca să revenim la lucrurile obişnuite, a spus Arnold, întorcându-se spre tatăl lui, am pregătit trei copii ale contractului, după cum s-a convenit între cele două părţi şi, de îndată ce le vei semna, vei avea nouăzeci de zile ca să dai un împrumut de zece milioane pe o perioadă de cinci ani, cu o dobândă de douăzeci şi cinci la sută. Acest procentaj reprezintă comisionul tău pe tranzacţie. Mai trebuie să spun...

— Nu te mai obosi, i-a zis Cedric, pentru că am impresia că nu ne mai ocupăm de asta.

— Dar când am vorbit azi-noapte, păreai destul de sigur.

— Să zicem că împrejurările s-au schimbat de atunci şi s-o lăsăm baltă, a spus Cedric.

— Îmi pare rău, a zis Arnold. A strâns contractele şi era gata să le bage la loc în servietă, când a văzut-o prima oară.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un estet, tati, dar ăsta e chiar superb, a comentat el, luând cu grijă vaza japoneză de pe birou. A studiat-o cu atenție înainte de a-i verifica fundul. Şi este produsă de unul dintre cei mai valoroşi olari japonezi, nici mai mult, nici mai puțin.

— Nu începe şi tu, a comentat Cedric.

— Shoji Hamada, a zis Sebastian.

— Unde ai găsit-o?

— Nu am găsit-o, a bombănit Cedric. E un cadou de la domnul Morita.

— Ei bine, atunci n-ai terminat această afacere cu mâna goală, a spus Arnold când s-a auzit o bătaie tare în uşă.

— Intră, a zis Cedric, întrebându-se dacă ar putea fi... uşa s-a deschis şi a intrat Tom. Credeam că ți-am spus să stai la Savoy.

— Nu mai are rost, domnule. Aşteptam în fața hotelului ia nouă şi jumătate, după cum mi s-a spus, dar domnul Morita nu a apărut. Şi cum el e un domn care nu întârzie niciodată, m-am hotărât să vorbesc cu portarul care mi-a zis că cei trei clienți japonezi au anulat rezervarea şi au plecat din hotel cu un taxi, chiar înainte de nouă.

— Nu m-aş fi gândit la asta, a spus Cedric. Cred că mi-am pierdut simțul afacerilor.

— Nu le poți câştiga pe toate, tată, după cum îmi aminteşti întruna, i-a răspuns Arnold.

— Avocații par să câştige chiar şi când pierd, a spus tatăl lui.

— Să-ți spun ce o să fac, a zis Arnold. Voi renunța la comisionul meu mare şi nemeritat în schimbul acestui nimic insignifiant.

— Las-o baltă.

— Atunci plec, pentru că nu prea mai am ce să fac aici.

Arnold tocmai îşi punea contractele în servieta Gladstone când uşa s-a deschis, iar domnul Morita şi cei doi colegi ai

săi au intrat când clopotele din Square Mile băteau de unsprezece ori.

— Sper că nu am întârziat, au fost primele cuvinte ale lui Morita dând mâna cu Cedric.

— Ați venit chiar la timp, a spus Cedric.

— Iar dumneavoastră, a spus Morita, uitându-se la Arnold, nu puteți să fiți decât fiul lipsit de valoare al unui mare părinte.

— Ăsta-s eu, domnule, a zis Arnold în timp ce își strângeau mâinile.

— Ați pregătit contractele?

— Da, într-adevăr, domnule.

— Atunci aveți nevoie doar de semnătura mea şi apoi tata îşi poate continua munca. Arnold a scos contractele înapoi din geanta Gladstone şi le-a pus pe birou. Dar, înainte de a semna, am un cadou pentru noul meu prieten, Sebastian Clifton, motiv pentru care am fost obligat să părăsesc hotelul atât de devreme azi-dimineață.

Domnul Ono a făcut un pas înainte şi i-a înmânat o cutiuță domnului Morita care i-a dat-o, la rândul său, lui Sebastian.

— Nu este un băiat bun întotdeauna dar, după cum spun britanicii, inima lui este unde trebuie.

Sebastian n-a zis nimic în timp ce a desfăcut panglica argintie şi a scos capacul cutiei. Din ea a luat o vază micuță purpuriu cu galben. Nu a mai putut să-şi desprindă privirea de la ea.

— Căutați cumva vreun avocat, din întâmplare? a întrebat Arnold.

— Doar dacă puteți să spuneți numele olarului fără a vă uita la baza vazei.

Sebastian i-a dat cutia lui Arnold care a admirat mult felul în care roşul se împletea cu galbenul, formând franjuri portocalii, înainte de a-şi spune părerea:

— Bernard Leach?

— Ei, acest fiu este util până la urmă, a spus Morita.

Ambii bărbați au râs şi Arnold i-a dat vaza înapoi lui Sebastian, care a spus:

— Nu ştiu cum să vă mulțumesc, domnule.

— Când o veți face, v-aş ruga să vorbiți pe limba mea natală.

Sebastian a fost atât de surprins, încât era gata să scape vaza.

— Nu cred că înțeleg, domnule.

— Ba sigur că da şi dacă nu mi-ați răspunde în japoneză nu aş avea de ales decât să-i dau acest dar fiului lui Cedric.

Toți l-au aşteptat pe Sebastian să vorbească.

— *Arigatou gozaimasu. Taihennii kouei desu. Isshou taisetsuni itashimasu.*

— Foarte impresionant. Ar trebui acordată o atenție mai mare tonurilor fine, spre deosebire de cele din lucrările surorii dumneavoastră, dar este impresionant.

— Dar, Morita-san, cum v-ați dat seama că vă cunosc limba pentru că atunci când ne-am întâlnit n-am spus o vorbă în japoneză de față cu dumneavoastră?

— Aş zice că din cauza celor trei bilete pentru *My Fair Lady,* a spus Cedric.

— Domnul Hardcastle este un om iscusit şi de aceea l-am ales de la început să mă reprezinte.

— Dar cum? a repetat Sebastian.

— Biletele au fost o coincidență prea mare, a spus Morita. Gândeşte-te, Sebastian, cât timp semnez eu contractul. A scos un stilou din buzunarul de sus şi l-a dat lui Cedric. Trebuie să semnați dumneavoastră mai întâi, altfel zeii nu vor binecuvânta uniunea noastră.

Morita l-a urmărit pe Cedric semnând cele trei contracte, înainte de a semna şi el. Amândoi s-au înclinat şi apoi şi-au strâns mâinile.

— Trebuie să fug la aeroport să iau avionul spre Paris. Francezii îmi fac multe probleme.

— Ce fel de probleme? a întrebat Arnold.

— Din păcate nimic cu care m-ați putea ajuta. Am patruzeci de mii de radiouri care zac într-un depozit închiriat. Vama franceză îmi interzice să le distribui furnizorilor până ce fiecare cutie nu a fost deschisă şi inspectată. Acum reuşesc doar două pe zi. Ideea este să mă țină în loc cât mai mult timp posibil, astfel încât fabricanții francezi să poată vinde produsele lor inferioare clienților lor nerăbdători. Dar am plănuit cum să-i înving.

— De-abia aştept să aud, a zis Arnold.

— Chiar că e simplu. Voi construi o fabrică în Franța, voi angaja localnici şi apoi voi vinde produsele mele superioare fără să mă mai deranjeze oficialii vămii locale.

— Francezii îşi vor da seama ce puneți la cale.

— Sunt sigur că da, dar până atunci toți vor fi ca Cedric şi vor dori un radio Sony acasă. Nu-mi pot permite să pierd avionul, dar mai întâi aş vrea să spun ceva doar noului meu partener. Arnold a dat mâna cu domnul Morita înainte ca el şi Sebastian să iasă din cameră.

— Cedric, a spus Morita, aşezându-se de cealaltă parte a biroului directorului. V-ați întâlnit vreodată cu cineva numit don Pedro Martinez? A venit să mă vadă aseară, împreună cu maiorul Fisher.

— Îl ştiu pe Martinez doar după reputație. Dar l-am întâlnit pe maiorul Fisher, care este în consiliul Liniei Maritime Barrington, unde suntem amândoi directori.

— Părerea mea este că Martinez e o lepădătură, iar Fisher este un om slab şi bănuiesc că depinde de banii lui Martinez ca să supraviețuiască.

— V-ați dat seama de asta după doar o întâlnire?

— Nu, după douăzeci de ani în care am făcut afaceri cu astfel de oameni. Dar acesta este inteligent şi alunecos şi nu ar trebui să-l subestimați. Bănuiesc că pentru Martinez, viața altora nu face două parale.

— Vă sunt recunoscător pentru prevederea dumneavoastră, Akio, şi încă şi mai mult pentru grija pe care mi-o purtați.

— Vă pot cere un mic serviciu în schimb înainte de a pleca la Paris?

— Orice.

— Aş dori ca Sebastian să rămână omul de legătură între companiile noastre. Ne va scuti pe amândoi de multe necazuri şi ne va economisi timpul.

— Aş vrea mult să vă pot acorda acest serviciu, a spus Cedric, dar băiatul pleacă la Cambridge în septembrie.

— Ați fost la universitate, Cedric?

— Nu, am părăsit şcoala la cincisprezece ani şi, după două săptămâni de vacanță, m-am alăturat tatălui meu la bancă.

Morita a încuviințat.

— Nu toată lumea este făcută pentru universitate şi unii chiar sunt traşi înapoi de această experiență. Cred că Sebastian şi-a găsit meseria potrivită şi, cu dumneavoastră ca mentor, e posibil chiar să vă fi găsit omul care vă va lua locul.

— Este foarte tânăr, a comentat Cedric.

— Aşa este şi regina dumneavoastră şi ea a ajuns pe tron la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Cedric, trăim într-o bravă lume nouă.

GILES BARRINGTON
1963

18

— Eşti sigur că vrei să fii liderul opoziţiei? a întrebat Harry.

— Nu, nu sunt, a zis Giles. Vreau să fiu prim-ministru, dar trebuie să muncesc niţel în opoziţie ca să pun mâna pe cheia de la Downing Street, numărul 10.

— Poate ţi-ai păstrat scaunul la ultimele alegeri, a zis Emma, dar partidul tău a pierdut la alegerile generale. Încep să mă întreb dacă laburiştii pot să mai câştige alte alegeri. Par să fie destinaţi a fi partidul din opoziţie.

— Ştiu că aşa pare acum, a spus Giles, dar sunt convins că, până la următoarele alegeri, votanţii se vor fi săturat de conservatori şi se vor gândi că e timpul pentru o schimbare.

— Şi, desigur, afacerea Profumo nu a ajutat, a zis Grace.

— Cine va decide care va fi următorul lider al partidului?

— Bună întrebare, Sebastian, a zis Giles. Doar cei aleşi în Camera Comunelor, adică toţi cei două sute cincizeci şi opt.

— E un electorat cam redus, a comentat Harry.

— Adevărat, dar majoritatea vor face sondaje în circumscripţiile lor ca să-şi dea seama pe cine ar prefera oamenii de acolo să conducă partidul şi, când e vorba de membrii afiliaţi sindicatelor, aceştia vor vota pentru cel susţinut de şeful sindicatului. Deci membrii sindicatului navigatorilor din circumscripţii ca Tyneside, Belfast, Glasgow, Clydesdale şi Liverpool ar trebui să mă susţină pe mine.

— *Bărbatul,* a zis Emma. Asta ar însemna că dintre cei două sute cincizeci şi opt de membri ai Partidului Laburist din Parlament, niciunul nu crede că o femeie ar putea să conducă partidul?

— Barbara Castle s-ar putea înscrie pe liste, dar eu nu cred că ar avea nici cea mai mică şansă. Hai să privim adevărul în faţă, Emma, sunt mai multe femei pe băncile laburiştilor decât în partea conservatorilor din Cameră, aşa

că, dacă o femeie va ajunge în Downing Street, aş putea paria că va fi socialistă.

— Dar de ce ar dori cineva să conducă Partidul Laburist? Trebuie să fie una dintre muncile cele mai lipsite de satisfacții din țară.

— Şi, în acelaşi timp, una dintre cele mai palpitante, a spus Giles. Cum ar putea majoritatea oamenilor să aibă altfel şansa să facă o diferență reală, să îmbunătățească viața poporului şi să lase o moştenire de valoare generației următoare? Nu uita, eu m-am născut cu proverbiala lingură de argint în gură, aşa că este timpul pentru o retaliere.

— Uau! a zis Emma. Eu te-aş vota.

— Desigur că te vom susține toți, a spus Harry. Dar nu sunt sigur că putem face multe pentru a-i influența pe cei două sute cincizeci şi şapte de membri din Parlament pe care nu i-am întâlnit niciodată şi pe care nu avem nicio şansă să-i întâlnim.

— Nu caut acest tip de susținere. Este ceva mai personal, pentru că trebuie să vă avertizez pe toți cei care stați la această masă că iar vă puteți aştepta ca presa să înceapă să cotrobăie în viețile noastre particulare. Poate credeți că v-a ajuns deja şi nu vă pot învinui dacă o faceți.

— Atâta timp cât cântăm toți aceeaşi melodie, a spus Grace şi nu spunem nimic altceva decât că suntem încântați că Giles candidează la funcția de lider al acestui partid pentru că suntem siguri că este omul potrivit şi avem încredere că va câştiga, sigur că se vor plictisi şi ne vor lăsa în pace.

— Abia atunci vor începe să sape după ceva nou, a spus Giles. Deci, dacă cineva vrea să recunoască ceva mai grav decât o amendă de circulație, acum e şansa voastră.

— Eu sper că următorul meu roman va ajunge pe lista de bestselleruri din *New York Times,* a zis Harry, aşa că poate ar trebui să vă avertizez că William Warwick va avea o relație cu nevasta detectivului-şef. Dacă ți se pare că asta ți-ar diminua şansele, Giles, aş putea să nu o public decât după alegeri.

Toți au râs.

— Cinstit vorbind, dragul meu, a spus Emma, William Warwick ar trebui să aibă o relație cu nevasta primarului din New York, pentru că aşa ai avea şanse mai mari să ajungi pe locul unu în Statele Unite.

— Nu e o idee rea, a spus Harry.

— Serios vorbind, a adăugat Emma, poate e momentul să vă anunț pe toți că Barrington's de-abia mai rezistă şi lucrurile nu vor merge prea uşor în următoarele douăsprezece luni.

— Cât de grav este? a întrebat-o Giles.

— Construcția lui *Buckingham* e întârziată cu mai mult de un an şi, cu toate că în ultima vreme nu am avut probleme, compania a trebuit să împrumute o sumă mare de bani de la bancă. Dacă s-ar dovedi că împrumuturile depăşesc activul companiei, băncile vor cere returnarea împrumuturilor şi atunci vom fi declarați în stare de faliment. Acesta este cel mai prost scenariu, dar nu este imposibil.

— Şi când s-ar putea întâmpla asta?

— Nu în viitorul apropiat, a spus Emma, doar dacă, bineînțeles, Fisher nu simte că a ne spăla rufele murdare în public n-ar fi în avantajul său.

— Martinez nu-i va lăsa s-o facă atâta timp cât are multe acțiuni ale companiei, a spus Sebastian. Dar asta nu înseamnă că se va mulțumi să stea pe tuşă şi să aştepte să vadă dacă începi lupta.

— Sunt de acord, a zis Grace. Şi el nu este singura persoană la care mă pot gândi că ar fi încântată dacă ai eşua.

— La cine te gândeşti? a întrebat-o Giles.

— Pentru început, la lady Virginia Fenwick. Femeia aia va fi încântată să amintească tuturor membrilor Parlamentului pe care-i întâlneşte că ai divorțat şi ai părăsit-o pentru altă femeie.

— Virginia cunoaşte doar conservatori şi aceştia au avut deja un prim-ministru divorțat. Şi nu uita, a spus Giles,

luând-o pe Gwyneth de mână, acum sunt căsătorit cu o altă femeie.

— Cinstit vorbind, a zis Harry, cred că ar trebui să te îngrijoreze mai mult Martinez decât Virginia pentru că el clar caută orice motiv de a-i face rău familiei noastre după cum a aflat Sebastian când s-a dus la început să lucreze la Farthings. Şi, Giles, tu eşti un premiu mai mare decât Seb, aşa că pariez că Martinez va face tot posibilul să se asigure că nu vei deveni prim-ministru.

— Dacă mă hotărăsc să candidez, a spus Giles, nu-mi pot petrece tot timpul uitându-mă peste umăr şi întrebându-mă ce are de gând Martinez. Acum trebuie să mă concentrez asupra unor rivali mai apropiați de casă.

— Cine este rivalul tău cel mai mare? a întrebat Harry.

— Harold Wilson este favoritul agenților de pariuri.

— Domnul Hardcastle vrea să câştige el, a intervenit Sebastian.

— De ce, pentru numele cerurilor? a întrebat Giles

— N-are nicio legătură cu cerurile, a spus Sebastian. El este mai aproape de casă. Ambii sunt născuți în Huddersfield.

— Ceva atât de nesemnificativ poate determina pe cineva să te susțină sau nu, a oftat Giles.

— Poate Harold Wilson are vreun schelet ascuns în dulap de care se va interesa presa, a zis Emma.

— Niciunul, din câte ştiu eu, a spus Giles, doar dacă nu incluzi faptul că a fost pe locul întâi la Oxford şi primul la examenul pentru funcționarii publici.

— Dar el n-a luptat în război, a zis Harry. Aşa că medalia ta ar putea fi un avantaj.

— Denis Healey a câştigat şi el o medalie şi uite unde e.

— Este mult prea deştept ca să conducă Partidul Laburist, a comentat Harry.

— Ei, desigur asta nu va fi problema ta, s-a distrat Grace. Giles s-a strâmbat la sora lui şi restul familiei a izbucnit în râs.

— Mă pot gândi la o problemă pe care va trebui s-o înfrunte Giles... Toți s-au uitat la Gwyneth care nu spusese nimic până atunci. Eu sunt singura străină din cameră, a spus ea, cineva care a intrat în familie prin căsătorie, aşa că poate văd lucrurile din alt punct de vedere.

— Ceea ce face ca părerile tale să fie mai relevante, a spus Emma, aşa că nu ezita să ne spui ce te îngrijorează.

— Dacă o fac, mi-e teamă că voi deschide o rană purulentă, a zis Gwyneth, ezitând.

— Nu lăsa asta să te oprească să vorbeşti, i-a zis Giles, luând-o de mână.

— Mai este un membru al familiei care nu se află în această cameră şi care constituie, după mine, o bombă cu ceas.

A urmat o tăcere lungă înainte ca Grace să spună:

— Ai dreptate, Gwyneth, pentru că, dacă un ziarist va da peste faptul că fetița adoptată de Harry şi Emma este sora vitregă a lui Giles şi mătuşa lui Sebastian şi că tatăl ei a fost ucis de maică-sa după ce el i-a furat bijuteriile şi apoi a părăsit-o, presa va avea o zi de sărbătoare.

— Şi nu uita că mama ei s-a sinucis, a zis Emma încet.

— Cel puțin ar trebui să-i spuneți micuței adevărul, a zis Grace. La urma-urmei, acum este la Slade, e pe cont propriu, aşa că presa ar putea s-o găsească uşor şi dacă o vor face înainte să-i spuneți voi...

— Nu e chiar atât de uşor, a zis Harry. După cum ştim cu toții prea bine, Jessica suferă de crize de depresie şi, în ciuda talentului ei indiscutabil, adesea îşi pierde încrederea în ea însăşi. Şi e abia la câteva săptămâni de examenele de jumătate de semestru, deci acum nu e chiar momentul potrivit.

Giles s-a decis să nu-i amintească lui Harry că el îl avertizase de existența acestei probleme cu mai mult de o decadă înainte şi că niciodată nu va fi momentul potrivit.

— Aş putea să discut eu cu ea, s-a oferit Sebastian.

— Nu, a spus Harry, ferm. Dacă îi va spune cineva, eu va trebui să fiu acela.

— Şi cât mai curând posibil, a spus Grace.

— Bine, anunțați-mă când i-ați spus, a zis Giles, înainte de a adăuga: mai sunt şi alte bombe pentru care ar trebui să ne pregătim? A urmat o lungă tăcere după care a continuat. Atunci vă mulțumesc tuturor pentru ajutorul dat. Vă voi anunța decizia mea finală până la sfârşitul săptămânii. Acum trebuie să plec pentru că trebuie să mă întorc în Cameră. Acolo sunt cei care votează. Dacă mă hotărăsc să accept, nu mă veți vedea prea mult în următoarele săptămâni, pentru că voi fi ocupat să arăt fericit, să țin nenumărate discursuri, să vizitez tot felul de circumscripții şi să-mi petrec fiecare după-amiază liberă cumpărându-le băuturi laburiştilor la Annie's Bar.

— Annie's bar? a întrebat Harry.

— Cel mai popular loc de adăpare pentru Camera Comunelor, frecventat mai ales de laburişti, aşa că acum plec.

— Noroc, i-a urat Harry.

Membrii familiei s-au ridicat simultan în picioare şi l-au aplaudat când a părăsit camera.

*

— Are vreo şansă să câştige?

— Oh, da, a spus Fisher. Este foarte popular printre oamenii de rând din circumscripții, cu toate că Harold Wilson este favoritul deputaților şi doar aceştia au drept de vot.

— Atunci să-i trimitem lui Wilson o donație mare pentru fondul campaniei, în bani lichizi dacă este necesar.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem, a spus Fisher.

— De ce? a întrebat Diego.

— Pentru că ni-i va trimite înapoi.

— De ce ar face asta? a întrebat don Pedro.

— Pentru că nu suntem în Argentina şi dacă presa află că un străin finanțează campania electorală a lui Wilson, acesta nu numai că va pierde, ci va fi şi obligat să se retragă din cursă. De fapt, nu numai că va returna banii, ci va anunța şi public că a făcut-o.

— Cum poți câştiga alegerile dacă n-ai bani?

— Nu ai nevoie de prea mulți bani când electoratul este format doar din cei două sute cincizeci şi opt de membri ai Parlamentului, dintre care majoritatea îşi petrec mai tot timpul în aceeaşi clădire. Ai putea fi obligat să cumperi nişte timbre, să dai telefoane, să oferi băuturi la Annie's Bar şi atunci vei fi în legătură cu aproape tot electoratul.

— Deci, dacă nu putem să-l ajutăm pe Wilson să câştige, cum ne putem asigura că Barrington va pierde? a întrebat Luis.

— Dacă sunt două sute cincizeci şi opt de membri votanți, cu siguranță îi poți mitui pe unii, a zis Diego.

— Nu cu bani, a spus Fisher. Singurul lucru de care le pasă ăstora sunt promovările.

— Promovările? a întrebat Diego. Ce naiba mai sunt şi astea?

— Membrilor mai tineri, un candidat le-ar putea sugera că sunt luați în considerare pentru o funcție mai înaltă şi pentru membrii mai în vârstă care se retrag la alegerile viitoare, o sugestie ar putea fi că experiența şi inteligența lor vor fi foarte apreciate în Camera Lorzilor. Şi pentru cei care nu au nicio speranță la aşa ceva, dar care tot vor mai fi pe acolo la următoarele alegeri, un lider de partid are întotdeauna slujbe care trebuie ocupate. Ştiu un membru care voia nici mai mult, nici mai puțin decât să fie preşedintele Comitetului de Catering de la Camera Comunelor pentru că membrii lui aleg vinurile potrivite la meniuri.

— OK, deci, dacă nu-i putem oferi lui Wilson bani şi nici nu putem mitui votanții, cel puțin putem recicla gunoiul pe care-l avem referitor la familia Barrington, a sugerat Diego.

— Nu e prea mult, deoarece presa se va ocupa fericită de asta fără ajutorul nostru, a spus Fisher. Şi se vor plictisi după câteva zile doar, dacă nu apărem cu ceva proaspăt în care să-şi înfigă dinții. Nu, trebuie să ne gândim la ceva care va ține toate titlurile ziarelor şi să-l doborâm dintr-o lovitură.

— V-ați gândit mult la asta, domnule maior, a spus don Pedro.

— Recunosc că da, a spus Fisher, părând mulțumit de el însuşi. Şi cred că am găsit ceva care va scufunda familia Barrington.

— Atunci scuipă.

— Există un lucru de care un politician nu poate scăpa. Dar ca să-l aranjez pe Barrington am nevoie de o mică echipă, iar cronometrarea va trebui să fie perfectă.

19

Griff Haskins, agentul Partidului Laburist pentru Bristol Docklands, s-a hotărât să se lase de băut dacă Giles voia să aibă vreo şansă de a ajunge lider al partidului. Griff devenea abstinent întotdeauna cu o lună înainte de alegeri şi bețivan o lună după, în funcție de rezultat. Şi cum membrul pentru Bristol Docklands ajunsese înapoi pe băncile verzi, ales cu o majoritate confortabilă, simțea că are dreptul la o noapte liberă din când în când.

Când Giles şi-a chemat agentul de dimineață, după ce acesta chefuise şi-l anunțase că va candida la funcția de preşedinte, n-a fost prea bine. Cum Griff era mahmur, a sunat o oră mai târziu ca să se asigure că auzise corect. Auzise.

Griff şi-a sunat imediat secretara, Penny, care era în concediu în Cornwall şi pe domnişoara Parish, cea mai experimentată angajată a lui, care a recunoscut că murea de plictiseală şi revenea la viață doar în timpul campaniilor electorale. Le-a spus amândurora să aştepte pe peronul 7 din gara Temple Meads la 4:30 în acea după-amiază dacă doreau să lucreze pentru viitorul prim-ministru.

La ora cinci, cei trei stăteau într-un vagon de clasa a treia dintr-un tren care se îndrepta spre Paddington. Până în după-amiaza celei de-a doua zile, Griff îşi aranjase un birou în Camera Comunelor şi altul în casa lui Giles, în Smith Square. Mai avea nevoie de un voluntar pentru echipa sa.

Sebastian i-a spus lui Griff că ar fi încântat să-şi anuleze concediul de două săptămâni ca să-şi ajute unchiul să câştige alegerile, iar Cedric i-a aprobat o lună, pentru că experiența nu putea să-i fie decât benefică băiatului, cu toate că sir Giles era la cea de-a doua alegere a lui.

Prima treabă a lui Sebastian a fost să facă o diagramă cu toți cei două sute cincizeci şi opt de membri ai Parlamentului cu drept de vot şi să bifeze fiecare nume ca să arate în ce categorie se afla: sigur îl vor vota pe Giles, bifă roşie; sigur

vor vota pe altcineva, albastru şi indecişii – cea mai importantă categorie dintre toate – verde. Cu toate că diagrama fusese ideea lui Sebastian, Jessica făcuse de fapt diagrama.

La prima numărătoare, Harold Wilson avea 86 siguri, George Brown 57, Giles 54 şi James Callaghan 19, cu 42 de indecişi cruciali. Giles şi-a dat seama că prima lui sarcină era să scape de Callaghan şi apoi să-l depăşească pe Brown pentru că, dacă membrul pentru Belper se retrăgea, Griff era sigur că majoritatea voturilor pentru acesta vor ajunge la ei.

După o săptămână de studiu, a fost clar că diferența dintre Giles şi Brown nu era decât un procent pentru locul doi şi, cu toate că Wilson era clar în frunte, analiştii politici erau de acord că în cazul în care Brown sau Barrington s-ar retrage, concurența va fi foarte strânsă.

Griff bântuia întruna pe coridoarele puterii, fericit să aranjeze întâlniri private ale candidatului cu orice membru care pretindea că ar fi nehotărât. Mulți dintre ei vor rămâne aşa până în ultimul moment pentru că nu se mai bucuraseră de atâta atenție în toată viața lor şi erau dornici să ajungă să-l susțină pe câştigător. Domnişoara Parish era tot timpul la telefon, iar Sebastian devenise mesagerul lui Giles, alergând încontinuu între Camera Comunelor şi Smith Square şi ținându-i pe toți la curent.

Giles a ținut douăzeci şi trei de discursuri în prima săptămână a campaniei, cu toate că acestea n-au ocupat mai mult de un paragraf în ziarele de a doua zi şi nu au ajuns niciodată pe prima pagină. Când mai erau doar două săptămâni şi Wilson a început să pară foarte sigur pe sine, Giles s-a decis că era timpul să rişte şi să-şi transmită mesajul. Chiar şi Griff a fost uimit de reacția presei de a doua zi, când Giles a apărut pe prima pagină, chiar şi în *Daily Telegraph.*

„Există prea mulți oameni în această țară care nu vor să muncească nici măcar o zi” le-a spus Giles şefilor sindicatelor. „Dacă cineva e sănătos şi apt de muncă şi a fost

respins din trei locuri de muncă într-o perioadă de şase luni, ar trebui să-şi piardă automat ajutorul de şomaj.”

Aceste cuvinte nu au fost întâmpinate cu aplauze şi reacţia iniţială a colegilor săi din Cameră a fost nefavorabilă; *s-a împuşcat singur în picior,* au tot repetat rivalii săi. Dar, pe măsură ce treceau zilele, din ce în ce mai mulţi ziarişti au început să sugereze că Partidul Laburist şi-a găsit în sfârşit un posibil lider care trăia în lumea adevărată şi dorea ca partidul său să ajungă la putere, nu condamnat să fie veşnic în opoziţie.

Toţi cei 258 de membri ai Parlamentului au revenit la circumscripţiile lor în weekend şi şi-au dat seama că electoratul reacţiona favorabil în ceea ce-l privea pe membrul din Bristol Docklands. Un sondaj de opinie efectuat în lunea următoare a confirmat acest lucru şi l-a apropiat pe Barrington de Wilson, Brown ajungând pe locul al treilea şi James Callaghan pe al patrulea. Marţi, Callaghan a ieşit din cursă şi le-a spus susţinătorilor săi că îl va vota pe Barrington.

Când Sebastian a adus diagrama la zi în acea seară, Wilson avea 122 de voturi, Giles 107 şi 29 erau indecişi. Le-a luat lui Griff şi domnişoarei Parish încă douăzeci şi patru de ore să-i identifice pe cei 29 de membri ai Parlamentului care, dintr-un motiv sau altul, încă se ţineau deoparte. Printre ei se aflau şi membri ai importantului grup Fabian[2] care reprezentau 11 voturi. Tony Crosland, preşedintele grupului, a solicitat o întrunire cu ambii candidaţi din frunte, anunţând că dorea să afle părerile lor despre Europa.

Giles a simţit că întâlnirea lui cu Crosland a mers bine, dar când a verificat diagrama, tot Wilson se afla în frunte. Totuşi, presa începuse să scrie „umăr la umăr” în titlurile referitoare la competiţie când aceasta a ajuns în ultima săptămână. Giles ştia că va avea nevoie de noroc ca să-l depăşească pe Wilson în ultimele zile. Acesta a apărut sub

[2] Grup socialist reformator, fondator al Partidului Laburist.

forma unei telegrame aduse la biroul său luni, în ultima săptămână a campaniei electorale.

Comunitatea Economică Europeană l-a invitat pe Giles să țină un discurs la conferința anuală de la Bruxelles, cu exact trei zile înainte de alegeri. Invitația nu anunța şi că Charles de Gaulle se retrăsese în ultimul moment.

— Asta e şansa ta, a spus Griff, nu numai să străluceşti la o conferință internațională, ci să-i şi atragi pe cei 11 din grupul Fabian. Ar putea fi toată diferența de care ai nevoie.

Subiectul ales pentru discurs: *Este Marea Britanie pregătită să adere la Piața Comună?* Şi Giles ştia exact ce părere are în această problemă.

— Dar când voi avea timp să scriu un discurs atât de important?

— După ce ultimul membru laburist s-a dus la culcare şi înainte ca primul să se trezească a doua zi dimineață.

Giles ar fi râs, dar ştia că Griff vorbise serios.

— Şi când mai dorm?

— În avionul spre Bruxelles.

*

Griff a sugerat ca Sebastian să-l însoțească pe Giles la Bruxelles, iar el şi domnişoara Parish să rămână la Westminster, cu ochii pe nehotărâți.

— Avionul tău decolează de la aeroportul londonez la două douăzeci, a spus Griff, dar nu uita că acolo e cu o oră înaintea noastră, aşa că veți ateriza la două şi zece, deci veți avea timp suficient să ajungeți la conferință.

— Nu e cam mult? a întrebat Giles. Discursul meu e abia la şase.

— Ştiu, dar nu vreau să vă învârtiți prin aeroport, dacă acesta nu e plin de parlamentari indecişi. Acum, şedința va dura cam patru ore, deci se va termina pe la şapte, la timp ca să prindeți zborul de întoarcere spre Londra de la opt patruzeci şi diferența de fus orar va fi un avantaj pentru noi.

Înhățați un taxi de îndată ce ați aterizat, pentru că vreau să ajungeți înapoi la Cameră la timp, pentru discuția referitoare la legea pensiilor de la zece.

— Și acum ce ar trebui să fac?

— Continuați-vă discursul. Totul depinde de el.

Giles și-a petrecut fiecare moment aranjându-și discursul, prezentând primele ciorne echipei sale și suporterilor cheie și, când l-a rostit prima oară acasă, în Smith Square, chiar după miezul nopții, unei audiențe formate dintr-un singur om, Griff s-a declarat mulțumit. Ceea ce era într-adevăr o laudă.

— Mă voi învârti de colo-colo și voi oferi mâine-dimineață rezumate ale discursului, pentru verificare, membrilor-cheie ai presei. Asta le va da mai mult timp redactorilor să pregătească ziarele pentru a doua zi. Și cred că ar fi bine să-l lăsăm pe Tony Crosland să vadă o ciornă, ca să se simtă luat în seamă. Iar pentru ziariștii mai leneși care se vor uita pe discurs doar pe deasupra, voi sublinia pasajele cele mai bune pentru titluri.

Giles a întors două pagini din discursul său până ce a dat de o însemnare cu markerul făcută de Griff. *Nu aș vrea să văd Marea Britanie implicată în alt război european. Cei mai buni tineri din prea multe țări și-au vărsat sângele pe pământul european și nu numai în ultimii cincizeci de ani, ci în ultima mie de ani. Trebuie ca, împreună, să facem tot posibilul ca războaiele din Europa să nu mai existe decât în cărțile de istorie, din care copiii și nepoții noștri vor citi despre greșelile noastre și nu le vor repeta.*

— De ce acest paragraf? a întrebat Giles.

— Pentru că unele dintre ziare nu se vor mulțumi să tipărească cuvânt cu cuvânt, ci nu vor rezista să sublinieze că Wilson nu a văzut niciodată un glonț tras într-o luptă.

Giles a fost încântat când a primit o notă scrisă de mână în dimineața următoare de la Tony Crosland, în care acesta îi spunea cât de mult a admirat discursul și de-abia așteaptă să vadă reacția presei din dimineața următoare.

Mai târziu, după-masă, când Giles s-a urcat la bordul avionului BEA spre Bruxelles, pentru prima oară credea că ar putea ajunge următorul lider al Partidului Laburist.

20

Când avionul a aterizat pe aeroportul din Bruxelles, Giles a fost surprins să-i găsească acolo pe sir John Nichols, ambasadorul britanic, stând lângă un Rolls-Royce, la baza unei scări.

— V-am citit discursul, sir Giles, a zis ambasadorul în timp ce ieşeau din aeroport înainte ca toți ceilalți pasageri să fi trecut măcar pe la controlul paşapoartelor şi, cu toate că diplomaților nu li se permite să aibă păreri, sunt obligat să spun că am descoperit în el un suflu de aer proaspăt. Deşi n-am idee ce va face partidul dumneavoastră cu el.

— Sper că unsprezece dintre ei vor simți la fel ca Domnia Voastră.

— Ah, deci acolo țintiți, a spus sir John. Cum de nu mi-am dat seama?!

A doua surpriză pentru Giles a venit când au coborât lângă Parlamentul European şi a fost întâmpinat de un şir lung de oficialități, ziarişti şi fotografi, toți aşteptându-l pe vorbitorul-cheie. Sebastian a sărit de pe bancheta din față şi i-a deschis lui Giles portiera din spate, ceea ce nu mai făcuse până atunci.

Preşedintele Parlamentului European, Gaetano Martino, a înaintat şi a dat mâna cu Giles, înainte de a-l prezenta echipei sale. În drumul spre sala de conferințe, Giles a mai întâlnit alte figuri politice ale Europei, iar toți i-au urat noroc – şi nu se refereau la discurs.

— Dacă veți fi amabil să aşteptați aici, a spus preşedintele după ce au urcat pe scenă, voi face câteva observații de deschidere şi apoi vă voi da cuvântul.

Giles îşi revăzuse discursul pentru ultima oară în avion, făcând doar câteva modificări minore şi, când i-l dăduse înapoi lui Sebastian, aproape îl ştia pe dinafară. S-a uitat printr-o crăpătură din cortina lungă şi neagră şi a zărit o mie de personalități europene aşteptând să-l audă. La ultima sa conferință din Bristol, în timpul campaniei electorale,

participaseră treizeci şi şapte de oameni, inclusiv Griff, Gwyneth, Penny, domnişoara Parish şi cockerul spaniel al domnişoarei Parish.

A rămas nervos pe margine în timp ce-l asculta pe domnul Martino descriindu-l ca pe unul dintre acei rari politicieni care nu numai că spun ceea ce gândesc, dar nici nu permit sondajelor de opinie să devină busola lor morală. Aproape îl putea auzi pe Griff spunând „Aşa e, aşa e”, pe un ton aprobator.

— ...şi suntem gata să-l auzim pe viitorul prim-ministru al Marii Britanii. Doamnelor şi domnilor, sir Giles Barrington.

Sebastian s-a apropiat de Giles, i-a dat discursul şi i-a şoptit:

— Noroc, domnule.

Giles s-a îndreptat spre centrul scenei în aplauze puternice. În decursul anilor, se obişnuise cu flashurile fotografilor entuziaşti şi chiar şi cu torsul camerelor de luat vederi, dar nu i se mai întâmplase aşa ceva în toată viața lui. Şi-a pus discursul pe pupitru, s-a dat înapoi şi a aşteptat să se liniştească publicul.

— Există doar câteva momente în istorie, a început Giles, care schițează destinul unei națiuni, iar decizia Marii Britanii de a solicita intrarea în Piața Comună trebuie să constituie cu siguranță unul dintre acestea. Desigur, Regatul Unit va continua să joace un rol important pe scena mondială, dar acesta trebuie să fie un rol adevărat, unul care să ne împace cu faptul că nu mai conducem un imperiu în care nu apune niciodată soarele. Sugerez că a venit momentul ca Marea Britanie să accepte noul său rol alături de noii săi parteneri şi să muncească împreună ca nişte prieteni, lăsând animozitățile trecute în grija istoriei. Nu mai vreau să văd niciodată Britania implicată în alt război european. Cei mai buni tineri din prea multe națiuni şi-au vărsat sângele pe solul european şi nu doar în ultimii cincizeci de ani, ci în ultimii o mie. Împreună trebuie să reuşim ca războaiele europene să mai existe doar în cărțile de istorie, de unde

copiii şi nepoții noştri să afle despre greşelile pe care le-am făcut şi să nu le mai repete.

Cu fiecare val de aplauze, Giles se relaxa puțin câte puțin aşa că, atunci când a ajuns la final, a simțit că vrăjise întreaga sală.

— Când eram copil, Winston Churchill, un european adevărat, a vizitat şcoala mea în Bristol ca să ne înmâneze premiile. Eu n-am câştigat niciunul, probabil singurul lucru pe care-l am în comun cu acest mare om – aceste vorbe au fost întâmpinate de râsete – dar, din cauza discursului său am intrat în politică şi din cauza experienței dobândite în război m-am alăturat Partidului Laburist. Sir Winston a spus aceste cuvinte: „Națiunea noastră înfruntă astăzi un alt mare moment din istorie în care britanicii ar putea fi chemați din nou să decidă soarta lumii libere." Sir Winston şi cu mine suntem din partide diferite, dar cu aceste cuvinte sunt de acord.

Giles s-a uitat la mulțimea adunată, ridicându-şi vocea la fiecare propoziție:

— Noi, cei aflați astăzi în această sală, putem aparține unor națiuni diferite, dar a venit timpul să lucrăm împreună, nu în interesele noastre egoiste, ci în interesul generației care nu s-a născut încă. Lăsați-mă să închei spunându-vă că, orice mi s-ar întâmpla în viitor, puteți să fiți siguri că eu mă voi devota acestei cauze. Giles s-a dat un pas înapoi în timp ce toți cei aflați în sală se ridicau în picioare şi abia după câteva minute i s-a permis să părăsească scena dar, chiar şi atunci, a fost înconjurat de parlamentari, oficialități şi admiratori în timp ce se îndrepta spre ieşire.

— Mai avem o oră înainte de a trebui să ne întoarcem la aeroport, a spus Sebastian, încercând să pară calm. Vrei să te ajut cu ceva?

— Caută un telefon ca să-l putem suna pe Griff şi află dacă a apărut acasă vreo reacție mai rapidă la discursul meu. Vreau să mă asigur că nu a fost un miraj, a spus Giles,

strângând mâini şi mulțumindu-le oamenilor pentru urări. A mai dat şi autografe, altă premieră.

— Palace Hotel e vizavi, a zis Sebastian. Am putea telefona de la biroul de acolo.

Giles a încuviințat, continuându-şi avansarea lentă. Abia după douăzeci de minute a ajuns să-şi ia rămas bun de la preşedinte.

El şi Sebastian au traversat repede bulevardul şi au intrat în calmul relativ de la Palace Hotel. Sebastian i-a dat numărul recepționerei care a sunat la Londra şi, când a auzit o voce la celalalt capăt al firului, a zis:

— Vă dau imediat legătura, domnule.

Giles a luat receptorul şi a fost întâmpinat de vocea lui Griff:

— Am urmărit ştirile de la ora şase la BBC, i-a zis el. Sunteți ştirea principală. Telefonul sună întruna şi fiecare vrea câte o bucățică din dumneavoastră. Când vă veți întoarce la Londra, o maşină mare vă va aştepta la aeroport şi vă va conduce direct la ITV, unde Sandy Gall vă va lua un interviu despre veştile de aseară, dar nu pierdeți timpul pentru că BBC-ul vrea să discute cu Richard Dimbleby la *Panorama,* la zece şi jumătate. Presei nu-i place nimic mai mult decât un outsider care se apropie în forță. Unde sunteți acum?

— Tocmai plecam spre aeroport.

— Nici că s-ar putea mai bine. Dați-mi telefon când aterizați.

Giles a lăsat receptorul jos şi i-a rânjit lui Sebastian.

— Avem nevoie de un taxi.

— Nu prea cred, a spus Sebastian. Maşina ambasadorului tocmai a sosit şi e parcată afară să ne ducă înapoi la aeroport.

În timp ce mergeau prin holul hotelului, un bărbat a întins mâna şi a spus:

— Felicitări, sir Giles. O performanță strălucită. Să sperăm că va înclina balanța.

— Mulțumesc, a spus Giles, care tocmai îl văzuse pe ambasador stând lângă maşină.

— Mă numesc Pierre Bouchard. Sunt preşedintele adjunct al Comunității Economice Europene.

— Desigur, a zis Giles, oprindu-se să dea mâna cu el. Sunt conştient, domnule Bouchard, de toată activitatea pe care ați depus-o ca să ajutați Marea Britanie să devină un membru plin al CEE.

— Sunt mişcat, a zis Bouchard. Putem discuta o problemă particulară?

Giles l-a privit pe Sebastian, care se uita la ceas.

— Doar zece minute, nu mai mult. Trebuie să merg să-l informez pe ambasador.

— Cred că îl cunoaşteți pe bunul meu prieten Tony Crosland, a spus Bouchard conducându-l pe Giles spre bar.

— Într-adevăr. I-am dat ieri o primă copie a discursului meu.

— Sunt sigur că a apreciat-o. Este exact în ce crede societatea fabiană. Ce beți? l-a întrebat Bouchard când se îndreptau spre bar.

— Whisky dintr-un singur malț cu multă apă.

Bouchard i-a făcut semn barmanului şi a spus:

— Şi eu la fel.

Giles s-a urcat pe un taburet, s-a uitat prin cameră şi a zărit un grup de politicieni într-un colț, verificându-şi copiile. Unul dintre ei şi-a atins fruntea într-o parodie de salut. Giles a zâmbit.

— Ceea ce este important de înțeles, a zis Bouchard, este că de Gaulle va face orice ca să împiedice Marea Britanie să devină membru al Pieței Comune.

— Doar peste cadavrul meu, dacă-mi amintesc cuvintele lui, a spus Giles, luându-şi băutura.

— Să sperăm că nu vom avea de aşteptat atât de mult.

— E ca şi cum generalul nu i-ar fi iertat pe britanici că au câştigat războiul.

— Sănătate, a spus Bouchard, înainte de a bea.

— Noroc, a răspuns Giles.

— Trebuie să nu uitați că de Gaulle are şi problemele lui proprii, dintre care...

Brusc, Giles a simțit că-i vine să leşine. S-a agățat de bar, încercând să se stabilizeze, dar camera părea să se învârtă în cercuri. A scăpat paharul, a alunecat de pe taburet şi s-a prăbuşit pe podea.

— Stimate domn, a spus Bouchard, îngenunchind lângă el, vă simțiți bine? s-a uitat în jur când un bărbat care stătea în colțul camerei s-a grăbit spre ei.

— Sunt doctor, a spus acesta, îngenunchind şi slăbindu-i cravata lui Giles, apoi i-a desfăcut gulerul. A pus două degete pe gâtul lui, după care i-a spus repede barmanului:

— Chemați o ambulanță, are un atac de inimă.

Doi sau trei ziarişti au venit repede prin bar. Unul dintre ei lua grăbit notițe în timp ce barmanul a ridicat receptorul şi a format grăbit trei numere.

— Da, a zis o voce.

— Avem nevoie de o ambulanță. Repede, unul dintre clienții noştri a avut un atac de inimă.

Bouchard s-a ridicat.

— Domnule doctor, i-a spus el bărbatului îngenuncheat lângă Giles, o să ies afară să aştept ambulanța ca să le spun unde să vină.

— Ştiți care e numele acestui om? a întrebat unul dintre ziarişti când Bouchard a ieşit din cameră.

— Habar n-am, a zis barmanul.

Primul fotograf a intrat în bar cu câteva minute înainte de sosirea ambulanței şi Giles a fost obligat să îndure alte flashuri, nu că ar fi fost prea conştient de ce se întâmpla. Când s-au împrăştiat noutățile, mulți alți ziarişti, care erau în centrul de conferințe umplând ziarele cu discursul bine primit al lui sir Giles Barrington, au lăsat telefoanele şi s-au năpustit spre Palace Hotel.

Sebastian discuta cu ambasadorul când a auzit sirena, dar nu i-a dat atenție până ce ambulanța nu s-a oprit în fața

hotelului şi doi sanitari în uniformă n-au sărit din ea, grăbindu-se înăuntru cu o targă.

— Nu crezi... a început sir John, dar Sebastian deja fugea pe trepte spre hotel. S-a oprit când i-a văzut pe sanitari aducând targa spre el. A fost suficient să se uite o dată la pacient ca temerile lui să fie confirmate. Când au pus targa în spatele ambulanței, Sebastian a sărit înăuntru, strigând:

— E şeful meu. Unul dintre sanitari a încuviințat în timp ce al doilea închidea uşile.

Sir John a urmărit ambulanța cu Rolls-Royce-ul. Când a ajuns la spital, s-a prezentat şi a întrebat recepționera de la biroul central dacă sir Giles Barrington era examinat de un doctor.

— Da, domnule, este în camera de urgență cu doctorul Clairbert. Vă rog să luați loc, excelență. Sunt sigură că doctorul va ieşi de îndată ce va termina de examinat pacientul.

*

Griff a deschis iar televizorul ca să urmărească ştirile de la ora şapte ale BBC-ului, sperând că discursul lui Giles era încă ştirea zilei.

Giles era într-adevăr ştirea zilei, dar i-a luat un timp lui Griff să recunoască omul de pe targă. S-a prăbuşit înapoi în fotoliu. Se ocupase prea mult de acest domeniu ca să nu-şi dea seama că sir Giles Barrington nu mai era candidat la conducerea Partidului Laburist.

*

Bărbatul care-şi petrecuse noaptea în camera 437 de la Palace Hotel, a dat cheia recepționerei şi a plătit factura în bani lichizi. A luat un taxi până la aeroport şi, după o oră s-a îmbarcat în avionul spre Londra la care avea sir Giles un

bilet rezervat. La sosire, a stat la coadă la un taxi şi, când a ajuns în faţă, s-a urcat şi a spus:

— Eaton Square, patruzeci şi şapte.

*

— Sunt nedumerit, domnule ambasador, a spus doctorul Clairbert, după ce a examinat pacientul a doua oară. Nu găsesc nimic la inima lui sir Giles. De fapt, pare să fie într-o condiţie fizică excelentă pentru un bărbat de vârsta lui. Totuşi, voi fi sigur numai după ce primesc şi analizele de laborator, ceea ce înseamnă că-l voi ţine peste noapte, doar ca să fiu complet sigur.

*

Giles a ocupat prima pagină a presei naţionale în dimineaţa următoare, exact cum ar fi dorit Griff.

Însă titlurile primelor ediţii, *Primejdia aşteaptă* (Express), *Toate pariurile cad (Off the Mirror), Naşterea unui om de stat? (The Times)* au fost înlocuite repede. Noua pagină întâi din *Daily Express* rezuma succint problema: *Un atac de inimă pune capăt şanselor lui Barrington de a conduce Partidul Laburist.*

*

Ziarele de sâmbătă prezentau portrete amănunţite ale noului lider al opoziţiei.

O fotografie a lui Harold Wilson la opt ani, stând lângă numărul 19 din Downing Street, îmbrăcat în costumul său cel mai bun şi cu o şapcă ţuguiată apărea în majoritatea primelor pagini.

*

Giles s-a întors cu avionul la Londra luni-dimineață, însoțit de Gwyneth şi Sebastian.

Când avionul a aterizat pe aeroportul londonez, nu l-a întâmpinat niciun ziarist, fotograf sau cameraman; aparținea deja ştirilor de ieri. Gwyneth i-a condus înapoi în Smith Square.

— Ce ți-a recomandat doctorul să faci când ajungi acasă? a întrebat Griff.

— Nu mi-a recomandat nimic, a spus Giles. Încă încearcă să afle de ce am ajuns la spital.

*

Sebastian a fost cel care i-a arătat unchiului său un articol din pagina unsprezece din *The Times,* scris de unul dintre ziariştii care fusese în barul de la Palace Hotel când Giles se prăbuşise.

Matthew Castle se hotărâse să mai stea în Bruxelles câteva zile să mai facă nişte cercetări pentru că nu era sigur că sir Giles avusese un atac de inimă, cu toate că văzuse întreg incidentul.

A raportat că un om, Pierre Bouchard, vicepreşedintele CEE, nu fusese în Bruxelles ca să audă discursul lui sir Giles în acea zi, pentru că participa la funeraliile unui vechi prieten din Marsilia. Unu, barmanul care sunase la ambulanță, formase doar trei numere şi nu-l anunțase pe cel aflat la celălalt capăt al firului adresa la care să vină; doi, spitalul St Jean nu avea nicio înregistrare a cuiva care să fi sunat la ei de la Palace Hotel; trei, nu putea să-i identifice pe cei doi sanitari care-l puseseră pe sir Giles pe targă; patru, bărbatul care părăsise hotelul ca să aştepte ambulanța nu mai revenise şi nimeni nu plătise cele două băuturi; cinci, bărbatul din bar care spusese că era doctor şi pretinsese că sir Giles are un atac de inimă nu mai fusese văzut de atunci şi şase, barmanul nu venise la serviciu în ziua următoare.

Poate nu era decât un şir de coincidențe, sugera ziaristul, dar dacă nu era, ar putea Partidul Laburist să aibă un alt lider din această cauză?

*

Griff s-a întors în Bristol în dimineața următoare şi, cum nu era probabil să mai fie alte alegeri timp de cel puțin un an, s-a apucat zdravăn de băut în toată luna următoare.

JESSICA CLIFTON
1964

21

— Trebuie să înțeleg ce reprezintă? a spus Emma, uitându-se mai de aproape la pictură.

— Nu e nimic de înțeles, mamă, a spus Seb. Ți-a scăpat esențialul.

— Atunci care este esențialul, pentru că-mi amintesc că Jessica obişnuia să facă portrete. Oameni pe care să-i pot recunoaşte.

— A trecut de faza aceea, mamă; acum a intrat în perioada abstractă.

— Mi-e teamă că mie mi se par a fi nişte pete.

— Asta din cauză că nu te uiți cu mintea deschisă. Nu mai vrea să fie Constable sau Turner.

— Şi atunci cine ar vrea să fie?

— Jessica Clifton.

— Chiar dacă ai avea dreptate, Seb, a zis Harry, uitându-se mai atent la *Primul strop,* toți artiştii, chiar şi Picasso, au recunoscut existența unor influențe exterioare. Aşa că de cine e influențată Jessica?

— De Peter Blake, Francis Bacon şi mai admiră şi un american numit Rothko.

— N-am auzit de niciunul, a recunoscut Emma.

— Şi nici ei probabil că n-au auzit de Edith Evans, Joan Sutherland sau de Evelyn Waugh pe care-i admirați amândoi aşa de mult.

— Harold Guinzburg are un Rothko în biroul lui, a spus Harry. Mi-a spus că l-a costat zece mii de dolari, aşa că i-am amintit că asta e mai mult decât ultimul meu avans.

— Nu trebuie să gândiți aşa, a zis Sebastian. O operă de artă are valoarea pe care cineva e dornic s-o plătească pentru ea. Dacă e adevărat pentru romanul tău, de ce n-ar fi la fel de adevărat şi pentru o pictură?

— Atitudine de bancher, a spus Emma. Nu vreau să-ți amintesc ce a spus Oscar Wilde despre cost şi valoare de teamă că m-ai acuza că sunt de modă veche.

— Nu eşti de modă veche, mamă, a spus Sebastian, îmbrățişând-o. Emma a zâmbit. Eşti de-a dreptul preistorică.

— Eu recunosc doar patruzeci de ani, a protestat Emma, privindu-şi fiul care nu se mai oprea din râs. Dar asta e cu adevărat ce poate Jessica să facă mai bine? a întrebat ea, întorcându-şi iar atenția la pictură.

— Este lucrarea ei de absolvire care va determina dacă i se va oferi un loc de studii superioare la Şcoala Academică de Arte Frumoase, în septembrie. Şi ar putea să câştige şi nişte bănuți.

— Picturile astea sunt de vânzare?

— Oh, da. Expoziția de absolvire este prima ocazie pentru mulți artişti să-şi expună lucrările în public.

— Mă întreb cine cumpără aşa ceva? a zis Harry, uitându-se prin cameră, ai cărei pereți erau acoperiți cu picturi în ulei, acuarele şi desene.

— Cred că părinții iubitori, a spus Emma. Aşa că va trebui să cumpărăm fiecare câte un tablou ai lui Jessica, inclusiv tu, Seb.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, mamă. O să fiu acolo la zece când se deschide expoziția şi voi avea carnetul de cecuri pregătit. L-am ales deja pe cel pe care-l vreau – *Primul Strop.*

— Foarte generos din partea ta.

— Chiar nu vrei să înțelegi, mamă.

— Şi unde e următorul Picasso? a întrebat Emma, ignorându-şi fiul, în timp ce se uita prin cameră.

— Probabil e cu prietenul ei.

— Nu ştiam că Jessica are un prieten, a spus Harry.

— Cred că speră să ți-l prezinte diseară.

— Şi cu ce se ocupă?

— E şi el tot artist.

— E mai tânăr sau mai în vârstă decât Jessica? a întrebat Emma.

— Sunt de aceeaşi vârstă. El e cu ea în clasă, dar, drept să vă spun, nu e de clasa ei.

— Ce amuzant, a zis Harry. Are şi vreun nume?

— Clive Bingham.

— Tu l-ai întâlnit?

— Da, sunt mai tot timpul împreună şi am aflat că o cere în căsătorie cel puțin o dată pe săptămână.

— Dar e prea tânără ca să se mărite, a spus Emma.

— Nu trebuie să fii un savant ca să-ți dai seama, mamă, că dacă tu ai patruzeci şi trei, iar eu douăzeci şi patru, înseamnă că aveai nouăsprezece ani când m-am născut.

— Dar pe atunci era altfel.

— Mă întreb dacă bunicul a fost de acord.

— Da, a fost, a zis Emma, luându-l pe Harry de mână. Bunicul îl adora pe tatăl tău.

— Şi tu-l vei adora pe Clive. Este un tip simpatic şi nu e vina lui că nu e un artist prea grozav, după cum poți vedea singură, a spus Sebastian, conducându-şi părinții prin cameră ca să vadă picturile lui Clive.

Harry s-a uitat o vreme la *Autoportret* înainte de a-şi spune părerea:

— Îmi dau seama de ce spui că Jessica e atât de bună, pentru că nu-mi vine să cred că cineva ar cumpăra unul dintre astea.

— Din fericire, are părinți bogați, aşa că asta nu va fi o problemă.

— Dar cum pe Jessica n-au interesat-o niciodată banii şi el nu pare să aibă talent, de unde provine atracția?

— Cum aproape fiecare studentă din clasă l-a pictat pe Clive în ultimii trei ani, este evident că Jessica nu este singura care crede că arată bine.

— Nu şi dacă arată aşa, a comentat Emma, uitându-se mai de aproape la *Autoportret.*

Sebastian a râs.

— Aşteaptă să-l vezi până ce îți spui părerea. Deşi ar trebui să te avertizez, mamă, că, după standardele tale, ți se va părea puțin dezorganizat, chiar confuz. Dar, după cum

ştim cu toții, Jess întotdeauna a avut grijă de toate potăile de pripas întâlnite, poate din cauză că şi ea este orfană.

— Clive ştie că este adoptată?

— Desigur, a spus Sebastian. Jessica nu ascunde asta. Le spune tuturor celor care întreabă. La şcoala de artă este un bonus, aproape o medalie de onoare.

— Şi trăiesc împreună? a şoptit Emma.

— Amândoi sunt studenți la arte, deci bănuiesc că este posibil.

Harry a râs, dar Emma a părut şocată.

— S-ar putea să te surprindă, mamă, dar Jess are douăzeci şi unu de ani, e frumoasă şi talentată şi Clive nu este singurul care crede că e specială.

— Ei bine, de-abia aştept să-l întâlnesc, a spus Emma. Şi dacă nu vrem să întârziem la acordarea premiilor, ar trebui să mergem să ne schimbăm.

— Dacă tot am rămas la subiectul acesta, mamă, te rog să nu apari în această seară arătând ca preşedintele Liniei Maritime Barrington gata să prezidezi o întrunire a consiliului, pentru că o va stânjeni pe Jessica.

— Dar sunt preşedintele de la Barrington's.

— Nu şi în seara asta, mamă. Astă-seară eşti mama lui Jessica. Aşa că, dacă ai o pereche de blugi, de preferință vechi şi decolorați, o să fie tocmai bine.

— Dar nu am o pereche de blugi vechi şi decolorați.

— Atunci îmbracă-te cu ceva pe care voiai să-l dai vicarului pentru acțiunea de binefacere.

— Ce-ai zice de nădragii de grădinărit? a întrebat Emma, neîncercând să-şi ascundă sarcasmul.

— Perfect. Şi cel mai vechi pulover pe care-l ai, de preferință unul găurit la coate.

— Şi cum crezi că ar trebui să se îmbrace tatăl tău cu această ocazie?

— Tata nu e o problemă, a spus Sebastian. El arată întotdeauna ca un scriitor jerpelit şi şomer, aşa că o să se integreze perfect.

— Ar trebui să-ți amintesc, Sebastian, că tatăl tău este unul dintre cei mai respectați scriitori...

— Mamă, vă iubesc pe amândoi. Dar seara aceasta îi aparține lui Jessica, aşa că vă rog să nu i-o stricați.

— Are dreptate, a zis Harry. Mă preocupam mai mult de pălăria pe care ar trebui să o poarte mama în zilele de aniversare decât dacă voi câştiga premiul la latină.

— Dar mi-ai spus, tată, că domnul Deakins câştiga întotdeauna premiul la latină.

— Exact, a spus Harry. Deakins, unchiul Giles şi cu mine am fost în aceeaşi clasă, dar, ca şi Jessica, Deakins era în altă clasă decât noi.

*

— Unchiule Giles, aş vrea să ți-l prezint pe prietenul meu, Clive Bingham.

— Salut, Clive, a zis Giles, care-şi scosese cravata şi desfăcuse nasturii de la cămaşă la câteva momente după ce intrase în cameră.

— Sunteți membrul acela spiritual din Parlament, nu? a zis Clive, în timp ce dădeau mâna.

Giles a rămas mut privindu-l pe tânărul care purta o cămaşă cu buline, cu un guler răsfrânt şi o pereche de blugi largi. Dar moțul de păr blond, ciufulit, ochii de un albastru nordic şi zâmbetul fermecător l-au făcut să înțeleagă de ce Jessica nu era singura fată din cameră care se tot uita înspre Clive.

— E cel mai mare, a spus Jessica, îmbrățişându-şi călduros unchiul, şi ar trebui să fie liderul Partidului Laburist.

— Şi acum, Jessica, a zis Giles, înainte de a te decide care picturi...

— Prea târziu, a spus Clive, dar puteți lua una de-a mea.

— Dar voiam să adaug colecției mele o pictură Jessica Clifton originală.

— Atunci veți fi dezamăgit. Expoziția s-a deschis la șapte și toate picturile lui Jessica au fost înșfăcate în câteva minute.

— Nu știu dacă să fiu încântat de triumful tău, Jessica, sau să mă supăr că n-am venit mai devreme, a zis Giles, îmbrățișându-și iar nepoata. Felicitări.

— Mulțumesc, dar ar trebui să te uiți și la lucrările lui Clive, sunt chiar bune.

— Și ăsta-i motivul pentru care n-am vândut niciuna. Adevărul e că nici familia mea nu le mai cumpără, a adăugat el în timp ce Emma, Harry și Sebastian au intrat în cameră și au venit imediat spre ei.

Giles nu-și mai văzuse niciodată sora purtând ceva care nu era foarte la modă, dar în această seară arăta de parcă venea din atelierul de olărit. Harry părea chiar elegant prin comparație. Și care era posibil ca puloverul ei să aibă o gaură? Hainele sunt unele dintre puținele arme ale femeilor, îi spusese odată Emma. Dar nu în seara asta... Apoi și-a dat seama.

— Bravo, fată, a șoptit el.

Sebastian și-a prezentat părinții lui Clive și Emma a trebuit să admită că nu semăna cu autoportretul lui. Seducător, a fost cuvântul care i-a trecut prin cap, chiar dacă strângerea lui de mână era puțin cam moale. Și-a întors atenția spre picturile lui Jessica.

— Toate bulinele acestea roșii înseamnă...

— Vândute, a spus Clive. Dar, după cum i-am explicat lui sir Giles, veți descoperi că eu nu am aceeași problemă.

— Deci nu mai e nicio lucrare a lui Jessica de vânzare?

— Niciuna, a spus Sebastian. Te-am avertizat, mamă.

Cineva bătea într-un pahar în celălalt capăt al camerei. S-au uitat și au zărit un bărbos într-un scaun cu rotile care încerca să atragă atenția tuturor. Era îmbrăcat cu o jachetă din catifea reiată, cam răpănoasă, și avea pantaloni verzi. A zâmbit adunării.

— Doamnelor şi domnilor, a început, dacă ați putea să-mi acordați atenția dumneavoastră câteva minute. Toți au încetat să vorbească şi s-au întors spre el. Bună seara şi bine ați venit la Expoziția anuală de absolvire a Academiei de Arte Frumoase. Numele meu este Ruskin Spear şi, ca jurat al consiliului de premiere, prima mea sarcină este să anunț câştigătorii celor trei categorii: desen, acuarelă şi pictură în ulei.

Emma dorea foarte mult să afle cine ar putea fi acest artist remarcabil, ca să-i poată compara opera cu a lui Jessica.

— Cinstit vorbind, nimeni nu va fi surprins cine poate fi câştigătoarea şi că eleva cea mai strălucită din acest an este Jessica Clifton.

Emma a zâmbit mândră în timp ce toți participanții aplaudau, iar Jessica îşi aplecase capul şi se agățase de Clive. Doar Sebastian îşi dădea seama prin ce trecea. Demonii ei, aşa cum le zicea Jessica întruna când erau singuri; în momentul în care a devenit centrul atenției s-a retras în carapace ca o broască țestoasă, sperând că nu o va observa nimeni.

— Dacă Jessica ar fi atât de amabilă încât să urce pe scenă, îi voi da un cec pentru treizeci de lire şi Cupa Munnings.

Clive a împins-o încet şi toți au aplaudat când ea s-a îndreptat amărâtă spre preşedintele juriului, cu obrajii din ce în ce mai roşii la fiecare pas pe care îl făcea. Când domnul Spear i-a înmânat cecul şi cupa, a fost clar că nu va fi niciun discurs de mulțumire. Jessica a fugit înapoi la Clive, care era atât de încântat încât parcă luase chiar el premiul.

— Vă mai pot anunța că Jessica a primit un loc în septembrie la Academia Regală de Arte Frumoase pentru a-şi începe activitatea postuniversitară şi ştiu că distinşii mei colegi de la RA de-abia aşteaptă să li se alăture.

— Sper că toate laudele astea nu i s-au urcat la cap, i-a şoptit Emma lui Sebastian în timp ce se întorcea să-şi vadă fiica agățată de mâna lui Clive.

— Nu te teme, mamă. Ea este cam singura persoană din sală care nu-şi dă seama cât de talentată este. În acel moment, un tânăr elegant cu o cravată roşie din mătase şi un costum din trei piese a apărut lângă Emma.

— Permiteți-mi să mă prezint, doamnă Clifton. Emma i-a zâmbit necunoscutului, întrebându-se dacă era tatăl lui Clive. Mă numesc Julian Agnew. Sunt un dealer de artă şi doream să ştiți cât de mult admir opera fiicei dumneavoastră.

— Ce amabil sunteți, domnule Agnew. Ați reuşit să cumpărați vreuna dintre picturile lui Jessica?

— Le-am cumpărat pe toate, doamnă Clifton. Ultima oară am făcut-o pentru un tânăr artist numit David Hockney.

Emma n-a vrut să admită că nu auzise de David Hockney, iar Sebastian ştia de el doar pentru că Cedric avea o jumătate de duzină de picturi ale acestuia pe pereții biroului, dar Hockney era oricum din Yorkshire. Sebastian nu i-a acordat prea multă atenție domnului Agnew pentru că se gândea la altceva.

— Deci asta înseamnă că ni se va oferi ocazia să cumpărăm una dintre picturile fiicei mele? a întrebat Harry.

— Sigur că da, a spus Agnew, pentru că am intenția să organizez o expoziție doar pentru ea în primăvara următoare şi până atunci sper să aibă timp să picteze şi altceva. Desigur, vă voi trimite dumneavoastră şi doamnei Clifton o invitație la deschidere.

— Mulțumesc, a spus Harry, atunci nu vom mai întârzia.

Domnul Agnew s-a aplecat uşor, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă fără să mai zică nimic, evident neinteresat de ceilalți artişti ale căror lucrări împânzeau pereții. Emma s-a uitat la Sebastian şi a observat că îl privea fix pe domnul Agnew, în timp ce acesta pleca. Apoi a observat tânăra femeie de lângă dealer şi a înțeles de ce fiul ei amuțise.

— Închide gura, Seb.

Sebastian a părut stânjenit, o experiență rară care a încântat-o pe Emma.

— Ei bine, cred că ar trebui să ne ducem să ne mai uităm la picturile lui Clive, a sugerat Harry, pentru că am putea avea ocazia să-i întâlnim părinții.

— Nu s-au deranjat să vină, a zis Sebastian. Jess mi-a spus că nu se obosesc niciodată să vină să-i vadă lucrările.

— Ce ciudat, a spus Harry.

— Ce trist, a comentat Emma.

22

— Îmi plac părinții tăi, a spus Clive, dar unchiul tău, Giles, este deosebit. Chiar şi eu l-aş vota, nu că părinții mei ar fi de acord.

— De ce nu?

— Amândoi sunt conservatori până în măduva oaselor. Mama nici n-ar lăsa un socialist în casă.

— Îmi pare rău că n-au venit la expoziție. Ar fi fost atât de mândri de tine.

— N-aş prea crede. Mama n-a fost de acord de la început să merg la o şcoală de arte. Voia să mă duc la Oxford sau la Cambridge şi nu a vrut să accepte că nu eram suficient de bun.

— Atunci, probabil că nu vor fi de acord nici cu mine.

— Cum ar putea să nu te placă? a spus Clive, întorcându-se cu fața la ea. Eşti eleva cea mai premiată de la Slade şi, spre deosebire de mine, ție ți s-a oferit un loc la RA. Tatăl tău este un scriitor de succes, mama ta este preşedinta consiliului unei companii publice, iar unchiul tău este în cabinetul fantomă. În timp ce tata este preşedintele unei companii de pate de peşte, care speră să fie numit următorul înalt Şerif de Lincolnshire şi asta e posibil doar pentru că bunicul a făcut avere vânzând pate de peşte.

— Dar tu, cel puțin, ştii cine este bunicul tău, a zis Jessica, rezemându-şi capul de umărul lui. Harry şi Emma nu sunt părinții mei adevărați, cu toate că m-au tratat întotdeauna ca pe fiica lor şi, poate din cauză că Emma şi cu mine semănăm puțin, oamenii presupun că este chiar mama mea. Iar Seb este cel mai bun frate pe care-l poate avea o fată. Dar adevărul e că sunt orfană şi habar n-am cine sunt părinții mei adevărați.

— Ai încercat să afli?

— Da, şi mi s-a spus că politica strictă de la Dr. Barnardo's nu permite oferirea de informații despre părinții biologici fără permisiunea acestora.

— De ce nu-l întrebi pe unchiul tău, Giles? Dacă poate să afle cineva, el este acela.

— Pentru că ar fi posibil ca familia mea să aibă motivele ei să nu-mi spună.

— Dar poate că tatăl tău a murit în război, decorat pe câmpul de luptă după îndeplinirea unei fapte eroice, iar mama ta să fi murit de un atac de inimă.

— Şi tu, Clive Bingham, eşti un romantic incurabil care ar trebui să nu mai citească Biggles şi să încerce *Nimic nou pe frontul de vest.*

— Când vei deveni o artistă faimoasă, îți vei spune Jessica Clifton sau Jessica Bingham?

— Iar mă ceri cumva de nevastă, Clive? Pentru că e a treia oară în săptămâna asta.

— Ai observat. Da, te cer şi speram că vei veni cu mine în weekend în Lincolnshire, ca să-mi întâlneşti părinții, aşa ca totul să fie oficial.

— Mi-ar plăcea, a zis Jessica, îmbrățişându-l.

— Dar ai grijă, mai trebuie să vizitez pe cineva înainte să mergem în Lincolnshire, a spus Clive. Aşa că nu împacheta încă.

*

— E frumos că ai venit pe la mine anunțându-mă cu atât de puțin timp înainte.

Harry a fost impresionat. Îşi dădea seama că tânărul avusese timp să se aranjeze. Venise la timp, purta haină şi cămaşă, iar pantofii îi străluceau de parcă mergea la paradă. Era, în mod evident, foarte nervos, aşa că Harry a încercat să-l liniştească.

— În scrisoarea ta mi-ai zis că vrei să mă vezi în legătură cu ceva important, aşa că trebuie să fie unul dintre cele două lucruri.

— E chiar simplu, domnule, a spus Clive. Aş dori permisiunea dumneavoastră să vă cer fiica în căsătorie.

— Cât de modă veche, a spus.

— Exact la asta s-ar fi așteptat Jessica de la mine.

— Nu crezi că sunteți amândoi puțin cam tineri ca să vă gândiți la căsătorie? Poate ar trebui să mai aștepți, cel puțin până ce Jessica absolvă RA.

— Cu tot respectul, domnule, Sebastian mi-a spus că sunt mai în vârstă decât erați dumneavoastră când ați cerut-o pe doamna Clifton de nevastă.

— Adevărat, dar era război pe atunci.

— Sper că nu trebuie să merg la război, domnule, doar ca să vă dovedesc cât de mult o iubesc pe fiica dumneavoastră.

Harry a râs.

— Ei bine, cred că, fiind un viitor socru, ar trebui să întreb ce perspective aveți. Jessica mi-a spus că nu ți s-a oferit un loc la RA.

— Sunt sigur că asta nu v-a surprins, domnule.

Harry a zâmbit.

— Deci, cu ce te-ai ocupat de când ai plecat de la Slade?

— Am lucrat la o agenție publicitară, Curtis Bell și Getty, la departamentul de design.

— E bine plătită munca asta?

— Nu, domnule. Salariul meu este de patru sute de lire pe an, dar tata îmi mai dă un ajutor de o mie și părinții mi-au închiriat un apartament în Chelsea când am împlinit douăzeci și unu de ani. Deci vom avea mai mult decât suficient.

— Îți dai seama că pictura este și va fi prima dragoste a lui Jessica. Nu va permite să stea nimic în calea muncii sale, după cum și-a dat seama această familie în ziua în care ea a intrat în viața noastră.

— Da, și eu sunt conștient de asta, domnule și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să mă asigur că-și va realiza ambiția. Ar fi o nebunie să n-o fac, la talentul ei.

— Mă bucur că simți așa, a spus Harry. Dar, în ciuda marelui ei talent, ea are o nesiguranță pe care va trebui s-o tratezi cu înțelegere și compasiune.

— Şi eu mi-am dat seama de asta, domnule şi este ceva ce m-ar bucura să fac pentru ea. Mă face să mă simt foarte special.

— Pot să te întreb ce părere au părinții tăi de faptul că vrei să te însori cu fata mea?

— Mama este o mare admiratoare a dumneavoastră şi a soției dumneavoastră.

— Dar ştiu că noi suntem părinții ei adoptivi?

— Oh, da, dar, după cum spune tata, asta nu e greşeala ei.

— Şi le-ai spus că vrei să te însori cu Jessica?

— Nu, domnule, dar mergem la Louth în weekendul acesta după cum a fost vorba, deşi nu cred că va fi o surpriză pentru ei.

— Atunci tot ce mi-a rămas de făcut este să vă urez fericire împreună. Dacă există vreo fată mai tandră şi iubitoare pe lumea aceasta, încă n-am întâlnit-o. Dar poate toți tații spun la fel.

— Îmi dau seama că nu voi fi niciodată suficient de bun pentru ea, dar jur că nu o voi părăsi.

— Sunt sigur de asta, a spus Harry, dar trebuie să te avertizez că mai există o fațetă a medaliei. Este o femeie foarte sensibilă şi, dacă-i vei pierde vreodată încrederea, o vei pierde şi pe ea.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, credeți-mă.

— Sunt sigur că eşti sincer. Aşa că dă-mi un telefon dacă te acceptă.

— Aşa voi face, domnule, a spus Clive în timp ce Harry se ridica. Dacă nu auziți nimic de la mine până duminică-seara, înseamnă că m-a respins. Iar.

— Iar? a întrebat Harry

— Da. Am cerut-o deja de mai multe ori în căsătorie, a recunoscut Clive, şi ea m-a respins. Am impresia că este îngrijorată de ceva şi nu vrea să-mi spună. Presupunând că nu este vorba despre mine, speram că veți putea să mă lămuriți.

Harry a ezitat puțin înainte de a-i spune:

— Mâine iau prânzul cu Jessica, aşa că te sfătuiesc să vorbeşti cu ea înainte de a pleca spre Lincolnshire şi, mai ales, înainte de a-ți anunța părinții.

— Dacă vi se pare că este necesar, domnule, aşa voi face.

— Cred că ar fi bine în aceste împrejurări, a spus Harry în timp ce soția lui intra în cameră.

— Trebuie să înțeleg că este cazul să te felicit? a întrebat Emma, ceea ce l-a făcut pe Harry să se întrebe dacă nu cumva nevasta lui trăsese cu urechea la discuție. Dacă da, sunt cât se poate de fericită.

— Nu încă, doamnă Clifton. Dar să sperăm că va fi oficial, în weekend. Dacă da, voi încerca să mă arăt demn de încrederea dumneavoastră şi a domnului Clifton.

Cei doi bărbați au dat mâna.

— Condu atent, a spus Harry, de parcă vorbea cu fiul lui.

El şi Emma au rămas la fereastră şi l-au urmărit pe Clive urcându-se în maşină.

— Deci te-ai hotărât până la urmă să-i spui lui Jessica cine e tatăl ei?

— Clive nu mi-a lăsat de ales, a spus Harry, în timp ce maşina dispărea pe alee şi ieşea pe poarta de la Manor House. Şi Domnul ştie cum va reacționa tânărul când va afla adevărul.

— Sunt mai îngrijorată de reacția lui Jessica, a spus Emma.

23

— Urăsc A1, a spus Jessica. Îmi aminteşte de atâtea lucruri neplăcute.

— Au aflat până la urmă ce s-a întâmplat în acea zi? a întrebat-o Clive în timp ce depăşea un tir. Jessica s-a uitat la stânga, apoi în spate. Ce faci?

— Doar verificam, a zis ea. Verdictul procurorului a fost moarte accidentală. Dar ştiu că Seb dă vina pe el însuşi pentru moartea lui Bruno.

— Dar nu e corect, după cum ştim amândoi.

— Spune-i asta lui Seb, a comentat Jessica.

— Unde te-a dus tatăl tău ieri la prânz? a întrebat Clive, dornic să schimbe subiectul.

— A trebuit să anulez în ultimul moment. Tutorele meu dorea să discute care picturi să facă parte din expoziția de la RA din vara asta. Aşa că iau prânzul cu tata luni, cu toate că trebuie să recunosc că părea dezamăgit.

— Poate voia să-ți spună ceva anume.

— Poate să aştepte până luni.

— Şi care pictură ați ales-o tu şi tutorele tău?

— *Smog doi.*

— Bună alegere!

— Domnul Dunstan pare încrezător că RA o va lua în considerare.

— Asta era pictura pe care am văzut-o proptită de peretele apartamentului chiar înainte să plecăm?

— Da. Voiam să i-o dau mamei tale cadou în weekendul ăsta, dar, din nenorocire, toate picturile pentru expoziție trebuie să fie acolo până joi.

— Va fi mândră să vadă pictura viitoarei ei nurori la RA.

— Mai mult de zece mii de picturi sunt trimise la RA în fiecare an şi sunt alese doar câteva sute, aşa că nu începe să trimiți încă invitațiile. Jessica s-a uitat iar în stânga şi înapoi când Clive a depăşit un alt tir. Părinții tăi ştiu de ce venim în weekendul acesta?

— Nu puteam să le dau un indiciu mai clar, decât „vreau s-o cunoaşteţi pe fata cu care doresc să-mi petrec restul vieţii."

— Dar dacă nu mă vor plăcea?

— Te vor adora şi cui îi pasă dacă nu? Nu te-aş putea iubi mai mult decât acum.

— Eşti un scump, a zis Jessica aplecându-se şi sărutându-l pe obraz. Dar mie mi-ar păsa dacă părinţii tăi nu vor fi siguri. La urma-urmei, eşti singurul lor fiu, aşa că e normal să fie protectori, chiar nervoşi.

— Pe mama nu o enervează nimic şi tata nu va mai avea nevoie să fie convins de îndată ce te va întâlni.

— Aş vrea să am încrederea în sine a mamei tale.

— Aşa e ea, drăguţa. S-a dus la Roedean, unde te învaţă doar cum să te măriţi cu un membru al aristocraţiei şi, cum a sfârşit prin a se mărita cu regele pateului de peşte, va fi încântată de ideea că familia ta se alătură familiei noastre.

— Tatălui tău îi pasă de asta?

— La naiba, nu. Muncitorii din fabrică îi spun Bob, ceea ce mama dezaprobă. Şi l-au făcut preşedintele a tot ce se află la zece kilometri de casă, de la Clubul de snooker Louth până la Societatea corală Cleethorpes, iar bietul de el este daltonist şi nu are ureche muzicală.

— De-abia aştept să-l întâlnesc, a spus Jessica în timp ce Clive ieşea de pe A1 şi se îndrepta spre Mablethorpe.

Deşi Clive a continuat să vorbească, îşi dădea seama că Jessica era din ce în ce mai nervoasă cu fiecare kilometru care trecea şi, când au ajuns la porţile de la Mablethorpe Hall, a tăcut complet.

— Oh, Doamne, a zis Jessica în cele din urmă în timp ce mergeau pe o alee mărginită de ulmi mândri şi eleganţi care continuau cât se vedea cu ochiul. Nu mi-ai spus că locuieşti într-un castel!

— Tata a cumpărat domeniul doar pentru că a aparţinut contelui de Mablethorpe care a încercat să-l scoată pe

bunicul din afaceri la începutul secolului, deşi eu bănuiesc că voia şi s-o impresioneze pe mama.

— Ei bine, eu sunt impresionată, a zis Jessica când a zărit conacul în stil roman, cu trei etaje, din fața lor.

— Da, recunosc că trebuie să vinzi multe borcane cu pate de peşte ca să cumperi aşa o magaoaie.

Jessica a râs, dar s-a oprit când s-a deschis uşa din față şi a apărut un valet, urmat de doi lachei care au coborât treptele în fugă şi le-au luat bagajele.

— N-am bagaje nici pentru jumătate de lacheu, a şoptit Jessica.

Clive i-a deschis portiera, dar ea nu voia să se mişte. A luat-o de mână şi a tras-o în sus pe scări, pe uşă şi în casă unde i-a găsit pe domnul şi doamna Bingham aşteptându-i în hol.

Jessica a crezut că o să-i cedeze picioarele când a văzut-o pe mama lui Clive; atât de elegantă, de sofisticată, de sigură pe ea. Doamna Bingham a înaintat şi a întâmpinat-o cu un zâmbet prietenos.

— Mă bucur aşa de mult că te întâlnesc, a ciripit ea, sărutând-o pe Jessica pe ambii obraji. Clive ne-a povestit atâtea despre tine.

Tatăl lui Clive i-a strâns călduros mâna şi a zis:

— Trebuie să spun, tânără doamnă, că fiul meu nu a exagerat deloc, eşti la fel de frumoasă ca o pictură.

Clive a izbucnit în râs.

— Sper că nu, tată. Ultima pictură a lui Jessica se numeşte *Smog doi.*

Jessica s-a agățat de mâna lui Clive în timp ce gazdele lor îi conduceau în salon şi s-a relaxat puțin abia când a văzut deasupra căminului un portret al lui Clive, pe care ea îl pictase pentru ziua lui de naştere nu mult timp după ce se întâlniseră.

— Sper că mă vei picta şi pe mine într-o zi.

— Jessica nu mai face aşa ceva în ultima vreme, tată.

— Mi-ar plăcea, domnule Bingham.

Când Jessica s-a aşezat lângă Clive pe canapea, uşa de la salon s-a deschis şi a reapărut valetul, urmat de o servitoare care căra o tavă din argint cu un ceainic şi două tăvi mari cu sendvişuri.

— Castravete, roşii şi brânză, doamnă, a spus valetul.

— Dar, după cum observi, fără pate din peşte, a şoptit Clive.

Jessica a mâncat nervoasă tot ce i s-a oferit, în timp ce doamna Bingham discuta despre viața ei foarte ocupată şi cum nu avea niciun moment de pierdut. N-a părut să observe când Jessica a început să-l schițeze pe tatăl lui Clive pe spatele unui şervet, desen pe care intenționa să-l termine când va fi singură în dormitor.

— Vom cina liniştiți în seara aceasta, doar membrii familiei, a spus ea, înainte de a-i oferi lui Jessica alt sendviş. Dar mâine am planificat un dineu aniversar – doar câțiva prieteni care abia aşteaptă să te întâlnească.

Clive a strâns-o pe Jessica de mână, ştiind că ei îi displăcea să fie în centrul atenției.

— Sunteți foarte amabilă că vă deranjați aşa de mult, doamnă Bingham.

— Te rog, spune-mi Priscilla. Aici nu prea ne dăm în vânt după vorbirea ceremonioasă.

— Iar prietenii mei îmi spun Bob, a zis domnul Bingham, dându-i o felie de chec Victoria.

Când Jessica a fost condusă în camera ei, după o oră, s-a întrebat ce o îngrijorase aşa de tare. Abia când şi-a văzut hainele despachetate şi agățate în garderobă, a intrat în panică.

— Care-i problema, Jess?

— Pot supraviețui schimbându-mă pentru cina din seara asta, dar n-am nimic de purtat la dineul de mâine.

— Eu nu m-aş îngrijora din cauza asta pentru că presimt că mama vrea să te ducă la cumpărături mâine-dimineață.

— Dar n-o pot lăsa să-mi cumpere nimic când eu nu i-am adus niciun cadou.

— Crede-mă, ea vrea doar să se umfle în pene şi va fi mai încântată decât tine. Gândeşte-te la asta ca la o oală cu pate de peşte.

Jessica a râs şi, când s-au urcat în dormitoare după cină, era atât de relaxată încât trăncănea fericită întruna.

— Nu a fost aşa de rău, nu? a spus Clive care o urmase în dormitor.

— N-ar fi putut să fie mai bine, a spus ea. Îl ador pur şi simplu pe tatăl tău şi mama ta s-a străduit atâta să mă facă să mă simt în largul meu.

— Ai mai dormit vreodată într-un pat cu baldachin? a întrebat-o el, luând-o în braţe.

— Nu, n-am dormit, a replicat Jessica, împingându-l. Şi tu unde vei dormi?

— În camera de alături. Dar, după cum vezi, există o uşă de legătură, pentru că acolo dormea amanta contelui deci ne vedem mai târziu.

— Nu ne vedem, a râs Jessica, deşi m-ar amuza să fiu amanta unui conte.

— Nicio şansă, a spus Clive, căzând într-un genunchi. Vei fi mulţumită să fii doar doamna Bingham, prinţesa pateului de peşte.

— Doar nu mă ceri în căsătorie iar, Clive?

— Jessica Clifton, te ador şi doresc să-mi petrec restul vieţii cu tine şi sper că-mi vei face onoarea de a-mi deveni soţie.

— Sigur că da, a spus Jessica, lăsându-se în genunchi şi îmbrăţişându-l.

— Trebuia să eziţi şi să te gândeşti o clipă.

— Nici nu m-am gândit la altceva în ultimele şase luni.

— Dar credeam...

— Niciodată n-a fost vorba de tine, prostuţule. N-aş putea să te iubesc mai mult nici dacă m-aş strădui. Doar că...

— Doar ce...

— Când eşti orfan, te tot întrebi...

— Uneori eşti atât de aiurită, Jess. M-am îndrăgostit de tine şi puțin îmi pasă cine sunt sau au fost părinții tăi. Acum dă-mi drumul, am o mică surpriză pentru tine.

Jessica i-a dat drumul logodnicului ei, care a scos o cutie din piele roşie dintr-un buzunar. Ea a deschis-o şi a izbucnit în râs când a văzut cutia de pate de peşte Bingham's Fish: *Pateul pe care chiar şi pescarii îl mănâncă.*

— Ar fi bine să te uiți înăuntru, i-a sugerat el.

Ea a deşurubat capacul şi şi-a strecurat un deget în pate.

— Pfui, a exclamat, apoi a scos un inel superb de logodnă victorian cu un safir şi un diamant.

— Oh, aş paria că nu găseşti aşa ceva în fiecare borcan. Este aşa de frumos, a spus ea după ce l-a lins ca să-l curețe.

— A fost al bunicii mele. Betsy era o fată din Grimsby, pe care a luat-o de nevastă bunicul atunci când muncea pe un trauler de pescuit, mult înainte de a se îmbogăți.

Jessica încă privea fix inelul.

— Este mult prea frumos pentru mine.

— Betsy nu ar fi fost de aceeaşi părere.

— Dar mama ta? Cum se va simți când îl va vedea?

— A fost ideea ei, a zis Clive. Aşa că hai să coborâm şi să le spunem noutățile.

— Nu încă, a spus Jessica, luându-l în brațe.

24

A doua zi dimineață, după micul dejun, Clive şi-a dus logodnica să se plimbe pe terenurile de la Mablethorpe Hall, dar au reuşit să vadă doar grădina şi lacul înainte ca mama lui Clive s-o ia pe Jessica la cumpărături în Louth.

— Aminteşte-ți, de câte ori sună clopoțelul de la casa de marcat, gândeşte-te la el ca la o ladă cu pate de peşte, i-a spus Clive când se urca în spatele maşinii, alături de Priscilla.

Când s-au întors la Mablethorpe Hall pe la prânz, Jessica era încărcată cu pungi şi cutii, care conțineau două rochii, un şal de caşmir, o pereche de pantofi şi o gentuță de seară.

— Pentru cina de astăzi, a explicat Priscilla.

Jessica nu putea decât să se întrebe câte lăzi cu pate de peşte acoperiseră cheltuielile. În realitate, era foarte recunoscătoare pentru generozitatea Priscillei, dar, când au rămas singuri în camera ei, i-a spus cu fermitate lui Clive:

— Ăsta nu e un stil de viață în care mi-aş dori să trăiesc mai mult de două zile.

După prânz, Clive a plimbat-o pe restul domeniului şi a adus-o înapoi la ceaiul de după-amiază.

— Familia ta se opreşte vreodată din mâncat? a întrebat Jessica. Nu ştiu cum reuşeşte mama ta să rămână aşa de subțire.

— Ea, de fapt, nu mănâncă, doar ciuguleşte. N-ai observat?

— Revedem lista oaspeților la cină? a spus Priscilla, după ce a fost servit ceaiul. Episcopul de Grimsby şi soția sa, Maureen. S-a uitat în sus. Desigur, sperăm că episcopul va efectua ceremonia.

— Care ceremonie, dragă? a întrebat Bob, făcându-i lui Jessica cu ochiul.

— Aş dori foarte mult să nu-mi mai spui „dragă”, a zis Priscilla. Este aşa de comun, a adăugat ea înainte de a continua cu lista oaspeților. Primarul din Louth, consilierul

Pat Smith. Nu prea-mi plac diminutivele numelor de botez. Când soțul meu devine Înalt Şerif al comitatului, la anul, voi insista ca toți să-i spună Robert. Şi, în cele din urmă, vechea mea colegă de şcoală, lady Virginia Fenwick, fata contelui de Fenwick. Am debutat în acelaşi an, dacă vreți să ştiți.

Jessica s-a agățat de mâna lui Clive ca să se oprească din tremurat. Nu a mai spus niciun cuvânt până ce au revenit în siguranța camerei ei.

— Ce s-a întâmplat, Jess? a întrebat-o Clive.

— Mama ta nu ştie că lady Virginia a fost prima soție a unchiului meu, Giles?

— Ba sigur că da. Dar asta a fost demult. Cui naiba îi pasă? De fapt, mă mir că-ți aminteşti de ea.

— Am întâlnit-o o singură dată, la funeraliile bunicii Elisabeth şi-mi amintesc că a insistat să i se spună lady Virginia.

— Aşa face şi acum, a spus Clive, încercând să se distreze. Dar cred că vei observa că anii au îmblânzit-o deşi, mărturisesc, scoate ce e mai rău din maică-mea. Ştiu sigur că tata nu poate s-o sufere, aşa că să nu te miri dacă îşi găseşte vreo scuză să scape ori de câte ori sunt împreună.

— Mie îmi place tatăl tău, a zis Jessica.

— Iar el te adoră.

— De ce spui asta?

— Aşa. Dar trebuie să recunosc că am înțeles când mi-a spus „Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr, fiule, n-ai avea nicio şansă."

— Ce drăguț din partea lui.

— Nu era drăguț, era serios.

— Mai bine m-aş schimba, altfel voi întârzia la cină, a spus Jessica. Încă nu sunt sigură pe care dintre cele două rochii ar trebui s-o îmbrac, a mai adăugat când Clive a ieşit din cameră. Le-a încercat pe amândouă, uitându-se mult în oglindă, însă nu s-a decis până ia întoarcerea lui Clive care i-a cerut să-l ajute cu nodul de la papion.

— Ce rochie ar trebui să port? a întrebat ea, neajutorată.

— Pe cea albastră, a zis Clive, înainte de a se întoarce în camera lui.

Ea s-a uitat iar în oglindă şi s-a întrebat dacă va mai exista o ocazie în care să poarte una dintre ele. Desigur că nu la balul studenților.

— Arăți fantastic, a spus Clive când a apărut în cele din urmă din camera lui. Ce rochie!

— Mama ta a ales-o, i-a spus Jessica, învârtindu-se.

— Ar fi bine să ne mişcăm. Cred că am auzit o maşină pe alee.

Jessica şi-a luat şalul din caşmir, l-a pus în jurul umerilor şi s-a mai uitat o dată în oglindă înainte de a coborî scările mână în mână cu Clive. Au intrat în salon tocmai când s-a auzit prima bătaie la uşă.

— Oh, eşti divină în rochia asta, a spus Priscilla, iar şalul este perfect. Nu-i aşa, Robert?

— Da, chiar este perfect, draga mea, a zis Bob.

Priscilla s-a uitat atentă când valetul a deschis uşa şi a anunțat:

— Episcopul de Grimsby şi doamna Hadley.

— Stimate domn, a spus Priscilla, cât de amabil ați fost că ați reuşit să veniți. Vă rog permiteți-mi să v-o prezint pe domnişoara Jessica Clifton, care tocmai s-a logodit cu fiul meu.

— Norocosul de Clive, a comentat episcopul, dar Jessica nu se putea gândi decât la cât de mult i-ar plăcea să-l deseneze în splendida lui rasă lungă şi neagră, în cămaşa de un albastru clerical şi cu gulerul alb, strălucitor.

După câteva minute a apărut şi primarul din Louth. Priscilla a insistat să-l prezinte ca fiind consilierul Patrick Smith. După ce ea a ieşit din cameră să-şi întâmpine ultimul oaspete, primarul i-a şoptit lui Jessica:

— Doar mama mea şi Priscilla îmi spun Patrick. Sper că tu o să-mi spui Pat.

Apoi Jessica a auzit o voce pe care n-a putut s-o uite niciodată.

— Dragă Priscilla, ce mult a trecut.

— Prea mult, dragă, a aprobat Priscilla.

— Cineva nu vine în nord atât de des pe cât ar trebui şi avem atâtea de vorbit, a spus Virginia, însoțindu-şi gazda în salon.

După ce a prezentat-o pe Virginia episcopului şi primarului, Priscilla a condus-o prin cameră la Jessica.

— Şi permite-mi să ți-o prezint pe domnişoara Jessica Clifton, care tocmai s-a logodit cu fiul meu.

— Bună seara, lady Virginia. Cred că nu vă mai amintiți de mine.

— Cum aş fi putut să te uit, deşi aveai doar şapte sau opt ani pe atunci. Uită-te la tine, a zis ea, dându-se un pas înapoi. Nu te-ai făcut o frumusețe? Ştii, îmi aminteşti aşa de mult de draga ta mamă. Jessica n-a zis nimic, dar n-a părut să conteze. Şi am auzit atâtea lucruri frumoase despre activitatea ta la Slade. Cât de mândri trebuie să fie părinții tăi.

Abia mai târziu, mult mai târziu, Jessica s-a întrebat de unde oare ştia lady Virginia de activitatea ei. Dar fusese sedusă de *Ce rochie superbă şi un inel minunat* şi *Nu* e *Clive un bărbat norocos.*

— S-a mai spulberat un mit, a spus Clive când ieşeau din salon ținându-se de mână.

Jessica nu era prea convinsă şi a fost uşurată când a fost aşezată între primar şi episcop, în timp ce lady Virginia stătea în dreapta domnului Bingham la celălalt capăt al mesei, suficient de departe ca Jessica să nu fie obligată să discute cu ea. După ce s-a terminat felul principal – erau mai mulți servitori decât oaspeți – domnul Bingham a lovit în pahar şi s-a ridicat de la locul lui din capul mesei.

— Astăzi, a început el, întâmpinăm un nou membru în familia noastră, o domnişoară deosebită care i-a făcut fiului meu onoarea de a accepta să se mărite cu el. Dragi prieteni, a spus el, ridicându-şi paharul, pentru Jessica şi Clive.

Toți s-au ridicat de la locurile lor şi au răspuns cu:

— Pentru Jessica şi Clive, şi chiar şi lady Virginia şi-a ridicat paharul. Jessica s-a întrebat dacă ar fi putut fi mai fericită de atât.

După ce se consumase mai multă şampanie în salon, după cină, episcopul s-a scuzat, explicându-le că avea o slujbă de ținut în acea dimineață şi că trebuia să-şi revadă predica. Priscilla l-a însoțit pe el şi pe soția lui la uşa din față şi după câteva minute primarul a mulțumit gazdelor şi a felicitat încă o dată fericitul cuplu.

— Noapte bună, Pat, a spus Jessica. Primarul a răsplătit-o cu un zâmbet, înainte de a pleca.

După ce a plecat şi primarul, domnul Bingham a revenit în salon şi i-a spus soției sale:

— Mă duc să scot câinii afară pentru plimbarea lor de seară, aşa că vă las pe voi două singure. Cum nu v-ați văzut de atâta vreme, bănuiesc că aveți multe de recuperat.

— Cred că ăsta e semnalul că ar trebui să plecăm şi noi, a spus Clive, care le-a urat noapte bună mamei sale şi lui lady Virginia, înainte de a o însoți pe Jessica sus, în camera ei.

— Ce triumf, a comentat Clive, după ce a închis uşa dormitorului. Chiar şi lady Virginia a părut să se poarte civilizat. Dar e normal, arăți captivantă în rochia asta.

— Doar mulțumită generozității mamei tale, a spus Jessica, uitându-se iar în oglindă.

— Şi nu uita pateul de peşte al bunicului.

— Dar unde e şalul meu minunat, dăruit de mama ta? a întrebat Jessica, uitându-se prin cameră. Cred că l-am uitat în salon. Cobor să-l iau.

— Nu poate aştepta până mâine-dimineață?

— Sigur că nu, a zis Jessica. Nu ar fi trebuit să-l scap din vedere.

— Vezi să nu începi să trăncăneşti cu alea două, pentru că plănuiesc probabil în detaliu nunta noastră.

— Vin imediat, a spus Jessica, părăsind încăperea, fredonând încetişor. A coborât scara şi era aproape de salon,

a cărui uşă era uşor deschisă, când a auzit cuvântul „asasină” şi a îngheţat pe loc.

— Verdictul procurorului a fost moarte prin imprudenţă, cu toate că trupul lui sir Hugo a fost găsit într-o baltă de sânge şi cu un deschizător de scrisori ieşindu-i din gât.

— Şi zici că ai motiv că crezi că sir Hugo Barrington era tatăl ei?

— Nu e nicio îndoială. Şi, cinstit vorbind, moartea lui a fost o uşurare pentru familia sa, pentru că era gata să fie judecat pentru fraudă şi atunci, în mod sigur, compania ar fi dat faliment.

— Habar n-aveam.

— Şi asta nu e totul, scumpa mea, pentru că apoi mama lui Jessica s-a sinucis pentru a nu fi acuzată de asasinarea lui sir Hugo.

— Chiar nu-mi vine să cred. Părea o fată atât de respectabilă.

— Şi mi-e teamă că devine mai rău dacă te uiţi la partea Clifton a familiei. Mama lui Harry Clifton a fost o prostituată bine-cunoscută, aşa că el n-a fost niciodată sigur cine era tatăl lui. În mod normal n-aş fi pomenit despre astea, a continuat Virginia, dar acum nu ai nevoie de un scandal.

— Acum? s-a interesat Priscilla.

— Da, ştiu din surse sigure că prim-ministrul doreşte să-l ridice pe Robert la rangul de cavaler, ceea ce, desigur, înseamnă că tu vei deveni lady Bingham.

Priscilla s-a gândit o clipă înainte de a spune:

— Crezi că Jessica ştie adevărul despre părinţii ei? Clive nu a pomenit niciodată despre un scandal.

— Sigur că ştie, dar n-a intenţionat niciodată să-i spună lui Clive sau ţie. Paraşuta asta mică spera să-şi pună inelul din aur pe mână înainte ca toate afacerile astea murdare să devină publice. Nu ai observat cum îl are pe Robert la degetul mic? I-a promis să-i facă portretul, ceea ce a fost o lovitură de maestru.

Jessica şi-a înghiţit un scâncet, s-a întors şi a fugit înapoi sus.

— Ce s-a mai întâmplat, Jess? a întrebat Clive când ea a apărut în fugă în dormitor.

— Lady Virginia i-a spus mamei tale că eu sunt fiica unei criminale... care l-a ucis pe tata, a spus ea, printre suspine. Că... bunica mea a fost o prostituată şi că eu nu am vrut decât să pun mâna pe banii tăi.

Clive a luat-o în braţe şi a încercat s-o liniştească, dar ea era de neconsolat.

— Lasă asta pe seama mea, a zis el, dându-i drumul şi punându-şi halatul. Mă duc să-i spun mamei că puţin îmi pasă ce crede lady Virginia, pentru că nimic nu mă va împiedica să mă însor cu tine. A mai îmbrăţişat-o o dată înainte de a ieşi din dormitor şi a coborât scările direct în salon.

— Ce e înşiruirea asta de minciuni referitoare la logodnica mea? a întrebat el, privind-o direct pe lady Virginia.

— Nimic altceva decât adevărul, a replicat Virginia, calmă. Am crezut că e mai bine ca mama ta să afle totul înainte de nunta voastră decât mai târziu, când va fi prea târziu.

— Dar să sugeraţi că mama lui Jessica era o criminală...

— Asta nu e prea greu de verificat.

— Şi bunica ei o prostituată?

— Mi-e teamă că toată lumea din Bristol ştie asta.

— Ei bine, puţin îmi pasă, a zis Clive. O ador pe Jess şi dă-le naiba de consecinţe pentru că pot să vă spun, lady Virginia, nu mă puteţi împiedica s-o iau de soţie.

— Clive, dragul meu, a spus calm mama lui. Eu m-aş gândi o clipă înainte de a lua această decizie pripită.

— N-am nevoie să mă gândesc la nimic când e vorba să mă însor cu cea mai grozavă fiinţă de pe pământ.

— Dar dacă te-ai căsători cu ea, din ce v-aţi aştepta să trăiţi?

— O mie patru sute de lire pe an ar trebui să ne ajungă.

— Dar cele o mie de lire pe care-i primeşti de la tatăl tău care, când va auzi de asta...

— Atunci vom trăi din salariul meu. Alți oameni par să se descurce.

— Ți-a trecut vreodată prin cap, Clive, de unde provin cele patru sute de lire?

— Da, de la Curtis Bell şi Getty şi am câştigat fiecare bănuț.

— Chiar crezi că acea agenție te-ar fi angajat dacă n-ar avea contabilitatea de la Pate de peşte Bigham?

Clive a tăcut o clipă.

— Atunci îmi voi găsi alt serviciu, a spus el în cele din urmă.

— Şi unde crezi că vei locui?

— În apartamentul meu, bineînțeles.

— Cât timp? Trebuie să ştii că în septembrie expiră contractul din Glebe Place. Ştiu că a fost intenția tatălui tău de a-l reînnoi, dar, date fiind împrejurările...

— Poți să păstrezi apartamentul acela afurisit, mamă. Nu te vei pune între Jessica şi mine.

Le-a întors spatele, a ieşit din cameră şi a închis încet uşa în spatele lui. A alergat apoi pe scări în sus, sperând s-o asigure pe Jess că nu se schimbase nimic şi să-i sugereze să plece imediat la Londra. S-a uitat în ambele dormitoare, dar ea nu era nicăieri. Pe patul ei erau două rochii, o pereche de pantofi, un inel de logodnă, o geantă mică de seară şi un portret al tatălui său. A coborât iar şi l-a găsit pe tatăl lui în hol, incapabil să-şi ascundă mânia.

— Ai văzut-o pe Jess?

— Am văzut-o. Dar mi-e teamă că n-am putut s-o împiedic să plece orice i-aş fi spus. Mi-a povestit ce a spus femeia aia înfiorătoare şi cine o poate învinovăți pe biata fată că nu a mai vrut să mai stea încă o noapte sub acest acoperiş? L-am rugat pe Burrows s-o ducă la gară. Îmbracă-te şi du-te după ea, Clive. Să n-o pierzi pentru că nu vei mai găsi alta ca ea vreodată.

Clive a fugit pe scări în sus, iar tatăl lui s-a întors în salon.

— Ai auzit veştile Virginiei, Robert? l-a întrebat Priscilla când a intrat în cameră.

— Sigur că le-am auzit, a zis el, întorcându-se cu fața spre Virginia. Şi acum ascultă-mă cu atenție, Virginia. Vei părăsi imediat această casă.

— Dar, Robert, încercam doar să-mi ajut prietena mea dragă.

— Nu făceai deloc asta şi o ştii prea bine. Ai venit aici doar ca să distrugi viața fetiței aceleia.

— Dar Robert, dragă, Virginia este cea mai veche prietenă a mea...

— Doar când îi convine. Şi nici să nu te gândeşti s-o aperi, altfel poți pleca împreună cu ea şi vei afla repede ce prietenă bună este.

Virginia s-a ridicat de la locul ei şi s-a îndreptat încet spre uşă.

— Îmi pare rău să-ți spun, Priscilla, dar nu te voi mai vizita.

— Ei, atunci a ieşit ceva bun din toate astea, a spus Robert.

— Nimeni nu mi-a mai vorbit aşa, a zis Virginia, întorcându-se cu fața la adversarul ei.

— Atunci îți sugerez să citeşti testamentul lui Elisabeth Barrington pentru că ea te cunoştea foarte bine. Şi acum ieşi, până nu te arunc eu afară.

Valetul abia a reuşit să deschidă uşa la timp ca să-i permită lui lady Virginia să plece.

*

Clive şi-a lăsat maşina în afara gării şi a traversat podul până la peronul 3. A auzit fluierul conductorului şi, până ce a ajuns pe ultima treaptă, trenul deja pleca. A fugit după el de parcă era la finala crosului de 100 de metri şi începea să câştige teren, dar trenul a accelerat tocmai când Clive a

depăşit peronul. S-a aplecat, şi-a pus mâinile pe genunchi şi a încercat să-şi recapete suflul. Când ultimul vagon a dispărut din vedere, s-a întors şi a pornit încet în lungul peronului. Până ce a ajuns la maşină, luase o decizie.

S-a urcat în automobil, a pornit şi a condus până la capătul drumului. Dacă ar fi virat la dreapta, s-ar fi întors la Mablethorpe Hall. A întors maşina la stânga, a accelerat şi a urmat semnele de circulaţie până la A1. Ştia că trenul personal se oprea cam în toate gările dintre Louth şi Londra aşa că, dacă avea un pic de noroc, ar fi ajuns în apartament înainte de întoarcerea ei.

*

Trecerea de uşa din faţă încuiată nu îi punea probleme intrusului şi cu toate că era un bloc modern, nu era destul de mare ca să aibă şi un portar de noapte. A urcat atent scările, stârnind doar ocazionalul scârţâit, dar nimic mai tare care ar fi putut trezi pe cineva la 2:30 dimineaţa.

Când a ajuns pe palierul celui de-al doilea etaj a descoperit repede apartamentul numărul 4. S-a uitat în sus şi în jos pe coridor; nu era nimic. De data aceasta i-a luat mai mult timp să deschidă cele două lacăte. De îndată ce a intrat, a închis uşa încet în spatele lui şi a aprins lumina pentru că nu se temea că va fi descoperit. La urma-urmei, ştia unde îşi va petrece ea weekendul.

S-a plimbat prin micuţul apartament, identificând cu grijă toate picturile pe care le căuta: şapte în prima cameră, trei din dormitor, una în bucătărie şi un bonus, o pictură mare în ulei proptită de peretele de lângă uşă pe care era un post-it marcat *Smog Doi. De trimis la RA până joi.* După ce le-a mutat pe toate în salon, le-a aliniat. Nu erau rele. A ezitat puţin înainte de a scoate un şiş mare din buzunar şi a îndeplini instrucţiunile tatălui său.

*

Trenul a ajuns în gara St Pancras chiar după 2:40 a.m., timp în care Jessica hotărâse exact ce avea de făcut. Urma să ia un taxi înapoi la apartamentul lui Clive, să-şi împacheteze lucrurile de acolo şi să-l sune pe Seb ca să-l întrebe dacă ar putea sta la el câteva zile până ce ar fi găsit un loc al ei.

— Te simţi bine, frumoaso? a întrebat şoferul când ea s-a prăbuşit pe bancheta taxiului.

— Sunt bine. Glebe Place, numărul 12, Chelsea, a reuşit să spună. Nu mai avea nici lacrimi de vărsat.

Când taxiul a ajuns în faţa blocului, Jessica i-a dat şoferului o bancnotă de trei lire, care erau toţi banii ei şi a spus:

— Aţi vrea să fiţi amabil să aşteptaţi? Mă întorc.

— Desigur, drăguţă.

*

El aproape terminase treaba, care de fapt îl amuzase, când i s-a părut că aude o maşină oprindu-se pe strada din faţă.

A pus cuţitul pe o masă, s-a dus la fereastră şi a tras perdeaua câţiva centimetri. A văzut-o coborând din taxi şi discutând cu şoferul. S-a deplasat agil prin cameră, a stins lumina şi a deschis uşa; a mai verificat o dată coridorul în sus şi în jos; tot nimic.

A coborât repede pe scări şi, când a deschis uşa din faţă, a văzut-o pe Jessica venind spre el. Tocmai îşi scotea cheia din geantă când el a trecut pe lângă ea. Ea s-a uitat, dar nu l-a recunoscut, ceea ce a surprins-o pentru că avea impresia că îi ştie pe toţi cei din clădire.

A intrat şi a urcat scările. Se simţea puţin obosită când a ajuns la etajul al doilea şi a deschis uşa apartamentului numărul 4. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe Seb şi să-i spună ce se întâmplase. A aprins lumina şi s-a îndreptat spre telefonul din partea îndepărtată a camerei. Atunci şi-a văzut prima oară picturile.

*

Clive a ajuns la Glebe Place după douăzeci de minute, încă sperând că i-a luat-o înainte. S-a uitat în sus şi a văzut că lumina din dormitor era aprinsă. Trebuie să fie acolo, s-a gândit el, uşurat.

Şi-a parcat maşina în spatele unui taxi care avea încă motorul pornit. O aştepta oare pe ea? A deschis uşa din față şi a alergat pe scări la etajul al doilea unde a găsit uşa apartamentului larg deschisă şi toate luminile aprinse. A intrat şi în momentul când le-a văzut a căzut în genunchi şi a vomitat. S-a uitat neîncrezător la distrugerea din jurul lui. Toate desenele, acuarelele şi picturile în ulei ale lui Jessica arătau de parcă fuseseră înjunghiate iar şi iar, cu excepția lui *Smog Doi,* care avea o gaură largă în centrul pânzei. Ce o îndemnase oare să facă aşa ceva irațional?

— Jess! a strigat el, dar nu i-a răspuns nimeni. S-a ridicat şi a intrat încet în dormitor, dar nu era nici urmă de ea. Se auzea un robinet curgând şi întorcându-se, a văzut o şuviță de apă strecurându-se pe sub uşa băii. A alergat, a deschis larg uşa şi s-a uitat cu neîncredere la iubita lui, Jess. Capul ei plutea deasupra apei, dar încheietura mâinii, cu două tăieturi din care nu mai curgea sânge, atârna moale pe marginea căzii. Apoi a zărit şişul pe podea, lângă ea.

A ridicat blând din apă corpul lipsit de viață şi s-a prăbuşit pe jos, ținând-o în brațe. A început să plângă fără să se poată controla. Un gând i se tot învârtea prin minte. Dacă n-ar fi alergat pe scări să se îmbrace, ci ar fi condus direct la gară, Jessica ar fi încă în viață.

Ultimul lucru pe care şi-a amintit că l-a făcut a fost să scoată inelul de logodnă din buzunar şi să i-l pună înapoi pe deget.

25

Episcopul de Bristol s-a uitat în jos de la amvon la congregația mare strânsă la St Mary Redcliffe şi şi-a amintit de influența pe care o avusese Jessica Clifton asupra atâtor oameni diferiți, în scurta ei viață. La urma-urmei, un portret al lui ca Decan de Truro era atârnat pe coridorul palatului episcopal. S-a uitat la notițe.

— Când o persoană iubită moare la şaptezeci sau optzeci de ani, a început el, ne adunăm s-o deplângem. Ne amintim viața sa lungă cu afecțiune, respect şi gratitudine, schimbăm anecdote şi amintiri fericite. Vărsăm o lacrimă, sigur că da, dar în acelaşi timp acceptăm că asta e în firea lucrurilor. Când o tânără frumoasă, cu un asemenea rar talent despre care cei mai în vârstă ca ea afirmă că nu-l pot egala, moare, trebuie să vărsăm mult mai multe lacrimi pentru că ne putem doar întreba ce ar fi devenit.

Emma plânsese atât de mult de când auzise veştile, încât era fizic şi psihic extenuată. Se întreba dacă ar fi existat ceva ce ar fi putut face pentru ca iubita ei fiică să nu aibă o asemenea moarte crudă şi inutilă. Desigur că ar fi existat. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Emma simțea că e la fel de vinovată ca toți ceilalți.

Harry, care stătea lângă ea în strana din față, îmbătrânise zece ani într-o săptămână şi nu se îndoia cine era de vină. Moartea lui Jessica îi va aminti întruna că ar fi trebuit să-i spună demult de ce o adoptaseră. Dacă ar fi făcut-o, în mod sigur, azi ar fi fost în viață.

Giles stătea între surorile lui, ținându-le de mână pentru prima oară după mulți ani. Sau ele îl țineau pe el? Grace, care dezaproba orice manifestare publică a emoțiilor, a plâns tot timpul slujbei.

Sebastian, care stătea de partea cealaltă a tatălui său, nu asculta discursul episcopului. Nu mai credea într-un Dumnezeu binevoitor, grijuliu, ci într-unul care dădea cu o mână şi lua cu amândouă. Îşi pierduse cea mai bună

prietenă, pe care-o adorase şi acum nimeni nu îi mai putea lua locul.

Harold Guinzburg stătea liniştit în spatele bisericii. Când îl sunase pe Harry nu ştia că viața acestuia fusese sfărâmată într-o clipă. Dorise doar să-i spună vestea cea mare: că ultimul lui roman ajunsese pe locul întâi din lista de bestselleruri din *New York Times.*

Harold fusese surprins de lipsa de reacție a autorului, dar cum ar fi putut şti atunci că lui Harry nu-i mai păsa de astfel de nimicuri şi ar fi fost mulțumit să nu fi vândut niciun exemplar al cărții dacă, în schimb, Jessica ar fi stat lângă el şi nu ar fi fost pregătită pentru a fi dusă pentru totdeauna la locul de veci.

După terminarea ceremoniei de îngropare, când toată lumea plecase pentru a-şi continua viața, Harry a căzut în genunchi lângă mormânt. Păcatul lui nu putea fi iertat aşa de uşor. Acceptase deja că nu va trece o zi, nici măcar o oră, fără ca Jessica să nu dea buzna în gândurile lui, râzând, trăncănind, necăjindu-l. Şi el s-a întrebat, ca episcopul, ce ar fi putut ajunge. S-ar fi măritat cu Clive? Cum ar fi fost nepoții lui? Ar fi trăit destul ca s-o vadă devenind academiciană la RA? Cât ar fi dorit ca ea să fie acum îngenuncheată lângă mormântul lui, plângându-l.

— Iartă-mă, a zis el, cu voce tare.

Şi ce era mai rău, ştia că ea ar fi făcut-o.

CEDRIC HARDCASTLE 1964

26

— Toată viața am fost considerat de ceilalți un om precaut, plictisitor şi anost. M-am auzit descris ca o pereche de mâini bune la toate. „Nu poți să greşeşti cu Hardcastle.” Aşa a fost întotdeauna. La şcoală am fost întotdeauna aruncător şi niciodată nu mi s-a cerut să fiu fundaş. În piesele de teatru, eram întotdeauna lăncierul şi niciodată regele şi la examene, treceam la toate materiile, dar nu m-am aflat niciodată printre primii trei. În timp ce alții ar fi putut fi răniți sau chiar insultați de aceste epitete, eu eram flatat. Dacă te hotărăşti să fii un om corect şi onest pentru a avea grijă de banii celorlalți atunci, după mine, acestea sunt calitățile aşteptate de la tine.

Când am ajuns la o vârstă mai înaintată am devenit şi mai precaut şi, într-adevăr, aceasta este reputația pe care aş dori s-o iau în mormânt când voi ajunge în cele din urmă să-mi întâlnesc Creatorul. Aşa că ar putea constitui un şoc pentru cei aflați la această masă că acum am intenția să ignor toate aceste calități pe care m-am bazat şi poate fi chiar şi mai surprinzător faptul că vă invit să procedați la fel.

Cei şase oameni aflați în jurul mesei nu l-au întrerupt, ci au ascultat cu atenție tot ce avea Cedric de spus.

— Ținând seama de acestea, voi ruga pe fiecare dintre dumneavoastră să mă ajute să distrug un bărbat rău, corupt şi lipsit de scrupule, astfel încât atunci când vom termina cu el, acesta să fie atât de prăpădit încât să nu mai poată face vreodată rău nimănui altcuiva.

De la distanță, am putut să-l urmăresc pe don Pedro Martinez când acesta distrugea două familii asociate cu mine. Şi trebuie să vă spun că nu mai doresc să stau deoparte şi, ca Pilat din Pont, să mă spăl pe mâini şi să-i las pe alții să facă toate treburile murdare.

Pe cealaltă parte a monedei precaute, plictisitoare, anoste, este gravată o figură cu o reputație dobândită în City o viață întreagă. Acum am intenția să profit de această reputație

apelând la servicii şi datorii pe care le-am strâns, ca o veveriță, timp de zeci de ani. Ținând seama de aceasta, mi-am petrecut un timp îndelungat pentru a modela un plan de anihilare a lui Martinez şi a familiei sale, dar nu pot spera să obțin un rezultat favorabil lucrând de unul singur.

Nimeni din jurul mesei nu a întrerupt perorația preşedintelui de la Farthings.

— În ultimii ani, am observat pe îndelete cum acest om doreşte să distrugă familiile Barrington şi Clifton care sunt reprezentate aici, astăzi. Am văzut cum a vrut să influențeze un client potențial al băncii mele, domnul Morita de la Sony Internațional, când a încercat să elimine Farthings din lista de ofertare pentru un contract major, doar pentru că Sebastian era asistentul meu personal. Am câştigat acel contract, dar numai pentru că domnul Morita a avut curajul să-l înfrunte pe Martinez, în timp ce eu n-am făcut nimic. Acum câteva luni am citit un articol în *The Times* referitor la misteriosul Pierre Bouchard şi la un atac de inimă care nu a avut loc, dar care l-a obligat cu toate acestea pe sir Giles Barrington să-şi retragă candidatura de la conducerea Partidului Laburist, iar eu tot n-am făcut nimic. Mai de curând, am asistat la funeraliile unei tinere inocente şi foarte talentate care mi-a făcut portretul pe care-l puteți vedea pe perete, lângă biroul meu. În timpul serviciului de înmormântare, m-am decis să nu mai fiu un om plictisitor şi anost şi dacă asta însemna să întrerup obiceiurile unei vieți întregi, aşa să fie.

În ultimele câteva săptămâni, fără ca don Pedro Martinez să-şi dea seama care-mi sunt intențiile, am discutat confidențial cu bancherii, acționarii şi consilierii săi financiari. Toți au presupus că aveau în față individul anost de la Farthings care nu şi-ar depăşi niciodată autoritatea şi nici nu şi-ar depăşi limitele. Am aflat că, în cursul anilor, Martinez, care este un oportunist, şi-a asumat câteva riscuri, nepăsându-i prea mult de lege. Dacă planul meu va reuşi, ideea ar fi să prindem momentul când a riscat prea mult.

Chiar şi atunci, dacă vrem să-l batem la propriul lui joc, va trebui să riscăm şi noi.

— Cred că ați observat că am mai invitat pe cineva să ni se alăture azi, o persoană a cărei viață nu a fost afectată de acest om. Fiul meu, Arnold, este avocat pledant, a spus Cedric, arătând spre tânărul care semăna cu el şi, ca mine, şi el este considerat un om bun la toate, de aceea l-am rugat să fie conştiința şi îndrumătorul meu. Pentru că, dacă pentru prima oară în viață, vreau să încalc pe cât posibil legea, voi avea nevoie de un reprezentant care este capabil să rămână detaşat, lipsit de pasiune şi neimplicat. Mai simplu spus, fiul meu va acționa ca busola noastră morală.

Îl voi ruga acum să ne spună ce mi-a trecut prin cap, pentru ca să fiți conştienți de riscul pe care vi-l veți asuma dacă vă veți hotărî să mergeți pe drumul meu în această aventură. Arnold.

— Doamnelor şi domnilor, numele meu este Arnold Hardcastle şi, spre supărarea tatălui meu, am ales să fiu avocat şi nu bancher. Când el spune că sunt bun la toate, mi se pare că acesta este un compliment pentru că, dacă operația va reuşi, unul dintre noi trebuie să fie aşa. După ce am studiat ultimele acte financiare ale guvernului, cred că am găsit un mod prin care pot face planurile tatălui meu să funcționeze şi care, cu toate că nu încalcă litera legii, îi ignoră, în mod sigur, spiritul. Chiar cu aceste precauții, am dat peste o problemă care s-ar putea probabil să se dovedească insurmontabilă. Şi anume, trebuie să identificăm un individ pe care nimeni de la această masă nu l-a întâlnit, dar care doreşte la fel de tare ca voi toți ca don Pedro Martinez să fie adus în fața justiției.

Cu toate că n-a vorbit nimeni, avocatul a fost privit cu neîncredere.

— Dacă această persoană nu poate fi identificată, a continuat Arnold Hardcastle, l-am sfătuit pe tatăl meu să renunțe la ideea lui şi să vă trimită pe toți pe drumurile dumneavoastră diferite, conştient că ați putea să vă petreceți

restul zilelor uitându-vă continuu peste umăr, fără să ştiţi vreodată cu siguranţă de unde va veni următoarea lovitură a lui Martinez. Avocatul şi-a închis dosarul. Dacă aveţi întrebări, voi încerca acum să răspund la ele.

— Eu nu am chiar o întrebare, a zis Harry, dar nu-mi dau seama cum este posibil să găsim un astfel de individ având în vedere împrejurările. Toţi cei pe care-i cunosc şi care s-au întâlnit cu Martinez îl detestă la fel de mult ca mine şi bănuiesc că acest lucru e valabil şi pentru ceilalţi aflaţi la masă.

— Sunt de acord, a spus Grace. De fapt, ar fi bine să dăm cu banul şi să decidem care dintre noi să-l omoare. Nu m-ar deranja să stau câţiva ani la închisoare dacă aşa am scăpa de creatura aia infernală.

— În privinţa asta nu vă pot ajuta, a zis Arnold. Eu sunt specializat în legislatura companiilor, nu în cea penală, aşa că va trebui să vă găsiţi un alt avocat. Dacă veţi decide s-o luaţi pe acest drum, totuşi, vă pot recomanda două persoane.

Emma a râs pentru prima oară de la moartea lui Jessica, dar Arnold Hardcastle, nu.

— Pariez că există cel puţin o duzină de oameni în Argentina care ar îndeplini aceste cerinţe, a spus Sebastian. Dar cum îl vom găsi când nici măcar nu ştim cine este?

— Şi când îl veţi găsi, a spus Arnold, veţi încălca planul tatălui meu pentru că, dacă acţiunea se termină la tribunal, nu aţi putea să negaţi că ştiţi de existenţa sa.

A urmat o tăcere lungă, întreruptă în cele din urmă de Giles, care tăcuse până atunci.

— Cred că am întâlnit un astfel de om. Captase atenţia tuturor celor din jurul mesei cu o singură propoziţie.

— Dacă acesta este cazul, sir Giles, aş vrea să vă întreb câteva lucruri despre acel domn, a zis Arnold şi singurul răspuns acceptat penal este „nu”. Dacă răspunsul la vreo întrebare va fi da, atunci domnul la care vă gândiţi nu va fi eligibil pentru planul tatălui meu. Aţi înţeles?

Giles a încuviințat, avocatul a redeschis dosarul, iar Emma şi-a încrucişat degetele.

— L-ați întâlnit vreodată pe acest domn?

— Nu.

— Ați efectuat tranzacții comerciale cu el, fie dumneavoastră, fie din partea unor terți?

— Nu.

— Ați vorbit vreodată cu el la telefon?

— Nu.

— I-ați scris?

— Nu.

— L-ați recunoaşte dacă v-ați întâlni cu el pe stradă?

— Nu.

— Şi, în cele din urmă, sir Giles, a luat vreodată legătura cu dumneavoastră ca membru în Parlament?

— Nu.

— Mulțumesc, sir Giles, ați trecut prima parte a testului Rorschach, dar acum trebuie să trecem la altă serie de întrebări care sunt la fel de importante, dar, de data aceasta, singurul răspuns acceptabil este da.

— Înțeleg, a spus Giles.

— Are domnul acesta motive să-l urască pe don Pedro Martinez la fel de mult ca dumneavoastră?

— Da, cred că are.

— Este la fel de bogat ca Martinez?

— Da, cu siguranță.

— Are o reputație de om onest şi corect?

— Din câte ştiu eu, da.

— Şi, în cele din urmă şi mai important, credeți că va accepta să-şi asume riscul?

— Desigur.

— Cum mi-ați răspuns satisfăcător la toate întrebările, sir Giles, poate ați vrea să fiți amabil să scrieți numele domnului pe agenda din fața dumneavoastră, fără să permiteți altcuiva de la masă să-l vadă.

Giles a mâzgălit un nume, a rupt foaia de hârtie, a îndoit-o şi i-a dat-o avocatului care i-a înmânat-o, la rândul lui, tatălui său.

Cedric Hardcastle a despăturit hârtia, rugându-se să nu se fi întâlnit vreodată cu acel om.

— Îl cunoşti pe acest domn, tată?

— Doar după reputaţie, a spus Cedric.

— Excelent. Atunci, dacă este de acord cu planul tău, nimeni aflat la această masă nu va încălca legea. Dar, sir Giles, a spus el, întorcându-se spre Rt. Hon. Membru al Parlamentului pentru Bristol Docklands, nu trebuie niciodată să intraţi în contact cu acest om şi nici să nu-i dezvăluiţi numele vreunui membru al familiilor Barrington şi Clifton, mai ales în cazul în care sunt acţionari la Linia Maritimă Barrington. În cazul în care nu veţi respecta această condiţie, un tribunal ar putea considera că sunteţi de conivenţă cu o terţă parte şi, prin urmare, aţi încălca legea. Aţi înţeles?

— Da, a spus Giles.

— Mulţumesc, domnule, a spus avocatul, strângându-şi hârtiile. Noroc, tată, a mai şoptit el, înainte de a-şi închide servieta şi a ieşi din cameră fără să mai spună altceva.

— Cum de poţi fi atât de încrezător, Giles, a întrebat Emma după ce uşa se închisese în spatele avocatului, că un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată va respecta planurile domnului Hardcastle?

— După înmormântarea lui Jessica l-am întrebat pe unul dintre cei care purtau sicriul cine era omul care a plâns tot timpul serviciului funerar de parcă şi-ar fi pierdut propria fiică şi după aceea a dispărut. Acesta este numele pe care mi l-a dat.

*

— Nu avem nicio dovadă că Luis Martinez a omorât-o pe fată, a spus sir Alan, ci doar că i-a distrus picturile.

— Dar amprentele lui erau pe mânerul șișului, a spus colonelul. Asta e o dovadă suficientă pentru mine.

— Cum sunt și ale lui Jessica, orice avocat l-ar elibera.

— Dar amândoi știm că Martinez a fost responsabil pentru moartea ei.

— Poate, dar asta nu e valabil și în tribunal.

— Deci vreți să spuneți că nu pot da ordinul să fie omorât?

— Nu încă, a spus secretarul de cabinet.

Colonelul a luat o înghițitură din jumătatea sa de halbă și a schimbat subiectul.

— Văd că Martinez și-a concediat șoferul.

— Nu-l concediezi pe Kevin Rafferty. El pleacă după ce și-a terminat treaba sau dacă nu a fost plătit.

— Și ce s-a întâmplat acum?

— Cred că își terminase treaba. Altfel nu ar fi trebuit să te obosești omorându-l pe Martinez pentru că ar fi făcut-o Rafferty pentru tine.

— Este posibil ca Martinez să-și fi pierdut interesul în distrugerea familiei Barrington?

— Nu. Atâta timp cât Fisher rămâne în consiliu, poți să fii sigur că Martinez dorește să se răzbune pe fiecare membru al familiei, poți să fii sigur.

— Și lady Virginia ce rol joacă în toate astea?

— Încă nu l-a iertat pe sir Giles pentru că și-a susținut prietenul, Harry Clifton, la cearta de la deschiderea testamentului mamei sale, când lady Barrington și-a comparat nora cu pisica ei siameză Cleopatra, descriind-o ca fiind „o prădătoare frumoasă, îngrijită, vană, îndrăzneață și maestră a manipulării.” Memorabil.

— Vreți să fiu cu ochii și pe ea?

— Nu, lady Virginia nu va trece limita. Va căuta pe altcineva s-o facă pentru ea.

— Deci ceea ce spui este că de fapt nu pot face nimic pentru moment, doar să-l țin pe Martinez sub observație și să vă raportez.

— Răbdare, colonele. O să facă el cu siguranță altă greşeală şi, când o va face, voi fi fericit să profit de talentele speciale ale colegilor tăi.

Sir Alan şi-a terminat ginul tonic, s-a ridicat şi s-a strecurat afară din cârciumă fără să dea mâna sau să-şi ia la revedere. A traversat repede Whitehall până în Downing Street şi, cinci minute mai târziu, era în spatele biroului, văzându-şi de treburile lui zilnice.

*

Cedric Hardcastle a verificat numărul înainte de a telefona. Nu voia ca secretara lui să ştie pe cine suna. A auzit tonul şi a aşteptat.

— Pate de peşte Bingham. Cum vă pot ajuta?

— Pot vorbi cu domnul Bingham?

— Cine-l caută?

— Cedric Hardcastle de la banca Farthings.

— Aşteptați o clipă, vă rog.

A auzit un clic şi după o clipă o voce cu un accent asemănător cu al lui a spus:

— Ai grijă de bănuți şi lirele vor curge gârlă.

— Sunt flatat, domnule Bingham, a spus Cedric.

— N-ar trebui. Conduci o bancă grozavă. Păcat că e de cealaltă parte a râului Humber.

— Domnule Bingham, am nevoie...

— Bob. Nimeni nu-mi spune domnule Bingham decât tipul cu impozitele şi ospătarii-şefi care vor un bacşiş mare.

— Bob, trebuie să te întâlnesc într-o problemă personală şi aş fi încântat să vin în Grimsby.

— Trebuie să fie ceva serios, pentru că nu prea mulți au chef să vină până aici, a spus Bob. Şi cum presupun că nu vrei să deschizi un cont pentru pate de peşte pot să întreb despre ce e vorba?

Anostul, plictisitorul Cedric ar fi spus că preferă „să discute problema față în față, nu la telefon, domnule

Bingham.” Noul Hardcastle renăscut şi dornic să-şi asume riscul a zis:

— Bob, cât ai da să o umileşti pe lady Virginia Fenwick şi să scapi nepedepsit?

— Jumătate din averea mea.

MAIORUL ALEX FISHER
1964

27

Banca Barclays
Halton Road
Bristol
Iunie, 1964

Stimate maior Fisher,

În această dimineață am onorat două cecuri şi un ordin de plată din contul dumneavoastră personal. Primul era de la Societatea de Construcții West Country, pentru 12£ 11s 6d, al doilea de la vânzătorii de vinuri de la Harvey's pentru 3£ 4s 4d şi al treilea era ordinul de plată pentru 1£ către Societatea absolvenților de la St Bede's.

Aceste plăți vă depăşesc limita de credit de 500£, aşa că trebuie să vă avertizăm să nu mai emiteți şi alte cecuri până ce nu veți avea disponibile suficiente fonduri.

Alex şi-a privit poşta de dimineață de pe birou şi a oftat adânc. Erau mai multe plicuri maro decât albe, majoritatea de la comercianți care-i aminteau că facturile trebuie plătite în 30 de zile şi unul cu o scrisoare care-i amintea că problema fusese înaintată avocaților. Şi nu ajuta nici faptul că Susan refuza să-i înapoieze prețiosul Jaguar până ce nu ajungea la zi cu alocația lunară, iar el nu putea supraviețui fără maşină, aşa că fusese obligat să-şi cumpere un Hillman Minx la mâna a doua, ceea ce fusese o altă cheltuială.

A pus plicurile maro deoparte şi a început să le deschidă pe cele albe: o invitație de a se alătura colegilor săi ofițeri din Royal Wessex pentru un dineu în costum la popota regimentului, orator invitat fiind feldmareşalul sir Claude Auchinleck – care trebuie să accepte invitația; o scrisoare de la Peter Maynard, preşedintele Asociației conservatorilor locali, întrebându-l dacă va accepta să candideze pentru alegerile de consiliu ale comitatului. Nenumărate ore de

vorbit şi de ascultat discursurile de laudă de sine ale colegilor, veşnicele fonduri care trebuiau alocate, obținând în schimb doar dubioasa plăcere de a ți se spune „consilier.” Nu, mulțumesc. Îi va trimite un răspuns politicos în care-i va explica că avea prea multe de făcut în prezent. Tocmai deschidea ultimul plic când a sunat telefonul.

— Maior Fisher.

— Alex, a tors o voce pe care n-ar fi putut s-o uite niciodată.

— Lady Virginia, ce surpriză plăcută.

— Virginia, a insistat ea, ceea ce însemna că dorea ceva. Tocmai mă întrebam dacă ai intenția să vii în Londra cândva, în următoarele săptămâni?

— Vin joi la Londra să-l văd... Am o întâlnire în Eaton Square la zece.

— Ei bine, după cum ştii, eu stau chiar lângă Cadogan Gardens, aşa că de ce nu vii să bem ceva? Să zicem pe la amiază? E vorba de ceva interesant care cred că te va atrage.

— Ora douăsprezece, joi. De-abia aştept să ne revedem... Virginia.

*

— Puteți să ne explicați de ce acțiunile companiei au crescut constant în ultimele luni? a întrebat Martinez.

— Etapa de închiriere a cabinelor pe *Buckingham* merge mult mai bine decât ne-am aşteptat, a spus Fisher, şi am aflat că locurile pentru prima călătorie sunt vândute aproape în întregime.

— Astea-s veşti bune, domnule maior, pentru că nu vreau să fie nicio cabină goală pe acel vapor când va porni spre New York. Fisher era gata să întrebe care era motivul când Martinez a adăugat: Totul este pregătit pentru ceremonia de botezare a vasului?

— Da, după ce Harland şi Wolff vor fi terminat testele pe mare şi nava va fi predată oficial, se va anunța data. De fapt,

lucrurile n-ar putea să meargă mai bine pentru companie în acest moment.

— Nu pentru multă vreme, a comentat Martinez. Cu toate acestea, domnule maior, trebuie să-l susțineți cu lealitate pe preşedinte, astfel ca atunci când explodează bomba să nu se uite nimeni înspre dumneavoastră. Fisher a râs nervos. Şi aveți grijă să-mi dați telefon când se termină viitoarea întrunire a consiliului pentru că nu pot să fac următoarea mişcare dacă nu cunosc data ceremoniei de numire a vasului.

— De ce e data atât de importantă? a întrebat Fisher.

— Toate la timpul lor, domnule maior. După ce lucrurile vor fi aranjate, veți fi primul informat. S-a auzit o bătaie la uşă şi Diego s-a strecurat înăuntru.

— Să revin mai târziu? a întrebat el.

— Nu, domnul maior tocmai pleca. Altceva, Alex?

— Nimic, a zis Fisher, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i spună lui don Pedro despre întâlnirea cu lady Virginia. S-a decis că nu e cazul. La urma-urmei, n-avea nicio legătură cu familiile Barrington sau Clifton. Vă voi suna când voi afla data.

— Aşa să faceți, domnule maior.

— Are vreo idee de ce pui la cale? l-a întrebat Diego după ce Fisher a închis uşa.

— Niciuna şi vreau să rămână aşa. E puțin probabil să mai coopereze când va afla că e pe punctul de a-şi pierde slujba. Dar, şi mai important, mi-ai adus banii suplimentari de care am nevoie?

— Da, dar la un preț. Banca a fost de acord să-ți crească limita de credit cu încă o sută de mii, dar insistă la o garanție mai mare în timp ce ratele de dobândă au crescut.

— Acțiunile mele nu sunt suficiente? La urma-urmei, costă aproape cât am dat pe ele.

— Nu uita, a trebuit să-l plăteşti pe şofer, care s-a dovedit a fi mai scump decât convenisem.

— Ticăloşii, a zis Martinez, care nu-i spusese niciunuia dintre fiii lui de amenințarea făcută de Rafferty în cazul în care n-ar fi fost plătit la timp. Dar tot mai am o jumătate de milion pentru cazuri de urgență.

— Când am verificat ultima oară, erau doar aproape trei sute de mii. Chiar mă întreb dacă această vendetă împotriva familiilor Barrington şi Clifton merită continuată când avem ocazia să ne îmbogățim şi noi.

— Nu te teme de asta, a spus don Pedro. Ceata aia nu va avea curajul să se ia de mine când va începe spectacolul şi, nu uita, noi am lovit deja de două ori. A zâmbit. Jessica Clifton a fost un bonus şi, după ce-mi voi vinde toate acțiunile, o voi scufunda şi pe doamna Clifton împreună cu restul valoroasei ei familii. E vorba doar de o bună cronometrare şi eu, a spus don Pedro, voi avea în mână cronometrul.

*

— Alex, ce bine că ai venit. A trecut mult de când nu ne-am văzut. Să-ți dau ceva de băut, a spus Virginia, ducându-se spre dulăpior. Parcă preferai gin tonic, dacă-mi amintesc corect?

Alex a fost impresionat că ea-şi mai amintea, pentru că nu se mai văzuseră de când lady Virginia îl făcuse să-şi piardă locul în consiliu, în urmă cu nouă ani. Îşi amintea doar ultimul lucru pe care i-l zisese înainte de a se despărți: *Şi când spun adio înseamnă adio.*

— Şi ce mai face familia Barrington acum, când ai revenit în consiliu?

— Vasul a trecut de majoritatea problemelor şi prima perioadă de vânzare a biletelor merge foarte bine.

— Mă gândeam să iau şi eu un apartament pentru prima călătorie spre New York. Asta cred că i-ar debusola.

— Dacă o faci, nu cred că te vor invita la masa căpitanului, a spus Fisher, amuzându-se.

— Până ce vom ajunge în New York, masa mea va fi singura la care va dori să stea cineva.

Fisher a râs.

— De asta voiai să mă vezi?

— Nu, e vorba de ceva mai important, a spus Virginia, bătând în canapea. Vino lângă mine. Am nevoie de ajutorul tău cu un mic proiect la care lucrez și tu, care ești maior și ai experiență militară și în afaceri, ești persoana ideală ca să-l duci la bun sfârșit.

Alex a băut puțin și a ascultat fără să-i vină să creadă ce-i propunea Virginia. Era gata să respingă totul când ea și-a deschis geanta, a scos un cec de 250 de lire și i l-a dat. Tot ce mai putea vedea în fața ochilor era un teanc de plicuri maro.

— Nu cred...

— Și vei mai primi încă două sute cincizeci de lire când treaba e terminată.

Alex a văzut o portiță de scăpare.

— Nu, mulțumesc, Virginia, a spus el, hotărât. Vreau toți banii deodată. Poate ai uitat ce s-a întâmplat data trecută când am făcut ceva similar.

Virginia a rupt cecul și, cu toate că Alex avea o nevoie disperată de bani, s-a simțit ușurat. Dar, spre surpriza lui, ea și-a deschis iar geanta, și-a luat carnetul de cecuri și a scris: *A se plăti maiorului A. Fisher cinci sute de lire.* A semnat cecul și i l-a dat lui Alex.

*

Pe drumul de întoarcere la Bristol, Alex s-a gândit să rupă cecul, dar gândurile lui se tot întorceau la facturile neplătite și la amenințarea cu procesul, la întreținerea lunară și la plicurile maro care încă-l așteptau pe birou.

După ce a încasat cecul și și-a plătit facturile, Alex a recunoscut că nu mai putea da înapoi. Și-a petrecut

următoarele două zile plănuind întreaga acțiune de parcă era într-o campanie militară.

Ziua întâi, Misiune de recunoaştere în Bath.

Ziua a doua, Pregătire în Bristol.

Ziua a treia, Executarea în Bath.

Până sâmbătă, regreta şi mai mult că se lăsase implicat, dar s-a gândit la răzbunarea Virginiei dacă o va abandona în ultimul moment şi nu-i va da banii înapoi.

Luni-dimineață, a condus douăzeci de kilometri până la Bath. A parcat în parcarea municipală, a trecut peste pod, pe lângă parc şi a ajuns în centrul oraşului. Nu avea nevoie de hartă pentru că-şi petrecuse o vreme memorând toate drumurile până ce ar fi putut parcurge traseul legat la ochi. Timpul petrecut cu pregătirile este rareori timp pierdut, după cum zicea fostul său comandant.

A început să caute pe strada principală, oprindu-se doar la câte un aprozar sau la un nou supermarket. Înăuntru, se uita cu atenție la rafturi şi, dacă produsul de care avea nevoie era de vânzare, cumpăra jumătate de duzină. După ce a terminat prima parte a operației, Alex mai trebuia să viziteze încă un loc, Angel Hotel, unde a verificat amplasarea cabinelor telefonice publice. Satisfăcut, a traversat iar podul spre parcare, a pus cele două sacoşe de cumpărături în portbagajul maşinii şi s-a întors în Bristol.

Când a ajuns acasă, a dus maşina în garaj şi a scos cele două sacoşe din portbagaj. La o supă de roşii din conservă Heinz şi un cârnat a repetat ce trebuia să facă a doua zi.

După prânz, Alex s-a aşezat la birou şi a citit minutele ultimei şedințe de consiliu, spunându-şi întruna că nu ar fi putut să scape.

La 10:30 s-a dus în bucătărie, a luat o sticlă goală de lapte de pe pervaz şi a spălat-o. A înfăşurat sticla într-un şervet şi a pus-o în chiuvetă, după care a luat un ciocan mic din sertarul de sus. A spart sticla în bucățele din ce în ce mai mici, până ce a rămas cu o farfurioară plină cu praf de sticlă.

După ce a terminat operația, s-a simțit extenuat şi, ca orice muncitor care se respectă, a luat o pauză. Şi-a turnat o bere, şi-a făcut un sendviş cu brânză şi roşii şi s-a aşezat să citească ziarul de dimineață. *Vaticanul solicită interzicerea pilulelor contraceptive.*

Patruzeci de minute mai târziu, s-a întors la muncă. A pus cele două sacoşe pe blatul de lucru, a scos cele treizeci şi şase de borcane mici şi le-a aranjat frumos pe trei rânduri, ca nişte soldați la paradă. A deşurubat capacul primului borcan şi a stropit puțin praf de sticlă în vârf, de parcă ar fi adăugat condimente. A strâns bine capacul şi a repetat exercițiul de treizeci şi cinci de ori, înainte de a pune borcanele înapoi în sacoşe şi sacoşele sub chiuvetă.

Alex şi-a petrecut un timp spălând ce mai rămăsese din sticla pisată în chiuvetă până ce s-a asigurat că nu mai rămăsese nimic. A părăsit casa, s-a dus la marginea drumului, a intrat în sucursala lui preferată de la Barclays şi a schimbat o bancnotă de o liră pentru douăzeci de monede de douăzeci de şilingi. Pe drumul spre casă, a luat un exemplar din *Bristol Evening News.* Când a ajuns acasă, şi-a făcut o ceaşcă de ceai. A dus-o în birou, s-a aşezat şi a format numerele din cartea de telefon. A solicitat cinci numere din Londra şi unul din Bath.

În ziua următoare, Alex a pus cele două sacoşe de cumpărături în portbagaj şi s-a întors în Bath. După ce a parcat în colțul garajului municipal, a scos sacoşele şi s-a întors în centru, a intrat în fiecare din locurile din care cumpărase borcanele şi, spre deosebire de un hoț, le-a pus înapoi pe rafturi. De îndată ce a returnat al treizeci şi cincilea borcan în ultimul magazin, l-a dus pe cel rămas la tejghea şi a cerut să-l vadă pe şef.

— Ce problemă aveți, domnule?

— Nu vreau să fac scandal, bătrâne, a spus Alex, dar am cumpărat borcanul ăsta de *Pate de peşte Bingham* ieri – e preferatul meu, a adăugat el – şi când am ajuns acasă am găsit bucăți de sticlă înăuntru.

Omul s-a uitat şocat când Alex a deşurubat capacul şi l-a poftit să analizeze conținutul. A fost şi mai înspăimântat când şi-a băgat degetul înăuntru şi l-a scos însângerat.

— Eu nu sunt genul care se plânge, a spus Alex, dar poate ar fi o idee bună să verificați şi restul stocului şi să anunțați furnizorul.

— Imediat, domnule. A ezitat. Vreți să depuneți o reclamație oficială? a întrebat el, nervos.

— Nu, nu, a spus Alex. Sunt sigur că e doar o întâmplare şi nu vreau să vă fac necazuri.

A dat mâna cu şeful recunoscător şi era gata să plece când omul a spus:

— Cel mai mic lucru pe care-l putem face, domnule, este să vă dăm banii înapoi.

Alex nu mai voia să piardă vremea pe acolo, temându-se să nu-l țină cineva minte, dar şi-a dat seama că dacă ar fi plecat fără să-şi ia banii, şeful ar fi putut deveni bănuitor. S-a întors când şeful a deschis sertarul de la casă, a luat un şiling şi i l-a dat clientului.

— Mulțumesc, i-a zis Alex, băgându-şi banii în buzunar şi îndreptându-se înspre uşă.

— Îmi pare rău că vă deranjez iar, domnule, dar vreți să fiți amabil să-mi semnați chitanța?

Alex s-a întors supărat, a mâzgălit „Samuel Oakshott” pe linia punctată, primul nume care i-a trecut prin cap, şi a plecat. După ce a reuşit să scape, a ocolit mai mult decât plănuise inițial până la Angel Hotel. Când a ajuns, s-a uitat înapoi să se asigure că nu-l urmărise nimeni. Mulțumit, a intrat în hotel, s-a dus la una dintre cabinele telefonice şi a pus douăzeci şi unu de şilingi pe raft. A scos o foaie de hârtie din buzunarul din spate şi a format primul număr de pe listă.

— *Daily Mail,* i-a răspuns cineva. Ştiri sau reclame?

— Ştiri, a zis Alex după care a fost rugat să aştepte, până ce i-a fost trecut unui reporter.

A discutat cu doamna câteva minute despre nefericitul incident avut cu Pateul de peşte Bingham, marca lui preferată.

— Îi veți da în judecată? a întrebat ea.

— Nu m-am hotărât încă, a spus Alex, dar îmi voi consulta avocatul.

— Şi cum ați spus că vă numiți, domnule?

— Samuel Oakshott, a repetat el, zâmbind la gândul dezaprobării pe care ar fi resimțit-o fostul lui director pentru planurile lui.

Alex a sunat la *Daily Express, News Chronicle, Daily Telegraph, The Times* şi, ca să fie sigur, la *Bath Echo.* Ultimul lui apel înainte de a se întoarce în Bristol a fost către lady Virginia care a zis:

— Ştiam că mă pot bizui pe tine, domnule maior. Chiar trebuie să ne mai întâlnim şi altă dată. E aşa de amuzant să te văd.

A pus cei doi şilingi rămaşi în buzunar, a ieşit din hotel şi s-a întors în parcare. Pe drumul de înapoiere ia Bristol, s-a decis că n-ar fi bine să mai treacă prin Bath în viitorul apropiat.

*

Virginia a trimis după toate ziarele, cu excepția lui *Daily Worker,* în dimineața următoare.

A fost încântată de acoperirea dată de presă *Scandalului Pateului de peşte Bingham* (Daily Mail). *Domnul Robert Bingham, preşedintele companiei, a dat o declarație care confirmă că toate stocurile de pate de peşte Bingham au fost retrase din magazine şi nu vor fi înlocuite până ce nu se vor efectua alte analize* (The Times).

Un membru junior de la Ministerul de Agricultură, Pescuit şi Alimentație a asigurat publicul că în viitorul apropiat inspectori de sănătate şi securitatea alimentației vor *efectua o inspecție*

la fabrica din Grimsby (Daily Express). *Acțiunile lui Bingham au căzut cu cinci şilingi la prima oră* (Financial Times).

După ce Virginia a terminat de citit toate ziarele a sperat doar că Robert Bingham va ghici cine condusese întreaga operație. Cât de mult s-ar fi bucurat să ia micul dejun la Mablethorpe Hall în acea dimineață şi să audă părerile Priscillei referitoare la acel incident nefericit. Şi-a verificat ceasul şi, încrezătoare că Robert a plecat deja de la fabrică, a luat telefonul şi a format un număr din Lincolnshire.

— Draga mea Priscilla, a gângurit ea. Te-am sunat să-ți spun cât de supărată am fost citind despre toată afacerea aceea nefericită din Bath. Aşa un ghinion.

— Ce drăguț din partea ta să mă suni, a spus Priscilla. În momente ca acestea îşi dă omul seama cine-i sunt adevărații prieteni.

— Ei bine, poți să fii liniştită că-ți voi răspunde întotdeauna când vei avea nevoie de mine şi transmite-i, te rog, simpatia şi urările mele de bine lui Robert. Sper că nu va fi prea dezamăgit că nu va mai fi numit cavaler.

28

Toți s-au așezat când Emma a luat loc în capul mesei de consiliu. De o vreme abia așteptase acest moment.

— Domnilor, permiteți-mi să deschid ședința anunțând consiliul că ieri prețul acțiunilor companiei a revenit la valoarea inițială și că acționarii noștri vor primi dividende pentru prima oară în trei ani.

S-au auzit murmure de:

— Bravo, bravo, însoțite de zâmbete pe fețele tuturor directorilor, cu excepția unuia.

— Acum, că am lăsat trecutul în urmă, e momentul să trecem la viitor. Ieri, am primit de la Departamentul de transporturi raportul preliminar referitor la starea navei *Buckingham.* În funcție de câteva modificări minore și după terminarea testelor de navigație, departamentul ne va acorda certificatul de navigare până la sfârșitul lunii. De îndată ce-l vom obține, nava va pleca din Belfast către Avommouth. Este intenția mea, domnilor, de a ține următoarea întrunire a consiliului pe puntea lui *Buckingham,* astfel încât să putem beneficia de un tur complet al vasului și să vedem cu ochii noștri pe ce am cheltuit banii acționarilor.

Știu că acest consiliu va fi la fel de încântat să afle că secretarul companiei a primit un apel de la Clarence House, mai devreme în cursul acestei săptămâni, care ne-a anunțat că Maiestatea Sa, Elisabeth, regina-mamă, a fost de acord să conducă ceremonia de botezare a vasului pe douăzeci și unu septembrie. Nu ar fi exagerat să sugerez, domnilor, că următoarele trei luni vor fi printre cele mai solicitante din istoria companiei pentru că, deși prima perioadă de cumpărare a biletelor a avut un succes răsunător și mai sunt doar câteva cabine libere pentru prima călătorie, viitorul companiei se va decide într-un timp mai lung. Și, cu privire la acest subiect, sunt fericită să răspund tuturor întrebărilor. Domnule amiral?

— Doamnă preşedinte, permiteți-mi să fiu primul care vă felicită şi, cu toate că avem un drum lung înainte de a ajunge în ape mai liniştite, astăzi este ziua cea mai satisfăcătoare pe care mi-o pot aminti de douăzeci şi doi de ani în care am activat în acest consiliu. Dar permiteți-mi să ajung repede la ceea ce noi, în marină, numim puncte de navigare. Ați ales un căpitan din lista celor trei candidați aprobată de consiliu?

— Da, domnule amiral, l-am ales. Varianta noastră finală este căpitanul Nicholas Turnbull RN care, până de curând, a fost primul ofițer la bordul navei *Queen Mary*. Suntem norocoşi să beneficiem de serviciile unui astfel de ofițer experimentat şi ar putea să ne ajute şi faptul că a fost născut şi educat în Bristol. Îi mai avem şi pe ceilalți ofițeri, dintre care mulți au servit sub comanda căpitanului Turnbull, fie în Marina Regală fie, mai recent, sub Cunard.

— Dar restul echipajului? a întrebat Anscott. La urma-urmei acesta este un vas de croazieră, nu un crucişător.

— Este o întrebare corectă, domnule Anscott. Cred că veți descoperi că suntem bine echipați, de la sala maşinilor până la cambuză. Mai avem câteva posturi libere, dar cum primim cel puțin zece solicitări pentru fiecare post, vom avea de unde să alegem.

— Care este raportul dintre pasageri şi echipaj? a întrebat Dobbs.

Pentru prima oară, Emma s-a uitat la agenda din fața ei.

— Echipajul este format din douăzeci şi cinci de ofițeri, două sute şi cincizeci de marinari, trei sute de stewarzi şi restul personalului de servire, plus doctorul navei şi asistenta lui. Nava este împărțită în trei clase: prima clasă, cabină şi turist. Avem locuri pentru o sută doi pasageri la prima clasă, care plătesc de la patruzeci şi cinci până la şaizeci de lire pentru apartamente la prima traversare spre New York; două sute şi patruzeci şi doi la cabine, care vor plăti treizeci de lire de persoană şi trei sute şi şaizeci în clasa turist la zece lire de persoană, trei oameni într-o cabină.

Dacă doriți mai multe detalii, domnule Dobbs, veți găsi totul în a doua parte a dosarului albastru.

— Şi cred că presa va fi foarte interesată de ceremonia de numire de pe douăzeci şi unu septembrie, a spus Fisher.

Şi pentru prima călătorie din luna următoare, cine va fi de folos la relațiile noastre cu presa şi publicul?

— L-am numit pe J. Walter Thompson, care a dat reprezentația cea mai bună, a spus Emma. Am aranjat deja ca o echipă de filmare a BBC să se afle la bordul vasului la unul dintre testele de navigare şi căpitanului Turnbull să i se facă prezentarea în *Sunday Times.*

— Pe vremea mea nu se făcea aşa ceva, a mormăit amiralul.

— Şi aveau dreptate. Nu voiam ca inamicul să afle în ce stadiu ne aflam, dar doream ca pasagerii noştri nu numai să ştie în ce stadiu eram, ci să şi fie convinşi că n-ar putea fi pe mâini mai sigure.

— De ce procentaj de ocupare a cabinelor avem nevoie ca să justificăm drumul? a întrebat Cedric Hardcastle, care evident nu era interesat de relațiile publice ci, ca de obicei, de profit.

— Şaizeci la sută, ținând cont de cheltuielile de întreținere. Dar dacă trebuie să returnăm investiția de capital în zece ani, aşa cum a spus Ross Buchanan când era preşedinte, vom avea nevoie de un procentaj de ocupare a cabinelor de optzeci şi şase la sută în această perioadă. Deci nu este loc pentru complezență, domnule Hardcastle.

Alex şi-a notat toate datele care i s-au părut a fi interesante pentru don Pedro, cu toate că încă nu ştia de ce sau ce voise să spună acesta prin „când explodează bomba."

Emma a continuat să răspundă la întrebări încă o oră şi l-a deranjat pe Alex că a fost nevoit să recunoască, cu toate că n-ar fi admis acest lucru în fața lui don Pedro, că a fost la înălțime.

După care a încheiat întrunirea spunând:

— Ne vom revedea pe douăzeci şi patru august la AGM.

Alex a părăsit repede sala de consiliu şi a ieşit din clădire. Emma l-a urmărit de la fereastra de sus pe când el conducea afară din şantier, amintindu-şi că nu-şi putea permite să lase garda jos.

Alex a parcat lângă Lord Nelson şi s-a dus spre cabina telefonică, ținând pregătiți cei patru penny.

— Nava va fi botezată de regina-mamă pe douăzeci şi unu septembrie, iar prima călătorie spre New York a rămas stabilită pe douăzeci şi nouă octombrie.

— Ne vedem în biroul meu mâine-dimineață, a fost tot ce i-a spus don Pedro înainte de a închide.

Lui Alex i-ar fi plăcut să-i spună, măcar o dată:

„Scuze, bătrâne, nu pot să vin. Am o întâlnire mai importantă la ora aceea”, dar era sigur că se va afla în Eaton Square, 44, la zece fără un minut, a doua zi dimineață.

Arcadia Manstons 24
Bridge Street
Bristol

Dragă doamnă Clifton,

Vă informez cu regret că va trebui să vă înmânez demisia mea din funcția de director neexecutiv din Consiliul Liniei Maritime Barrington. Când colegii mei directori au votat continuarea construcției navei Buckingham, v-ați opus cu fermitate ideii şi ați votat împotriva ei. Pot să-mi dau seama acum, cu întârziere, că judecata dumneavoastră a fost corectă. După cum ați arătat atunci, a risca un asemenea procentaj mare din rezervele companiei pe o singură carte se putea dovedi o decizie pe care o vom regreta cu toții. Cum, după mai multe întârzieri, Ross Buchanan a simțit că trebuie să demisioneze – corect, după mine – şi i-ați luat locul, trebuie să admit că v-ați luptat bărbăteşte ca să mențineți solvența companiei. Totuşi, când ați informat consiliul săptămâna trecută că, în cazul în care gradul de ocupare al cabinelor nu

rămâne la 86 la sută în următorii zece ani, pentru noi nu va mai exista şansa de a returna investiția inițială, mi-am dat seama că proiectul era sortit eşecului şi mă tem că şi compania odată cu el. Desigur, sper să se dovedească că am greşit pentru că m-ar întrista să văd o companie atât de faimoasă ca Barrington's prăbuşindu-se şi chiar, Doamne fereşte, înfruntând falimentul. Dar cum cred că acest lucru este foarte posibil, prima mea responsabilitate trebuie să se îndrepte către acționari şi, prin urmare, nu am de ales decât să-mi dau demisia.

Al dumneavoastră sincer,
Alex Fisher (maior în retragere)

— Şi vă aşteptați să-i trimit această scrisoare doamnei Clifton pe douăzeci şi unu august, cu trei zile înainte de adunarea generală anuală a companiei?

— Da, exact asta mă aştept să faci, a spus Martinez.

— Dar dacă aş face aşa ceva, prețul acțiunilor va scădea şi s-ar putea chiar să aducă compania în stare de faliment.

— Pricepi repede, domnule maior.

— Dar ați investit două milioane de lire în Barrington's. Ați putea pierde o avere.

— Nu şi dacă îmi vând acțiunile cu câteva zile înainte de a trimite scrisoarea aceea presei. Alex a rămas mut. Ah, a zis Martinez, ți-a căzut fisa. Acum îmi dau seama că la nivel personal, domnule maior, acestea nu sunt ştiri bune pentru că nu numai că-ți vei pierde singura sursă de venit, ci şi pentru că, la vârsta ta, s-ar putea să nu-ți mai găseşti uşor un serviciu.

— E un eufemism, a comentat Alex. După ce voi trimite asta, a mai zis el, fluturând scrisoarea în fața lui don Pedro, nicio companie nu mă va mai primi în consiliul ei şi nici nu le-aş putea blama.

— Deci mi s-a părut corect, a continuat don Pedro, ignorându-i izbucnirea, să fii compensat corect pentru

lealitatea ta, mai ales după ce ai trecut printr-un divorț atât de costisitor. Ținând seama de asta, domnule maior, îți voi plăti cinci sute de mii de lire, bani peşin, de care nu vor afla niciodată nici soția, nici cei de la impozite.

— Sunteți foarte generos, a zis Alex.

— Aşa e. Totuşi, asta depinde de modul în care vei înmâna scrisoarea preşedintelui vineri, înainte de AGM[3], pentru că mi s-a spus că ziarele de sâmbătă şi duminică vor prezenta cu aviditate această istorie. Trebuie să fii, de asemenea, disponibil vineri pentru interviuri ca să-ți poți exprima teama legată de viitorul companiei Barrington's şi atunci când doamna Clifton va deschide AGM luni dimineața, pe buzele ziariştilor să existe o singură întrebare.

— „Cât de mult poate spera compania să supraviețuiască?" a spus Alex. Dar, date fiind împrejurările, don Pedro, mă întreb dacă puteți să-mi dați două sute de mii în avans şi să completăm restul după ce voi fi trimis scrisoarea şi voi da interviurile în presă?

— Nici pomeneală, domnule maior. Încă îmi eşti dator o mie pentru votul soției tale.

*

— Îți dai seama, domnule Martinez, cât va dăuna asta Liniei Maritime Barrington?

— Nu vă plătesc pentru consiliere, domnule Ledbury, ci doar pentru a-mi îndeplini instrucțiunile. Dacă nu reuşiți, voi găsi pe cineva care poate.

— Dar există posibilitatea ca, dacă voi respecta aceste instrucțiuni întocmai, să pierdeți foarte mulți bani.

— Sunt banii mei şi oricum acțiunile Barrington's se vând peste prețul pe care l-am plătit la început pentru ele, deci am încredere că-mi voi recupera majoritatea banilor. În cel mai rău caz, aş putea pierde câteva lire.

---

[3] Adunarea generală anuală. (Annual general meeting).

— Dar dacă m-aţi lăsa să vând acţiunile într-o perioadă mai lungă, să zicem de şase săptămâni, eventual două luni, m-aş simţi mai încrezător că voi putea recupera investiţia dumneavoastră iniţială, posibil obţinând şi un mic profit.

— Eu îmi cheltuiesc banii aşa cum am poftă.

— Dar este datoria mea fiduciară să protejez poziţia băncii, amintindu-vă mai ales că v-aţi depăşit contul curent cu un milion, şapte sute şi treizeci şi cinci de mii de lire.

— Suma aceasta este acoperită de valoarea acţiunilor, care la preţul actual, îmi asigură un beneficiu mai mare de două milioane.

— Atunci, cel puţin lăsaţi-mă să întreb familia Barrington dacă...

— În nicio împrejurare nu veţi contacta vreun membru al familiilor Barrington şi Clifton! a ţipat don Pedro. Îmi veţi pune toate acţiunile pe piaţa deschisă, luni, şaptesprezece august, la deschiderea bursei şi veţi accepta orice preţ vi se oferă. Nu cred că instrucţiunile mele pot fi mai clare de atât.

— Unde veţi fi în acea zi, domnule Martinez, în caz că am nevoie să iau legătura cu dumneavoastră?

— Exact în locul în care vă veţi aştepta să fie orice gentleman: la vânătoare de ierunci în Scoţia. Nu mă veţi putea contacta şi de aceea am ales acel loc. Este atât de izolat încât nu se aduc nici măcar ziarele de dimineaţă.

— Dacă acestea sunt instrucţiunile dumneavoastră, domnule Martinez, voi scrie o scrisoare care să le cuprindă, astfel încât să nu apară neînţelegeri mai târziu. O voi trimite în Eaton Square prin mesager în această după-amiază ca să o semnaţi.

— Voi fi încântat să o semnez.

— Şi, după terminarea acestei tranzacţii, domnule Martinez, poate veţi dori să vă mutaţi contul la o altă bancă.

— Dacă veţi mai fi în funcţie, domnule Ledbury, aşa voi face.

29

Susan a parcat maşina pe o stradă laterală şi a aşteptat. Ştia că invitaţia la dineul regimentului era la 7:30 p.m. şi, cum oaspetele de onoare era un feldmareşal, era sigură că Alex nu va întârzia.

Un taxi a tras lângă fostul ei cămin la 7.10 p.m. Alex a apărut după câteva momente. Purta o haină elegantă pe care erau prinse trei medalii din campanii. Susan a observat că papionul lui era strâmb, unul dintre butonii de la manşetă lipsea şi i-a venit să râdă când a văzut perechea de mocasini care, în mod sigur, nu-l vor ţine toată viaţa. Alex s-a urcat în spatele taxiului care a pornit spre Wellington Road.

Susan a aşteptat câteva minute înainte de a traversa drumul, a ieşi din maşină şi a deschis uşa garajului. A parcat apoi înăuntru Jaguarul Mark II. O parte a înţelegerii de divorţ fusese că ea îi va returna mândria şi bucuria sa, dar refuzase s-o facă până ce el nu ajungea la zi cu plata alocaţiei lunare. Susan îşi încasase cecul de dimineaţă, întrebându-se de unde proveneau banii. Avocatul lui Alex îi sugerase să-i returneze maşina când el era la dineul regimentului. Unul dintre puţinele lucruri cu care reuşiseră să fie de acord ambele părţi.

Ea a coborât din maşină, a deschis portbagajul şi a scos un cuţit şi un borcan cu vopsea. După ce a pus vopseaua pe jos, Susan s-a dus în faţa maşinii şi a aruncat cuţitul într-unul dintre cauciucuri. A făcut un pas înapoi şi a aşteptat să înceteze fâsâitul, înainte de a trece la următorul. Când toate cele patru cauciucuri au fost dezumflate, şi-a întors atenţia spre vopsea.

A deschis capacul, s-a ridicat pe vârfuri şi a turnat cu grijă lichidul gros pe capota maşinii. De îndată ce s-a convins că nu mai rămăsese nicio picătură, s-a dat înapoi şi a urmărit cu plăcere vopseaua scurgându-se încet pe laterale şi pe parbriz. Trebuia să se usuce cu mult înainte ca Alex să se întoarcă de la dineu. Susan îşi petrecuse un timp îndelungat

alegând culoarea care s-ar combina cel mai aiurea cu verdele maşinii şi, în cele din urmă, alesese movul. Rezultatul era chiar şi mai plăcut decât crezuse că ar fi fost posibil.

Mama ei, care petrecuse ore întregi verificând clauzele din acordul de divorț, îi arătase lui Susan că fusese de acord să returneze maşina, dar fără să specifice în ce stare trebuia să fie.

Abia după un timp Susan s-a smuls din garaj şi s-a dus la etajul trei unde intenționa să-i lase cheile maşinii pe birou. Singura ei dezamăgire era că nu va putea să vadă expresia de pe chipul lui Alex când va deschide dimineața uşa garajului.

Susan a intrat în apartament cu vechile ei chei, fericită că Alex nu schimbase broasca. S-a strecurat în biroul lui şi i-a trântit cheile pe masă. Era gata să plece când a observat o scrisoare cu scrisul lui inconfundabil pe sugativă. A fost curioasă. S-a aplecat şi a citit repede scrisoarea privată şi confidențială, apoi s-a aşezat la biroul lui şi a citit-o mai încet a doua oară. I-a venit greu să creadă că Alex şi-ar sacrifica locul său din consiliul de la Barrington's doar din principiu. La urma-urmei, Alex nu avea niciun fel de principii şi cum era singura lui sursă de venit în afara minusculei pensii de la armată, oare din ce se aştepta să trăiască? Şi mai important, cum îi va plăti alocația ei lunară fără salariul de membru al consiliului?

Susan a citit scrisoarea a treia oară, întrebându-se dacă îi scăpase ceva. Nu înțelegea de ce era datată 21 august. Dacă vrei să demisionezi din principiu, de ce să aştepți două săptămâni?

Când Susan s-a întors la Burnham-on-Sea, Alex tot îl mai bătea la cap pe feldmareşal, iar ea tot nu se lămurise.

*

Sebastian mergea încet pe Bond Street, admirând mărfurile expuse în vitrine şi întrebându-se dacă şi le va permite vreodată.

Domnul Hardcastle îi crescuse de curând salariul. Câştiga acum 20 de lire pe săptămână, devenind ceea ce în City se numea „un om de o mie de lire pe an" şi avea un alt titlu: director-adjunct – dar titlurile nu însemnau nimic în lumea bancară, dacă nu erai preşedinte al consiliului.

La distanță a văzut un stegulet fluturând în briză, *Galeria de arte frumoase Agnew's, fondată 1817.* Sebastian nu intrase niciodată într-o galerie particulară de artă şi nici nu era sigur că era deschisă pentru public. Fusese la Academia Regală, la Tate şi la Galeria Națională cu Jessica şi ea vorbise întruna în timp ce-l trăgea dintr-o cameră în cealaltă. Uneori îl înnebunea. Cât şi-ar fi dorit acum să fie acolo, lângă el, înnebunindu-l. Nu trecea o zi, nici măcar o oră în care să nu-i simtă lipsa.

A deschis uşa galeriei şi a intrat. Un moment s-a mulțumit să rămână acolo, privind încăperea spațioasă având pereții acoperiți cu splendide picturi în ulei, dintre care a şi recunoscut câteva: Constable, Munnings şi un Stubbs. Deodată, de nicăieri, a apărut ea, părând şi mai frumoasă decât în acea seară de la Slade când Jessica luase toate premiile la absolvire.

Pe când se îndrepta spre el, lui i s-a uscat gâtul. Cum i te adresezi unei zeițe? Purta o rochie galbenă, simplă, dar elegantă, iar părul ei avea o nuanță de blond natural pe care altcineva decât o suedeză ar da o avere ca s-o reproducă şi multe femei încercaseră degeaba. Astăzi era prins într-un coc profesional şi nu-i mai cădea pe umeri ca ultima oară când o văzuse. Ar fi vrut să-i spună că nu venise să vadă picturile, ci doar pe ea. Ce replică slabă de agățat şi nu era nici măcar adevărată.

— Pot să vă ajut? l-a întrebat ea.

Prima surpriză a venit când şi-a dat seama că era americană, deci evident nu era fiica domnului Agnew, cum presupusese el.

— Da, a spus el. Mă întrebam dacă mai aveți picturi ale unei artiste numite Jessica Clifton?

Ea a părut surprinsă, dar a zâmbit şi i-a zis:

— Da, avem. Vreți să mă urmați?

Până la capătul pământului. O replică şi mai penibilă pe care a fost bucuros că n-a rostit-o. Unii bărbați cred că o femeie poate fi la fel de frumoasă când mergi în urma ei. Lui nu-i păsa cum o vedea pe când o urma pe scări în jos în altă încăpere mare cu picturi la fel de fermecătoare. Mulțumită lui Jessica a recunoscut un Manet, un Tisot şi artista ei preferată, Berthe Morisot. Ea nu ar fi putut să tacă.

Zeița a descuiat o uşă pe care nu o observase şi care ducea într-o cameră mai mică. A urmat-o şi a descoperit că sala era plină cu rânduri de dulapuri cu rafturi glisante. A ales un dulap şi l-a deschis ca să dezvăluie secțiunea dedicată picturilor în ulei ale lui Jessica. S-a uitat la cele nouă lucrări premiate ale ei de la absolvire, ca şi la o duzină de desene şi acuarele pe care nu le mai văzuse, dar care erau la fel de seducătoare. Pentru un moment a simțit o mare bucurie apoi i-au cedat picioarele. S-a prins de dulap ca să se susțină.

— Vă simțiți bine? l-a întrebat ea, vocea profesională fiind înlocuită de un ton mai blând.

— Îmi pare rău.

— De ce nu vă aşezați? i-a sugerat ea, luând un scaun şi punându-l lângă el. Când s-a aşezat, l-a ținut de mână, de parcă era un bătrân, dar tot ce voia el era să se sprijine de ea. Oare de ce bărbații se îndrăgostesc aşa de repede, sunt aşa de neajutorați, în timp ce femeile sunt mai precaute şi mai cu bun-simț? s-a întrebat el.

— Să vă aduc nişte apă, i-a zis ea şi, înainte să-i răspundă, l-a părăsit.

S-a mai uitat o dată la picturile lui Jessica, încercând să-şi dea seama dacă prefera vreuna şi dacă da, şi-ar permite s-o cumpere? Apoi ea a reapărut cu un pahar cu apă, însoţită de un bărbat mai în vârstă, pe care şi l-a reamintit din seara de la Slade.

— Buna dimineaţa, domnule Agnew, a spus Sebastian, ridicându-se de pe scaun. Proprietarul galeriei a părut surprins, incapabil să-şi dea seama de unde îl cunoştea tânărul. Ne-am întâlnit la Slade, domnule, când aţi venit la ceremonia de absolvire.

Agnew s-a uitat în continuare mirat, după care a spus:

— Sunteţi fratele lui Jessica.

Sebastian s-a simţit penibil când s-a aşezat la loc şi şi-a îngropat capul în mâni. Fata a venit şi i-a pus o mână pe umăr.

— Jessica a fost una dintre cele mai bune persoane din câte am întâlnit, i-a zis. Îmi pare foarte rău.

— Şi mie îmi pare rău că m-am făcut de râs. Voiam doar să aflu dacă aveţi una dintre picturile ei de vânzare.

— Tot ce se află în galerie e de vânzare, a spus Agnew, încercând să înveselească atmosfera.

— Cât costă?

— Toate?

— Toate.

— Nu le-am pus încă preţurile, pentru că speram că Jessica va deveni unul dintre artiştii permanenţi ai galeriei dar, din păcate... Pe mine m-au costat cincizeci şi opt de lire.

— Şi cât valorează?

— Oricât doreşte cineva să dea pentru ele, a replicat Agnew.

— Eu aş da toţi banii pe care-i am ca să le obţin.

Domnul Agnew s-a arătat plin de speranţă.

— Şi cât de mult înseamnă asta, domnule Clifton?

— Mi-am verificat contul în bancă azi dimineaţă pentru că ştiam că voi veni aici. Amândoi l-au privit fix. Am doar patruzeci şi şase de lire, doisprezece şilingi şi şase penny în

contul meu curent şi, pentru că lucrez la bancă, nu mi se permite o depăşire de cont.

— Atunci costă patruzeci şi şase de lire, doisprezece şilingi şi şase penny, domnule Clifton.

Dacă a existat vreo persoană care a fost mai uimită decât Sebastian, a fost asistenta de la galerie, care ştia că domnul Agnew nu vânduse niciodată o pictură cu mai puțin decât dăduse pe ea.

— Dar există o condiție.

Sebastian s-a întrebat dacă se răzgândise.

— Şi care e aceea, domnule?

— Dacă vă veți hotărî vreodată să vindeți vreuna dintre picturile surorii dumneavoastră, trebuie mai întâi să mi-o oferiți mie la acelaşi preț cu care v-am vândut-o.

— Corect, a spus Sebastian când cei doi dădeau mâna. Dar nu le voi vinde niciodată, a mai zis el. Niciodată.

— În cazul acesta, o voi ruga pe domnişoara Sullivan să vă facă o factură pentru patruzeci şi şase de lire, doisprezece şilingi şi şase penny. Ea a încuviințat şi a plecat din cameră. Nu doresc să vă fac să plângeți, tinere, dar, în profesia mea, ai noroc când întâlneşti un talent ca al lui Jessica de două, poate de trei ori în toată viața.

— Sunteți foarte amabil domnule, a zis Sebastian când domnişoara Sullivan s-a întors, aducând dosarul cu facturi.

— Vă rog să mă scuzați, a spus domnul Agnew. Săptămâna viitoare am o expoziție mare şi n-am terminat încă stabilirea prețurilor.

Sebastian s-a aşezat şi a scris un cec pentru patruzeci şi şase de lire, doisprezece şilingi şi şase penny şi i l-a înmânat asistentei.

— Dacă aş fi avut patruzeci şi şase de lire, doisprezece şilingi şi şase penny, a zis ea, le-aş fi cumpărat eu. Oh, îmi pare foarte rău, a adăugat ea repede, când Sebastian şi-a aplecat capul. Le luați cu dumneavoastră, domnule, sau reveniți mai târziu?

— Vin mâine dacă galeria e deschisă sâmbătă.

— Da, suntem, a zis ea, dar eu îmi iau câteva zile libere, deci domnişoara Clark se va ocupa de dumneavoastră.

— Când vă întoarceți?

— Joi.

— Atunci voi veni joi-dimineața.

Ea a zâmbit, un altfel de zâmbet, înainte de a-l conduce înapoi sus. Atunci a văzut pentru prima oară statuia, în colțul cel mai îndepărtat al galeriei.

— *Gânditorul,* a spus el. Ea a încuviințat. Unii spun că este cea mai mare capodoperă a lui Rodin. Ea a părut surprinsă. Şi, dacă-mi amintesc corect, dacă este o copie făcută în timpul vieții, trebuie să fie a lui Alexis Rodier.

— Acum vă dați în spectacol.

— Vinovat, a recunoscut Sebastian, dar am un motiv bun să-mi amintesc această lucrare.

— Jessica?

— Nu, nu de data asta. Pot să întreb care este numărul copiei?

— Cinci, din nouă.

Sebastian a încercat să rămână calm pentru că mai avea nevoie de unele răspunsuri şi nu voia ca ea să devină bănuitoare.

— Cine a fost proprietarul anterior?

— Nu ştiu. Piesa este listată în catalog ca proprietate a unui domn.

— Ce înseamnă asta?

— Domnul în cauză nu vrea să se ştie că îşi vinde colecția. Avem mulți clienți de acest tip; cei trei D: deces, divorț şi datorii. Dar trebuie să vă avertizez că domnul Agnew nu o să vă vândă *Gânditorul* pentru patruzeci şi şase de lire, doisprezece şilingi şi şase penny.

Sebastian a râs.

— Cât costă? a întrebat el, atingând brațul drept, îndoit, al statuii.

— Domnul Agnew încă n-a terminat stabilirea prețurilor pentru toată colecția, dar pot să vă dau un catalog să vedeți

dacă vreți şi o invitație pentru o vizionare particulară pe şaptesprezece august.

— Mulțumesc, a spus Sebastian, când ea i-a dat catalogul.

— De-abia aştept să ne revedem joi. Ea a zâmbit. Doar dacă... a ezitat, însă ea nu l-a ajutat, doar dacă sunteți liberă să cinați cu mine mâine-seara?

— Irezistibil, a spus ea, dar mai bine vă invit eu.

— De ce?

— Pentru că ştiu cât v-a mai rămas în contul din bancă.

30

— Dar de ce ar vrea să-şi vândă colecția de artă? a întrebat Cedric.

— Probabil are nevoie de bani.

— Asta-i evident, Seb, dar ceea ce nu-mi dau seama este *de ce* are nevoie de bani. Cedric a continuat să răsfoiască paginile catalogului, dar nu s-a lămurit nicicum până ce a ajuns la *Târg la ermitajul de lângă Pontoise* de Camille Pissarro, aflat pe ultima pagină. Poate a venit timpul să apelăm la cineva care ne este dator un serviciu.

— La ce vă gândiți?

— La cine, nu la ce, a spus Cedric. La un domn Stephen Ledbury, managerul de la banca Midland, St James's.

— Şi de ce este aşa de special? a întrebat Sebastian.

— Este managerul băncii lui Martinez.

— De unde ştiți?

— Când ai stat lângă maiorul Fisher la întrunirile de consiliu timp de mai mult de cinci ani, e uimitor câte afli dacă eşti răbdător şi dornic să vorbeşti cu un bărbat singuratic. Cedric şi-a chemat secretara. Poți să-mi dai legătura cu Stephen Ledbury de la Midland? S-a întors spre Sebastian. Încă de când am descoperit că era managerul băncii lui Martinez, am început să-l ajut. Poate a venit timpul să mă răsplătească.

Telefonul de pe biroul lui Cedric a sunat.

— Domnul Ledbury pe linia unu.

— Mulțumesc, a spus Cedric, apoi a aşteptat clicul înainte de a apăsa butonul difuzorului.

— Bună ziua, Stephen.

— Bună ziua, Cedric. Cu ce te pot ajuta?

— Cred că e vorba despre cum te pot ajuta eu, bătrâne.

— Alt pont? a spus Ledbury, plin de speranță.

— Nu, e mai mult din categoria de „acoperă-mi spatele". Am auzit că unul dintre clienții tăi cei mai ciudați îşi oferă întreaga colecție de artă la vânzare la Agnew's, în Bond

Street. Cum catalogul descrie colecția ca fiind „proprietatea unui domn”, ceea ce după mine e un eufemism, presupun că, dintr-un motiv sau altul nu vrea să afli şi tu despre asta.

— Şi ce te face să crezi că acest domn are un cont la sucursala principală din West End?

— Am stat lângă reprezentantul lui la consiliul Liniei Maritime Barrington.

A urmat o pauză, după care Ledbury a spus:

— Ah şi spui că şi-a trimis toată colecția de artă la vânzare la Agnew's?

— De la Manet la Rodin. Chiar acum mă uit la catalog şi mi se pare greu de crezut că i-a mai rămas ceva pe pereții din Eaton Square. Ai vrea să-ți trimit catalogul?

— Nu, nu te deranja, Cedric. Agnew's este doar la câteva sute de metri în susul drumului, aşa ca o să trec şi o să iau chiar eu unul. Eşti foarte amabil că mi-ai spus şi îți sunt iar dator. Dacă pot face ceva pentru tine...

— Ei, acum dacă tot a venit vorba de asta, Stephen, e ceva ce te-aş putea ruga să faci dacă tot stăm de vorbă.

— Spune.

— Dacă „domnul” tău se decide vreodată să renunțe la acțiunile lui de la Linia Maritimă Barrington, am un client care ar putea fi interesat.

A urmat o tăcere lungă, după care Ledbury a întrebat:

— Este posibil ca această persoană să fie un membru al familiilor Barrington sau Clifton?

— Nu, nu le reprezint pe acestea. Cred că vei afla că banca lor este Barclays din Bristol, în timp ce clientul meu e din nordul Angliei.

Altă tăcere lungă.

— Unde vei fi la ora nouă, luni, pe şaptesprezece august?

— La birou, a spus Cedric.

— Bine. S-ar putea să te sun la nouă şi un minut în acea dimineață şi aşa aş putea să-ți răsplătesc serviciile.

— Frumos din partea ta, Stephen dar ceva mai important – care e handicapul tău la golf?

— E tot unsprezece, dar presimt că va fi doisprezece la începutul noului sezon. Nu întineresc.

— Niciunul dintre noi n-o face, a spus Cedric. Distracție plăcută în weekend şi de abia aştept să te aud... s-a uitat la calendar, peste zece zile. A apăsat butonul de pe laterala telefonului şi s-a uitat peste birou la cel mai tânăr director-adjunct. Spune-mi ce-ai aflat din asta, Seb.

— Că Martinez ar putea să-şi ofere toate acțiunile de la Barrington's la vânzare la ora nouă, pe şaptesprezece august.

— Exact cu o săptămână înainte ca mama ta să conducă adunarea anuală de la Barrington's.

— Oh, la naiba, a zis Sebastian.

— Mă bucur că ți-ai dat sama ce pune la cale Martinez. Dar nu uita, Seb, că în orice conversație apare ceva care pare nesemnificativ în acel moment, dar care-ți poate oferi informația pe care o cauți. Domnul Ledbury mi-a furnizat cu amabilitate două bijuterii.

— Care a fost prima?

Cedric s-a uitat în agendă şi a citit: *„Nu te deranja, Cedric, Agnew's e doar la câteva sute de metri în susul drumului şi voi lua chiar eu unul."* Ce ne spune asta?

— Că nu ştia că Martinez îşi trimite colecția la vânzare.

— Da, asta-i sigur, dar, şi mai important, ne spune că, dintr-un motiv anume, această vânzare îl deranjează, altfel ar fi trimis un membru al personalului să ia catalogul, dar nu, *„Voi lua chiar eu unul."*

— Şi al doilea lucru?

— A întrebat dacă banca reprezintă familiile Clifton sau Barrington.

— Şi de ce este semnificativ?

— Pentru că, dacă aş fi spus da, conversația s-ar fi sfârşit chiar atunci. Sunt sigur că Ledbury a primit instrucțiuni să ofere acțiuni la vânzare pe şaptesprezece, dar nu unui membru al acestor familii.

— Şi de ce este atât de important?

— Este clar că Martinez nu vrea ca familia să ştie ce pune la cale. Speră probabil să recupereze majoritatea investiției sale în Barrington's în timpul AGM, după care este sigur că prețul acțiunilor va scădea fără ca el să-şi fi pierdut prea mulți bani. Dacă manevrează cu grijă, toți brokerii de acțiuni vor încerca să scape de acțiunile de la Barrington's, ceea ce va face ca ziariştii să dea năvală ca să afle dacă firma se confruntă cu falimentul. În care caz, nu ştirea că regina-mamă va boteza *Buckingham* se va afla pe prima pagină a doua zi.

— Putem face ceva ca să prevenim asta? a întrebat Sebastian.

— Da, dar va trebui să ne cronometrăm şi mai bine decât Martinez.

— Dar ceva nu e tocmai în regulă. Dacă Martinez îşi va obține majoritatea banilor investiți în vânzarea acțiunilor, de ce mai are nevoie să-şi vândă şi colecția de artă?

— Sunt de acord că acesta e un mister. Şi simt că, de îndată ce-l vom rezolva, totul se va aranja ca piesele unui mozaic. Este posibil că, dacă vei pune tinerei doamne pe care o duci mâine la cină întrebarea corectă, vom mai afla câte ceva. Dar aminteşte-ți ce ți-am spus: un comentariu neatent se dovedeşte adesea a fi mai valoros ca răspunsul la o întrebare directă. Apropo, care este numele tinerei doamne?

— Nu ştiu, a zis Sebastian.

*

Susan Fisher stătea în al cincilea rând al mulțimii şi asculta cu atenție ce spunea Emma Clifton despre viața ei ca preşedinte al unei linii maritime majore când s-a adresat adunării anuale a Asociației Red Maids' Old Girls'. Cu toate că Emma arăta încă bine, Susan a observat ridurile mici care-i apăruseră în colțul ochilor şi că părul gros şi negru care fusese invidiat de toate colegele ei de şcoală acum avea nevoie de puțin ajutor ca să-şi păstreze luciul natural şi să

nu lase la vedere şuviţele grizonante cauzate, probabil, de supărare şi oboseală.

Susan participa întotdeauna la întrunirile şcolii şi de-abia o aşteptase pe aceasta pentru că o admira foarte mult pe Emma Barrington, după cum o ţinea ea minte. Fusese şefă de clasă şi devenise prima femeie preşedintă a unei companii publice.

Totuşi, exista ceva care o nedumerea la Emma. Scrisoarea de demisie a lui Alex sugera că firma luase o serie de decizii greşite şi putea ajunge în stare de faliment, iar Emma dădea impresia că prima perioadă de cumpărare a biletelor pentru Buckingham fusese un succes nemaipomenit, iar Barrington's putea privi cu încredere către un viitor strălucit. Nu puteau avea amândoi dreptate, dar ea ştia pe cine dorea să creadă.

În timpul recepţiei care a urmat discursului, a fost imposibil să te apropii de vorbitoare care era înconjurată de vechi prieteni şi admiratori noi. Susan nu s-a obosit să aştepte la coadă, ci s-a hotărât să discute cu nişte foste colege. Oricare ar fi fost subiectul, încerca să evite să răspundă la întrebările despre Alex. După o oră, Susan s-a decis să plece pentru că promisese să se întoarcă înapoi la Burnham-on-Sea la timp pentru a găti cina mamei sale.

Tocmai ieşea din holul şcolii când cineva din spate a spus:

— Salut, Susan. S-a uitat înapoi şi a fost surprinsă s-o vadă pe Emma Clifton urmărind-o.

— N-aş fi fost în stare să ţin acest discurs dacă n-ai fi fost tu. Ai fost foarte curajoasă pentru că îmi imaginez ce a zis Alex când a ajuns acasă în acea după-amiază.

— Nu am aşteptat să îl aud, a zis Susan, pentru că mă hotărâsem deja să-l părăsesc. Şi acum ştiu cât de bine îi merge companiei, aşa că sunt şi mai mulţumită că te-am susţinut.

— Mai avem un test peste şase luni, a recunoscut Emma, dar dacă trecem de el, mă voi simţi mai încrezătoare.

— Sunt sigură că da, a spus Susan. Sunt doar supărată că Alex vrea să demisioneze într-un moment atât de important din istoria companiei.

Emma s-a oprit tocmai când era gata să se urce în maşină şi s-a întors cu fața la ea.

— Alex vrea să demisioneze?

— Am presupus că ştiai.

— Habar n-aveam, a spus Emma. Când ți-a spus?

— Nu mi-a spus. Am văzut din întâmplare o scrisoare pe biroul lui prin care îşi dădea demisia, ceea ce m-a surprins, pentru că ştiu cât de mult îi place să fie în consiliu. Dar cum data de pe scrisoare era douăzeci şi unu august m-am gândit că poate nu e hotărât încă.

— Mai bine aş vorbi cu el.

— Nu, te rog, a implorat-o Susan. Nu trebuia să văd scrisoarea.

— Atunci n-o să spun nimic. Dar îți poți aminti motivul pe care l-a dat?

— Nu-mi amintesc exact cuvintele, dar era ceva despre acționari şi că, atunci când venea vorba de principii, cineva trebuie să le explice că firma s-ar putea confrunta cu falimentul. Dar acum, după ce ți-am auzit discursul, nu are niciun sens.

— Când îl mai vezi pe Alex?

— Sper că niciodată, a zis Susan.

— Atunci asta poate să rămână între noi?

— Da, te rog. N-aş vrea să afle că am vorbit cu tine despre scrisoare.

— Nici eu, a spus Emma.

*

— Unde vei fi luni, la ora nouă, pe şaptesprezece?

— Unde sunt în fiecare zi la ora nouă, păzind cele două mii de borcane cu pate de peşte când ies de pe linie la fiecare oră. Dar unde ai vrea să fiu?

— Lângă un telefon, pentru că te voi suna ca să te sfătuiesc cum să faci o investiție într-o linie maritimă.

— Deci micul plan a început să se contureze.

— Nu de tot, a spus Cedric. Mai sunt nişte detalii de completat şi chiar şi atunci va fi nevoie de o cronometrare perfectă.

— Dacă o faci, s-ar supăra lady Virginia?

— Va fi turbată de tot, dragul meu.

Bingham a râs.

— Atunci voi sta lângă telefon luni, la nouă fără un minut – şi-a verificat agenda – pe şaptesprezece august.

*

— Ai comandat ce era mai ieftin din meniu pentru că plătesc eu?

— Nu, sigur că nu, a spus Sebastian. Supa de roşii şi salata de lăptuci au fost întotdeauna preferatele mele.

— Atunci dă-mi voie să ghicesc care este preferința ta pentru al doilea fel, a zis Samantha, uitându-se la chelner. Vom mânca amândoi San Daniele cu pepene verde şi două fripturi.

— Cum doriți să fie friptura, madame?

— În sânge, te rog.

— Şi dumneavoastră, domnule?

— Cum aş vrea eu friptura, madame? l-a imitat Sebastian, zâmbindu-i.

— Şi el o vrea tot în sânge.

— Deci...

— Cum...

— Nu, tu mai întâi, a zis ea.

— Ce aduce o fată din America în Londra?

— Tata este diplomat şi a fost trimis de curând aici, aşa că m-am gândit că ar fi amuzant să stau un an în Londra.

— Şi mama ta cu ce se ocupă, Samantha?

— Sam; toţi, cu excepţia mamei mele îmi spun Sam. Tata voia un băiat.

— Ei, a greşit spectaculos.

— Eşti aşa un linguşitor…

— Şi mama ta? a repetat Sebastian.

— E de modă veche, are doar grijă de tata.

— Caut şi eu pe cineva aşa.

— Îţi urez noroc.

— De ce o galerie de artă?

— Am studiat istoria artei la Georgetown şi pe urmă m-am hotărât să-mi iau un an liber.

— Deci ce plănuieşti să faci pe urmă?

— Voi lucra la teza de doctorat din septembrie.

— Ce subiect va avea?

— Rubens: Artist sau Diplomat?

— Nu era şi una şi alta?

— Vei mai aştepta vreo doi ani ca să afli.

— La care universitate? a spus Sebastian, sperând că nu se va întoarce în America peste câteva săptămâni.

— Londra sau Princeton. Mi s-au oferit locuri la ambele, dar nu m-am decis încă. Şi tu?

— Mie nu mi s-a oferit loc la niciuna.

— Nu, aiuritule, ce vrei să faci?

— Lucrez la bancă după ce mi-am luat un an liber, a spus el în timp ce chelnerul punea două farfurii cu şuncă şi pepene în faţa lor.

— Nu ai fost la universitate?

— E o poveste lungă, a zis Sebastian. Ţi-o voi spune altă dată, poate, a mai adăugat el, aşteptând ca ea să-şi ia tacâmurile.

— Ah, deci eşti sigur că va mai exista şi o dată viitoare?

— Sigur că da. Vin joi la galerie să iau picturile lui Jessica şi lunea viitoare eşti invitată la prezentarea colecţiei unui domn necunoscut. Sau ştim acum cine este?

— Nu, dar domnul Agnew ştie. Tot ce pot să-ţi spun e că nu va veni la expoziţie.

— E clar că nu vrea să afle nimeni cine este.

— Sau unde este, a comentat Sam. Nici măcar nu-l putem contacta să-i spunem cum a mers prezentarea, pentru că va fi plecat câteva zile în Scoția, la vânătoare.

— Din ce în ce mai curios, a spus Sebastian, când farfuriile goale au fost luate de pe masă.

— Tatăl tău cu ce se ocupă?

— Cu povestirile.

— Nu sunt aşa majoritatea bărbaților?

— Da, dar el este plătit.

— Înseamnă că are succes.

— Numărul unu pe lista de bestselleruri din *New York Times,* a spus Sebastian mândru.

— Harry Clifton, desigur!

— Ai citit cărțile tatălui meu?

— Nu, trebuie să recunosc că n-am făcut-o, dar mama le adoră. De fapt, i-am făcut cadou de Crăciun *William Warwick şi sabia cu două tăişuri,* a zis ea, în timp ce fripturile erau puse în fața lor. La naiba, a adăugat. Am uitat să comand vinul.

— Şi apa e bună, a zis Sebastian.

Sam l-a ignorat.

— Jumătate de sticlă de Fleurie, i-a zis chelnerului.

— Eşti aşa de autoritară.

— De ce femeilor li se spune întotdeauna că sunt autoritare pe când, dacă un bărbat ar face acelaşi lucru, ar fi considerat hotărât, serios şi având calități de conducător?

— Eşti feministă!

— Şi de ce n-aş fi, a spus Samantha, după ce ați făcut voi, bărbații, în ultima mie de ani?

— Ai citit vreodată *Îmblânzirea scorpiei?* a întrebat-o Sebastian, rânjind.

— Scrisă de un bărbat, acum patru sute de ani, când femeilor nu li se permitea să conducă nimic. În cazul în care Kate ar trăi azi, ar fi probabil prim-ministru.

Sebastian a izbucnit în râs.

— Ar trebui s-o întâlneşti pe mama, Samantha. E şi ea la fel de autoritară, pardon, hotărâtă, ca tine.

— Ți-am mai zis, doar mama îmi spune Samantha şi tata numai când e supărat pe mine.

— Deja îmi place mama ta.

— Şi mama ta?

— O ador pe mama.

— Nu, prostuțule, cu ce se ocupă?

— Lucrează la o linie maritimă.

— Pare interesant. Ce face acolo?

— Lucrează în biroul preşedintelui, a zis el, în timp ce Samantha gusta vinul.

— Exact cum îi place lui, i-a spus ea chelnerului, care a turnat două pahare. Cum spun englezii?

— Noroc, a zis Sebastian. Şi americanii?

— În sănătatea ta, copilă.

— Dacă ai vrut să-l imiți pe Humphrey Bogart, ai fost penibil.

— Mai spune-mi despre Jessica. Întotdeauna ați ştiut cât de talentată era?

— Nu, nu chiar, pentru că la început n-am avut cu cine s-o comparăm. Ei bine, nu până ce a ajuns la Slade.

— Cred că asta nu s-a schimbat nici atunci, a spus Sam.

— Întotdeauna te-a interesat arta?

— La început am vrut să fiu artistă, dar zeii au hotărât altfel. Tu ai vrut întotdeauna să fii bancher?

— Nu, am vrut să intru în corpul diplomatic ca tatăl tău, dar nu a mers.

Chelnerul s-a întors la masa lor.

— Doriți desert, madame? a întrebat, strângând farfuriile goale.

— Nu, mulțumesc, i-a spus Sebastian. Nu poate să şi-l permită.

— Dar mi-ar plăcea...

— I-ar plăcea să vadă nota de plată, a zis Sebastian.

— Da, domnule.

— Acum cine e autoritar? l-a întrebat Samantha.

— Nu ți se pare că discuțiile de la prima întâlnire sunt ciudate?

— Asta-i o primă întâlnire?

— Sper că da, i-a zis Sebastian, întrebându-se dacă ar fi îndrăznit să-i atingă mâna.

Samantha i-a surâs atât de călduros încât el s-a simțit suficient de încrezător ca să spună:

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Da, sigur, Seb.

— Ai vreun iubit?

— Da, am, a răspuns ea, părând serioasă.

Sebastian n-a putut să-şi ascundă dezamăgirea.

— Spune-mi câte ceva despre el, a reuşit să îngâne în timp ce chelnerul aducea nota de plată.

— Vine joi la galerie să ia nişte picturi şi l-am invitat la expoziția domnului Misterios în lunea următoare. Dar, până atunci, sper, a spus ea, verificând nota, că va avea suficienți bani în cont să mă scoată el pe *mine* la cină.

Sebastian s-a înroşit când ea i-a dat ospătarului două lire şi i-a spus:

— Păstrează restul.

— Asta mi se întâmplă pentru prima oară, a recunoscut Sebastian.

Samantha a zâmbit, s-a aplecat peste masă, l-a luat de mână şi a zis:

— Şi mie.

SEBASTIAN CLIFTON
1964

31

Duminică seara

Cedric s-a uitat în jurul mesei, dar n-a zis nimic până ce nu s-a aşezat toată lumea.

— Îmi pare rău că v-am chemat atât de urgent, dar Martinez nu mi-a lăsat de ales. Brusc, toți s-au agitat. Am motive întemeiate să cred, a continuat el, că Martinez plănuieşte să-şi vândă toate acțiunile la Barrington's de mâine într-o săptămână, când se deschide Bursa. Speră să recupereze cât mai mult posibil din investiția sa inițială când acțiunile sunt la un preț crescut şi, în acelaşi timp, să îngenuncheze compania. Va face acest lucru exact cu o săptămână înainte de AGM, atunci când avem nevoie cel mai mult de încrederea publicului. Dacă va reuşi, Barrington's ar putea da faliment în câteva zile.

— E legal? a întrebat Harry.

Cedric s-a întors spre fiul său, care stătea la dreapta lui.

— Va încălca legea, a spus Arnold, doar dacă intenționează să răscumpere acțiunile la un preț scăzut şi, evident, nu acesta este planul lui de joc.

— Dar ar putea să scadă prețul acțiunilor atât de mult? La urma-urmei, e doar o singură persoană care-şi vinde acțiunile pe piață.

— Dacă fiecare acționar care are un reprezentant într-un consiliu îşi aruncă pe piață mai mult de un milion de acțiuni fără vreun avertisment sau o explicație, societatea financiară va presupune ce e mai rău şi toți se vor călca în picioare să scape de acțiuni. Prețul acțiunilor ar putea să se înjumătățească în ore sau chiar în minute. Cedric a aşteptat ca toți să înțeleagă cele spuse, apoi a adăugat: Totuşi, nu suntem încă învinşi, pentru că există ceva care acționează în favoarea noastră.

— Ce anume? a întrebat Emma, încercând să-şi păstreze calmul.

— Ştim exact ce intenţii are, aşa că putem să-l batem la propriul joc. Dar, dacă vom face aşa ceva, va trebui să ne mişcăm repede şi nu putem spera să câştigăm decât dacă toţi cei aflaţi la această masă doresc să-mi accepte recomandările şi riscurile pe care le implică.

— Înainte de a ne spune la ce te gândeşti, a zis Emma, ar trebui să te avertizez că acesta nu este singurul lucru plănuit de Martinez. Cedric s-a aşezat. Alex Fisher va demisiona din funcţia de director neexecutiv vineri, cu trei zile înainte de AGM.

— Şi ăsta e un lucru rău? a întrebat Giles. La urma-urmei, Fisher nu te-a susţinut niciodată nici pe tine, nici compania.

— În mod normal aş fi de acord cu tine, Giles, dar în această scrisoare de demisie, pe care n-am primit-o încă, cu toate că ştiu că e datată vineri, înainte de AGM, Fisher pretinde că nu are de ales decât să demisioneze, pentru că e sigur că firma se confruntă cu falimentul şi singura lui responsabilitate este să protejeze interesele acţionarilor.

— Asta ar fi o noutate, a zis Giles. În orice caz, nu este adevărat şi ar trebui să fie uşor de respins.

— Asta e părerea ta, Giles, a spus Emma. Dar câţi dintre colegii tăi din Camera Comunelor mai cred că ai avut un infarct în Bruxelles, cu toate că ai negat de o mie de ori?

Giles n-a răspuns.

— De unde ştii că Fisher va demisiona dacă n-ai primit încă scrisoarea? a întrebat-o Cedric.

— Nu pot să răspund la această întrebare, dar vă asigur că sursa mea este demnă de încredere.

— Deci Martinez plănuieşte să ne lovească luni, peste o săptămână, când îşi va vinde stocul de acţiuni, a spus Cedric şi în vinerea următoare să ne lovească din nou cu demisia lui Fisher.

— Ceea ce nu-mi lasă de ales, a spus Emma, decât să amân împreună cu regina-mamă ceremonia de lansare, ca să nu mai zic nimic de prima călătorie a vasului.

— Game, set şi meci Martinez, a spus Sebastian.

— Şi ce ne sfătuieşti să facem, Cedric? a întrebat Emma, ignorându-şi fiul.

— Să-l loveşti la biluțe, a zis Giles şi, preferabil, când nu e atent.

— Da, n-aş fi putut s-o spun nici eu mai bine, a zis Cedric, şi cinstit vorbind, exact la asta mă gândeam. Să presupunem că Martinez plănuieşte să-şi vândă toate acțiunile pe piață peste opt zile şi pe urmă, la patru zile după demisia lui Fisher, speră că va crea panică suficientă ca să ne îngenuncheze şi s-o determine pe Emma să-şi dea demisia. Pentru a contra această acțiune trebuie să dăm noi primul pumn şi acesta trebuie să fie un pumn zdravăn, când se aşteaptă cel mai puțin. Ținând cont de acestea, am plănuit să-mi vând toate acțiunile mele, trei sute şi optzeci de mii, în această vineri, la orice preț voi putea obține.

— Şi cum ne va ajuta? a întrebat Giles.

— Sper că va cauza o prăbuşire a prețului acțiunilor până în lunea următoare, aşa că, atunci când stocul lui Martinez apare pe piață la ora nouă în acea dimineață, să piardă o avere. Atunci vreau să-l lovesc la biluțe, pentru că voi avea deja un cumpărător pentru milionul lui de acțiuni la preț mic, deci acestea nu se vor afla pe piață mai mult de câteva minute.

— Acesta este omul pe care nu-l cunoaştem, dar care-l urăşte pe Martinez mai mult ca noi? a întrebat Harry.

Arnold Hardcastle a pus o mână pe brațul tatălui său şi a şoptit:

— Nu răspunde la întrebarea aceasta, tată.

— Chiar dacă te descurci, a zis Emma, tot voi fi obligată să răspund presei şi acționarilor la AGM mai târziu, după o săptămână, de ce s-a prăbuşit prețul acțiunilor.

— Nu şi dacă eu revin pe piață la o clipă după ce stocul lui Martinez e epuizat şi dacă voi începe să cumpăr agresiv, oprindu-mă doar când prețul a revenit la nivelul de acum.

— Dar ne-ai spus că e ilegal.

— Când am zis „eu”, ceea ce voiam să spun de fapt era...

— Nu mai spune un cuvânt, tată, a zis Arnold, ferm.

— Dar dacă Martinez va descoperi ce intenții ai... a început Emma.

— Nu-l vom lăsa, a spus Cedric, pentru că vom acționa după cronometrarea lui, după cum vă va explica Seb.

Sebastian s-a ridicat şi a înfruntat cea mai voluntară audiență din West End.

— Martinez va pleca în weekend în Scoția la vânătoare de ierunci şi nu se va întoarce în Londra până marți dimineața.

— Cum de eşti aşa de sigur, Seb? a întrebat tatăl lui.

— Pentru că întreaga sa colecție de artă va fi vândută la Agnew's luni seara şi i-a spus proprietarului galeriei că nu poate participa pentru că nu va reveni în Londra până atunci.

— Mi se pare ciudat, a zis Emma, că nu vrea să fie prin preajmă în ziua în care va scăpa de toate acțiunile companiei şi îşi va vinde şi colecția de artă.

— Asta-i uşor de explicat, a zis Cedric. Dacă Barrington's pare la ananghie, va dori să fie cât mai departe posibil, preferabil într-un loc în care nu va putea fi contactat, lăsându-vă să vă descurcați singuri cu presa agitată şi cu acționarii nervoşi.

— Ştim unde va sta în Scoția? a întrebat Giles.

— Acum, nu, i-a răspuns Cedric, dar l-am sunat pe Ross Buchanan seara trecută. Şi el este vânător de prima mână şi mi-a zis că există doar vreo şase hoteluri şi cabane la nord de graniță pe care Martinez le va considera suficient de bune. Ross îşi va petrece următoarele două zile vizitându-le pe toate până ce va afla unde are Martinez rezervarea.

— Noi ceilalți, mai putem să vă ajutăm cu ceva? a întrebat Harry.

— Doar purtați-vă normal. Mai ales tu, Emma. Trebuie să pară că te pregăteşti pentru AGM şi lansarea lui *Buckingham.* Lasă-ne pe mine şi pe Seb să ne ocupăm de restul.

— Dar chiar dacă-ţi reuşeşte lovitura cu acţiunile, a spus Giles, asta tot nu rezolvă problema demisiei lui Fisher.

— Am deja un plan pentru Fisher.

Toţi au aşteptat cu sufletul la gură.

— Nu ai de gând să ne spui ce vei face, nu? a spus Emma, în cele din urmă.

— Nu, a replicat Cedric. Avocatul meu, a adăugat el, atingând braţul fiului său, m-a sfătuit să n-o fac.

32

Marți după-amiază

Cedric a ridicat receptorul şi a recunoscut imediat vocea cu un uşor accent scoțian.

— Martinez are rezervare la Glenleven Lodge, de vineri paisprezece august până luni, pe şaptesprezece.

— Pare cam departe.

— E cam la mama naibii.

— Ce ai mai aflat?

— El şi fiii lui se duc la Glenleven Lodge de două ori pe an, în martie şi august. Întotdeauna iau aceleaşi trei camere de la etajul al doilea şi mănâncă doar în apartamentul lui don Pedro, niciodată în sala de masă.

— Ai aflat când sunt aşteptați?

— Mda. Se vor urca în trenul de noapte spre Edinburgh joi seara şi vor fi luați de şoferul hotelului pe la cinci şi jumătate în dimineața următoare, apoi vor fi duşi direct la Glenleven, la timp pentru micul dejun. Lui Martinez îi plac cârnații, pâinea prăjită şi marmelada englezească.

— Sunt impresionat. Cât ți-a luat?

— Peste o sută de kilometri de condus prin Highlands unde am aflat că se vor caza la mai multe hoteluri şi cabane. După câteva pahare în barul de la Glenleven, ştiu chiar şi care este cocktailul lui preferat.

— Deci, cu puțin noroc, voi fi liber din momentul în care sunt luați de şoferul cabanei vineri dimineața până la întoarcerea lor în Londra în următoarea marți seara.

— Doar dacă nu se întâmplă ceva neaşteptat.

— Întotdeauna se întâmplă şi nu e niciun motiv să credem că acum va fi diferit.

— Sunt sigur că ai dreptate, a zis Ross. De aceea voi fi în gara Waverley vineri dimineața şi, de îndată ce vor pleca spre Glenleven, îți voi da telefon. Atunci îți mai rămâne doar să

aştepți deschiderea Bursei la ora nouă pentru a începe tranzacțiile.

— Te mai întorci la Glenleven?

— Da, am rezervat o cameră la cabană, dar Jean şi cu mine nu ne vom caza până vineri seara pentru ceea ce sper că va fi un weekend liniştit în Highlands. Te voi suna dacă apare vreo urgență. Altfel, nu vei mai auzi de mine până marți dimineața, doar după ce-i voi vedea pe cei trei în trenul spre Londra.

— Şi atunci va fi prea târziu ca Martinez să mai facă ceva.

— Ei bine, acesta este planul A.

Miercuri dimineața

— Hai, doar pentru o clipă, să ne gândim ce-ar putea merge prost, a spus Diego, uitându-se la tatăl lui.

— La ce te gândeşti? a întrebat don Pedro.

— Poate că ceilalți şi-au dat seama ce pui la cale şi abia aşteaptă ca noi să fim blocați în Scoția ca să profite de absența noastră.

— Dar am ținut întotdeauna totul în familie, a zis Luis.

— Ledbury nu face parte din familie şi ştie că ne vindem acțiunile luni dimineața. Fisher nu este din familie şi nu se va mai simți obligat față de noi de îndată ce-şi va da demisia.

— Eşti sigur că nu exagerezi? a spus don Pedro.

— Posibil. Dar tot prefer să vin la Glenleven o zi mai târziu. Aşa vom şti prețul acțiunilor Barrington's când se va închide Bursa vineri seara. Dacă sunt peste prețul pe care l-am plătit la început pentru ele, m-aş simți mai liniştit punând mai mult de un milion de acțiuni pe piață luni dimineața.

— Vei pierde o zi de la vânătoare.

— E mai bine decât să pierdem două milioane de lire.

— Corect. Voi trimite şoferul să te ia din gara Waverley sâmbătă dimineață la prima oră.

— De ce să nu acoperim toate posibilitățile, a spus Diego şi să ne asigurăm că nimeni nu ne înşală?

— Ce propui?

— Să telefonezi la bancă şi să-i spui lui Ledbury că te-ai răzgândit şi că, la urma-urmei, nu vei vinde acțiunile luni.

— Dar trebuie, dacă vrem ca planul nostru să aibă vreo şansă de succes.

— Vom vinde acțiunile. Voi transmite ordinul altui broker chiar înainte de a pleca în Scoția vineri seara şi doar în cazul în care acțiunile şi-au păstrat valoarea. Aşa nu putem pierde.

Joi dimineața

Tom a parcat Daimlerul lângă Agnew's, pe Bond Street.

Cedric îi dăduse lui Sebastian o oră ca să ia picturile lui Jessica şi chiar îi permisese să-i folosească maşina ca să se întoarcă repede la birou. A intrat în galerie aproape în fugă.

— Bună dimineața, domnule.

— „Bună dimineața, domnule"? Nu eşti tu doamna cu care trebuia să cinez sâmbătă seara?

— Ba da, dar asta e regula galeriei, a şoptit Sam. Domnul Agnew nu e de acord ca personalul să se comporte familiar cu clienții.

— Bună dimineața, domnişoară Sullivan. Am venit să-mi iau picturile, a spus Sebastian, încercând să pară un client obişnuit.

— Da, desigur, domnule. Vreți să veniți cu mine?

A urmat-o în jos pe scări şi nu a mai spus nimic până ce ea nu a deschis uşa camerei de depozitare, unde mai multe colete frumos ambalate erau proptite de un perete. Sam a luat două, iar Sebastian a reuşit să ia trei. Le-au cărat înapoi pe scări şi le-au pus în portbagajul maşinii. Când se întorceau, domnul Agnew a ieşit din birou.

— Bună dimineața, domnule Clifton.

— Bună dimineața, domnule. Tocmai am venit să-mi iau picturile.

Agnew a încuviințat în timp ce Sebastian o urma pe Samantha înapoi pe scări. Până ce a ajuns-o din urmă, ea

mai luase deja două colete. Mai erau încă două, dar Sebastian a luat repede unul, pentru că voia o scuză să coboare iar cu ea. Când a ajuns la parter, nu mai era nici urmă de domnul Agnew.

— Nu puteai să iei cel puțin ultimele două? a zis Sam. Eşti atât de slab.

— Nu, am mai lăsat unul, a spus Sebastian, rânjind.

— Atunci mai bine mă duc să-l iau.

— Iar eu te voi însoți.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule.

— E plăcerea mea, domnişoară Sullivan.

De îndată ce s-au întors în depozit, Sebastian a închis uşa.

— Eşti liberă în seara asta ca să cinăm?

— Da, dar trebuie să mă iei de aici. Tot n-am terminat de agățat tablourile pentru expoziția de lunea viitoare, aşa că nu voi scăpa înainte de opt.

— Voi fi în fața uşii la ora opt, a spus el, punându-şi mâna în jurul taliei ei şi aplecându-se în față...

— Domnişoară Sullivan?

— Da, domnule, a spus Sam. A deschis repede uşa şi a fugit în sus pe scări.

Sebastian a urmat-o, încercând să pară nepăsător, apoi şi-a amintit că niciunul dintre ei nu luase ultima pictură. A fugit iar jos, a înşfăcat-o şi s-a întors repede la parter unde l-a văzut pe domnul Agnew discutând cu Sam. Ea nu s-a uitat spre el când a depăşit-o.

— Poate mai verificăm o dată lista după ce termini cu clientul.

— Da, domnule.

Tom punea ultima pictură în portbagaj, când Samantha s-a apropiat de Sebastian pe trotuar.

— Grozave roți, a zis ea. Şi are şi un şofer ataşat. Nu e rău pentru un băiat care nu-şi permite să scoată o vânzătoare la cină.

Tom a râs şi a salutat-o înainte de a se urca iar în maşină.

— Nici unul, nici altul nu este al meu, din păcate, a spus Sebastian. Sunt ale şefului meu care mi le împrumută doar când îi spun că am întâlnire în taină cu o tânără frumoasă.

— Nu prea e o întâlnire tainică, a comentat ea.

— O să încerc să fiu mai la înălțime diseară.

— De-abia aştept, domnule.

— Aş vrea doar să fi fost mai curând, dar în săptămâna asta... a explicat el neclar în timp ce închidea portbagajul maşinii. Mulțumesc pentru ajutor, domnişoară Sullivan.

— E plăcerea mea, domnule. Sper să ne mai vedem.

Joi după-amiaza

— Cedric, e Stephen Ledbury, de la Midland.

— Bună dimineața, Stephen.

— Tocmai am primit un telefon de la domnul în cauză şi mi-a zis că s-a răzgândit. Până la urmă, nu-şi mai vinde acțiunile de la Barrington's.

— Ți-a dat vreun motiv? a întrebat Cedric.

— Mi-a spus că acum crede în viitorul pe termen lung al companiei şi că ar prefera să-şi păstreze stocul.

— Mulțumesc, Stephen. Anunță-mă, te rog, dacă se schimbă ceva.

— Sigur că da, pentru că tot îți mai sunt dator.

— Oh, da, îmi eşti, a spus Cedric, fără să-i ofere vreo explicație. A lăsat telefonul jos şi a scris trei cuvinte care-i aminteau ceea ce avea nevoie să ştie.

Joi seara

Sebastian a ajuns în gara King's Cross puțin după şapte. A urcat scările la primul etaj şi s-a aşezat în umbra uriaşului ceas dreptunghiular, care-i permitea să vadă bine *Scoțianul de noapte* stând pe peronul 5, în aşteptarea transportării celor 130 de pasageri spre Edinburgh.

Cedric îi spusese că trebuia să fie sigur că cei trei s-au urcat în tren înainte de a putea risca să-şi lanseze acţiunile pe piaţă. Sebastian l-a urmărit pe don Pedro Martinez, cu încrederea lui fudulă a unui potentat din Estul Mijlociu şi pe fiul său, Luis, ajungând la peron doar cu câteva minute înainte de plecarea trenului. S-au îndreptat către sfârşitul trenului şi au intrat într-un vagon de clasa întâi. De ce nu era şi Diego cu ei?

După câteva minute, impiegatul a suflat din fluier de două ori şi a fluturat steagul verde, iar *Scoţianul de noapte* a plecat spre nord, doar cu doi Martinez la bord. Când Sebastian n-a mai văzut norul de fum alb ieşind din coşul trenului, a fugit la cea mai apropiată cabină telefonică şi l-a sunat pe domnul Hardcastle pe linia privată.

— Diego nu s-a urcat în tren.

— A doua lui greşeală, a spus Cedric. Vreau să te întorci imediat la birou. A mai apărut ceva.

Sebastian ar fi vrut să-i spună lui Cedric că avea întâlnire cu o tânără frumoasă, dar nu era chiar momentul să-i sugereze că ar avea o viaţă particulară. A sunat la galerie, a pus patru penny în cutie, a apăsat butonul A şi a aşteptat până ce a auzit vocea inconfundabilă a domnului Agnew ia celălalt capăt al firului.

— Pot vorbi cu domnişoara Sullivan?

— Domnişoara Sullivan nu mai lucrează aici.

Joi seara

Sebastian avea un singur gând în minte în timp ce Tom îl ducea înapoi la bancă. Ce voise să spună domnul Agnew prin „Domnişoara Sullivan nu mai lucrează aici”? De ce ar fi renunţat Sam la un serviciu care-i plăcea atât de mult? Sigur că nu fusese concediată? Poate era bolnavă, dar fusese acolo dimineaţă. Tot nu rezolvase misterul când Tom a ajuns în faţă la Farthings. Şi mai rău, nu avea cum s-o contacteze.

Sebastian a luat liftul până la ultimul etaj şi s-a dus direct în biroul preşedintelui. A bătut la uşă şi a intrat, nimerind într-o şedință aflată în plină desfăşurare.

— Îmi pare rău, voi...

— Nu, intră, Seb, a spus Cedric. Ți-l aminteşti pe fiul meu, a mai spus el când Arnold Hardcastle s-a îndreptat spre el.

După ce şi-au strâns mâinile, Arnold a şoptit:

— Răspunde doar întrebărilor care ți se pun direct, nu te amesteca în altele. Sebastian s-a uitat la ceilalți doi bărbați din cameră. Nu-i mai văzuse până atunci. Nu s-au oferit să dea mâna cu el.

— Arnold este aici ca să te reprezinte, a spus Cedric. I-am spus deja domnului detectiv că sunt sigur că există o explicație simplă.

Sebastian habar n-avea despre ce vorbea Cedric.

Cel mai în vârstă dintre străini a înaintat.

— Eu sunt detectivul-inspector Rossindale. Țin de stația de poliție din Savile Row şi vreau să vă pun câteva întrebări, domnule Clifton.

Sebastian ştia din romanele polițiste ale tatălui său că detectivii inspectori nu se implicau în infracțiuni minore. A încuviințat, dar a urmat recomandarea lui Arnold şi n-a spus nimic.

— Ați vizitat Galeria de Artă Agnew's din Bond Street azi mai devreme?

— Da.

— Şi care a fost scopul acelei vizite?

— Să iau câteva picturi pe care le-am cumpărat săptămâna trecută.

— Şi ați fost ajutat de o anumită domnişoară Sullivan?

— Da.

— Unde sunt acum acele picturi?

— În portbagajul maşinii domnului Hardcastle. Intenționam să le duc în apartamentul meu mai târziu în această seară.

— Da? Şi unde este maşina acum?

— Este parcată în fața băncii.

Detectivul şi-a întors atenția spre Cedric Hardcastle.

— Puteți să-mi împrumutați cheile maşinii, domnule?

Cedric s-a uitat la Arnold, care a încuviințat. Cedric a spus:

— Sunt la şoferul meu. Cred că e jos, aşteptând să mă ducă acasă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, voi merge să verific dacă picturile sunt ceea ce domnul Clifton pretinde că sunt.

— Nu avem nicio obiecție, a spus Arnold.

— Sergent Webber, vei rămâne aici, a spus Rossindale şi te vei asigura că domnul Clifton nu părăseşte această cameră. Tânărul subofițer a încuviințat.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Sebastian după ce detectivul a părăsit camera.

— Te descurci foarte bine, a spus Arnold. Dar cred că ar fi înțelept, date fiind împrejurările, să nu mai spui nimic altceva, a mai zis el, uitându-se direct la tânărul polițist.

— Totuşi, a comentat Cedric, stând între polițist şi Sebastian, aş vrea să-l rog pe criminalul-şef să confirme că doar doi oameni s-au urcat în tren.

— Da. Don Pedro şi Luis. Nu era nici urmă de Diego.

— Joacă după cum vrem noi, a spus Cedric pe când domnul Rossindale a apărut ținând în mână trei colete. A fost urmat o clipă mai târziu de un sergent şi un polițist care duceau celelalte şase colete. Le-au proptit pe toate de un perete.

— Acestea sunt cele nouă pachete pe care le-ați luat de la galerie cu ajutorul domnişoarei Sullivan? a întrebat detectivul.

— Da, a răspuns Sebastian fără să ezite.

— Am permisiunea dumneavoastră să le desfacem?

— Da, desigur.

Cei trei polițiști au scos hârtia maro care acoperea picturile. Brusc, Sebastian a căscat uimit gura și, uitându-se la una dintre picturi a spus:

— Sora mea nu a pictat asta.

— E minunat, a spus Arnold.

— N-am de unde să știu, a zis Rossindale, dar pot confirma, a adăugat, uitându-se la eticheta de pe spate, că nu a fost pictat de Jessica Clifton, ci de cineva numit Raphael și valorează, conform domnului Agnew, cel puțin o sută de mii de lire. Sebastian s-a uitat zăpăcit, dar n-a zis nimic. Și avem motive să credem, a continuat Rossindale, uitându-se direct la Sebastian, că dumneavoastră, împreună cu domnișoara Sullivan, v-ați folosit de pretextul aducerii picturilor surorii dumneavoastră pentru a fura această valoroasă operă de artă.

— Dar n-are niciun sens, a spus Arnold, înainte ca Sebastian să apuce să răspundă.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Gândiți-vă, domnule detectiv. Dacă, așa cum sugerați, clientul meu, împreună cu domnișoara Sullivan, au furat pictura lui Raphael de la Agnew's, v-ați fi așteptat s-o găsiți în portbagajul mașinii șefului său după mai multe ore? Sau sugerați că șoferul președintelui e și el implicat sau poate și președintele?

— Domnul Clifton, a spus Rossindale, uitându-se pe agendă, a recunoscut că intenționa să-și ducă picturile în apartamentul său mai târziu, în seara aceasta.

— Nu ar părea un Raphael nelalocul lui într-un apartament de burlac din Fulham?

— Nu e de râs, domnule. Domnul Agnew, care a anunțat furtul, este un dealer de artă foarte respectat în West End și...

— Nu este un furt, domnule, decât dacă admiteți că a fost luat cu intenția de privare de bunuri. Și nici măcar nu mi-ați întrebat clientul să vă spună varianta lui. Așa că nu știu cum ați ajuns la această concluzie.

Ofițerul s-a întors spre Sebastian, care număra picturile.

— Sunt vinovat, a spus Sebastian. Detectivul a zâmbit. Nu de furt, ci de zăpăceală.

— Poate vreți să ne explicați.

— Erau nouă picturi ale surori mele, Jessica Clifton, la expoziția de absolvire de la Slade şi aici sunt doar opt. Deci, dacă cealaltă mai este în galerie, atunci mea culpa, am ales una greşită şi îmi cer scuze pentru această eroare uşor de făcut.

— O greşeală de o sută de mii de lire, a spus Rossindale.

— Aş putea să vă sugerez, domnule inspector, a zis Arnold, fără a dori să fiu acuzat de neseriozitate, că, de obicei, un criminal înrăit nu lasă chiar la locul crimei dovezi care să indice că el este făptaşul.

— Nu credem că acesta este cazul, domnule Hardcastle.

— Atunci recomand să mergem toți la galerie şi să vedem dacă pictura lipsă a lui Jessica Clifton mai este acolo.

— E nevoie de mai mult de atât pentru a mă convinge, a spus Rossindale. L-a luat pe Sebastian de braț, l-a condus afară din cameră şi nu i-a dat drumul până ce nu a ajuns pe bancheta din spate a maşinii poliției, flancat de doi polițişti solizi.

Singurul gând al lui Sebastian era la ceea ce suferea Samantha. În drumul spre galerie l-a întrebat pe detectiv dacă şi ea va fi acolo.

— Domnişoara Sullivan este acum la secția de poliție din Savile Row şi este interogată de unul dintre ofițerii mei.

— Dar este nevinovată, a zis Sebastian. Dacă cineva este vinovat, acela sunt eu.

— Trebuie să vă amintesc, domnule, că o sută de mii de lire au dispărut din galerie în momentul în care era asistentă şi banii au fost recuperați din portbagajul maşinii în care i-ați pus dumneavoastră.

Sebastian şi-a amintit sfatul lui Arnold şi n-a mai zis nimic. După douăzeci de minute, maşina poliției a ajuns în

fața galeriei Agnew's. Maşina preşedintelui era în spatele lor, cu Cedric şi Arnold aflați pe bancheta din spate.

Inspectorul a coborât din maşină, ținând strâns pictura, în timp ce alt ofițer a sunat la uşă. Domnul Agnew a apărut iute, a descuiat uşa şi s-a uitat cu dragoste la capodopera cu care fusese reunit, de parcă-şi regăsise un copil pierdut.

Când Sebastian i-a explicat ce credea el că se întâmplase, Agnew a zis:

— Asta n-ar trebui să fie prea greu de dovedit într-un fel sau altul. Fără să mai zică altceva, i-a condus pe scări în subsol şi a descuiat uşa de la camera de depozitare, unde erau mai multe picturi care aşteptau să fie livrate.

Sebastian şi-a ținut respirația în timp ce domnul Agnew examina fiecare etichetă cu grijă până ce a găsit-o pe cea notată *Jessica Clifton.*

— Vă rog să fiți amabil şi s-o despachetați, a spus Rossindale.

— Desigur, a spus domnul Agnew. A înlăturat cu grijă hârtia de ambalaj şi a scos un portret al lui Sebastian.

Arnold nu se mai putea opri din râs.

— E intitulată *Portretul unui criminal în serie,* fără nicio îndoială.

Chiar şi detectivul a surâs acru, dar i-a amintit lui Arnold:

— Nu trebuie să uităm că domnul Agnew a făcut o reclamație.

— Pe care, desigur, o voi retrage, acum că m-am lămurit că furtul tabloului n-a fost intenționat. Într-adevăr, a mai zis el, întorcându-se către Sebastian, vă datorez dumneavoastră şi lui Sam scuze.

— Asta înseamnă că-şi va primi serviciul înapoi?

— Sigur că nu, a spus domnul Agnew, hotărât. Sunt de acord că nu a fost implicată într-un act criminal, dar tot este vinovată fie de neglijență, fie de prostie şi ştim amândoi, domnule Clifton, că nu e proastă.

— Dar eu am luat pictura din greşeală.

— Iar ea v-a permis să o scoateți din galerie.

Sebastian s-a încruntat.

— Domnule Rossindale, pot să vin la secția de poliție cu dumneavoastră? Trebuia să o duc la cină pe Samantha în seara aceasta.

— Nu văd de ce nu.

— Mulțumesc pentru ajutor, Arnold, a spus Sebastian, strângându-i mâna. Întorcându-se spre Cedric, a adăugat: Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri, domnule.

— Ai grijă să te întorci la birou la şapte, mâine-dimineață, pentru că-ți aminteşti că este o zi importantă pentru noi toți. Şi trebuie să-ți mai spun, Seb, că ți-ai fi putut alege o săptămână mai bună să furi un Raphael.

Toți au râs, cu excepția domnului Agnew, care se agăța încă de capodopera lui. A dus-o înapoi în depozit, a încuiat uşa de două ori şi i-a condus pe toți la parter.

— Mulțumirile mele, domnule inspector, a spus el când Rossindale părăsea galeria.

— A fost plăcerea mea, domnule. Mă bucur că toate s-au terminat cu bine.

Când Sebastian s-a urcat în maşina de poliție, inspectorul Rossindale a spus:

— Îți voi spune de ce am fost convins că ai furat pictura, tinere. Prietena ta şi-a asumat vina, ceea ce înseamnă de obicei intenția de a proteja pe cineva.

— Nu sunt sigur că va mai fi prietena mea după ce am făcut-o să treacă prin asta.

— O voi elibera cât mai curând posibil, a spus Rossindale. Doar hârțogăria obişnuită, a mai zis el, oftând, în timp ce maşina se îndrepta spre stația de poliție Savile Row. Sebastian a intrat cu polițistul în clădire.

— Duceți-l pe domnul Clifton la celule cât mă ocup eu de acte.

Tânărul sergent l-a condus pe Sebastian în jos pe scări, a deschis uşa unei celule şi s-a dat la o parte ca să-l lase să între. Samantha era ghemuită la marginea unei saltele subțiri, cu genunchii sub bărbie.

— Seb! Te-au arestat și pe tine?

— Nu, a zis el, luând-o pentru prima oară în brațe. Nu cred că ne-ar lăsa să stăm în aceeași celulă dacă li s-ar părea că suntem versiunea londoneză a lui Bonnie și Clyde. După ce domnul Agnew a găsit pictura lui Jessica în depozit, a fost de acord că am luat alt pachet din greșeală și a renunțat la reclamație. Dar mi-e teamă că ți-ai pierdut slujba din vina mea.

— Nu-l pot învinui, a spus Samantha. Ar fi trebuit să mă concentrez, nu să flirtez. Dar încep să mă întreb cum vei evita să mă duci la cină. Sebastian i-a dat drumul, s-a uitat în ochii ei și a sărutat-o blând.

— Se spune că o fată întotdeauna își amintește primul sărut cu bărbatul de care s-a îndrăgostit și trebuie să recunosc că îmi va fi greu să-l uit pe acesta, a spus ea când ușa celulei s-a deschis.

— Puteți pleca, domnișoară, a spus tânărul sergent. Ne pare rău de neînțelegere.

— Nu e vina ta, a zis Samantha. Sergentul i-a condus sus și le-a ținut ușa secției deschisă.

Sebastian a ieșit în stradă și a luat-o pe Samantha de mână, tocmai când un Cadillac albastru-închis se oprea în fața clădirii.

— Oh, la naiba, am uitat, a spus Samantha. Poliția mi-a permis să dau un telefon și am sunat la ambasadă. Mi-au spus că părinții mei sunt la operă, dar că o să-i scoată în pauză. Oh, la naiba, a repetat ea când domnul și doamna Sullivan au coborât din mașină.

— Ce s-a întâmplat, Samantha? a spus domnul Sullivan după ce a sărutat-o pe obraz. Mama ta și cu mine am fost foarte îngrijorați.

— Îmi pare rău, le-a zis Sam, a fost o neînțelegere groaznică.

— Ei, asta-i o ușurare, a spus mama ei și, privind bărbatul care o ținea pe fiica lor de mână, a întrebat: Și el cine e?

— Oh, Sebastian Clifton. Este bărbatul cu care mă voi mărita.

33

Vineri dimineața

— Ai avut dreptate. Diego va pleca cu trenul de noapte din King's Cross în seara aceasta şi se va întâlni cu tatăl lui şi cu Luis la Glenleven Lodge mâine-dimineață.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Recepționera i-a zis nevestei mele că o maşină îl va lua dimineața şi-l va duce direct la cabană la timp pentru micul dejun. Eu aş putea merge la Edinburgh mâine-dimineață ca să mai verific.

— Nu e nevoie. Seb se va duce iar în seara aceasta la King's Cross şi se va asigura că se urcă în tren. Asta dacă nu e arestat că a furat vreun Raphael.

— Am auzit bine? a întrebat Ross.

— Îți voi povesti altă dată, pentru că încerc să-mi dau seama care este Planul B.

— Ei, nu mai poți risca să vinzi acțiunile tale în timp ce Diego mai e în Londra, pentru că, dacă prețul acțiunilor scade brusc, don Pedro îşi va da seama ce facem şi nu-şi va trimite acțiunile pe piață.

— Atunci sunt învins, pentru că nu are rost să cumperi acțiunile lui Martinez la prețul de acum. I-ar plăcea grozav de mult.

— Nu suntem încă învinşi. Îți voi prezenta nişte idei la care să te gândeşti şi tu – doar dacă mai vrei să-ți asumi un risc al naibii?

— Ascult, a zis Cedric, luând un stilou şi deschizându-şi agenda.

— Luni dimineață la ora opt, cu o oră înainte de deschiderea pieței, ai putea contacta brokerii importanți din City şi să-i anunți că vrei să cumperi acțiuni Barrington's. Când milionul de acțiuni ale lui Martinez apare pe piață la nouă, prima persoană pe care o vor anunța vei fi tu, deoarece comisionul pentru o vânzare atât de importantă va fi enorm.

— Dar dacă acțiunile sunt încă la preț mare singurul care va câştiga va fi Martinez.

— Ți-am zis că am mai multe idei, a spus Ross.

— Îmi pare rău, a zis Cedric.

— Doar pentru că Bursa se închide la patru, vineri după-amiază, nu înseamnă că nu mai poți face tranzacții. La New York va mai fi deschisă încă cinci ore şi la Los Angeles, opt ore. Şi dacă n-ai scăpat de acțiuni până atunci, Sydney se deschide duminică la miezul nopții. Şi dacă, după toate astea, încă mai ai câteva acțiuni rămase, Hong Kongul te va ajuta să scapi de ele. Deci, până când Bursa din Londra se deschide luni la nouă, pariez că acțiunile Barrington's vor ajunge la jumătate din prețul pe care-l vor avea azi, la închidere.

— Strălucit, a spus Cedric. Doar că nu ştiu niciun broker din New York, Los Angeles, Sydney sau Hong Kong.

— Ai nevoie de unul singur, a zis Ross. Abe Cohen, de la Cohen, Cohen şi Yablon. Ca şi Sinatra, el lucrează doar noaptea. Spune-i doar că ai trei sute şi optzeci de mii de acțiuni Barrington's de care vrei să scapi până luni dimineața, după orarul londonez, şi crede-mă, va sta tot weekendul ca să-şi câştige comisionul. Dar ai grijă, dacă Martinez află cu ce te ocupi şi nu-şi pune acțiunile pe piață luni dimineața, vei pierde o mică avere, iar el va mai câştiga o victorie.

— Sunt sigur că le va pune pe piață luni, a spus Cedric, pentru că i-a spus lui Stephen Ledbury că motivul pentru care nu mai vrea să le vândă este că acum crede în „viitorul pe termen lung” al companiei, iar acesta e un lucru pe care sunt sigur că nu-l crede.

— Ăsta e un risc pe care un scoțian care se respectă nu şi l-ar asuma.

— Da, dar este un risc pe care un om plictisitor, precaut, anost din Yorkshire şi-l va lua.

Vineri noaptea

Sebastian nu putea fi sigur nici măcar că-l va recunoaşte. La urma-urmei, trecuseră mai mult de şapte ani de când se întâlnise cu Diego în Buenos Aires. Îşi amintea că era cu câțiva centimetri mai înalt decât Bruno şi mai slab decât Luis, pe care-l văzuse de curând. Diego se îmbrăca elegant: costume la trei piese de pe Savile Row, cravate largi, din mătase colorate şi păr negru, dat cu Brylereem.

Seb s-a întors la King's Cross cu o oră înainte de plecarea trenului şi s-a aşezat din nou în umbra ceasului mare.

Scoțianul de noapte era tras la peron, aşteptându-şi pasagerii nocturni. Puțini sosiseră deja, genul de oameni care preferă să aibă timp de pierdut decât să întârzie. Diego, a bănuit Sebastian, era genul care vine în ultimul minut, nedorind să piardă tipul învârtindu-se de colo-colo.

În timp ce aştepta se gândea la Sam şi la ceea ce fusese cea mai frumoasă săptămână din viața lui. Cum de avusese atâta noroc? Zâmbea de câte îşi aducea aminte de ea. Se duseseră la cină în seara aceea şi iar nu plătise el; fusese un restaurant elegant din Mayfair, numit Scott's în care pe meniuri nu erau trecute prețurile. Dar era clar că domnul şi doamna Sullivan doriseră să-l cunoască pe bărbatul cu care fiica lor dorea să se mărite, chiar dacă o spusese doar în glumă.

La început, Sebastian fusese nervos. La urma-urmei, în mai puțin de o săptămână, Samantha fusese arestată şi concediată din cauza lui. Totuşi, până când a fost servită budinca – şi, de data aceasta, chiar a mâncat puțin din ea – toată „neînțelegerea," după cum o numeau acum, se transformase din melodramă în farsă.

Sebastian s-a relaxat când doamna Sullivan i-a spus ce mult dorea să viziteze Bristolul, ca să cunoască oraşul în care lucra detectivul William Warwick. I-a promis că îi va arăta „Mersul lui Warwick" şi, până când s-a terminat cina, nu avea nicio îndoială că doamna Sullivan cunoştea mai bine cărțile tatălui său decât el. După ce le-a urat noapte bună

părinților lui Sam, s-au dus împreună în apartamentul ei din Pimlico, aşa cum fac doi îndrăgostiți care nu doresc să se mai sfârşească seara.

Sebastian a rămas în umbra ceasului care începuse să bată ora.

— Trenul de pe peronul trei este trenul non-stop de la ora douăzeci şi două şi treizeci şi cinci spre Edinburgh, s-a auzit o voce strangulată care suna de parcă ar fi dat audiție pentru un post la BBC. Prima clasă este în față, a treia la sfârşit, iar vagonul restaurant la mijlocul trenului. Sebastian ştia bine în ce clasă se va urca Diego.

A încercat să şi-o scoată pe Sam din minte şi să se concentreze, dar nu i-a fost prea uşor. Au trecut cinci minute, zece minute, cincisprezece minute şi, cu toate că un şir constant de pasageri sosea la peronul trei, nu era niciun semn de Diego. Sebastian ştia că Cedric stătea la birou, nerăbdător, aşteptând telefonul care să-i confirme că Diego s-a urcat în tren. Abia atunci putea să-i dea semnalul lui Cohen.

Dacă Diego nu apărea, Cedric se decisese că jocul nu merita lumânarea, pentru a-l cita pe Sherlock Holmes. Nu putea risca să-şi pună acțiunile pe piață cât timp Diego rămânea în Londra pentru că, dacă ar fi făcut-o, Martinez ar fi fost cel care i-ar fi stins lumânarea.

După douăzeci de minute şi cu toate că peronul era plin de întârziați şi hamali cu bagaje grele pe roți, tot nu era niciun semn de señor Diego Martinez. Sebastian începuse să dispere când a văzut impiegatul coborând din vagonul din spate al trenului, cu un steguleț verde într-o mână şi un fluier în cealaltă. Seb s-a uitat la minutarul mare şi negru al ceasului care se deplasa la fiecare şaizeci de secunde: 10:22. Oare toată munca depusă de Cedric urma să fie în zadar? Îi spusese odată lui Sebastian că atunci când începi un proiect trebuie să accepți că ai o şansa de succes de unu la cinci. Urma aceasta să fie în categoria „patru din cinci şanse” de nereuşită? Gândurile lui s-au întors spre Ross Buchanan;

oare acesta aştepta la Glenleven Lodge pe cineva care nu avea de gând să apară? S-a gândit apoi la mama lui care avea mai mult de pierdut decât ei toți.

Atunci pe peron a apărut un bărbat care i-a atras atenția. Avea o servietă, dar Sebastian nu era sigur dacă era chiar Diego, din cauză că pălăria modernă, maro şi paltonul cu guler ridicat îi ascundeau fața. Omul a trecut de clasa a treia şi s-a îndreptat spre primul vagon, ceea ce l-a făcut pe Sebastian să spere.

Un hamal mergea pe peron lângă el, lovind una câte una uşile compartimentelor de la prima clasă: *bang, bang, bang.* Când l-a văzut pe cel care se apropia, s-a oprit şi i-a deschis o uşă. Sebastian a ieşit din umbra ceasului şi a încercat să se uite mai bine la cel pe care-l urmărea. Bărbatul cu servieta era gata să se urce în tren când s-a întors şi s-a uitat la ceas. A ezitat. Sebastian a înțepenit, apoi omul s-a urcat în tren. Hamalul a trântit uşa după el.

Diego fusese printre ultimii pasageri îmbarcați în tren şi Sebastian nu s-a mişcat, urmărind *Scoțianul de noapte* ieşind din gară, luând viteză şi plecând în lunga sa călătorie spre Edinburgh.

A tremurat de nelinişte. Desigur, Diego nu putuse să-l vadă de la distanța aceea şi, oricum, Sebastian îl căutase, nu invers. S-a dus încet la cabinele telefonice de la marginea gării, ținând monedele pregătite. A format numărul direct pentru biroul preşedintelui. După un singur apel, o voce familiară, morocănoasă, s-a auzit pe fir.

— Era gata să piardă trenul, dar a apărut în ultimul minut. Acum e în drum spre Edinburgh. Sebastian a auzit un oftat de uşurare.

— Să ai un weekend plăcut, băiete, a spus Cedric. Îl meriți. Dar vezi să fii în birou la opt, luni dimineață pentru că am ceva special de făcut pentru tine. Şi încearcă să nu te apropii de vreo galerie de artă în weekend.

Sebastian a râs, a pus receptorul în furcă şi a început iar să se gândească la Sam.

De îndată ce a terminat convorbirea cu Sebastian, Cedric a format numărul pe care i-l dăduse Ross Buchanan. O voce de cealaltă parte a firului a răspuns:

— Cohen.

— Dăm drumul la vânzare. Care e prețul de închidere în Londra?

— Două lire şi opt şilingi, a spus Cohen. Azi a crescut un şiling.

— Bine, atunci plasez la vânzare pe piață toate cele trei sute şi optzeci de mii de acțiuni şi vreau să le vinzi la cel mai bun preț posibil, ținând minte şi că vreau să scap de toate până luni când Bursa din Londra se va deschide.

— Am înțeles, domnule Hardcastle. De câte ori doriți să vă dau raportul în weekend?

— La ora opt duminică dimineață şi la aceeaşi oră luni dimineață.

— Ce noroc că nu sunt un evreu ortodox, a spus Cohen.

34

Sâmbătă

Urma să fie o noapte a începuturilor.

Sebastian a dus-o pe Sam la un restaurant chinezesc din Soho şi a plătit el nota. După cină, s-au dus pe jos spre Leicester Square şi s-au aşezat la coadă la un cinematograf. Lui Samantha i-a plăcut filmul ales de Sebastian şi, când au plecat de la Odeon, i-a mărturisit că până ce nu venise în Anglia nu auzise de Ian Fleming, Sean Connery şi nici măcar de James Bond.

— Dar unde ai stat toată viața? s-a distrat Sebastian.

— În America, cu Catherine Hepburn, Jimmy Stewart şi un tânăr actor care face ravagii la Hollywood, Steve McQueen.

— N-am auzit de el, a zis Sebastian, luând-o de mână. Avem oare ceva în comun?

— Pe Jessica, a zis ea, blând.

Sebastian a surâs în timp ce se întorceau spre apartamentul ei din Pimlico, ținându-se de mână şi vorbind.

— Ai auzit de Beatles?

— Da, sigur. John, Paul, George şi Ringo.

— De Goons?

— Nu.

— Deci n-ai auzit nici de Bluebottle sau de Moriarty?

— Nu e Moriarty duşmanul de moarte al lui Sherlock Holmes?

— Nu, este amicul lui Bluebottle.

— Dar tu ai auzit de Little Richard?

— Nu, am auzit de Cliff Richard.

Din când în când se opreau să se sărute şi, când au ajuns lângă blocul în care stătea Samantha, ea şi-a luat cheia şi l-a sărutat de noapte bună.

Lui Sebastian i-ar fi plăcut să fie invitat la o cafea, dar ea a zis doar:

— Ne vedem mâine. Pentru prima oară în viața lui, Seb nu se grăbea.

*

Don Pedro şi Luis erau în mlaştină, la vânătoare, când Diego a ajuns la Glenleven Lodge. Nu l-a observat pe bătrânul domn în kilt, aşezat într-un fotoliu, citind *The Scotsman* şi care arăta de parcă făcea parte din mobilă.

Într-o oră a despachetat, a făcut o baie şi s-a schimbat, apoi Diego a coborât îmbrăcat în pantaloni de golf, ghete din piele maro şi o haină din piele de căprioară, încercând să pară mai englez decât un englez adevărat. Un Land Rover îl aştepta să-l ducă pe dealuri pentru a participa alături de tatăl şi fratele său la vânătoarea din acea zi. Dacă Diego ar fi fost un observator mai bun şi-ar fi dat seama că bătrânul citea aceeaşi pagină din acelaşi ziar.

— Care era prețul acțiunilor Barrington's când s-a închis Bursa? a fost prima întrebare pe care i-a pus-o don Pedro fiului său, când acesta a coborât din maşină şi li s-a alăturat.

— Două lire şi opt şilingi.

— Au crescut cu un şiling. Deci ai fi putut de fapt să vii de ieri.

— Acțiunile nu cresc de obicei vineri, a fost tot ceea ce a spus Diego înainte ca ajutorul lui să-i dea o puşcă.

*

Emma şi-a petrecut majoritatea dimineții de sâmbătă scriind prima ciornă a discursului pe care încă spera să-l prezinte la AGM peste nouă zile. A trebuit să lase mai multe spații goale care urmau să fie umplute în timpul weekendului şi, în unul sau două cazuri, doar cu câteva ore înainte de începerea adunării.

Era recunoscătoare pentru tot ce făcea Cedric, dar nu-i plăcea că nu putea juca un rol în drama care se desfăşura în Londra şi în Scoția.

Harry era afară, la plimbare, în acea dimineață. În timp ce alți bărbați îşi petreceau ziua de sâmbătă uitându-se la meciurile de fotbal iarna şi la crichet vara, el se plimba prin domeniu şi îşi făcea planuri, astfel încât până luni, când va lua iar stiloul în mână, să ştie cum va rezolva William Warwick crima. Harry şi Emma au mâncat la Manor Huse în acea seară şi s-au dus la culcare imediat după ce s-au uitat la *Dosarul de cazuri al dr. Finlay.* Emma îşi repeta încă discursul când a adormit.

Giles s-a dus la lucru sâmbătă dimineață şi a ascultat plângerile a optsprezece dintre membrii circumscripției sale, care includeau diverse probleme, de la neputința primăriei de a goli coşurile de gunoi până la întrebarea de cum ar putea un nobil, fost absolvent de la Oxford, ca sir Alec Douglas-Home să fie făcut să înțeleagă problemele unui om de rând.

După ce ultimul suplicant a ieşit, agentul lui Giles l-a dus la Nova Scotia, cârciuma săptămânii, ca să împartă o halbă de bere şi un pateu de Cornwall şi să fie văzut de alegători. Cel puțin douăzeci de votanți au simțit nevoia să-i împărtăşească membrului local din parlament vederile lor referitoare la o groază de alte probleme, înainte ca lui şi lui Griff să li se permită să plece la Ashton Gate ca să urmărească un meci amical între Bristol City şi Bristol Rovers care s-a terminat zero la zero şi nu a fost prea amical.

Mai mult de şase mii de suporteri au urmărit meciul şi când arbitrul a fluierat de sfârşit, cei care au ieşit de pe teren nu se îndoiau pe care echipă o susținuse Giles, deoarece el îşi purta eşarfa de lână cu dungi roşu cu alb, iar Griff i-a amintit întruna că 90 la sută dintre votanții lui țineau cu Bristol City.

Pe când părăseau terenul i s-au strigat mai multe opinii, nu toate binevoitoare, înainte ca Griff să-i spună:

— Ne vedem mai târziu.

Giles a condus înapoi la Barrington Hall şi împreună cu Gwyneth, care era acum însărcinată, au luat cina. Niciunul dintre ei n-a discutat despre politică. Giles n-ar prea fi vrut s-o părăsească, dar chiar după ora nouă a auzit o maşină pe alee. Şi-a sărutat soția şi s-a dus la uşa din față unde şi-a găsit agentul stând în prag.

Griff l-a dus la clubul docherilor unde a jucat câteva runde de snooker – unul ia tot – şi darts, dar cum data următoarelor alegeri generale nu fusese încă anunțată, n-ar fi putut fi acuzat de mituire.

Când Griff şi-a adus în cele din urmă şeful înapoi la Barrington Hall în acea noapte, i-a amintit că mai avea trei slujbe religioase la care trebuia să participe în dimineața următoare şi la care va sta printre alegătorii care nu participaseră la întrunirea de dimineață, nu urmăriseră meciul local şi nici nu fuseseră la clubul docherilor. S-a urcat în pat chiar înainte de miezul nopții când Gwyneth deja dormea dusă.

Grace şi-a petrecut ziua de sâmbătă citind eseurile studenților dintre care unele i-au amintit că aceştia se vor confrunta cu examinatorii în mai puțin de un an. Una dintre studentele ei cele mai strălucite, dar mai leneşe, Emily Gallier, făcuse doar atât cât era suficient ca să obțină o notă de trecere şi intrase acum în panică. Spera să acopere cei trei ani în trei trimestre. Grace nu simțea nici urmă de simpatie pentru ea. A trecut la un eseu al lui Elisabeth Ruthledge, o fată deşteaptă, care învățase întruna de când venise la Cambridge. Elisabeth intrase şi ea în panică pentru că se temea că nu va termina cu nota maximă la care se aşteptau toți. Lui Grace îi plăcea foarte mult fata. La urma-urmei pățise şi ea la fel în ultimul an.

Grace s-a culcat puțin după ora unu, abia după notarea ultimului eseu. A adormit buştean.

*

Cedric a stat la birou mai mult de o oră până a sunat telefonul. A ridicat receptorul şi n-a fost surprins să-l audă pe Abe Cohen la celălalt capăt al firului pentru că ceasurile din oraş începuseră să bată de ora opt.

— Am reuşit să scap de o sută optzeci şi şase de acțiuni în New York şi Los Angeles, iar prețul a scăzut de la două lire şi opt şilingi la o liră şi optsprezece şilingi.

— Nu e un început rău, domnule Cohen,

— Am scăpat de două şi mai avem două, domnule Hardcastle. Vă voi suna luni dimineață pe la opt să vă anunț câte au luat australienii.

Cedric a plecat din birou pe la miezul nopții, dar n-a sunat-o pe Beryl, pentru că se temea să nu fi adormit deja. Ea acceptase de mult că singura metresă a soțului ei era domnişoara Bancă Farthings. El a rămas treaz, sucindu-se şi învârtindu-se, gândindu-se la următoarele treizeci şi şase de ore şi şi-a dat seama de ce, în cei patruzeci de ani trecuți, nu-şi asumase niciun risc.

*

Ross şi Jean Buchanan au plecat într-o plimbare lungă după cină prin Highlands.

S-au întors în jurul orei cinci, când Ross a trecut iar la datoria sa de „gardian.” Singura diferență de data aceasta era că acum citea un exemplar din *Country Life.* Nu s-a mişcat din locul în care se afla până ce nu i-a văzut pe don Pedro şi pe cei doi fii ai săi întorcându-se. Doi dintre ei păreau destul de mulțumiți, dar Diego părea supărat. S-au urcat toți în apartamentul tatălui lor şi nu au mai apărut în acea seară.

Ross şi Jean au cinat în sala de mese, după care au urcat un etaj până la camera lor, la 9:40 p.m., când, după cum făceau întotdeauna, au citit jumătate de oră: ea, Georgette Heyer; el, Alistair McLean. Când au stins lumina cu obişnuitul:

— Noapte bună, dragă, Ross a căzut într-un somn adânc. La urma-urmei, nu mai avea nimic de făcut decât să se asigure că familia Martinez nu se întoarce în Londra înainte de luni dimineața.

*

Când don Pedro şi fiii săi s-au aşezat la cină în camera lui în acea seară, Diego era neobişnuit de tăcut.

— Faci mutre pentru că ai împuşcat mai puține păsări decât mine? l-a necăjit tatăl lui.

— Ceva nu e în odine, a spus el, dar nu-mi dau seama ce.

— Ei, să sperăm că te lămureşti până dimineață, ca să ne bucurăm de o zi bună de vânătoare.

După ce farfuriile au fost strânse după 9:30, Diego i-a părăsit şi s-a retras în camera lui. S-a aşezat în pat şi a încercat să reia în minte sosirea sa la King's Cross, cadru după cadru, de parcă era un film alb-negru. Dar era atât de obosit încât a căzut şi el repede într-un somn adânc.

S-a sculat speriat la 6:25 a.m., cu un singur cadru în minte.

35

Duminică seara

Când Ross s-a întors de la plimbarea cu Jean, duminică după-amiază, de abia aştepta să facă o baie caldă, să bea nişte ceai fierbinte şi să mănânce un fursec, înainte de a intra în gardă.

Îndreptându-se spre Glenleven Lodge, nu a fost surprins să vadă şoferul cabanei punând o servietă în portbagajul unei maşini. În definitiv, mai mulți clienți plecau după o săptămână de vânătoare. Ross era însă interesat doar de un anumit oaspete şi cum acesta nu va pleca până marți, nu s-a mai uitat.

În timp ce urcau spre camera lor de la etajul unu, Diego Martinez s-a lovit de ei, coborând scara în goană, câte două trepte odată, de parcă întârzia la o şedință.

— Oh, mi-am uitat ziarul pe masa din hol, a spus Ross. Tu mergi înainte, Jean, şi te voi ajunge imediat din urmă.

Ross s-a întors şi a coborât din nou scările, încercând să nu se uite fix la Diego, care discuta cu recepționera. S-a îndreptat încet spre salonul de ceai, iar Diego a ieşit din cabană şi s-a urcat în maşina care-l aştepta. Ross şi-a schimbat direcția şi a pornit repede spre uşa din față unde a ajuns la timp ca să-l vadă dispărând în josul drumului. A alergat înapoi şi s-a dus direct la biroul de recepție. Tânăra i-a zâmbit călduros.

— Bună ziua, domnule Buchanan, pot să vă ajut?

Nu era timp pentru trăncăneală.

— Tocmai l-am văzut pe domnul Diego Martinez plecând. Mă gândeam să-l invit să ni se alăture la cină mie şi soției mele. Îl aşteptați înapoi mai târziu?

— Nu, domnule. Bruce îl duce la Edinburgh ca să prindă trenul de noapte spre Londra. Dar don Pedro şi domnul Luis Martinez vor rămâne la noi până marți, aşa că, dacă doriți să cinați cu ei...

— Trebuie să dau un telefon de urgență.

— Mi-e teamă că nu merg telefoanele, domnule Buchanan şi, după cum i-am explicat şi domnului Martinez, nu-şi vor reveni până mâine...

Ross, de obicei un bărbat politicos, s-a întors şi a fugit spre uşa din față fără să mai zică nimic. A ieşit din cabană, a sărit în maşina lui şi a pornit într-o călătorie neprevăzută. Nu a încercat să-l prindă pe Diego din urmă, pentru că nu dorea ca acesta să-şi dea seama că e urmărit.

Mintea lui alerga în viteza întâi. Mai întâi s-a gândit la problemele practice. Ar trebui să se oprească să-l sune pe Cedric ca să-l anunțe ce se întâmplase? S-a hotărât să n-o facă; la urma-urmei, prima sa prioritate era să se asigure că nu pierde trenul spre Londra. Dacă va mai avea timp la Waverley, îl va suna atunci pe Cedric să-l avertizeze că Diego se întorcea la Londra cu o zi mai înainte.

Următorul lui gând a fost să profite de faptul că era în Consiliul Căilor Ferate Britanice şi ar fi putut să-i oblige pe cei de ia gară să nu-i dea un bilet lui Diego. Dar asta n-ar servi la nimic, pentru că atunci acesta se va caza la un hotel în Edinburgh şi-şi va suna brokerul a doua zi, înainte de deschiderea pieței, când va afla că prețul acțiunilor Barrington's scăzuse simțitor în weekend, dându-i mai mult timp să anuleze vânzarea stocului tatălui său pe piață. Nu, mai bine să-l lase să plece cu trenul şi să se gândească atunci ce mai avea de făcut, nu că ar fi avut cea mai mică idee.

Când se afla pe drumul principal spre Edinburgh, Ross a menținut viteza la cincizeci pe oră. Nu va avea probleme să obțină un compartiment în trenul de noapte, pentru că întotdeauna exista unul rezervat pentru directorii BR. Spera doar că niciunul dintre colegii săi din consiliu nu va călători spre Londra în acea noapte.

A înjurat când a luat-o pe drumul lung în jurul podului Firth of Forth Road, care urma să se deschidă abia peste o săptămână. Până când a ajuns la periferia oraşului, tot nu

reuşise să afle cum se va descurca cu Diego de îndată ce se vor urca în tren. Şi-ar fi dorit ca Harry Clifton să fie lângă el. Până acum ar fi născocit vreo duzină de scenarii. Bineînțeles, dacă ar fi fost într-un roman de-al său, l-ar fi aruncat pur şi simplu pe Diego din tren.

Reveria lui a fost întreruptă brusc când a simțit motorul înecându-se. S-a uitat la joja de benzină şi a văzut becul roşu aprins. A înjurat iar, a lovit volanul şi a început să se uite după o stație de benzină. După jumătate de kilometru, înecatul s-a transformat într-o tuse şi maşina a început să încetinească, oprindu-se în cele din urmă la marginea drumului. Ross s-a uitat la ceas. Mai erau patruzeci de minute până la plecarea trenului. A coborât din maşină şi a început să fugă, până când a făcut o pauză ca să-şi revină lângă un semnalizator pe care scria *Centrul oraşului: 3 mile.* Zilele în care alerga trei mile în mai puțin de patruzeci de minute trecuseră de mult.

S-a aşezat pe marginea drumului şi a încercat să facă autostopul. Probabil că nu avea o figură care să inspire încredere, îmbrăcat în haina lui de tweed, un kilt al clanului Buchanan şi ciorapi lungi, verzi, făcând ceva ce nu mai făcuse de când era la Universitatea St Andrews şi la care nu fusese prea bun nici atunci.

A schimbat tactica şi a plecat să caute un taxi. Aceasta s-a dovedit a fi o altă sarcină inutilă duminică seara în acea parte a oraşului. Apoi şi-a zărit salvatorul, un autobuz roşu care se îndrepta spre el şi pe care scria *Centrul oraşului.* Când a trecut pe lângă el, Ross s-a întors şi a fugit spre stație aşa cum nu mai fugise până atunci, sperând, rugându-se, ca şoferului să i se facă milă de el şi să-l aştepte. Rugăciunile i-au fost ascultate, iar el s-a urcat în maşină şi s-a prăbuşit pe scaunul din față.

— Care stație? a întrebat şoferul.

— Waverley, a gâfâit Ross.

— Şase penny.

Ross şi-a scos portofelul şi i-a dat o bancnotă de zece şilingi.

— N-am să vă dau rest.

Ross s-a căutat prin buzunare după monede, dar le lăsase pe toate în dormitorul de la Glenleven Lodge. Nu era singurul lucru pe care-l lăsase acolo.

— Păstrează restul, a spus.

Şoferul uimit a luat bancnota şi n-a mai aşteptat ca pasagerul să se răzgândească. La urma-urmei, Crăciunul nu vine de obicei în august.

Autobuzul a mai mers câteva sute de metri când Ross a zărit o stație de benzină, Macphersons, deschisă nonstop. A înjurat a treia oară pentru că uitase că autobuzele fac opriri regulate şi nu te duc direct unde vrei să ajungi. Se uita la ceas ori de câte ori ajungeau într-o stație sau la un semafor, dar ceasul nu încetinea şi autobuzul nu se grăbea. Când a văzut în cele din urmă gara, mai avea doar opt minute libere. Nu era suficient ca să-l sune pe Cedric. Când a coborât din autobuz, şoferul l-a salutat de parcă era un general în vizită de lucru.

Ross a intrat încet în stație şi s-a dus la trenul cu care călătorise de atâtea ori. De fapt, făcuse drumul atât de des, încât acum putea mânca, se putea bucura în linişte de o băutură şi apoi putea dormi liniştit cei două sute de kilometri ai drumului. Dar avea presentimentul că în noaptea aceasta nu va dormi.

A primit un salut şi mai elegant când a ajuns la barieră. Controlorii de bilete din Waverley se mândresc că sunt în stare să recunoască pe oricare dintre directorii companiei de la treizeci de paşi.

— Bună seara, domnul Buchanan, a spus controlorul. Nu ştiam că veți călători cu noi în noaptea aceasta. Nici eu, s-a gândit el, dar s-a mulțumit să-l salute şi el, să meargă spre marginea peronului şi să se urce în tren, nemaiavând decât câteva minute libere.

În timp ce mergea pe coridor spre compartimentul directorilor, l-a văzut pe stewartul-şef venind spre el.

— Bună seara, Angus.

— Bună seara, domnule Buchanan. Nu v-am văzut numele pe lista celor de la clasa întâi.

— Nu, a zis Ross. A fost o hotărâre de ultim moment.

— Mi-e teamă că tot compartimentul directorilor... Ross s-a speriat – nu a fost aranjat, dar dacă doriți să beți ceva în vagonul restaurant, vă voi servi imediat.

— Mulțumesc, Angus. E foarte bine aşa.

Prima persoană pe care a văzut-o Ross când a intrat în vagonul restaurant a fost o tânără atrăgătoare, aşezată la bar. I se părea vag cunoscută. A comandat un whisky cu apă minerală şi s-a urcat pe taburetul de lângă ea. S-a gândit la Jean şi s-a simțit vinovat că o abandonase. Acum nu putea s-o anunțe unde este până a doua zi. Apoi şi-a mai amintit ceva ce abandonase. Era şi mai rău, nu-şi notase unde-şi lăsase maşina.

— Bună seara, domnule Buchanan, a spus femeia spre surprinderea lui Ross. S-a uitat o dată la ea, dar tot n-a recunoscut-o. Eu sunt Kitty, a zis ea, dându-i o mână înmănuşată. Vă văd adesea în acest tren dar, oricum, dumneavoastră sunteți director la Căile Ferate Britanice.

Ross a zâmbit şi a luat o înghițitură de whisky.

— Deci pentru ce mergi spre Londra şi înapoi atât de des?

— Sunt liber-profesionistă, a spus Kitty.

— Şi cu ce te ocupi? a întrebat-o Ross când stewardul a apărut lângă el.

— Compartimentul dumneavoastră este gata, domnule, dacă doriți să mă urmați...

Ross şi-a terminat băutura.

— Mă bucur că te-am întâlnit, Kitty.

— Şi eu, domnule Buchanan.

— Ce tânără fermecătoare, Angus, a spus Ross urmându-l pe steward spre compartiment. Tocmai îmi povestea de ce merge atât de des cu trenul ăsta.

— Sunt sigur că nu ştiu, domnule.

— Eu sunt sigur că ştii, Angus, pentru că ştii totul despre *Scoțianul de noapte.*

— Ei bine, să spunem că este foarte populară printre unii dintre pasagerii noştri.

— Vrei să sugerezi...

— Mda, domnule. Merge încolo şi încoace de două sau trei ori pe săptămână. E foarte discretă şi...

— Angus! Ăsta e *Scoțianul de noapte,* nu un club de noapte.

— Toți trebuie să trăim, domnule şi, când lucrurile merg bine pentru Kitty, toată lumea beneficiază.

Ross a izbucnit în râs.

— Mai ştiu şi alți directori despre Kitty?

— Unul sau doi. Le oferă tarif special.

— Poartă-te frumos, Angus.

— Îmi pare rău, domnule.

— Şi acum, înapoi la slujba ta. Vreau să văd rezervările pentru toți pasagerii. Poate sunt în tren unii cu care mi-ar plăcea să cinez.

— Desigur, domnule. Angus a scos o foaie de hârtie din clipbord şi i-a dat-o lui Buchanan. V-am rezervat masa obişnuită pentru cină.

Ross şi-a plimbat degetul pe listă până ce a aflat că domnul D. Martinez era în compartimentul 4.

— Aş dori să-i spun ceva lui Kitty, a spus el, dându-i lista înapoi lui Angus. Şi fără să afle altcineva.

— Discreție este numele meu mijlociu, a spus Angus, înăbuşindu-şi un surâs.

— Nu e vorba despre ce crezi tu.

— Niciodată nu este, domnule.

— Şi vreau să-i dai masa mea obişnuită de cină domnului Martinez, care are un loc în compartimentul patru.

— Da, domnule, a spus Angus, acum zăpăcit de tot.

— Îți voi păstra micul secret, Angus, dacă-l vei păstra şi tu pe al meu.

— Aşa aş face, domnule, dacă aş şti care este micul dumneavoastră secret.

— Vei afla până ce vom ajunge la Londra.

— Mă duc s-o aduc pe Kitty, domnule.

Ross a încercat să-şi ordoneze ideile în timp ce o aştepta pe Kitty să vină. Se gândea doar la o metodă de tergiversare care i-ar permite să găsească ceva mai eficient. Uşa compartimentului s-a deschis şi Kitty s-a strecurat înăuntru.

— Mă bucur să vă văd iar, domnule Buchanan, a zis ea, aşezându-se pe bancheta din fața lui şi încrucişându-şi picioarele astfel încât să-şi arate marginea ciorapilor. Pot să vă ajut?

— Sper, a spus Ross. Care e tariful tău?

— Depinde de ce doriți. Ross i-a spus exact ce dorea de la ea.

— Atunci costă cinci lire cu totul, domnule.

Ross şi-a scos portmoneul, a luat o bancnotă de cinci lire şi i-a dat-o.

— Voi face tot ce pot, a promis Kitty şi şi-a strecurat bancnota în ciorap, înainte de a dispărea la fel de discret cum apăruse.

Ross a apăsat butonul roşu de lângă uşă şi după câteva momente a apărut stewardul.

— I-ai rezervat masa mea domnului Martinez?

— Da şi v-am găsit o masă în celălalt capăt al vagonului restaurant.

— Mulțumesc, Angus. Acum, Kitty va sta vizavi de domnul Martinez şi toată consumația ei o voi plăti eu.

— Foarte bine, domnule. Dar domnul Martinez?

— Îşi va plăti consumația, dar trebuie să primească cele mai bune vinuri şi lichioruri şi i se va explica faptul că sunt din partea casei.

— Tot dumneavoastră le veți plăti şi pe acelea, domnule?

— Da. Dar el nu trebuie să ştie, pentru că sper că domnul Martinez va dormi tun la noapte.

— Cred că încep să înțeleg, domnule.

După ce stewardul a plecat, Ross s-a întrebat dacă Kitty va fi în stare să se descurce. Dacă reuşea să-l îmbete pe Martinez în aşa hal încât acesta să rămână în compartiment până la nouă dimineața, îşi va fi făcut treaba, iar Ross va renunța bucuros la cele cinci lire. Îi plăcuse mai ales ideea ei de a-l prinde cu nişte cătuşe de pat şi de a atârna apoi pe uşă semnul *Nu deranjați.* Nimeni n-ar fi bănuit nimic, pentru că nu erai obligat să cobori din tren până la 9:30 şi mulți pasageri apreciau un pui de somn înainte de a se bucura de un mic-dejun la Arbroath Smokies.

Ross a ieşit din compartiment chiar după opt, s-a dus în vagonul restaurant şi a trecut pe lângă Kitty care stătea în fața lui Diego Martinez. Când a trecut de ei, l-a auzit pe chelnerul-şef citindu-le lista de vinuri.

Angus îl plasase pe Ross la capătul cel mai îndepărtat al vagonului, cu spatele la Martinez şi, cu toate că a fost tentat de mai multe ori să se uite în spate, a rezistat ca nevasta lui Lot. După ce şi-a terminat cafeaua, a renunțat la coniacul lui obişnuit, a semnat nota şi s-a întors în compartimentul său. Când a trecut de masa lui obişnuită, a fost încântat să vadă că nu mai era ocupată. Simțindu-se oarecum mulțumit, s-a îndreptat mândru spre vagonul lui.

Sentimentul de triumf s-a evaporat în clipa în care a deschis uşa compartimentului şi a văzut-o Kitty stând acolo.

— Ce faci aici? Credeam...

— Nu am reuşit să-i trezesc interesul, domnule Buchanan, a zis ea. Şi nu cred că n-am încercat totul de la lipeală la pupăceli. Şi, pentru început, el nu bea. Ceva religios. Iar cu mult înainte de felul principal, mi-a fost clar că e pe invers. Îmi pare rău, domnule şi vă mulțumesc pentru cină.

— Mulțumesc, Kitty. Îți sunt recunoscător, a zis, scufundându-se în bancheta din fața ei.

Kitty şi-a ridicat fusta, a scos bancnota de cinci lire din ciorap şi i-a dat-o înapoi.

— Ah, nu, a spus el, hotărât. I-ai meritat.

— Aş putea oricând... a spus ea, punându-şi o mână sub kiltul lui, mişcându-şi degetele încet în sus pe coapsa lui.

— Nu, mulțumesc, Kitty, a zis el, ridicându-şi ochii la cer în oroare prefăcută. Atunci i-a venit a doua idee. I-a dat bancnota înapoi lui Kitty.

— Doar nu sunteți şi dumneavoastră dintre cei ciudați, nu-i aşa, domnule Buchanan?

— Recunosc, Kitty, că ceea ce-ți voi propune va părea destul de ciudat.

Ea a ascultat cu atenție ce serviciu era de aşteptat să îndeplinească.

— Şi când vreți să fac asta?

— Pe la trei, trei şi jumătate.

— Unde?

— Aş sugera grupul sanitar.

— Şi de câte ori?

— Cred că o dată va fi destul.

— Şi nu voi avea necazuri, nu, domnul Buchanan? Pentru că din asta câştig bani în mod constant şi majoritatea domnilor de la clasa întâi nu cer prea multe.

— Ai cuvântul meu, Kitty. Este o singură încercare şi nimeni nu trebuie să ştie că ai fost implicată.

— Sunteți un gentilom, domn' Buchanan, a zis ea şi l-a sărutat pe obraz înainte de a ieşi din compartiment.

Ross nu era sigur ce s-ar fi întâmplat dacă ar mai fi rămas un minut sau două mai mult. A apăsat butonul pentru steward şi l-a aşteptat pe Angus.

— Sper că a fost satisfăcător, domnule?

— Încă nu sunt sigur.

— Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule?

— Da, Angus. Am nevoie de un exemplar al regulamentelor şi statutului căilor ferate.

— Să văd dacă-l pot găsi, domnule, a zis Angus, nedumerit.

Când a revenit după douăzeci de minute, aducea un volum mare, roşu, care arăta de parcă nu fusese citit prea des. Ross

s-a tolănit ca să-l citească în pat. Mai întâi s-a uitat pe index şi a identificat cele trei capitole pe care trebuia să le studieze cu atenție, de parcă era iar la St Andrews şi se pregătea de un examen. Până la ora trei citise şi marcase pasajele relevante. Şi-a mai petrecut treizeci de minute încercând să le memoreze.

La 3:30 a închis volumul gros, s-a aşezat şi a aşteptat. Nu i-a trecut prin minte că Kitty l-ar putea abandona. S-a făcut 3:30, 3:35, 3:45. Brusc, s-a simțit o zguduitură care aproape l-a aruncat din pat. Aceasta a fost urmată de un scrâşnet puternic al roților când trenul a încetinit şi în cele din urmă s-a oprit. Ross a ieşit pe coridor şi l-a văzut pe stewardul-şef alergând spre el.

— Probleme, Angus?

— Un afurisit, scuzați-mi limbajul, domnule, a tras semnalul de alarmă.

— Ține-mă la curent.

— Da, domnule.

Ross şi-a verificat ceasul la fiecare câteva minute, aşteptând să treacă timpul. Mai mulți pasageri se învârteau acum pe coridor, încercând să afle ce se întâmplase, dar abia după paisprezece minute s-a întors stewardul-şef.

— Cineva a tras semnalul de alarmă din baie, domnule Buchanan. Probabil l-a confundat cu lanțul de tras apa. Dar nu e nicio nenorocire, domnule, pentru că vom pleca peste douăzeci de minute.

— De ce douăzeci de minute? a întrebat Ross, nevinovat.

— Dacă întârziem mai mult, *Zburătorul de Newcastle* ne va depăşi şi atunci vom fi întârziați şi mai mult.

— De ce?

— Pentru că vom fi obligați să mergem în urma lui şi vom întârzia pentru că *Zburătorul* se opreşte în opt gări până la Londra. S-a mai întâmplat acu' vreo doi ani când un puşti a tras de semnal şi am ajuns la King's Cross cu mai mult de o oră întârziere.

— Doar o oră?

— Mda. Nu ajunseserăm la Londra decât la opt şi patruzeci. Acum n-am vrea asta, nu, domnule? Deci, cu permisiunea dumneavoastră, vom porni din nou.

— O clipă, Angus. Ai identificat persoana care a tras semnalul?

— Nu, domnule. Cred că a şters-o când şi-a dat seama de greşeală.

— Bine, îmi pare rău să-ți spun, Angus, că reglementarea numărul patruzeci şi trei, b din statutul căilor ferate cere să afli cine este responsabil de tragerea semnalului şi de motivul pentru care a făcut-o înainte ca trenul să plece mai departe.

— Dar asta ar putea dura o veşnicie, domnule şi mă îndoiesc că vom afla ceva până la urmă.

— Dacă nu a existat niciun motiv rezonabil pentru care a fost tras semnalul, vinovatul va fi amendat cu cinci lire şi predat autorităților, a spus Buchanan, continuând să recite din regulament.

— Dați-mi voie să ghicesc, domnule.

— Reglementarea patruzeci şi şapte, c.

— Pot să spun că vă admir prevederea, sir, când mi-ați cerut statutul şi regulamentele căilor ferate cu câteva ore înainte ca semnalul de alarmă să fie tras.

— Da, nu-i aşa că am avut noroc? Totuşi, sunt sigur că cei din consiliu se aşteaptă ca noi să respectăm reglementările, oricât de neplăcute ar fi acestea.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule.

— Aşa spun.

Ross a continuat să se uite nerăbdător pe geam şi nu a zâmbit până ce *Zburătorul din Newcastle* n-a trecut pe lângă ei după douăzeci de minute, sunând de două ori din sirenă. Chiar şi aşa, şi-a dat seama că, dacă vor ajunge la Kings's Cross în jur de 8:40, după cum prevăzuse Angus, Diego va avea timp suficient să ajungă la o cabină telefonică din gară, să-şi sune brokerul şi să retragă propunerea tatălui său de a

vinde acțiunile acestuia înainte ca piața să se deschidă la nouă.

— S-au rezolvat toate, domnule, a spus Angus. Pot să-i zic mecanicului să se mişte pentru că unul dintre pasageri amenință că va da în judecată Căile Ferate Britanice dacă trenul nu ajunge în Londra până la nouă.

Ross nu simțea nevoia să întrebe care pasager făcuse amenințarea.

— Dă-i drumul, Angus, a zis el reluctant înainte de a închide uşa compartimentului, fără să ştie ce să mai facă pentru a întârzia trenul cel puțin douăzeci de minute.

Scoțianul de noapte a mai făcu câteva opriri neprevăzute când *Zburătorul din Newcastle* a oprit ca să îmbarce şi să debarce pasagerii la Durham, Darlington, York şi Doncaster.

S-a auzit o bătaie la uşă şi a intrat stewardul.

— Ce mai e, Angus?

— Bărbatul care făcea tămbălău şi care zice că trebuie să ajungă în Londra la timp a întrebat dacă poate coborî din tren când Zburătorul se va opri la Peterborough.

— Nu, nu poate, a spus Ross, pentru că trenul nu este programat să se oprească la Peterborough şi, oricum, vom sta lângă gară, deci îşi va periclita viața.

— Reglementarea patruzeci şi nouă, c?

— Deci, dacă va încerca să coboare din tren, este datoria ta să-l reții cu forța. Reglementarea patruzeci şi nouă, f. Prin urmare, a mai zis Ross, nu dorim ca bietul om să fie omorât.

— Nu dorim, domnule?

— Şi câte gări mai sunt după Peterborough?

— Niciuna, domnule.

— La ce oră crezi că vom ajunge în King's Cross?

— Pe la opt şi patruzeci. Cel mai târziu la opt patruzeci şi cinci.

Ross a oftat adânc.

— Atât de aproape şi totuşi atât de departe, a murmurat el, pentru sine însuşi.

— Iertați-mă că vă întreb, domnule, a spus Angus, dar la ce oră *doriți* să ajungă trenul în Londra?

Ross şi-a suprimat zâmbetul.

— La câteva minute după nouă ar fi perfect.

— Să văd ce pot face, domnule, a spus stewardul-şef înainte de a părăsi vagonul.

Trenul şi-a păstrat o viteză constantă pentru tot restul drumului, dar apoi, brusc, fără nicio avertizare, s-a oprit chiar la câteva sute de metri de gara King's Cross.

— Vă vorbeşte stewardul, s-a auzit o voce la intercom. Ne scuzăm pentru întârzierea *Scoțianului de noapte,* dar aceasta s-a datorat unor împrejurări care n-au depins de noi. Sperăm să debarcăm toți pasagerii în câteva minute.

Ross se întreba cum reuşise Angus să mai adauge încă treizeci de minute călătoriei. A ieşit pe coridor şi l-a găsit încercând să calmeze un grup de pasageri mânioşi.

— Cum ai reuşit, Angus? a şoptit el.

— Se pare că un alt tren aşteaptă la peronul nostru şi, cum nu va pleca spre Durham decât după ora nouă şi cinci, mi-e teamă că nu putem debarca pasagerii mult înainte de nouă şi cincisprezece. Îmi pare rău pentru neplăcerile cauzate, domnule, a zis el mai tare.

— Multe mulțumiri, Angus.

— A fost plăcerea mea, domnule. Oh, nu, a zis Angus, repezindu-se spre geam. El este.

Ross s-a uitat pe geam şi l-a văzut pe Diego Martinez alergând de-a lungul şinelor către peron. Şi-a verificat ceasul: 8:53 p.m.

Luni dimineața

Cedric a intrat în biroul lui chiar înainte de şapte în acea dimineață şi a început imediat să se învârtă încolo şi încoace prin cameră, aşteptând telefonul. Dar nimeni nu l-a chemat până la opt. Atunci a sunat Abe Cohen.

— Am reuşit să scap de tot stocul, domnule Hardcastle, a spus Cohen. Ultimele le-am dat în Hong Kong. Sincer vorbind, nu înțelege nimeni de ce prețul a scăzut atât de mult.

— Care e prețul final? a întrebat Cedric.

— O liră şi opt şilingi.

— Nici nu se putea mai bine, Abe. Ross avea dreptate, eşti cel mai tare.

— Mulțumesc, domnule. Sper doar că ați avut un scop pierzând toți acei bani. Şi, înainte ca Cedric să răspundă, a adăugat: Acum mă duc să dorm nițel.

Cedric şi-a verificat ceasul. Bursa urma să se deschidă în patruzeci şi cinci de minute. S-a auzit o bătaie înceată în uşă şi Sebastian a intrat cu o tavă pe care erau cafeaua şi fursecurile.

S-a aşezat de cealaltă parte a biroului preşedintelui.

— Cum a fost? a întrebat Cedric.

— Am sunat paisprezece brokeri mai importanți şi le-am spus că, dacă apar acțiuni Barrington's pe piață, le cumpărăm noi.

— Bine, a spus Cedric, uitându-se iar la ceas. Cum Ross nu a sunat, cred că norocul e de partea noastră. A luat o înghițitură de cafea, uitându-se la ceas la fiecare câteva minute.

Când a bătut de nouă la o sută de ceasuri diferite din Square Mile, Cedric s-a ridicat şi a salutat imnul oraşului. Sebastian a rămas pe scaun, uitându-se la telefon, dorindu-şi să sune. La nouă şi trei minute, cineva i-a ascultat rugămintea. Cedric a înşfăcat receptorul, l-a învârtit în mână şi era gata să-l scape pe jos.

— Capels e la telefon, domnule, a spus secretara. Să vă fac legătura?

— Imediat.

— Bună dimineața, domnule Hardcastle. Sunt David Alexander din Capels, domnule. Ştiu că nu suntem brokerii dumneavoastră obişnuiți, dar s-a zvonit că vreți să

cumpărați acțiuni Barrington's, aşa că m-am gândit că ar fi bine să vă anunț că avem un stoc mare, iar clientul nostru ne-a instruit să le vindem la orice preț când se deschide piața. M-am întrebat dacă vă mai interesează.

— S-ar putea, a spus Cedric, încercând să pară calm.

— Totuşi, există o interdicție la vânzarea acțiunilor, a spus Alexander.

— Şi care ar fi aceasta? a întrebat Cedric, deşi ştia prea bine care era.

— Nu suntem autorizați să le vindem unui reprezentant al familiilor Barrington sau Clifton.

— Clientul meu este din Lincolnshire şi pot să vă asigur că n-a avut şi nici nu are vreo legătură cu aceste familii.

— Atunci sunt încântat să încheiem tranzacția, domnule.

Cedric s-a simțit ca un adolescent încercând să încheie prima sa afacere.

— Care este prețul de vânzare? a întrebat el, uşurat că brokerul de la Capel's nu vedea cum îi curgea transpirația gârlă pe frunte.

— O liră şi nouă şilingi. Au crescut cu un şiling de la deschiderea pieței.

— Câte acțiuni aveți de oferit?

— Avem un milion şi două sute de mii de acțiuni înregistrate, domnule.

— Le iau pe toate.

— Am auzit corect, domnule?

— Sigur că da.

— Atunci facem un ordin de cumpărare pentru milion şi două sute de mii de acțiuni de la Linia Maritimă Barrington's la o liră şi nouă şilingi bucata. Acceptați tranzacția, domnule?

— Da, o accept, a spus preşedintele de la banca Farthings, încercând să pară pompos.

— Tranzacția a fost încheiată, domnule. Aceste acțiuni sunt reținute acum pentru banca Farthings. Voi trimite actele pentru semnare mai târziu în această dimineață.

Convorbirea s-a oprit.

Cedric a sărit în sus şi a ridicat pumnul victorios de parcă Huddersfiled Town tocmai câştigase cupa FA. Sebastian i s-ar fi alăturat, dar telefonul a sunat iar.

A ridicat receptorul, a ascultat o clipă, apoi i l-a dat repede lui Cedric.

— E David Alexander, domnule. Spune că e urgent.

DIEGO MARTINEZ
1964

36

8:53, Luni dimineața

Diego Martinez s-a uitat la ceas. Nu mai putea să-şi permită să aştepte. S-a uitat pe coridorul aglomerat ca să se asigure că nu era nici urmă de steward, apoi a tras geamul, s-a întins în afară după mâner şi a deschis uşa. A sărit din tren şi a aterizat pe şine.

Cineva a țipat:

— Hei, n-ai voie să faci asta!

Nu şi-a mai pierdut timpul explicându-i că deja o făcuse.

A început să alerge spre stația bine luminată şi, după câteva sute de metri, peronul a apărut în fața lui. Nu putea zări privirile uimite de pe fețele pasagerilor care se holbau pe ferestrele vagoanelor când a trecut pe lângă ei.

— Trebuie să fie o problemă de viață şi moarte, a sugerat unul dintre ei.

Diego a continuat să alerge până la capătul cel mai îndepărtat ai peronului. Şi-a scos portmoneul din mers şi a scos biletul mult înainte să ajungă la barieră. Controlorul l-a privit şi i-a spus:

— Mi s-a zis că *Scoțianul de noapte* va sosi peste cincisprezece minute.

— Unde este cea mai apropiată cabină telefonică? s-a răstit Diego.

— Chiar acolo, a spus controlorul, arătând spre un şir de cabine roşii. Trebuie să le vedeți de aici.

Diego a fugit pe traseul aglomerat, încercând în acelaşi timp, să-şi scoată un pumn de monede din buzunar. S-a oprit în fața celor şase cabine, dar trei erau ocupate. A smucit o uşă şi şi-a verificat mărunțişul, dar nu avea patru penny, îi lipsea unul.

— Citiți totul!

S-a întors, a văzut băiatul cu ziarele şi a fugit la el. A trecut direct în fața cozii lungi, i-a dat băiatului o jumătate de coroană şi i-a spus:

— Am nevoie de un penny.

— Da, şefu', a spus băiatul cu ziarele, presupunând că omul voia să meargă repede la grupul sanitar şi i-a dat repede un penny.

Diego a alergat înapoi la cabinele telefonice şi nu l-a auzit strigând:

— Nu uitați restul, domnule şi: dar ziarul? A deschis o uşă şi a fost întâmpinat de mesajul *Defect.* S-a năpustit în cabina următoare tocmai când o femeie speriată deschidea uşa. A ridicat receptorul, a pus patru penny în cutia neagră şi a format CITY 416. După câteva minute a auzit tonul.

— Răspunde, răspunde, răspunde! a țipat el. Până la urmă s-a auzit o voce.

— Capel şi Compania. Cu ce vă pot fi de folos?

Diego a apăsat butonul A şi a auzit monedele căzând în cutie.

— Dă-mi-l pe domnul Alexander.

— Care Alexander, A., D., sau W?

— Stai aşa, a spus Diego. A pus receptorul pe cutie, şi-a scos portmoneul, a scos cartea de vizită a domnului Alexander şi a ridicat repede receptorul. Mai eşti acolo?

— Da, domnule.

— David Alexander.

— Nu este disponibil acum. Vă pot transmite unui alt broker?

— Nu, dă-mi-l chiar acum pe David Alexander, a cerut Diego.

— Dar vorbeşte cu un alt client.

— Atunci ia-l de acolo. Aceasta e o urgență.

— Nu am voie să întrerup o convorbire telefonică, domnule.

— Ba poți şi o vei face, proasto, dacă vrei să mai ai şi mâine o slujbă.

— Cine să-i spun că-l caută, domnule? a întrebat o voce tremurătoare.

— Fă-mi doar legătura! a țipat Diego. A auzit un clic.

— Mai sunteți acolo, domnule Hardcastle?

— Nu, nu este. Sunt Diego Martinez, domnule Alexander.

— Ah, bună dimineața, domnule Martinez. Nu ați fi putut suna într-un moment mai bun.

— Spuneți-mi că n-ați vândut acțiunile Barrington's ale tatălui meu.

— Dar le-am vândut, de fapt, chiar adineaori. Sunt sigur că veți fi încântat să aflați că un client le-a luat pe toate cele un milion şi două sute mii – în mod normal, ar fi durat două sau chiar trei săptămâni să pot vinde tot stocul. Şi am obținut chiar un şiling mai mult decât prețul de deschidere.

— La ce preț le-ați vândut?

— Cu o liră şi nouă şilingi. Am factura în fața mea.

— Dar valorau două lire şi opt şilingi la închiderea pieței, vineri după-amiază.

— Aşa este, dar se pare că a fost o activitate intensă în weekend cu aceste acțiuni. Am presupus că ştiți şi acesta a fost unul dintre motivele pentru care am fost atât de încântat să scap de ele cât mai repede posibil.

— De ce n-ați încercat să luați legătura cu tata ca să-l avertizați că prețul acțiunilor a scăzut atât de brusc? a strigat Diego.

— Tatăl dumneavoastră mi-a explicat că nu va fi disponibil în weekendul acesta şi că nu se va întoarce în Londra până mâine-dimineață.

— Dar când ați văzut că prețul s-a prăbuşit, de ce nu v-ați folosit bunul-simț şi n-ați aşteptat să vorbiți cu el?

— Am instrucțiunile scrise ale tatălui dumneavoastră în fața mea, domnule Martinez. Sunt cât se poate de clare. Întregul său stoc de la Barrington's trebuia pus pe piață la deschiderea Bursei în această dimineață.

— Acum fii atent la mine, domnule Alexander şi ascultă-mă cu atenție. Îți ordon să anulezi vânzarea şi să-mi dai acțiunile înapoi.

— Mi-e teamă că nu pot face asta, domnule. Odată ce o tranzacție a fost încheiată, nu mai poate fi anulată.

— Au fost completate actele?

— Nu, domnule, dar vor fi până la închiderea Bursei, după-masa.

— Atunci nu le completați. Spuneți-i cui a cumpărat acțiunile că a fost o eroare.

— În City nu se lucrează aşa, domnule Martinez. De îndată ce s-a căzut de acord asupra încheierii unei tranzacții, nu mai e cale de întoarcere, altfel piața ar fi într-o zăpăceală totală.

— Aveți grijă, domnule Alexander, veți anula tranzacția sau vă voi da în judecată pentru neglijență.

— Iar eu vă spun, domnule Martinez, că dacă aş face-o, aş ajunge direct în fața consiliului Bursei şi îmi voi pierde licența.

Diego a schimbat macazul.

— Acele acțiuni au fost cumpărate de un membru al familiilor Barrington sau Clifton?

— Nu, domnule. Am respectat instrucțiunile tatălui dumneavoastră.

— Şi atunci cine le-a cumpărat?

— Preşedintele unei bănci din Yorkshire, din partea unuia dintre clienții săi.

Diego s-a hotărât atunci să încerce altă abordare, una care nu-l lăsase baltă niciodată în trecut.

— Dacă ați pierde acea factură, domnule Alexander, vă voi da o sută de mii de lire.

— Dacă aş face asta, domnule Martinez, nu numai că-mi voi pierde licența, ci voi ajunge şi la închisoare.

— Dar va fi în bani lichizi şi nu va şti nimeni.

— Eu voi şti, a spus Alexander şi voi raporta această conversație tatălui şi fratelui meu la următoarea întrunire a

partenerilor firmei. Trebuie să-mi explic clar poziția, domnule Martinez. Această firmă nu va mai face afaceri în viitor cu dumneavoastră sau cu un alt membru al familiei dumneavoastră. Bună ziua, domnule.

Convorbirea s-a întrerupt.

*

— Vrei mai întâi ştirile bune sau pe cele proaste?

— Sunt optimist, aşa că spune-le pe cele bune.

— Ne-am descurcat. Acum eşti mândrul membru al unui milion şi două sute de mii de acțiuni ale Liniei Maritime Barrington's.

— Şi veştile rele?

— Am nevoie de un cec pentru un milion, şapte sute şi patruzeci de mii de lire, dar vei fi încântat să afli că acțiunile au crescut deja cu patru şilingi de când le-ai cumpărat, aşa că ai obținut deja un profit frumos.

— Îți sunt recunoscător, Cedric. Şi, după cum ne-am înțeles, îți voi acoperi toate cheltuielile pe care le-ai făcut în weekend. E corect aşa. Iar acum ce se mai întâmplă?

— Ți-l voi trimite pe unul dintre directorii mei adjuncți, Sebastian Clifton, mâine la Grimsby, cu toate actele pe care trebuie să le semnezi. Fiind vorba de aşa o sumă mare, prefer să nu mă bazez pe aiurelile serviciului poştal.

— Dacă e fratele lui Jessica, de-abia aştept să-l întâlnesc.

— Sigur că este. Ar trebui să ajungă la tine mâine pe la prânz şi, după ce vei semna certificatele, le va aduce înapoi în Londra.

— Spune-i că, asemenea ție, va avea parte şi de experiența unui *gourmet,* cel mai bun peşte şi cei mai buni cartofi prăjiți din lume, mâncați în ziarul *Grimsby Evening Telegraph* de ieri. În mod sigur, nu-l voi duce într-un restaurant de fițe cu fețe de masă şi farfurii.

— Dacă a fost bun pentru mine, va fi suficient de bun şi pentru el, a spus Cedric. De abia aştept să te văd lunea viitoare la AGM.

— Mai avem nişte probleme, a spus Sebastian când Cedric a lăsat receptorul jos.

— Şi care ar fi acelea?

— Cu toate că prețul acțiunilor Barrington's a început deja să-şi revină, nu trebuie să uităm că scrisoarea de demisie a lui Fisher va apărea în presă vineri. Sugestia unui membru al consiliului că firma se confruntă cu falimentul ar putea să dea iar acțiunile peste cap.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care pleci la Grimsby mâine, a spus Cedric. Fisher vine să mă vadă la douăsprezece, timp în care te vei bucura de cel mai bun peşte cu cartofi prăjiți din țară, cu o garnitură de mazăre pasată.

— Şi care e celălalt motiv? a întrebat Sebastian.

— Vreau să nu-mi stai în drum când vine Fisher. Prezența ta îi va aminti doar către cine se îndreaptă cu adevărat lealitatea mea.

— Nu se va lăsa dat deoparte, a spus Seb, după cum a descoperit unchiul meu, Giles, de câteva ori.

— Nu intenționez să-l dau deoparte, a spus Cedric. Dimpotrivă, am de gând să-l susțin. Alte probleme?

— De fapt, mai sunt trei: don Pedro Martinez, Diego Martinez şi mai puțin Luis Martinez.

— Sunt informat că aceştia trei sunt terminați. Don Pedro înfruntă falimentul, Diego ar putea fi arestat dintr-un moment într-altul pentru intenția de mituire, iar Luis nu poate nici să-şi sufle nasul dacă nu-i dă tatăl lui batista. Nu, nu cred că va dura mult până ce aceşti trei domni vor face o călătorie numai dus înapoi în Argentina.

— Mai am încă sentimentul că don Pedro va încerca să se răzbune cât poate înainte de a pleca.

— În acest moment nu cred că va încerca să se apropie de familiile Barrington sau Clifton.

— Nu mă gândeam la familia mea.

— Nu te îngrijora pentru mine, a zis Cedric. Pot să mă descurc singur.

— Şi nici la dumneavoastră.

— Atunci la cine?

— La Samantha Sullivan.

— Nu cred că este un risc pe care va dori să şi-l asume.

— Martinez nu gândeşte ca dumneavoastră...

Luni seara

Don Pedro era atât de supărat încât a putut vorbi abia după o vreme.

— Cum de au reuşit să se descurce? a întrebat el.

— De îndată ce piața s-a închis vineri şi eu am plecat spre Scoția, cineva a început să vândă foarte multe acțiuni Barrington's la New York şi Los Angeles şi apoi şi mai multe la Sydney când s-a deschis piața azi-dimineață şi a scăpat de ultimele în Hong Kong, în timp ce dormeam toți.

— Din toate punctele de vedere, a spus don Pedro. A mai făcut o pauză şi iar nu l-a întrerupt nimeni. Deci cât am pierdut până la urmă? a spus el, la sfârşit.

— Mai mult de un milion de lire.

— Ai aflat cine a cumpărat acele acțiuni? a scuipat don Pedro, pentru că sunt gata să pariez că e aceeaşi persoană care le-a cumpărat pe ale mele la jumătate de preț.

— Cred că e cineva numit Hardcastle, care era pe fir când l-am întrerupt pe David Alexander.

— Cedric Hardcastle, a spus don Pedro. Este un bancher din Yorkshire care se află în consiliul companiei Barrington's şi care întotdeauna îl susține pe preşedinte. Va regreta.

— Tată, nu suntem în Argentina. Ai pierdut aproape totul şi ai aflat deja că autoritățile caută o scuză pentru a te deporta. Poate a venit timpul să renunți la această vendetă.

Diego a văzut palma venind spre el, dar nici n-a clipit.

— Nu-i spui tu tatălui tău ce poate sau nu să facă. Plec când vreau eu, nu înainte. Ai înțeles? Diego a dat din cap. Mai e ceva?

— Nu sunt prea sigur, dar cred că l-am zărit pe Sebastian Clifton la King's Cross când m-am urcat în tren, deşi era destul de departe.

— De ce n-ai verificat?

— Pentru că trenul era gata să plece şi...

— Şi-au dat seama chiar şi că nu-şi pot realiza planul dacă tu nu te urci în *Scoțianul de noapte.* Deştepți, a spus don Pedro. Deci au pe cineva la Glenleven care ne urmăreşte toate mişcările, altfel de unde ar fi ştiut că te întorceai în Londra?

— Sunt sigur că nu m-a urmărit nimeni când am plecat de la hotel. Am verificat de câteva ori.

— Dar cineva ştia că te afli în acel tren. Este o coincidență prea mare că în seara în care ai circulat cu *Scoțianul de noapte,* acesta a întârziat o oră şi jumătate pentru prima oară în ani întregi. Îți mai aminteşti să se fi întâmplat ceva ciudat în timpul drumului?

— O paraşută pe nume Kitty a încercat să mă agațe, apoi semnalul de alarmă a fost tras...

— Prea multe coincidențe.

— Mai târziu am văzut-o vorbind în şoaptă cu stewardul-şef, iar acesta a zâmbit şi s-a îndepărtat.

— O prostituată şi un steward n-ar putea reține singuri *Scoțianul de noapte* o oră şi jumătate. Nu, cineva cu autoritate mare trebuie să fi fost în trenul acela ca să tragă sforile. Altă pauză lungă. Cred că ei şi-au dat seama că ne apropiam, dar mă voi asigura că nu ne vor vedea îndepărtându-ne. Pentru asta, trebuie să fim la fel de organizați ca ei.

Diego nu a spus nimic în această conversație purtată de o singură persoană.

— Câți bani mai avem?

— Erau cam trei sute de mii când am verificat ultima oară, a spus Karl.

— Şi colecţia mea de artă a intrat în expoziţie în Bond Street noaptea trecută. Agnew m-a asigurat că voi câştiga mai mult de un milion. Deci mai avem suficiente resurse din care să ne înfruptăm. Nu uita, nu contează câte bătălii minore pierzi până ce câştigi bătălia finală.

Diego a simţit că acesta nu era momentul potrivit să-i amintească tatălui său care dintre cei doi generali fusese de aceeaşi părere la Waterloo.

Don Pedro şi-a închis ochii, s-a lăsat pe spate în fotoliu şi n-a mai spus nimic. Nici acum n-a încercat nimeni să-i întrerupă gândurile. Brusc, a deschis ochii şi a sărit în picioare.

— Acum, ascultaţi-mă cu atenţie, a zis el, uitându-se spre fiul său mai mic. Luis, tu vei fi responsabil pentru aducerea la zi a dosarului lui Sebastian Clifton.

— Tată, a început Diego, am fost avertizaţi...

— Gura. Dacă nu vrei să faci parte din echipa mea, poţi pleca acum. Diego nu s-a mişcat, dar s-a simţit şi mai insultat decât atunci când fusese pălmuit. Don Pedro şi-a întors iar atenţia la Luis. Vreau să afli unde locuieşte, unde lucrează şi cine sunt prietenii lui. Crezi că te descurci?

— Da, tată, a spus Luis.

Diego nu se îndoia că, dacă fratele său ar fi avut o coadă, ar fi dat din ea.

— Diego, a spus don Pedro, privindu-şi fiul mai mare. Vei merge la Bristol şi-l vei vizita pe Fisher. Nu-i spune că vii, ia-l prin surprindere. Acum este şi mai important să-i dea demisia doamnei Clifton vineri dimineaţa şi apoi să o transmită presei. Vreau ca editorul financiar al fiecărui ziar naţional să primească un exemplar şi ca Fisher să fie disponibil pentru orice ziarist care vrea să-i ia un interviu. Ia o mie de lire cu tine. Nimic nu-i concentrează mintea lui Fisher mai mult decât vederea banilor.

— Poate au ajuns şi la el, a sugerat Diego.

— Atunci ia două mii. Şi Karl, a spus el, întorcându-se spre aliatul lui cel mai de încredere, pentru tine am păstrat ce e mai bun. Ia-ți un bilet la trenul de noapte spre Edinburgh şi găseşte-o pe curva aia. Şi când o faci, oferă-i o noapte pe care n-o va uita niciodată. Nu-mi pasă cum o faci, dar vreau să ştiu cine a fost responsabil pentru întârzierea de o oră şi jumătate a trenului. Ne întâlnim iar mâine-seara. Până atunci, voi reuşi să-l văd pe Agnew şi să aflu cum merge vânzarea. Don Pedro a tăcut o vreme, înainte de a adăuga: Presimt că vom avea nevoie de foarte mulți bani lichizi pentru ce am în minte.

37

Marţi dimineaţă

— Am un cadou pentru tine.
— Dă-mi voie să ghicesc.
— Nu, trebuie să aştepţi să-l vezi.
— Ah, e un cadou „aşteaptă şi vei vedea.”
— Da, recunosc că nu l-am cumpărat încă, dar...
— Dar acum când ai obţinut ce-ai vrut, va fi mai mult *aşteaptă* decât *vei vedea?*
— Te prinzi repede. Dar, în apărarea mea, sper să-l iau azi de la...
— Tiffany's?
— Ei, nu, nu chiar...
— Asprey's?
— Nici ăsta.
— Cartier?
— Asta a fost a doua mea alegere.
— Şi prima?
— Bingham's.
— Bingham's din Bond Street?
— Nu, Bingham's din Grimsby.
— Şi pentru ce e renumit acest Bingham's? Diamante? Blănuri? Parfumuri? a întrebat ea, plină de speranţă.
— Pate de peşte.
— Unul sau două borcane?
— Pentru început unul, apoi vom vedea cum merge această relaţie.
— Asta înseamnă cât de multe poate să obţină o vânzătoare şomeră, a spus Samantha, dându-se jos din pat. Şi când te gândeşti că speram să ajung o femeie întreţinută.
— Asta mai târziu, când voi ajunge preşedintele băncii, a spus Sebastian, urmând-o în baie.

— S-ar putea să nu vreau să aştept atât de mult, a zis Samantha, intrând în duş. Era gata să tragă perdeaua când Sebastian i s-a alăturat.

— Nu avem loc amândoi aici, i-a zis ea.

— Ai făcut vreodată dragoste sub duş?

— Aşteaptă şi vei vedea.

*

— Domnule maior, mă bucur că ați avut timp să veniți pe la mine.

— Nicio problemă, Hardcastle. Eram la Londra cu afaceri aşa că s-a nimerit tocmai bine.

— O cafea?

— Neagră, fără zahăr, mulțumesc, a spus Fisher, aşezându-se la birou, vizavi de preşedinte.

Cedric a apăsat pe un buton al telefonului.

— Domnişoară Clough, două cafele negre fără zahăr şi eventual nişte fursecuri. Interesante timpuri, nu crezi, Fisher?

— La ce anume te gândeşti?

— Botezul lui Buckingham de către regina-mamă de luna viitoare, desigur şi prima călătorie care va duce compania într-o eră nouă.

— Să sperăm, a spus Fisher. Cu toate că mai sunt câteva probleme de rezolvat înainte de a mă convinge definitiv.

— Tocmai de aceea voiam să-ți vorbesc, bătrâne.

S-a auzit o bătaie la uşă şi domnişoara Clough a intrat cu două ceşti de cafea pe o tavă. A pus una în fața maiorului, cealaltă în fața preşedintelui şi farfuria cu chec cu fructe de Yorkshire între ei.

— Permiteți-mi mai întâi să vă spun cât de supărat am fost că domnul Martinez s-a decis să-şi vândă întregul stoc de acțiuni Barrington’s. Mă întreb dacă mi-ai putea explica de ce a făcut-o.

Fisher şi-a pus cana înapoi pe farfurioară, împroşcând câțiva stropi.

— Habar n-am, a mormăit.

— Îmi pare rău, Alex. Bănuiam că te-a informat înainte de a lua o asemenea decizie ireversibilă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri-dimineață, la câteva momente după deschiderea bursei şi tocmai de aceea te-am chemat. Fisher arăta ca o vulpe speriată surprinsă de luminile unei maşini. Vezi, e ceva ce aş dori să discutăm. Fisher a rămas tăcut, ceea ce i-a permis lui Cedric să-i mai prelungească agonia. Eu voi împlini şaizeci şi cinci de ani în octombrie şi, cu toate că nu plănuiesc să mă retrag de la bancă, vreau să mai scap de câteva alte probleme, printre care şi conducerea de la Barrington's. Fisher a uitat de cafea şi a început să asculte cu atenție fiecare cuvânt al lui Cedric. De aceea, m-am decis să-mi dau demisia din consiliu şi să las în locul meu un om mai tânăr.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus Fisher. Sunt de părere că întotdeauna aduci înțelepciune şi seriozitate discuțiilor noastre.

— Eşti amabil şi tocmai de aceea voiam să te văd. Fisher a zâmbit, gândindu-se dacă ar fi fost posibil... Te-am urmărit cu atenție în ultimii cinci ani, Alex, şi am fost impresionat de susținerea arătată preşedintelui nostru, mai ales când mi-am amintit că ai concurat împotriva ei şi că te-a învins numai prin votul decisiv al fostului preşedinte.

— Nimeni nu trebuie să permită sentimentelor personale să intervină în ceea ce este cel mai bine pentru companie.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, Alex, de aceea speram să te conving să-mi iei locul în consiliu acum, când nu mai reprezinți interesele domnului Martinez.

— Este o ofertă foarte generoasă, Cedric.

— Nu, de fapt este una egoistă, pentru că, dacă ai accepta, ar ajuta să se garanteze stabilitatea şi continuitatea atât pentru Barrington's, cât şi pentru banca Farthings.

— Da, îmi dau seama.

— În plus, față de mia de lire anual pe care o primeşti ca director, Farthings îți va da încă o mie pentru a reprezenta interesele băncii. La urma-urmei, am nevoie să fiu informat despre toate şedințele consiliului, adică va trebui să vii la Londra şi să stai peste noapte. Toate cheltuielile vor fi, desigur, acoperite de bancă.

— Eşti foarte generos, Cedric, dar îmi trebuie puțin timp să mă gândesc, a spus maiorul, luptându-se evident cu o problemă.

— Sigur că da, a spus Cedric, ştiind foarte bine care era acea problemă.

— Când vrei să afli ce am hotărât?

— Pe la sfârşitul săptămânii. Aş vrea să fie lămurită problema înainte de AGM-ul de lunea viitoare. Inițial mă gândisem să-l rog pe fiul meu, Arnold, să mă înlocuiască, dar asta până mi-am dat seama că eşti tu disponibil.

— Te anunț până vineri.

— Foarte bine, Alex. Îți voi scrie o scrisoare care să confirme oferta imediat şi o voi pune la poştă diseară.

— Mulțumesc, Cedric. Mă voi gândi la ea cu toată seriozitatea.

— Excelent. Acum nu vreau să te rețin prea mult pentru că, din câte îmi amintesc, ai o şedință la Westminster.

— Da, sigur, a spus Fisher, ridicându-se încet de la locul lui şi dând mâna cu Cedric, care l-a însoțit la uşă.

Cedric s-a întors apoi la biroul său şi a început să compună scrisoarea către maior, întrebându-se dacă oferta lui va fi mai tentantă decât cea pe care i-o va face Martinez.

*

Rolls-Royce-ul roşu a tras lângă galeria lui Agnew. Don Pedro a coborât pe trotuar şi s-a uitat în vitrină unde a văzut portretul în mărime naturală al doamnei Kathleen Turner, frumoasa amantă a lui Tissot. A zâmbit zărind punctul roşu.

Un zâmbet şi mai larg i-a apărut pe față după ce a intrat în galerie. Nu imaginea atâtor picturi şi sculpturi îl făcuse să zâmbească, ci pletora de puncte roşii aflate lângă ele.

— Vă pot ajuta, domnule? l-a întrebat o femeie de vârstă mijlocie.

Don Pedro s-a întrebat ce se întâmplase cu tânăra cea frumoasă pe care o văzuse ultima oară când vizitase galeria.

— Aş dori să discut cu domnul Agnew.

— Nu ştiu dacă este liber acum. V-aş putea ajuta eu?

— Va fi liber pentru mine, a spus don Pedro. La urma-urmelor este expoziția mea, a mai zis el, ridicându-şi mâinile de parcă ar fi binecuvântat o congregație.

Ea s-a dat repede înapoi şi, fără să mai spună nimic, a bătut la uşa biroului domnului Agnew, apoi a dispărut înăuntru. După câteva minute a apărut proprietarul.

— Bună ziua, domnule Martinez, a spus acesta, puțin cam rece, ceea ce Martinez a considerat a fi rezerva tipică englezilor.

— Văd ce bine merge vânzarea, dar cât ați obținut până acum?

— Ați putea să veniți în biroul meu unde este mai intim?

Don Pedro l-a urmat prin galerie, numărând punctele roşii şi a aşteptat să-şi repete întrebarea până ce uşa biroului a fost închisă.

— Cât ați obținut până acum?

— Puțin peste o sută şaptezeci de mii de lire în noaptea deschiderii şi, în această dimineață, un domn a mai sunat să rezerve încă două exponate, un Bonnard şi un Utrillo, ceea ce ne va duce la mai mult de două sute de mii de lire. Avem şi o solicitare de la Galeria Națională pentru Raphael.

— Foarte bine, pentru că am nevoie de o sută de mii chiar acum.

— Mi-e teamă că nu este posibil, domnule Martinez.

— De ce nu? Sunt banii mei.

— Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră de câteva zile, dar erați la vânătoare în Scoția.

— De ce nu puteți să-mi dați banii? a întrebat Martinez, amenințător.

— Vinerea trecută ne-a vizitat domnul Ledbury de la banca Midland, St James. Era însoțit de avocatul lor, care ne-a cerut să dăm banii obținuți din această vânzare direct băncii.

— Nu poate să facă așa ceva. Această colecție îmi aparține mie.

— Mi-au prezentat documente legale care mi-au demonstrat acceptul dumneavoastră ca întreaga colecție, cu toate piesele listate individual, să constituie o garanție pentru un împrumut acordat.

— Dar ieri le-am dat înapoi împrumutul.

— Avocatul s-a întors chiar înainte de deschiderea expoziției, ieri-seară, cu un ordin al tribunalului care îmi interzicea să transfer banii oricui altcuiva decât băncii. Trebuie să vă spun, domnule Martinez, că nouă nu ne place să ne conducem așa afacerile la Agnew's.

— Voi obține imediat ordinul de eliberare a banilor. Când mă întorc, mă aștept să aveți pregătit pentru mine un cec pentru o sută de mii de lire.

— De-abia aștept să vă revăd mai târziu, domnule Martinez.

Don Pedro a părăsit galeria fără să dea mâna cu cineva sau să mai zică vreo vorbă. S-a îndreptat repede înspre St James, cu Rolls-Royce-ul urmându-l la câțiva pași. Când a ajuns la bancă a intrat și s-a dus direct spre biroul directorului înainte ca cineva să apuce să-l întrebe cine este sau pe cine dorea să vadă. La capătul coridorului, nu a bătut la ușă, ci a năvălit înăuntru, unde l-a găsit pe domnul Ledbury așezat la birou și dictându-i secretarei.

— Bună ziua, domnule Martinez, a sus Ledbury, de parcă l-ar fi așteptat.

— Ieși afară, i-a spus don Pedro secretarei, care a ieșit repede din cameră fără să se uite măcar la manager.

— De-a ce crezi că te joci, Ledbury? Tocmai vin de la Agnew's. Refuză să-mi dea banii de la vânzarea colecției mele personale de artă şi spune că tu eşti de vină.

— Mă tem că nu mai este colecția dumneavoastră, a spus Ledbury şi nu mai este aşa de mult timp. Cred că ați uitat că ați dat-o băncii după ce v-am extins iar limita de credit. A deschis sertarul de sus al unui dulăpior şi a scos un dosar.

— Dar banii obținuți din vânzarea acțiunilor Barrington's? Erau mai mult de trei milioane.

— Ceea ce înseamnă că vă mai rămâne o depăşire de credit – a răsfoit câteva pagini din dosar – de şapte sute şaptezeci şi două de mii patru sute cincizeci de lire la închiderea afacerii din noaptea trecută. Ca să nu vă mai stânjenesc iar, permiteți-mi să vă amintesc că, de asemenea, ați semnat de curând o garanție personală care include casa dumneavoastră de la țară şi cea din Eaton Square, numărul patruzeci şi patru. Şi trebuie să vă amintesc că, în cazul în care vânzarea colecției dumneavoastră de artă nu acoperă creditul curent, va trebui să vă întrebăm care proprietate doriți să ne-o predați mai întâi.

— Nu puteți face asta.

— Pot, domnule Martinez şi, dacă este cazul, o voi face. Şi data viitoare când mai veniți să mă vedeți, a spus Ledbury, îndreptându-se spre uşă, poate veți fi suficient de amabil să aranjați o programare cu secretara mea. La revedere, domnule.

Martinez s-a strecurat afară din biroul managerului, pe coridor, a trecut prin holul băncii şi s-a întors în stradă unde şi-a găsit Rolls-Royce-ul aşteptându-l. S-a întrebat dacă acesta mai era proprietatea lui.

— Du-mă acasă, a zis el.

Când au ajuns la St James, Rolls-Royce-ul a cotit la stânga, a coborât în Piccadilly şi a trecut de gara Green Park din care ieşea o mulțime de oameni. Printre ei era şi un tânăr care a traversat drumul, a cotit la stânga şi s-a îndreptat spre Albemarle Street.

Când Sebastian a intrat în galeria Agnew's pentru a treia oară în acea săptămână, intenționa să stea doar câteva clipe pentru a lua şi ultimul tablou al lui Jessica. Ar fi putut să-l ia când poliția îl dusese înapoi la galerie, dar fusese distras de gândul la Samantha închisă într-o celulă.

De data aceasta a fost iar distras, nu de gândul de a salva o domniță la ananghie, ci de calitatea operelor de artă expuse. S-a oprit să admire *La Madonna de Bogota* a lui Raphael, care fusese câteva ore în posesia lui şi a încercat să-şi imagineze cum ar fi să scrii un cec de 100.000 de lire şi să ştii că nu va fi respins.

S-a amuzat când a văzut că *Gânditorul* lui Rodin avea prețul de 150.000 de lire. Şi-a amintit prea bine când don Pedro îl cumpărase la Sotheby's pentru 120.000 de lire, un record pentru Rodin la vremea aceea. Dar atunci don Pedro crezuse că statuia conținea 8 milioane de lire falsificate. Acesta fusese începutul necazurilor lui Sebastian.

— Bine ați revenit, domnule Clifton.

— E greşeala mea din nou, mă tem. Am uitat să iau pictura surorii mele.

— Într-adevăr. Tocmai am rugat asistenta să o aducă.

— Vă mulțumesc, domnule, a spus Sebastian când înlocuitoarea lui Sam a apărut cărând un colet voluminos pe care i l-a dat domnului Agnew. De data aceasta, el a verificat eticheta înainte de a i-l da lui Sebastian.

— Să sperăm că acum nu este un Rembrandt, a spus Sebastian, incapabil să nu râdă. Nici domnul Agnew, nici asistenta lui nu i-au zâmbit. De fapt, tot ce a spus domnul Agnew a fost:

— Şi nu uitați înțelegerea noastră.

— Dacă nu vând o pictură, ci i-o dau cuiva cadou, înseamnă că am încălcat acordul?

— Cui vreți s-o dați?

— Lui Sam. Modul meu de a-i spune că-mi pare rău.

— Nu am nicio obiecție, a zis Agnew. Ca şi dumneavoastră, sunt sigur că nici domnişoara Sullivan n-o va vinde.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns Sebastian. Apoi, uitându-se la Raphael, a zis:

— Voi avea pictura aceasta într-o bună zi.

— Sper că aşa va fi, a spus Agnew, pentru că aşa ne câştigăm noi banii.

Când Sebastian a părăsit galeria, era o seară atât de plăcută, încât s-a decis să meargă în Pimlico ca să-i dea lui Samantha cadoul „aşteaptă şi vei vedea.” Trecând prin St James Park s-a gândit la vizita făcută mai devreme la Grimsby. Îi plăcea domnul Bingham. Îi plăcea fabrica lui. Îi plăceau muncitorii. Aceştia erau ceea ce domnul Hardcastle numea oameni adevărați care fac munci adevărate.

Cinci minute a durat ca domnul Bingham să semneze toate certificatele de transfer ale acțiunilor şi încă treizeci de minute ca să devoreze împreună două porții din cei mai buni peşti cu cartofi prăjiți din univers, mâncate dintr-un exemplar din *Grimsby Evening Telegraph.* Chiar înainte de a pleca, domnul Bingham i-a dat un borcan cu pate de peşte şi o invitație să petreacă o noapte la Mablethorpe Hall.

— Sunteți foarte amabil, dar domnul Hardcastle mă aşteaptă cu aceste certificate la birou înainte de închiderea afacerilor din această zi.

— Corect, dar simt că ne vom vedea mai mult acum, când voi fi în consiliul companiei Barrington's.

— Veți fi în consiliu, domnule?

— E o poveste lungă. Ți-o voi povesti când te voi cunoaşte mai bine.

Atunci Sebastian şi-a dat seama că Bob Bingham era bărbatul misterios despre care nu se putea vorbi până la închiderea afacerii.

De-abia aştepta să-i dea lui Samantha cadoul. Când a ajuns lângă blocul în care stătea, a deschis uşa cu o cheie pe care i-o dăduse ea în acea dimineață.

Un bărbat ascuns în umbrele de pe cealaltă parte a drumului şi-a notat adresa. Pentru că Seb intrase cu propria lui cheie, a presupus că aici locuia. La cină, îi va spune

tatălui său cine cumpărase acțiunile Barrington's, numele băncii din Yorkshire care efectuase tranzacția şi unde locuia Sebastian Clifton. Mâncase chiar şi de prânz. A oprit un taxi şi a cerut să fie dus în Eaton Square.

— Opreşte! a strigat Luis când a văzut ziarele. A sărit din maşină şi a înşfăcat un exemplar din *London Evening News.* A citit titlul de pe prima pagină *Femeie în comă după ce a sărit din* Scoțianul de Noapte şi a zâmbit înainte de a se urca la loc în maşină. Era clar că şi altcineva mai îndeplinise ordinele tatălui său.

38

Miercuri seara

Secretarul de cabinet luase în considerație toate permutările posibile şi a simțit că a nimerit calea cea mai bună de a se scăpa de toți patru printr-o lovitură de maestru.

Sir Alan Redmayne credea în prevalența legii. Era, la urma-urmei, baza oricărei democrații. Ori de câte ori era întrebat, sir Alan era de acord cu Churchill că, la fel ca orice altă formă de guvernare, democrația avea dezavantajele sale, dar era, în general, varianta cea mai bună. Însă, dacă i s-ar fi dat mână liberă, ar fi ales o dictatură binevoitoare. Problema era că dictatorii, chiar prin natura lor, nu erau binevoitori. Pur şi simplu nu se încadra în fişa postului. După opinia lui, cea mai apropiată persoană pe care o avea Marea Britanie ca dictator binevoitor era secretarul de cabinet.

Dacă ar fi fost în Argentina, sir Alan i-ar fi comandat pur şi simplu colonelului Scott-Hopkins să-i omoare pe don Pedro Martinez, Diego Martinez, Luis Martinez şi desigur pe Karl Lunsdorf şi apoi le-ar fi închis dosarele. Dar, ca atâția secretari de cabinet de dinaintea lui, ar fi trebuit să accepte şi să fie mulțumit cu o răpire, două deportări şi un faliment care nu i-ar fi dat lui Martinez altă alegere decât să se întoarcă în țara lui natală şi să nu-i mai dea prin cap să revină vreodată.

În mod normal, sir Alan ar fi aşteptat legea să-şi urmeze calea firească. Dar, din nefericire, mâna îi fusese forțată de nimeni, alta decât regina-mamă.

Citise în circulara tribunalului din acea dimineață că Maiestatea Sa acceptase grațioasă o invitație de la preşedintele Liniei Maritime Barrington, doamna Harry Clifton, să boteze *MV Buckingham* luni la prânz, pe 21 septembrie, lăsându-i doar câteva săptămâni să-şi ducă planul la bun sfârşit, pentru că nu se îndoia că don Pedro

Martinez va avea atunci cu totul altceva în minte decât o ceremonie de lansare.

Prima lui mişcare, în ceea ce urmau să fie câteva zile foarte ocupate, a fost să se asigure că domnul Karl Lunsdorf va fi eliminat de tot din ecuație. Ultima sa crimă de neiertat, din *Scoțianul de Noapte,* era înfiorătoare, chiar şi după standardele foarte scăzute ale lui Karl. Diego şi Luis Martinez îşi puteau aştepta rândul, deoarece avea suficiente dovezi pentru a-i putea aresta. Şi avea încredere că, de îndată ce vor fi eliberați pe cauțiune, în aşteptarea procesului, vor dispărea în câteva zile din țară. Poliția va fi instruită să nu-i oprească la aeroport, pentru că vor fi conştienți că nu vor putea reveni niciodată în Marea Britanie, doar dacă nu doreau să înfrunte o condamnare lungă la închisoare.

Puteau aştepta. Totuşi, Karl Otto Lunsdorf, ca să-i dea numele întreg de pe certificatul de naştere, nu putea.

Cu toate că era clar din descrierea dată de stewardul-şef de pe *Scoțianul de Noapte* că Lunsdorf fusese responsabil pentru aruncarea – a mai întors o pagină în dosar – domnişoarei Kitty Parsons, o prostituată bine-cunoscută, din tren, în mijlocul nopții, nu exista nicio şansă de a obține un verdict sigur împotriva fostului ofițer SS în timp ce biata femeie zăcea în comă. Cu toate acestea, rotițele legii urmau să fie puse în mişcare.

Sir Alan nu se sinchisea prea mult de cocktailuri şi, cu toate că primea o duzină de invitații pe zi să participe la orice, de la petrecerea în grădină a reginei-mame până la cea de la Loja Regală de la Wimbledon, de nouă ori din zece scria *Nu* în colțul din dreapta sus al invitației şi-şi lăsa secretara să găsească un motiv plauzibil. Totuşi, când a primit invitația de la Foreign Office la o petrecere de întâmpinare a noului ambasador din Israel, sir Alan a scris *Da, dacă sunt liber,* în colțul din dreapta sus.

Secretarul de cabinet nu avea prea mult chef să-l întâlnească pe noul ambasador cu care se mai văzuse ca membru al diverselor delegații din trecut. Însă la această

petrecere participa un oaspete cu care dorea să discute în particular.

Sir Alan a plecat din biroul său din Downing Street chiar după şase şi s-a dus la FCO[4]. După ce l-a felicitat pe noul ambasador şi a schimbat amabilităţi cu mulţi alţii care se dădeau bine pe lângă el, s-a strecurat discret prin camera aglomerată, cu paharul în mână, până ce şi-a văzut prada.

Simon Wiesenthal discuta cu rabinul-şef când sir Alan s-a apropiat. A aşteptat răbdător ca sir Israel Brodie să înceapă o conversaţie cu soţia ambasadorului, înainte de a întoarce spatele mulţimii clevetitoare, dând de înţeles că nu dorea să fie întrerupt.

— Dr. Wiesenthal, pot să vă spun cât vă admir campania de vânare a acelor nazişti care au fost implicaţi în Holocaust? Wiesenthal s-a înclinat uşor. Mă întreb, a spus secretarul de cabinet coborându-şi vocea, dacă numele Karl Otto Lunsdorf înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

— Locotenentul Lunsdorf a fost unul dintre ajutoarele cele mai apropiate ale lui Himmler, a spus Wiesenthal. A lucrat la SS în personalul particular al acestuia ca ofiţer de interogare. Am nenumărate dosare referitoare la el, sir Alan, dar mă tem că a fugit din Germania cu câteva zile înainte de intrarea Aliaţilor în Berlin. Ultima oară am aflat că se refugiase în Buenos Aires.

— Cred că-l veţi găsi mai aproape de casă, a şoptit sir Alan. Wiesenthal s-a apropiat şi mai mult, şi-a aplecat capul şi l-a ascultat atent.

— Mulţumesc, sir Alan, a spus Wiesenthal după ce secretarul de cabinet i-a transmis informaţiile. Mă voi apuca imediat de treabă.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, neoficial, bineînţeles, ştiţi unde sunt, a spus el, în timp ce preşedintele Asociaţiei Prietenii Israelului s-a apropiat de ei.

Sir Alan a pus paharul gol pe o tavă, a respins un cârnăcior pe băţ, i-a urat noapte bună noului ambasador şi

---

[4] Foreign and Commonwealth Office.

s-a întors la numărul 10. S-a instalat ca să-şi revizuiască planul, asigurându-se că nu lipsea niciun punct de pe „i" şi nicio bară de pe „t"; era conştient că cea mai mare problemă a sa va fi cronometrarea, mai ales dacă voia să-i aresteze pe amândoi la o zi după dispariția lui Lunsdorf.

Când a pus bara pe ultimul „t", chiar după miezul nopții, secretarul de cabinet s-a gândit că, de fapt, ar fi preferat o dictatură binevoitoare.

*

Maiorul Alex Fisher a pus două scrisori pe biroul său, una lângă alta: scrisoarea sa de demisie din consiliul Barrington's, alături de una de la Cedric Hardcastle care sosise în acea dimineață, oferindu-i ocazia de a-şi continua rolul de membru al consiliului. O tranziție uşoară, după cum o descria Hardcastle, cu beneficii pe termen lung.

Alex nu mai ştia cum să calculeze avantajele sau dezavantajele celor două alternative. Dacă ar fi acceptat oferta generoasă a lui Cedric şi şi-ar fi menținut locul în consiliu, cu un venit de 2.000 de lire pe an plus cheltuielile şi toate celelalte ocazii de a-şi urmări alte interese?

Dacă îşi dădea demisia din consiliu însă, don Pedro îi promisese 5.000 de lire bani lichizi. În general, oferta lui Hardcastle era cea mai tentantă alternativă. Dar mai era şi problema răzbunării lui don Pedro dacă ar fi renunțat la oferta lui în ultimul moment, după cum descoperise recent Kitty Parsons.

S-a auzit o bătaie la uşă, care a fost o surpriză pentru Alex care nu aştepta pe nimeni. A fost şi mai surprins când a deschis-o şi l-a găsit în prag pe Diego Martinez.

— Bună dimineața, a spus Alex de parcă l-ar fi aşteptat. Intră, te rog, a adăugat el, neştiind ce să zică altceva. L-a dus pe Diego în bucătărie pentru că nu voia ca acesta să vadă cele două scrisori de pe biroul lui. Ce te aduce la Bristol? a

întrebat el şi, amintindu-şi că Diego nu bea, a umplut un ibric cu apă şi l-a pus la fiert.

— Tata m-a rugat să vă dau asta, a spus Diego, punând un plic gros pe masa din bucătărie. Nu e nevoie să-i număraţi. Sunt cele două mii de lire pe care le-aţi cerut în avans. Puteţi lua restul luni, după ce vă veţi da demisia.

Alex a luat o hotărâre; frica depăşea lăcomia. A luat plicul şi l-a pus în buzunar, dar n-a mulţumit.

— Tata m-a rugat să vă amintesc că după ce vă daţi demisia vineri dimineaţa, se aşteaptă să fiţi disponibil pentru a discuta cu ziariştii.

— Desigur, a spus Fisher. De îndată ce-i voi da scrisoarea doamnei Clifton – îi era greu încă să-i spună preşedinte – voi trimite telegramele aşa cum ne-am înţeles, mă voi întoarce acasă şi voi sta la birou, aşteptând telefoanele.

— Bine, a spus Diego când ceainicul fierbea. Deci ne vedem luni după-amiază în Eaton Square şi, dacă acoperirea în presă pentru AGM va fi favorabilă sau ar trebui să spun nefavorabilă – a zâmbit – vei primi celelalte trei mii.

— Nu bei o ceaşcă de cafea?

— Nu, am predat banii şi mesajul tatălui meu. Voia doar să se asigure că nu v-aţi răzgândit.

— Ce l-ar fi putut face să creadă asta?

— N-am idee, a spus Diego. Dar amintiţi-vă, a mai zis el, uitându-se la fotografia lui Kitty Parsons de pe prima pagină din *Telegraph,* că, dacă ceva nu merge bine, nu eu voi fi cel care va lua trenul următor spre Bristol.

După plecarea lui Diego, Alex s-a întors în biroul lui, a rupt scrisoarea lui Cedric Hardcastle şi a aruncat bucăţile în coşul de gunoi. Nu era nevoie să răspundă. Hardcastle va înţelege mesajul sâmbătă, când va citi scrisoarea lui de demisie din ziarele naţionale.

S-a tratat cu un prânz la Carwardine's şi şi-a petrecut restul după-amiezii reglând cu diverşi negustori locali câteva datorii mai mici, dintre care unele erau depăşite de mult. Când s-a întors acasă, a verificat plicul şi a văzut că încă mai

avea 1.265 de lire în bancnote noi şi ştia că va mai primi încă 3.000 de lire luni, dacă presa va fi suficient de interesată de povestea lui. A stat treaz repetând câteva declarații pe care spera că ziariştii i le vor smulge de pe buze. *Mă tem că* Buckingham *se va scufunda chiar înainte de a porni în prima călătorie. Numirea unei femei preşedinte a fost un joc nechibzuit şi nu cred că firma îşi va mai reveni. Sigur că mi-am vândut toate acțiunile pentru că am preferat să pierd puțin acum decât mai mult mai târziu.*

În dimineața următoare, după o noapte nedormită, Alex a sunat la biroul preşedintelui şi şi-a programat o întâlnire cu ea vineri dimineață, la ora zece. Şi-a petrecut restul zilei întrebându-se dacă luase decizia corectă, dar ştia că dacă ar fi renunțat acum, luând „banul piratului”, următoarea persoană care va bate la uşa lui va fi Karl şi nu va veni pentru a-i înmâna cele trei mii de lire.

În ciuda acestor fapte, Alex începea să creadă că făcuse cea mai mare greşeală din viața lui. Ar fi trebuit să se gândească mai bine. De îndată ce scrisoarea va fi publicată în ziare, şansele lui de a cere să se alăture altui consiliu erau inexistente.

S-a întrebat dacă era prea târziu să se răzgândească. Dacă i-ar fi spus totul lui Hardcastle, i-ar mai fi dat acesta 1.000 de lire în avans ca să-i poată returna banii lui Martinez? Îl va chema la prima oră dimineața. A pus ibricul pe masă şi a dat drumul la radio. Nu a fost prea atent până ce n-a auzit numele Kitty Parsons. A dat volumul mai tare şi l-a auzit pe crainic spunând: „Un purtător de cuvânt ai Căilor Ferate Britanice a confirmat că domnişoara Parsons a murit în cursul nopții fără să-şi mai revină din comă.”

39

Joi dimineaţa

Toţi patru şi-au dat seama că nu puteau continua operaţia decât dacă ploua. Mai ştiau şi că nu era nevoie să-l urmărească, deoarece joi era ziua lui de cumpărături la Harrods, iar el nu-şi schimba niciodată obiceiurile.

Dacă ar fi plouat într-o joi, şi-ar fi lăsat haina de ploaie şi umbrela în garderoba de la parter. Apoi ar fi vizitat două raioane, tutungeria, de unde ar fi luat o cutie cu trabucurile Montecristo preferate de don Pedro şi raionul de alimente, de unde ar fi luat proviziile pentru weekend. Cu toate că-şi făcuseră cercetările cu atenţie, totul trebuia să se desfăşoare la minut. Însă aveau un avantaj: întotdeauna te poţi baza pe un german că-şi va respecta orarul.

Lunsdorf a ieşit din Eaton Square, 44, chiar după 10 a.m. Era îmbrăcat cu o haină lungă de ploaie şi avea o umbrelă. S-a uitat la cer şi a deschis umbrela, apoi a pornit în direcţia Knightsbridge. Aceasta nu era o zi pentru privitul vitrinelor. De fapt, Lunsdorf se hotărâse că dacă mai ploua, să ia un taxi spre Eaton Square, după ce va cumpăra tot ce avea nevoie. Erau pregătiţi şi pentru asta.

După ce a intrat în Harrods, s-a dus direct la garderobă unde a lăsat umbrela şi haina de ploaie unei femei care i-a dat un disc mic în schimb. A trecut de parfumerie şi bijuterii înainte de a se opri la raionul de tutungerie. Nu-l urmărea nimeni. După ce a cumpărat obişnuita cutie cu trabucuri, s-a dus la alimente unde a stat patruzeci de minute umplând mai multe sacoşe de cumpărături. S-a întors la garderobă chiar după unsprezece şi, uitându-se pe geam, a văzut că afară era ceea ce britanicii numeau a ploua cu găleata. S-a întrebat dacă portarul ar fi fost în stare să-i cheme un taxi. A lăsat sacoşele jos şi a dat discul femeii de la garderobă. Ea a dispărut în camera din spate şi s-a întors după un moment cu o umbrelă roz, de damă.

— Nu e a mea, a spus Lunsdorf.

— Îmi pare rău, domnule, a spus garderobiera îmbujorată şi s-a întors în camera din spate. Când a reapărut, a adus o etolă de blană.

— Pare asta a mea? a întrebat Lunsdorf.

Ea s-a dus înapoi şi a reapărut după o vreme, de data aceasta cu o pălărie de marinar de un galben-strălucitor.

— Eşti tâmpită? a țipat Lunsdorf. Garderobiera s-a înroşit şi a rămas țintuită pe loc, de parcă ar fi paralizat. O femeie mai în vârstă i-a luat locul.

— Îmi cer scuze, domnule. Poate doriți să veniți cu mine şi să-mi arătați haina şi umbrela dumneavoastră, a spus ea, ridicând bara care separa clienții de personal. El ar fi trebuit să-i observe greşeala.

Lunsdorf a urmat-o în cealaltă cameră unde şi-a zărit imediat haina pe la mijlocul dulapului. Tocmai se apleca să-şi recupereze umbrela când a simțit o lovitură în ceafă. Genunchii i s-au îndoit şi a căzut iar trei bărbați au ieşit repede din spatele dulapului. Caporalul Crann i-a înşfăcat brațele lui Lunsdorf şi i le-a legat la spate, în timp ce sergentul Roberts i-a îndesat un căluş în gură, iar căpitanul Hartley i-a legat şi gleznele.

După un moment, colonelul Scott-Hopkins a apărut îmbrăcat cu o haină galbenă, împingând un căruț mare de rufe. I-a ținut capacul deschis, iar ceilalți trei l-au băgat pe Lunsdorf înăuntru. Chiar şi îndoit cum era, de-abia a încăput. Căpitanul Hartley a aruncat haina de ploaie şi umbrela, apoi Crann a trântit capacul şi a legat strâns curelele din piele.

— Mulțumesc, Rachel, a spus colonelul când garderobiera a ridicat bara ca să-l lase să scoată căruțul de rufe afară, la parterul magazinului.

Caporalul Crann a ieşit pe Brompton Road înaintea lor, cu Roberts la un metru în spate. Colonelul nu s-a oprit în timp ce muta căruciorul către un camion Harrods, parcat lângă intrare, cu uşile deschise. Hartley şi Roberts au ridicat

căruțul, care era mai greu decât se aşteptaseră şi l-au împins în camion. Colonelul s-a urcat alături de Crann în față, iar Hartley şi Roberts au sărit în spate şi au închis uşile.

— Hai să mergem, a spus colonelul.

Crann a dus camionul pe banda din mijloc şi a intrat în traficul matinal de vârf, mergând încet pe Brompton Road către A4. Ştia exact unde se ducea pentru că transportase o încărcătură cu o zi înainte, aşa cum îi ceruse colonelul.

După patruzeci de minute, Crann a aprins farurile de două ori în timp ce se apropia de gardul unui aeroport gol. Abia a apucat să încetinească şi poarta s-a deschis larg, permițându-i să între pe o pistă unde aştepta un avion de transport, colorat în albastru şi alb, cu rampa coborâtă.

Hartley şi Roberts au deschis uşile camionului şi au sărit pe pistă chiar înainte ca şoferul să oprească motorul. Coşul cu rufe a fost scos din camion, împins pe rampă şi urcat în cala avionului. Hartley şi Roberts au coborât calmi din avion, s-au urcat înapoi în maşină şi au tras repede uşile în urma lor.

Colonelul se uitase atent la ce se întâmpla şi, mulțumită secretarului de cabinet, nu avea nevoie să-i explice vreunui ofițer vamal vigilent ce era în coş şi care era destinația. S-a întors pe scaunul din față al camionului. Motorul mergea şi Crann a accelerat în timp ce uşile se închideau.

Camionul a atins poarta perimetrului când avionul a început să se mişte şi a revenit pe drumul principal când acesta a început să ruleze pe pistă. Nu l-au văzut decolând pentru că ei mergeau spre est în timp ce avionul se îndrepta spre sud. După patruzeci de minute, camionul Harrods era înapoi lângă magazin. Întreaga operație durase cam o oră şi jumătate. Şoferul camionului aştepta pe trotuar să-i fie înapoiat camionul. Cam întârziase, dar va recupera timpul în tura de după-masă, fără să afle şeful lui.

Crann a coborât pe trotuar şi i-a dat cheile.

— Mulțumesc, Joseph, a spus el, dând mâna cu fostul său coleg din SAS.

Hartley, Crann şi Roberts au pornit-o pe drumuri diferite către barăcile din Chelsea, în timp ce colonelul Scott-Hopkins s-a înapoiat la Harrods şi s-a dus direct la garderobă.

— Mulțumesc, Rachel, a zis el, scoțându-şi haina de la Harrods, împăturind-o şi punând-o pe tejghea.

— A fost plăcerea mea, domnule colonel, a răspuns ajutoarea garderobierei-şefe.

— Şi aş putea să te întreb ce-ai făcut cu sacoşele acelui domn?

— Rebecca a dus toate bagajele la bunuri uitate, după cum este politica firmei noastre când nu ştim dacă se va întoarce clientul. Dar am păstrat astea pentru dumneavoastră, a zis ea, scoțând un pachet.

— Foarte amabil din partea ta, Rachel, a spus el, când ea i-a dat cutia cu trabucuri Montecristo.

*

Când avionul a aterizat a fost întâmpinat de un comitet de recepție care a aşteptat cu răbdare coborârea rampei.

Patru soldați tineri au intrat în avion, au tras căruciorul în josul rampei şi l-au golit în fața preşedintelui comitetului de recepție. Un ofițer a înaintat, a desfăcut curelele din piele şi a ridicat capacul dezvăluind un om bătut şi plin de vânătăi, legat la mâni şi la picioare.

— Scoateți-i căluşul şi dezlegați-l, a spus un bărbat care aştepta de aproape douăzeci de ani acest moment. Nu a mai spus nimic până ce prizonierul nu şi-a revenit suficient pentru a ieşi din coş şi a păşi pe pistă.

— Nu ne-am mai întâlnit până acum, locotenente Lunsdorf, a spus Simon Wiesenthal, dar permiteți-mi să fiu primul care să vă ureze bun venit în Israel.

Nu şi-au dat mâna.

40

Vineri dimineaţa

Don Pedro era încă năucit. Se întâmplaseră atâtea într-un timp atât de scurt.

Fusese trezit la cinci dimineaţa de nişte lovituri puternice, persistente, la uşa din faţă şi a fost nedumerit că nu răspunsese Karl. A presupus că unul dintre băieţi venise acasă târziu şi îşi uitase iar cheia. S-a dat jos din pat, şi-a pus halatul şi a coborât cu intenţia de a le explica lui Diego sau Luis ce părerea avea în legătură cu trezitul la acea oră matinală.

În momentul în care a deschis uşa, o jumătate de duzină de poliţişti a năvălit în casă, au alergat sus pe scări şi i-au arestat pe Diego şi Luis, care dormeau amândoi în paturile lor. După ce li s-a permis să se îmbrace, au fost îmbarcaţi într-o maşină a poliţiei. De ce nu era şi Karl acolo ca să-l ajute? Sau îl arestaseră şi pe acesta?

Don Pedro a fugit înapoi sus şi a deschis uşa camerei lui Karl, unde a observat doar că acesta nu dormise în patul lui. S-a întors încet în birou şi şi-a sunat avocatul la numărul de acasă, înjurând şi bătând cu pumnul în masă în timp ce aştepta ca cineva să răspundă.

Până la urmă a auzit o voce adormită care şi-a ascultat cu atenţie clientul incoerent care îi descria ce se întâmplase. Domnul Everard se trezise acum şi-şi dăduse un picior jos din pat.

— Vă voi suna de îndată ce voi şti unde i-au dus, a spus el şi ce acuzaţie li se aduce. Nu vorbiţi cu nimeni până ce nu vă voi contacta.

Don Pedro a continuat să lovească masa cu pumnul şi să strige obscenităţi în gura mare, dar nu-l mai asculta nimeni.

Primul apel a venit de la *Evening Standard.*

— Fără comentarii! a ţipat don Pedro şi a trântit receptorul. A continuat să urmeze sfatul avocatului său,

răspunzându-le la fel celor de la *Daily Mail, Mirror, Express* şi *The Times.* Nici nu ar fi răspuns la telefon dacă n-ar fi avut o nevoie disperată să audă veştile de la Everard.

Până la urmă l-a sunat şi avocatul, chiar după opt, ca să-i spună unde erau deținuți Diego şi Luis şi apoi şi-a petrecut încă o vreme spunându-i cât de serioase erau acuzațiile.

— Voi cere eliberarea pe cauțiune pentru amândoi, a spus el, cu toate că nu sunt prea optimist.

— Şi Karl? a întrebat don Pedro. V-au spus unde este şi de ce este acuzat?

— Afirmă că nu ştiu nimic despre el.

— Mai căutați, a cerut don Pedro. Cineva trebuie să ştie unde este.

*

La ora nouă, Alex Fisher şi-a îmbrăcat costumul dungat al regimentului şi şi-a pus o pereche nouă de pantofi negri. A coborât în birou şi a mai citit o dată scrisoarea de demisie înainte de a închide plicul şi a-l trimite *Doamnei Harry Clifton, Linia Maritimă Barrington, Bristol.*

S-a gândit ce trebuia să facă în următoarele două zile dacă voia să-şi respecte acordul cu don Pedro şi să se asigure căşi va primi celelalte 3.000 de lire. Mai întâi, trebuia să fie la biroul Liniei Maritime Barrington la ora zece pentru a da scrisoarea doamnei Clifton. Apoi, urma să viziteze cele două ziare locale, *Bristol Evening Post* şi *Bristol Evening World* pentru a le înmâna editorilor copii ale scrisorii. Nu va fi prima oară când o scrisoare a lui va ajunge pe prima pagină.

Următoarea oprire va fi la poştă, unde va trimite telegrame editorilor ziarelor naționale, cu mesajul simplu: *Maiorul Alex Fisher îşi dă demisia din Consiliul Liniei Maritime Barrington şi solicită retragerea preşedintelui, deoarece se teme că firma se confruntă cu falimentul.*

Apoi se va întoarce acasă şi va aştepta lângă telefon ca să răspundă tuturor întrebărilor posibile şi pentru care se pregătise.

Alex şi-a părăsit apartamentul după 9:30 şi a condus la docuri, croindu-şi drum încet în traficul matinal aglomerat. Nu era nerăbdător să-i dea scrisoarea doamnei Clifton, dar, ca un curier care trebuie să înmâneze actele de divorț, va fi indiferent şi va pleca repede.

Se hotărâse deja să întârzie câteva minute şi s-o lase să aştepte. În timp ce trecea de porțile şantierului şi-a dat seama cât de mult îi va lipsi acest loc. A pornit radioul pe *BBC Home Service* pentru a prinde ultimele ştiri. Poliția arestase treizeci şi şapte de modernişti şi rockeri în Brighton şi-i acuzase de tulburarea liniştii publice, Nelson Mandela îşi începuse condamnarea pe viață într-o închisoare sud-africană şi doi bărbați fuseseră arestați la numărul 44, Eaton... A oprit radioul pentru că ajunsese la locul lui de parcare – 44, Eaton...? A pornit radioul iar, dar trecuseră deja la altă ştire şi a fost nevoit să asculte şi mai multe detalii despre bătăile de pe plaja din Brighton între modernişti şi rockeri. Alex dădea vina pe guvern pentru că abolise gărzile civice. „Nelson Mandela, conducătorul ANC, a început să-şi execute sentința de închisoare pe viață pentru sabotaj şi conspirație împotriva guvernului din Africa de Sud."

— Asta e ultima oară când mai auzim de nenorocitul ăsta, a spus Alex, convins.

„Poliția metropolitană a efectuat un raid într-o casă din Eaton Square în primele ore ale acestei dimineți şi a arestat doi bărbați cu paşapoarte argentiniene. Aceştia urmează să apară azi în fața Magistraturii din Chelsea..."

*

Când don Pedro a plecat din Eaton Square, 44, chiar după 9:30, a fost întâmpinat de o mulțime de blitzuri care aproape l-au orbit în timp ce căuta anonimitatea relativă a unui taxi.

După cincisprezece minute, când taxiul a ajuns la tribunal, a fost întâmpinat de şi mai multe aparate de fotografiat. A trecut printr-o mare de reporteri până la sala de judecată numărul 4, fără să se oprească să le răspundă la întrebări.

Când a intrat în sală, domnul Everard a venit repede să-l întâmpine şi a început să-i explice procedura care urma. I-a explicat apoi în detaliu acuzațiile, admițând că nu era prea sigur că vreunul dintre băieți va fi eliberat pe cauțiune.

— Ceva ştiri despre Karl?

— Nu, a şoptit Everard. Nimeni nu l-a văzut şi nici nu a auzit nimic de el de când a plecat de la Harrods ieri-dimineață.

Don Pedro s-a încruntat şi s-a aşezat în rândul din față, în timp ce Everard s-a întors la locul lui. La celălalt capăt al băncii stătea un tânăr necioplit, îmbrăcat într-o robă scurtă, neagră, care verifica nişte acte. Când a văzut că asta era tot ce putea prezenta acuzarea, don Pedro s-a simțit mai încrezător.

Nervos şi extenuat, s-a uitat prin încăperea pe jumătate goală. Deoparte se afla o jumătate de duzină de ziarişti, cu stilourile pregătite, ca o haită de dulăi aşteptând să se hrănească dintr-o vulpe rănită. În spatele lui stăteau patru bărbați pe care-i ştia din vedere. Bănuia că aceştia cunoşteau prea bine unde se afla Karl.

Don Pedro şi-a întors privirea spre tribunal unde câțiva oficiali minori se asigurau că totul era în ordine înainte ca judecătorul să intre în sală. La ora zece, un bărbat înalt, slab, purtând o robă lungă şi neagră a intrat în tribunal. Cei doi avocați s-au ridicat imediat de la locurile lor şi s-au aplecat politicoşi. Magistratul le-a întors salutul înainte de a se aşeza în mijlocul estradei.

După ce s-a aşezat, s-a uitat un timp la sala de judecată. Dacă a fost surprins de interesul neobişnuit al presei în procedurile matinale, n-a arătat. A dat din cap înspre aprod, s-a aşezat în fotoliu şi a aşteptat. După câteva momente, primul acuzat a apărut din spatele sălii şi s-a aşezat în boxă. Don Pedro s-a uitat la Luis, gândindu-se deja ce să facă în cazul în care băiatului i se acorda cauțiunea.

— Citeşte acuzarea, a spus magistratul, uitându-se la aprod.

Aprodul s-a înclinat, s-a întors cu fața spre acuzat şi a spus cu o voce de stentor:

— Sunteți acuzat că dumneavoastră, Luis Martinez, ați intrat prin efracție într-o locuință particulară şi anume în Glebe Place numărul 12, apartamentul 4, Londra SW3, în noaptea de şase iunie 1964 şi ați distrus mai multe bunuri aparținând numitei Jessica Clifton. Cum pledați, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat, a mormăit acuzatul.

Magistratul a mâzgălit două cuvinte în agendă, iar avocatul apărării s-a ridicat de la locul lui.

— Da, domnule Everard, a spus magistratul.

— Domnule judecător, clientul meu este un om cu un caracter şi o reputație nepătate, iar aceasta este prima ofensă şi, cum nu are alte condamnări anterioare, solicităm eliberarea pe cauțiune.

— Domnule Duffield, a spus magistratul, întorcându-şi atenția spre tânărul de la celalalt capăt al băncii. Aveți vreo obiecție la cererea avocatului apărării?

— Nicio obiecție, domnule judecător, a răspuns avocatul acuzării, abia ridicându-se de la locul lui.

— Atunci stabilesc o cauțiune de o mie de lire, domnule Everard. Magistratul şi-a mai notat ceva în agendă. Clientul dumneavoastră va reveni în fața tribunalului pentru a răspunde acuzării pe douăzeci şi doi octombrie, la ora zece. Este clar, domnule Everard?

— Da, domnule judecător şi vă sunt recunoscător, a spus avocatul, aplecându-se uşor.

Luis a coborât din boxă, evident nesigur ce trebuia să facă în continuare. Everard a arătat spre tatăl lui, iar Luis s-a aşezat lângă acesta în primul rând. Niciunul dintre ei n-a spus nimic. După un moment, a apărut şi Diego, însoțit de un polițist. S-a aşezat în boxă şi a aşteptat citirea acuzării.

— Sunteți acuzat că dumneavoastră, Diego Martinez, ați încercat să mituiți un broker din City şi astfel să pervertiți cursul justiției. Cum pledați, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat, a spus Diego, ferm.

Domnul Everard s-a ridicat repede în picioare.

— Acesta, domnule judecător, este un alt caz de primă ofensă, fără cazier anterior, deci din nou nu ezit în a solicita eliberarea pe cauțiune.

Domnul Duffield s-a ridicat de la locul lui chiar înainte ca magistratul să-l întrebe ceva şi a declarat:

— Coroana nu are nicio obiecție pentru acordarea cauțiunii cu această ocazie.

Everard era nedumerit. De ce nu riposta Coroana? Fusese prea uşor – sau pierduse ceva din vedere?

— Atunci voi stabili cauțiunea la două mii de lire, a spus magistratul, şi vom transfera acest caz înaltei Curți de Justiție. Se va fixa o dată pentru audiere când se va găsi un moment potrivit în calendarul tribunalului.

— Vă rămân îndatorat, domnule judecător, a spus Everard.

Diego a coborât din boxă şi s-a alăturat tatălui şi fratelui său. Fără să zică nimic, au părăsit repede sala.

Don Pedro şi fiii săi s-au împins prin hoarda de fotografi în timp ce-şi făceau drum spre stradă, fără să răspundă întrebărilor insistente ale ziariştilor. Diego a chemat un taxi şi au tăcut în continuare când s-au urcat pe bancheta din spate. Niciunul n-a zis nimic până ce don Pedro n-a închis uşa din față a casei lor din Eaton Square, 44 şi nu s-au retras în birou.

Şi-au petrecut următoarele două ore discutând alegerile pe care le mai aveau. Abia după-amiază şi-au stabilit planul de acțiune şi au decis să acționeze de îndată.

*

Alex a sărit din maşină şi aproape a fugit până la Barrington House. A luat liftul până la etajul de sus şi a intrat în biroul preşedintelui. O secretară, care clar îl aşteptase, l-a condus imediat înăuntru.

— Îmi pare rău că am întârziat, doamnă preşedinte, a spus Alex, gâfâind.

— Bună dimineața, domnule maior, a zis Emma, fără să se ridice de pe scaun. Secretara mea mi-a spus doar că ați sunat ieri pentru că doreați să discutăm ceva important. Desigur că m-am întrebat ce anume ar putea să fie.

— Nu aveți de ce să vă îngrijorați, a spus Alex. Am simțit doar că trebuie să vă spun că, deşi am avut diferendele noastre în trecut, consiliul n-ar fi putut avea un preşedinte mai bun în aceste timpuri grele şi sunt mândru că am lucrat cu dumneavoastră.

Emma nu i-a răspuns imediat. Încerca să-şi dea seama de ce se răzgândise.

— Într-adevăr, am avut diverse probleme în trecut, domnule maior, a zis Emma, fără să-l invite să se aşeze, aşa că mă tem că în viitor consiliul se va descurca cumva şi fără dumneavoastră.

— Poate nu, a zis Alex, zâmbindu-i cald. Desigur nu ați auzit noutățile.

— Care noutăți anume?

— Cedric Hardcastle mi-a cerut să-i iau locul în consiliu, deci nimic nu s-a schimbat în realitate.

— Atunci e clar că dumneavoastră n-ați auzit încă veştile. A luat o scrisoare de pe birou. Cedric şi-a vândut de curând toate acțiunile companiei şi a demisionat din postul de director, aşa că nu mai are dreptul la un loc în consiliu.

Alex s-a bâlbâit:

— Dar mi-a zis…

— Mi-a părut rău să-i accept demisia şi îi voi scrie să-l anunț cât de mult am apreciat serviciile leale şi oneste aduse companiei şi cât de greu ne va fi să-l înlocuim în consiliu. Aş mai vrea să adaug un postscriptum în care să-i spun că sper că va fi capabil să participe la ceremonia de lansare a lui *Buckingham* şi să ni se alăture în primul drum spre New York.

— Dar… a mai încercat Alex o dată.

— În timp ce în cazul dumneavoastră, domnule maior Fisher, a spus Emma, cum domnul Martinez şi-a vândut şi el acțiunile din companie, nici dumneavoastră nu aveți de ales decât să vă dați demisia din postul de director şi, spre deosebire de cazul lui Cedric, voi fi fericită să vă accept demisia. Contribuția dumneavoastră în companie în cursul anilor a fost răzbunătoare, supărătoare şi chiar aducătoare de necazuri şi pot adăuga că nu doresc nicicum să vă văd la ceremonia de lansare şi, desigur, nu veți fi invitat să veniți cu noi în prima călătorie. Cinstit vorbind, compania se va descurca mai bine fără dumneavoastră.

— Dar eu…

— Şi dacă scrisoarea dumneavoastră de demisie nu este pe biroul meu până la cinci după-amiază, nu voi avea de ales decât să fac o declarație în care să explic clar de ce nu mai sunteți membru al consiliului.

*

Don Pedro s-a dus la un seif care nu mai era ascuns în spatele unui tablou, a introdus un cod de şase cifre, a răsucit cadranul şi a deschis uşa grea. A scos două paşapoarte care nu fuseseră ştampilate niciodată şi un teanc gros de bancnote noi de cinci lire, pe care le-a împărțit în mod egal între cei doi fii ai săi. După ora cinci, Diego şi Luis au părăsit separat casa şi s-au îndreptat în direcții diferite,

ştiind că data viitoare când se vor întâlni va fi ori în închisoare ori în Buenos Aires.

Don Pedro a rămas singur în birou, gândindu-se la opțiunile care-i mai rămăseseră. La ora şase s-a uitat la ştirile de seară, aşteptându-se la umilința de a se vedea pe el şi pe fiii lui fugind din tribunal, înconjurați de haita de ziarişti. Dar ştirea principală nu provenea din Chelsea, ci din Tel Aviv şi nu era vorba despre Diego şi Luis, ci de locotenentul SS Karl Lunsdorf care era plimbat în fața camerelor de luat vederi într-o uniformă de închisoare, cu un număr agățat în jurul gâtului. Don Pedro a țipat la ecran:

— Nu sunt încă învins, ticăloşilor! Țipetele lui au fost întrerupte de o bătaie puternică la uşa din față. Şi-a verificat ceasul. Băieții plecaseră de mai puțin de o oră. Fusese vreunul dintre ei deja arestat? Dacă da, ştia care dintre ei era mai probabil să fie. A ieşit din birou, a traversat holul şi a deschis puțin uşa din față.

— Ar fi trebuit să-mi ascultați sfatul, a spus colonelul Scott-Hopkins. Dar n-ați făcut-o, iar acum Karl Lunsdorf va fi judecat ca un criminal de război. Deci Tel Aviv nu e un oraş în care v-aş recomanda să vă duceți, deşi ați fi un martor interesant al apărării. Fiii dumneavoastră sunt în drum spre Buenos Aires şi, spre binele lor, sper că nu vor mai păşi niciodată în această țară pentru că, dacă ar fi suficient de nechibzuiți s-o facă, puteți fi sigur că nu ne vom face că nu observăm şi a doua oară. În ceea ce vă priveşte, domnule Martinez, cinstit vorbind, nu mai sunteți bine-venit şi sugerez că a venit timpul să vă întoarceți acasă. Să spunem în douăzeci şi opt de zile, da? Dacă nu-mi veți asculta sfatul şi a doua oară... ei bine, să sperăm doar că nu ne vom mai întâlni, a mai zis colonelul, înainte de a se întoarce şi a dispărea în întuneric.

Don Pedro a trântit uşa şi a revenit în birou. A stat la masă mai mult de o oră înainte de a ridica receptorul şi a forma un număr pe care nu i se permisese să-l scrie şi la care fusese avertizat că putea suna o singură dată.

Când a ridicat cineva receptorul la celălalt capăt al firului, n-a fost surprins că n-a auzit nicio voce. Don Pedro a spus doar:

— Am nevoie de un şofer.

HARRY ŞI EMMA
1964

41

— Noaptea trecută am citit discursul pe care l-a ținut Joshua Barrington la prima AGM a nou-formatei lui companii, în 1849. Pe tron se afla regina Victoria şi soarele nu apunea niciodată deasupra Imperiului Britanic. Le-a spus celor treizeci şi şapte de oameni aflați în Sala Temperanței din Bristol că beneficiile Liniei Maritime Barrington în primul său an au fost de patru sute douăzeci de lire, zece şilingi şi patru penny şi că putea declara un profit de treizeci şi trei de lire, patru şilingi şi doi penny. Le-a promis acționarilor că în anul următor se va descurca mai bine.

Astăzi, vreau să-mi prezint şi eu declarația în fața celor mai mult de o mie de acționari ai Barrington's la cea de-a o suta douăzeci şi cincea AGM la Colston Hall. În acest an, beneficiile noastre au fost de douăzeci şi unu de milioane patru sute douăzeci şi două de mii şapte sute şaizeci de lire şi declarăm un profit de şase sute nouăzeci şi una de mii patru sute şaptezeci şi două de lire. Pe tron se află regina Elisabeta II şi, cu toate că nu mai stăpânim jumătate din glob, Barrington's încă domină oceanele lumii. Dar, ca şi sir Joshua, am intenția să ne descurcăm mai bine în anul următor.

Compania îşi câştigă încă existența din transportul de pasageri şi mărfuri în toate părțile lumii. Noi continuăm să facem comerț de la Est până în Vest. Am trecut prin două războaie mondiale şi ne-am găsit locul în noua ordine mondială. Ar trebui, desigur, să privim înapoi cu mândrie la imperiul nostru colonial, dar să fim gata, în acelaşi timp, să profităm de orice oportunitate care se iveşte.

Harry, aşezat în primul rând, s-a amuzat văzându-l pe Giles notându-şi cuvintele surorii sale şi s-a întrebat cât va mai dura până ce vor fi repetate în Camera Comunelor.

— Una dintre aceste oportunități a fost prinsă de predecesorul meu, Ross Buchanan, acum şase ani când, cu susținerea consiliului, a luat decizia de a construi un nou

pachebot, *MV Buckingham,* care urma să fie primul vas de lux al liniei noastre maritime. Cu toate că am înfruntat mai multe obstacole în timp, acum suntem la doar câteva săptămâni de ceremonia de lansare a acestui vas magnific.

S-a întors spre ecranul mare aflat în spatele ei şi, după câteva momente, pe acesta a apărut o schiță a lui *Buckingham* întâmpinată mai întâi de un oftat de uimire, urmat de aplauze prelungite. Emma s-a relaxat pentru prima oară şi s-a mai uitat pe discursul scris, înainte de încetarea aplauzelor.

— Sunt încântată să vă anunț că Maiestatea Sa, regina-mamă Elisabeta, a fost de acord să boteze vasul *Buckingham* la vizita sa la Avonmouth, pe douăzeci şi unu septembrie. Acum, dacă vă uitați pe scaune, veți găsi o broşură care conține toate detaliile referitoare la această navă remarcabilă. Poate îmi veți permite să subliniez anumite lucruri.

Consiliul a ales firma Harland şi Wolff pentru a construi Buckingham sub conducerea distinsului arhitect naval Rupert Cameron, care lucrează împreună cu inginerii maritimi sir John Biles şi Co., în colaborare cu firma daneză Burmeister şi Wain, iar rezultatul acestei activități este prima navă din lume cu motor diesel.

Buckingham este un vas cu motoare gemene, cu o lungime de şase sute de metri, un catarg de trei metri şi poate atinge o viteză de treizeci şi două de noduri. La bord poate acomoda o sută doi pasageri la clasa întâi, două sute patruzeci şi doi la clasa cabină şi trei sute şaizeci la clasa turist. Există spațiu suficient în cală pentru maşinile pasagerilor, precum şi pentru încărcătura comercială, în funcție de destinația navei. Echipajul vasului, de cinci sute şaptezeci şi şapte de oameni, împreună cu pisica echipajului, Perseus, se va afla sub comanda căpitanului Nicholas Turnbull RN.

Permiteți-mi acum să vă atrag atenția asupra unei inovații unice de care se pot bucura pasagerii de pe *Buckingham* şi care va constitui un motiv de invidie pentru rivalii noştri. *Buckingham* nu va avea, ca celelalte şase pacheboturi, punți

deschise pentru vreme toridă. Pentru noi, această invenție aparține trecutului, deoarece am construit prima punte solară cu piscină şi două restaurante. Desenul care a apărut pe ecran a fost întâmpinat de altă serie de aplauze.

— Acum nu pot pretinde, a continuat Emma, că a construi un pachebot de asemenea dimensiuni a costat puțin. De fapt, factura finală va depăşi optsprezece milioane de lire care, după cum ştiți din raportul meu de anul trecut, provin din rezervele noastre. Totuşi, mulțumită prevederii lui Ross Buchanan, a fost făcut un al doilea contract cu Harland şi Wolff pentru comanditarea unei nave-surori, *SS Balmoral,* pentru şaptesprezece milioane de lire, în cazul în care proiectul este confirmat la nu mai mult de douăsprezece luni de la obținerea certificatului de navigare pentru *Buckingham.*

Acum două săptămâni ne-a fost livrat *Buckingham,* ceea ce ne lasă cincizeci de săptămâni înainte de a ne decide dacă să abordăm sau nu această opțiune. Până atunci trebuie să hotărâm dacă pachebotul este unic sau primul din flota de lux a firmei noastre. Cinstit vorbind, decizia nu va fi luată de consiliu sau de acționari ci, ca în cazul tuturor întreprinderilor comerciale, de public. Doar el va hotărî viitorul flotei noastre de lux.

Iar următorul meu anunț este: azi la prânz, Thomas Cook va deschide a doua perioadă de rezervare de bilete pentru prima călătorie a lui *Buckingham.* Emma s-a oprit şi s-a uitat la audiență. Dar nu pentru publicul general. În ultimii trei ani, dumneavoastră, acționarii, nu ați primit dividendele cu care erați obişnuiți în trecut, deci am hotărât să profit de această ocazie pentru a vă mulțumi pentru lealitatea şi susținerea dumneavoastră continuă. Toți cei care au acțiuni de mai mult de un an nu numai că vor avea prioritate la rezervarea biletelor pentru prima călătorie, de care ştiu că ați profitat mulți, ci vor primi şi un discount de zece la sută pentru oricare călătorie făcută pe una dintre navele companiei Barrington's în viitor.

Aplauzele susținute care au urmat i-au permis Emmei să se mai uite pe notițe.

— Thomas Cook m-a avertizat să nu fiu prea încântată de numărul mare de pasageri care şi-au luat deja bilete pentru primul drum. Mi-a spus că fiecare cabină va fi vândută cu mult înainte de ridicarea ancorei ca şi la fiecare premieră de la Old Vic, unde se vând întotdeauna toate biletele şi că, la fel ca teatrul, va trebui să ne bizuim pe clienții noştri fideli şi să repetăm comenzile pe o perioadă mare de timp. Faptele sunt simple. Nu ne putem permite să cădem sub gradul de ocupare a cabinelor mai mic de şaizeci la sută şi chiar şi această cifră înseamnă doar că nu vom avea nici profit, nici datorii, la sfârşitul anului. Şaptezeci la sută ne va garanta un profit mic, dar avem nevoie de optzeci la sută ca să ne recuperăm cheltuielile din capital în zece ani, după cum a planificat Ross Buchanan. Şi, până atunci, bănuiesc că vor exista punți solare pe toate navele rivalilor noştri şi vom fi obligați să căutăm idei noi ca să atragem un public şi mai sofisticat.

Deci, în următoarele douăsprezece luni, se va decide viitorul firmei Barrington's. Vom face istoria sau vom deveni istorie? Puteți fi siguri că directorii noştri vor munci fără pauză pentru acționarii care şi-au plasat încrederea în noi şi pentru a oferi servicii de marcă în lumea navigației de lux. Doresc să procedez şi mai bine la anul şi în anul următor şi în anul următor.

Emma s-a aşezat, iar audiența s-a ridicat în picioare de parcă ar fi fost la o premieră. Ea a închis ochii şi s-a gândit la cuvintele bunicului ei: *Dacă eşti suficient de bun ca să ajungi preşedinte, faptul că eşti femeie nu contează.*

Amiralul Summers s-a aplecat spre ea şi a şoptit:

— Felicitări, apoi a adăugat: întrebări?

Emma s-a ridicat iar.

— Scuzați-mă, aproape am uitat. Desigur, voi fi încântată să răspund la întrebări.

Un bărbat elegant din rândul doi s-a ridicat repede în picioare.

— Ați spus că prețul acțiunilor a atins valoarea cea mai mare din ultimul timp, dar ne puteți explica de ce în ultimele săptămâni au fost creșteri și scăderi ale valorii lor care, unui necunoscător ca mine, i se par inexplicabile, ca să nu zic îngrijorătoare?

— Nu vă pot explica în totalitate nici eu, a spus Emma. Dar vă pot spune că un fost acționar care a aruncat pe piață douăzeci și doi virgulă cinci procente, fără să aibă curtoazia să mă anunțe, cu toate că acel acționar avea un reprezentant în consiliu. Din fericire pentru Barrington's, brokerul implicat a fost iscusit și a oferit toate aceste acțiuni unuia dintre foștii noștri directori, domnul Cedric Hardcastle, care este bancher. Domnul Hardcastle a fost capabil să plaseze întregul stoc unui om de afaceri din nordul Angliei care voia de mai mult timp să cumpere o parte mare din stocul nostru. De aceea acțiunile au fost pe piață doar câteva minute, cauzând o perturbare minimă, dar, în câteva zile, prețul lor a revenit la valoarea inițială.

Emma a văzut-o ridicându-se de la locul ei din mijlocul celui de-al patrulea rând, purtând o pălărie galbenă, cu boruri largi, care ar fi fost mai potrivită la Ascot, dar a ignorat-o, arătând în schimb spre un bărbat aflat la câteva rânduri în spatele ei.

— *Buckingham* va naviga doar pe ruta transatlantică sau compania are în planul ei să viziteze și alte destinații în viitor?

— Bună întrebare. Giles o învățase pe Emma ce să spună în astfel de cazuri.

— Nu va fi posibil ca *Buckingham* să obțină vreun profit dacă ne limităm doar la călătorii pe coasta de est a Statelor Unite, nu numai pentru că rivalii noștri, mai ales americanii, domină această rută de un secol. Nu, trebuie să identificăm o nouă generație de pasageri care nu consideră că singurul scop al unei călătorii este să ajungă din punctul A în punctul

B. *Buckingham* trebuie să fie ca un hotel de lux la bordul căruia în fiecare noapte dorm pasageri care ziua vizitează țări pe care nu credeau că le vor vedea în viața lor. Ținând seama de asta, *Buckingham* va face călătorii regulate în Caraibe şi în Bahamas, iar vara va circula pe Mediterana şi pe coastele Italiei. Şi cine ştie care alte părți ale lumii ni se vor mai deschide în următorii douăzeci de ani?

Femeia s-a ridicat iar în picioare şi din nou Emma a evitat-o, arătând spre alt bărbat mai din față.

— Sunteți îngrijorată de numărul de pasageri care preferă să circule cu aeroplanele decât cu pacheboturile? BOAC, de exemplu, pretinde că te poate duce la New York în opt ore, în timp ce *Buckingham* face patru zile.

— Aveți dreptate, domnule, a răspuns Emma, şi de aceea reclamele noastre se concentrează pe alte imagini arătate pasagerilor, oferindu-le o experiență pe care nu pot spera s-o aibă într-un avion. Ce avion îți poate oferi un teatru, magazine, un cinema, o bibliotecă şi restaurante *haute cuisine,* ca să nu mai vorbim de puntea solară şi de piscină? Adevărul este că, dacă te grăbeşti, nu te îmbarci pe *Buckingham* pentru că aceasta este un palat plutitor care merge dintr-un loc în altul şi pe care vei dori să te întorci iar şi iar. Şi mai e un lucru pe care vi-l pot promite: când veți reveni acasă nu veți suferi de oboseală şi somnolentă.

Femeia din rândul patru s-a ridicat iar, dând din mână.

— Încercați să mă evitați, doamnă preşedinte? a strigat ea.

Lui Giles i s-a părut că a recunoscut vocea şi s-a uitat în jur, văzându-şi confirmate cele mai rele temeri.

— Nu, doamnă, dar cum nu sunteți nici acționară, nici ziaristă, nu v-am dat prioritate. Dar vă rog, întrebați-mă.

— Este adevărat că unul dintre directori şi-a vândut în weekend tot stocul de acțiuni pentru a aduce compania la faliment?

— Nu, lady Virginia, nu este aşa. Vă gândiți probabil la cele douăzeci şi două virgulă cinci procente ale lui don Pedro Martinez care au fost puse pe piață fără informarea

consiliului, dar, din fericire, pentru a folosi o expresie modernă, l-am văzut venind.

Toată lumea din sală a izbucnit în râs, dar Virginia nu s-a oprit.

— Dacă unul dintre directorii dumneavoastră a fost implicat în așa ceva, nu ar trebui să-și dea demisia din consiliu?

— În cazul în care vă referiți la maiorul Fisher, i-am cerut să demisioneze vinerea trecută când a venit să mă viziteze în biroul meu, după cum sunt sigură că știți, lady Virginia.

— Ce insinuați?

— Doar că, în cele două cazuri diferite în care maiorul Fisher v-a reprezentat pe *dumneavoastră* în consiliu, i-ați permis să vă vândă toate acțiunile în weekend și apoi, după ce ați obținut un profit frumos, le-ați cumpărat din nou într-o perioadă de afaceri de trei săptămâni. Când prețul acțiunilor și-a revenit și a atins din nou un vârf, ați executat aceeași acțiune a doua oară, obținând un profit și mai mare. Dacă ați avut intenția de a distruge compania, lady Virginia atunci, ca domnul Martinez, ați eșuat, ați eșuat lamentabil, pentru că ați fost învinsă de oameni obișnuiți, decenți, care doresc ca această firmă să constituie un succes.

Aplauze spontane au izbucnit în sală, iar lady Virginia și-a făcut loc prin rândul aglomerat, nepăsându-i pe picioarele cui călca. Când a ajuns la margine, s-a uitat iar spre scenă și a strigat:

— Veți mai auzi de mine de la avocatul meu.

— Așa sper, a spus Emma, pentru că atunci maiorul Fisher va putea povesti juriului pe cine reprezenta când v-a vândut și v-a cumpărat acțiunile.

Această lovitură a primit cea mai mare ovație a zilei. Emma chiar a avut timp să se uite în primul rând și să-i facă cu ochiul lui Cedric Hardcastle.

Și-a petrecut următoarea oră răspunzând la o mulțime de întrebări puse de acționari, de analiștii din City și de ziariști cu o încredere și autoritate pe care Harry rareori le mai

văzuse la ea. După ce a răspuns la ultima întrebare, ea a încheiat întrunirea spunând:

— Sper că mulți dintre dumneavoastră mă veți însoți peste două luni în prima călătorie la New York şi am încredere că va fi o experiență pe care n-o veți uita niciodată.

— Cred că putem să le garantăm asta, a şoptit un bărbat cu un accent irlandez pronunțat, care stătea în spatele sălii.

S-a strecurat afară în timp ce Emma era ovaționată.

42

— Bună dimineața. Thomas Cook și Fiul. Cum vă pot ajuta?

— Sunt lordul Glenarthur. Speram că mă puteți ajuta într-o problemă personală.

— Vom face tot ce putem, domnule.

— Sunt un prieten al familiilor Barrington și Clifton și i-am spus lui Harry Clifton că, din păcate, nu voi putea participa la prima călătorie a navei *Buckingham* la New York din cauza unor angajamente de afaceri. Aceste angajamente au căzut acum și m-am gândit că ar fi nostim să nu-i spun că voi fi la bord. Un fel de surpriză, dacă mă înțelegeți.

— Desigur, domnule.

— Așa că am sunat să aflu dacă este posibil să rezerv o cabină undeva în apropierea familiei.

— Voi vedea ce pot face dacă sunteți amabil să rămâneți pe fir. Bărbatul de la celălalt capăt al liniei a luat o înghițitură de Jamison și a așteptat. Domnule, mai sunt libere două cabine la clasa întâi pe puntea superioară, numărul trei și cinci.

— Aș vrea să fiu cât mai aproape de familie.

— Ei bine, sir Giles Barrington este în cabina numărul doi.

— Și Emma?

— Emma?

— Îmi cer scuze, doamna Clifton.

— Este în cabina numărul unu.

— Atunci voi lua cabina numărul trei. Vă sunt recunoscător pentru că m-ați ajutat.

— A fost plăcerea mea, domnule. Sper să aveți o călătorie plăcută. Pot să întreb unde să vă trimit biletele?

— Nu vă deranjați. Îmi voi trimite șoferul să le ia.

*

Don Pedro a descuiat seiful din camera sa şi a scos ce-i mai rămăsese din bani. A pus teancurile de bancnote de cinci lire în rânduri ordonate de câte zece mii până ce acestea i-au ocupat tot biroul. A pus înapoi 23.645 în seif şi l-a încuiat, apoi a verificat iar cele 250.000 de lire rămase înainte de a pune banii în rucsacul pe care i-l dăduseră. S-a aşezat la birou, a luat ziarul de dimineață şi a aşteptat.

Trecuseră zece zile până când şoferul i-a dat telefon pentru a-l anunța că operația fusese acceptată, însă doar în cazul în care era gata să plătească 500.000 de lire. Când se mirase că suma era aşa de mare, i se explicase că era din cauza riscurilor mari implicate, deoarece, dacă vreunul dintre băieți ar fi fost prins, şi-ar fi petrecut probabil restul zilelor în Crumlin Road sau şi mai rău.

Nu s-a obosit să se târguiască. La urma-urmei, nu avea de gând să mai plătească şi a doua rată pentru că se îndoia că erau prea mulți simpatizanți IRA în Buenos Aires.

*

— Bună dimineața, Thomas Cook şi fiul.

— Aş vrea o cabină pentru prima călătorie a lui *Buckingham* la New York.

— Da, desigur, doamnă. Vă fac legătura.

— Rezervări clasa întâi, cum vă pot ajuta?

— Sunt lady Virginia Fenwick. Aş vrea să rezerv o cabină pentru prima călătorie.

— Vreți să repetați numele, vă rog?

— Lady Virginia Fenwick, a spus ea rar, de parcă ar fi vorbit cu un străin.

A urmat o tăcere lungă, care, bănuia Virginia, însemna că funcționarul căuta o cabină disponibilă.

— Îmi pare rău, lady Virginia, dar, din nefericire, nu mai sunt locuri libere la clasa întâi. Să vă fac o rezervare la clasa cabină?

— Sigur că nu. Nu ştii cine sunt?

Funcționarul ar fi vrut să-i spună, da, știu exact cine ești, numele tău e lipit pe avizier în ultima lună cu instrucțiuni clare cu tot ce trebuiau să facă funcționarii dacă această doamnă încerca să rezerve un bilet, dar i-a spus doar, respectând scenariu!:

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să fac nimic.

— Sunt o prietenă personală a președintelui Liniei Maritime Barrington, a spus Virginia. Desigur că asta contează?

— Sigur că da, a răspuns funcționarul. Mai avem o cabină de clasa întâi disponibilă, dar poate fi dată doar la ordinul expres ai doamnei președinte. Așa că, dacă sunteți amabilă s-o sunați pe doamna Clifton, voi reține cabina pe numele dumneavoastră și o voi rezerva de îndată ce mă sună.

N-au mai auzit nimic de ea.

*

Când don Pedro a auzit claxonul, a împăturit ziarul, l-a pus pe birou și-a luat rucsacul și a ieșit din casă.

Șoferul și-a atins chipiul și a spus:

— Bună dimineața, domnule, după care a pus rucsacul în portbagajul Mercedesului.

Don Pedro s-a așezat pe bancheta din spate, a închis portiera și a așteptat. Când șoferul s-a urcat la volan, nu l-a întrebat pe don Pedro unde voia să meargă pentru că deja aleseseră traseul. Au cotit la stânga pe Eaton Square și s-au îndreptat spre Hyde Park Corner.

— Presupun că în rucsac este suma stabilită, a zis șoferul când treceau de spitalul din colțul lui Hyde Park.

— Două sute și cincizeci de mii de lire, bani lichizi, a spus don Pedro.

— Și așteptăm ca cealaltă jumătate a sumei să fie plătită integral la douăzeci și patru de ore după ce noi ne vom respecta partea noastră din înțelegere.

— După cum am stabilit, a zis don Pedro, gândindu-se la cele 23.645 de lire lăsate în seiful din biroul lui; toți banii pe care-i mai avea. Nici măcar casa nu mai era pe numele lui.

— Ştiți care sunt consecințele dacă nu plătiți a doua rată?

— Mi-ați amintit suficient de des, a spus don Pedro când maşina avansa pe Park Lane, fără să depăşească limita de viteză.

— În cazuri normale, dacă nu ați fi plătit la timp, v-am fi omorât unul dintre fii, dar cum amândoi sunt în siguranță acum în Buenos Aires şi Herr Lunsdorf nu mai este printre noi, mai rămâneți doar dumneavoastră, a spus şoferul conducând în jurul Marble Arch.

Don Pedro a tăcut în timp ce mergeau pe cealaltă parte a Park Lane, apoi s-au oprit la semafor.

— Dar dacă voi nu vă respectați partea din înțelegere? a întrebat el.

— Atunci nu mai trebuie să plătiți celelalte două sute cincizeci de mii, nu? a zis şoferul trăgând în față la Dorchester.

Un portar îmbrăcat într-o mantie lungă şi verde s-a grăbit şi a deschis portiera din spate a maşinii pentru a-i permite lui don Pedro să coboare.

— Am nevoie de un taxi, a spus don Pedro pe când şoferul se întorcea în traficul matinal de pe Park Lane.

— Da, domnule, i-a zis portarul, ridicând un braț şi fluierând asurzitor.

Când don Pedro a urcat pe bancheta din spate a taxiului şi a spus:

— Eaton Square, 44, portarul a fost nedumerit. De ce avea oare nevoie un domn de un taxi când avea deja o maşină cu şofer?

*

— Thomas Cook şi fiul. Cu ce vă putem ajuta?

— Aş vrea să rezerv patru cabine pe *Buckingham* pentru prima călătorie la New York.

— Prima clasă sau cabină, domnule?

— Cabină.

— Vă voi da legătura la rezervări.

— Bună dimineața, rezervări pentru clasa cabină la *Buckingham.*

— Aş vrea să rezerv patru cabine cu un singur pat pentru călătoria din douăzeci şi nouă octombrie.

— Îmi puteți spune numele pasagerilor? Colonelul Scott-Hopkins şi-a dat numele lui şi al celor trei colegi ai săi. Biletele costă treizeci şi două de lire bucata. La ce adresă trebuie să trimit factura, domnule?

Cartierul general SAS, barăcile Chelsea, King's Road, Londra, ar fi putut spune, pentru că ei plăteau biletele, dar în loc de asta i-a dat funcționarului adresa sa de acasă.

43

— Aş vrea să încep şedinţa de astăzi prin a-i ura bun venit domnului Bob Bingham ca membru al consiliului, a spus Emma. Bob este preşedintele firmei Pate de peşte Bingham şi a cumpărat de curând douăzeci şi două virgulă cinci la sută din acţiunile Barrington's, deci nu trebuie să convingă pe nimeni de încrederea sa în viitorul companiei. Am mai primit şi demisiile altor doi membri ai consiliului, domnul Cedric Hardcastle, ale cărui sfaturi iscusite şi înţelepte ne vor lipsi mult şi maiorul Fisher, a cărui prezenţă nu ne va lipsi.

Amiralul Summers şi-a permis să zâmbească.

— Cum mai sunt doar zece zile până la lansarea oficială a lui *Buckingham,* poate ar trebui să vă pun la curent cu pregătirile pentru ceremonie. Emma a deschis dosarul roşu şi a verificat orarul cu atenţie. Regina-mamă va sosi cu trenul regal la Temple Mead la ora nouă şi treizeci şi cinci în dimineaţa zilei de douăzeci şi unu septembrie. Ea va fi întâmpinată pe peron de lordul locotenent al comitatului şi oraşului Bristol şi de lordul primar al oraşului Bristol. Maiestatea Sa va fi condusă la liceul din Bristol unde va fi întâmpinată de director care o va conduce în noile laboratoare pe care le va deschide la ora zece. Va fi primită de un grup select de elevi şi profesori înainte de a părăsi şcoala la ora unsprezece. Apoi va fi condusă la Avonmouth şi va sosi pe şantierul naval la unsprezece şi şaptesprezece minute. Emma s-a uitat în sus. Viaţa mea ar fi mult mai simplă dacă aş şti în permanenţă minutul exact unde aş ajunge într-un loc. O voi întâmpina pe Maiestatea Sa la sosire la Avonmouth, a spus ea, continuând să se uite la program şi îi voi ura bun-venit din partea companiei, înainte de a o prezenta consiliului. La unsprezece şi douăzeci şi nouă de minute o voi conduce la docul din nord unde se va întâlni cu arhitectul navei, cu inginerul-şef şi cu preşedintele de la Harland şi Wolff. La douăsprezece fără trei minute voi întâmpina oficial oaspetele nostru de onoare. Discursul meu

va dura trei minute şi, când va bate ora douăsprezece, Maiestatea Sa va boteza nava *Buckingham* prin tradiționala spargere a unei sticle magnum de şampanie de carena vasului.

— Şi ce se întâmpla dacă sticla nu se sparge? a întrebat Clive Anscott, râzând.

Nimeni altcineva n-a râs.

— În dosarul meu nu scrie nimic despre asta, a zis Emma. La douăsprezece şi jumătate, Maiestatea Sa va pleca la Academia Regală a Angliei de Vest unde se va alătura personalului său pentru prânz, înainte de a deschide o galerie nouă de artă la ora trei. La patru, va fi condusă înapoi la Temple Meads, însoțită de lordul locotenent şi se va îmbarca în trenul regal care va pleca spre Paddington după zece minute.

Emma a închis dosarul, a oftat şi a fost aplaudată ironic de colegii ei directori.

— Când eram copil, a mai zis ea, mi-aş fi dorit să fiu o prințesă, dar după asta, trebuie să vă spun că m-am răzgândit. De data aceasta, aplauzele au fost sincere.

— De unde vom şti unde se aşteaptă să fim în diverse momente? a întrebat Andy Dobbs.

— Fiecărui membru al consiliului i se va oferi o copie a orarului oficial şi Domnul să-i ajute pe cei care nu se află unde trebuie atunci când trebuie. Acum voi trece la problema la fel de importantă a primei călătorii a lui *Buckingham,* care începe, după cum ştiți, pe douăzeci şi nouă octombrie. Consiliul va fi încântat să afle că toate cabinele sunt ocupate şi, chiar şi mai bine, s-au dat toate biletele şi pentru călătoria de întoarcere.

— „S-au dat” este o descriere interesantă, a spus Bob Bingham. Câți sunt pasageri plătitori şi câți sunt invitați?

— Invitați? a repetat amiralul.

— Pasagerii care nu-şi vor plăti biletele.

— Ei bine, sunt mulți oameni care au dreptul...

— ...la o călătorie pe gratis. Dar sfatul meu ar fi să nu-i lăsați să se obişnuiască cu asta.

— Îi numărați pe membrii consiliului şi familiile lor în această categorie, domnule Bingham? a întrebat Emma.

— Nu în prima călătorie, dar în viitor desigur că va fi aşa, din principiu. Un palat plutitor este foarte atrăgător când nu trebuie să-ți plăteşti cabina, ca să nu menționăm mâncarea şi băutura.

— Spuneți-mi, domnule Bingham, dumneavoastră vă plătiți propriul pate de peşte?

— Întotdeauna, domnule amiral. Aşa, personalul meu nu crede că are dreptul la eşantioane gratuite pentru familia şi prietenii lor.

— Atunci, în drumurile următoare, a zis Emma, eu îmi voi plăti întotdeauna cabina şi nu voi călători niciodată gratis în timp ce sunt preşedinte al acestei companii.

Câțiva membrii ai consiliului s-au fâțâit neliniştiți în scaunele lor.

— Sper, a spus David Dixon, că asta nu va opri familiile Barrington şi Clifton să fie prezente în această călătorie istorică.

— Majoritatea familiei mele mă va însoți în această călătorie, a zis Emma, cu excepția surorii mele, Grace, care va participa doar la ceremonia de lansare pentru că este prima săptămână a semestrului şi va trebui să revină la Cambridge imediat după aceea.

— Şi sir Giles? a întrebat Anscott.

— Asta depinde de hotărârea prim-ministrului de a anunța alegerile generale. Totuşi, fiul meu, Sebastian, va veni în mod sigur cu prietena lui, Samantha, dar vor merge la clasa cabină. Şi înainte de a întreba, domnule Bingham, eu le-am plătit biletele.

— Dacă e puştiul care a fost pe la fabrica mea acum două săptămâni, mi-aş ține ochii bine deschişi, doamnă preşedinte, pentru că presimt că vrea să vă ia locul.

— Dar are doar douăzeci şi patru de ani, a spus Emma.

— Asta nu-l va deranja. Eu am ajuns preşedinte la Bingham’s la douăzeci şi şapte de ani.

— Deci mai am trei ani.

— Tu şi Cedric, a zis Bob, în funcție de cel pe care va hotărî să-l înlocuiască.

— Nu cred că Bingham glumeşte, doamnă preşedinte, a zis amiralul. De-abia aştept să-l întâlnesc pe băiat.

— A fost invitat vreunul dintre foştii directori să ni se alăture în călătoria spre New York? a întrebat Andy Dobbs. Mă gândeam la Ross Buchanan.

— Da, a spus Emma. Trebuie să recunosc că i-am invitat pe Ross Buchanan şi pe Jean. Asta doar dacă domnul Bingham este de acord.

— Nu aş fi în acest consiliu dacă n-ar fi fost Ross Buchanan şi după ce domnul Hardcastle nu mi-a spus despre *Scoțianul de Noapte.* Cred că şi-a câştigat pe drept drumul.

— Sunt de acord, a spus Jim Knowles. Dar asta ne determină să ne gândim la ce să facem cu Fisher şi cu Hardcastle?

— Nici nu mă gândesc să-l invit pe Fisher, a spus Emma, iar Cedric Hardcastle mi-a zis deja că simte că n-ar fi înțelept să participe la ceremonia de lansare în urma atacului voalat lansat asupra lui la AGM de lady Virginia.

— Femeia aia a fost suficient de proastă încât să emită o amenințare în scris? a întrebat Dobbs.

— Da, a zis Emma, în care l-a acuzat de defăimare şi calomnie.

— Calomnie mai înțeleg, a spus Dobbs, dar cum poate vorbi despre defăimare?

— Pentru că am insistat ca fiecare cuvânt al discuției să fie înregistrat în minuta AGM.

— Atunci să sperăm că e suficient de toantă încât să te cheme în fața Înaltei Curți de Justiție.

— Nu e proastă, a spus Bingham, dar este suficient de arogantă, deşi am sentimentul că avându-l pe Fisher aproape pentru a-i fi martor, nu va risca mai nimic.

— Putem să revenim la treburile noastre? a întrebat amiralul. Aş putea fi mort până ce cazul acesta ajunge la tribunal.

Emma a râs.

— Aveați vreo problemă anume, domnule amiral?

— Cât va dura aproximativ drumul până la New York?

— Ceva mai mult de patru zile, ceea ce este mult mai puțin decât ceea ce obțin rivalii noştri.

— Dar *Buckingham* este echipat cu primul motorul dublu diesel, aşa că ar fi posibil să câştigăm Panglica albastră pentru cea mai rapidă traversare?

— În cazul în care condițiile meteo sunt perfecte şi, în această perioadă a anului sunt destul de bune, mai avem o şansă în plus, dar e suficient să vorbeşti de Panglica albastră că oamenii se gândesc imediat la *Titanic.* Aşa că nici nu trebuie să sugerăm aşa ceva până ce Statuia Libertății nu apare la orizont.

— Doamnă preşedinte, cam câți oameni vor participa la ceremonia de lansare?

— Şeful poliției i-a spus că ar putea fi trei sau chiar patru mii.

— Şi cine se ocupă de securitate?

— Poliția răspunde de controlul mulțimii şi siguranța publicului.

— Iar noi plătim pagubele.

— Ca la un meci de fotbal, a spus Knowles.

— Să sperăm că nu, a zis Emma. Dacă nu mai sunt întrebări, aş dori ca următoarea şedință să se desfăşoare în apartamentul Walter Barrington de pe *Buckingham,* pe drumul de întoarcere de la New York. Până atunci, de-abia aştept să vă văd pe toți aici pe douăzeci şi unu, la ora zece fix.

— Dar asta e cu o oră înainte ca draga doamnă să apară, a zis Bob Bingham.

— Veți afla, că noi, cei din vest, ne trezim devreme, domnule Bingham. Aşa ajungem noi departe.

44

— Maiestatea Voastră, pot să v-o prezint pe doamna Clifton, preşedinte al Liniei Maritime Barrington? a spus lordul locotenent.

Emma a făcut o reverență şi a aşteptat ca regina să spună ceva, pentru că în notele de informare se specifica clar că nu trebuie să vorbeşti înainte de a ți se adresa cuvântul şi nu ți se permitea să pui vreo întrebare.

— Cât de mult ar fi apreciat sir Walter ziua de azi, doamnă Clifton.

Emma a rămas mută, pentru că ştia că bunicul ei o întâlnise doar o dată pe regină şi, cu toate că se referea adesea la acea ocazie şi chiar avea în biroul lui o fotografie ca să le amintească tuturor de ea, nu aşteptase ca Maiestatea Sa să o mai țină minte.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe amiralul Summers, a spus Emma, preluând prezentările de la lordul-locotenent, care se află în consiliul Barrington's de peste douăzeci de ani.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, domnule amiral, mi-ați prezentat cu amabilitate crucişătorul dumneavoastră, HMS *Chevron.*

— Cred că ştiți, Maiestate, că era de fapt crucişătorul regelui. Eu mă aflam doar temporar la comandă.

— O distincție reuşită, domnule amiral, a spus regina-mamă, în timp ce Emma continua să-i prezinte pe colegii ei directori întrebând-se cum se va descurca Maiestatea Sa cu ultimul recrut din consiliu.

— Domnule Bingham, vi s-a interzis accesul în palat. Gura lui Bob s-a deschis, dar el n-a zis nimic. De fapt nu dumneavoastră, ci pateului de peşte.

— Dar de ce, Maiestatea Voastră? a întrebat Bob, ignorând notițele de instruire.

— Pentru că nepotul meu, prințul Andrew, îşi tot bagă degețelul în borcan, imitându-l pe băiatul de pe etichetă.

Bob n-a mai zis nimic până ce regina-mamă nu s-a dus să-l întâlnească pe arhitectul navei.

— Când ne-am întâlnit ultima oară…

Emma s-a uitat la ceas în timp ce regina-mamă discuta cu preşedintele de la Harland şi Wolff.

— Şi care este proiectul dumneavoastră, domnule Baillie?

— Maiestatea Voastră, e încă foarte secret. Tot ce vă pot spune este că literele „HMS" vor preceda numele navei pe o parte a carenei şi îşi va petrece mult timp sub apă.

Regina-mamă a zâmbit în timp ce lordul-locotenent o conducea spre un scaun confortabil aflat chiar în spatele tribunei.

Emma a aşteptat să se aşeze înainte de a se duce la tribună pentru a spune discursul pentru care nu avea nevoie de notițe, deoarece îl ştia deja pe dinafară. S-a prins de marginile mesei, a respirat adânc, aşa cum o învățase Giles şi a privit de sus mulțimea de oameni, mult mai mare față de cei patru mii prevăzuți de poliție şi care căzuse într-o tăcere expectativă.

— Maiestatea Voastră, aceasta este a treia vizită a dumneavoastră la şantierul Barrington's. Ați venit prima oară ca regină a noastră în 1939, când compania îşi celebra centenarul, iar bunicul meu era preşedinte. Ne-ați vizitat apoi în 1942 pentru a vedea daunele cauzate de bombardamentele din timpul războiului, iar astăzi faceți o fericită reîntoarcere pentru a lansa pachebotul numit după căminul în care ați trăit în ultimii şaisprezece ani. Apropo, Maiestatea Voastră, dacă veți avea vreodată nevoie de o cameră pentru o noapte – cuvintele Emmei au fost întâmpinate cu râsete călduroase – avem două sute nouăzeci şi nouă, deşi cred că ați pierdut ocazia de a ne însoți în primul drum al vasului, pentru că nu mai avem bilete.

Râsetele şi aplauzele mulțimii au ajutat-o pe Emma să se relaxeze şi să se simtă mai încrezătoare.

— Şi pot să adaug, Maiestatea Voastră, că prezenţa Domniei Voastre azi a transformat această ceremonie într-o ocazie isterică...

S-a auzit un icnet urmat de o tăcere stânjenitoare. Emma şi-ar fi dorit să se deschidă pământul şi s-o înghită, dar regina-mamă a izbucnit în râs şi toată lumea a început să o salute şi să aplaude şi să-şi arunce şepcile în aer. Emma simţea cum îi ard obrajii şi a durat o vreme ca să-şi revină suficient pentru a spune:

— Este privilegiul meu, Maiestatea Voastră, să vă invit să botezaţi MV *Buckingham.*

Emma s-a dat un pas înapoi pentru a-i permite reginei-mame să-i ia locul. Acesta era momentul de care se temea cel mai mult. Ross Buchanan îi spusese odată despre o ocazie bine-cunoscută în care toate merseseră prost şi nava nu numai că fusese umilită în public, ci şi echipajul şi publicul refuzaseră să se urce pe ea, spunând că este blestemată.

Mulţimea a tăcut iar şi a aşteptat cu nervozitate, aceeaşi teamă întunecând minţile tuturor muncitorilor din şantier pe când se uitau în sus la oaspele regal. Mai mulţi superstiţioşi dintre ei, printre care şi Emma, şi-au încrucişat degetele când s-a auzit prima bătaie a ceasului şantierului, iar lordul locotenent a înmânat sticla de şampanie reginei-mame.

— Numesc acest vas *Buckingham,* a declarat ea şi fie ca să aducă veselie şi fericire tuturor celor care vor călători cu el şi îi doresc să se bucure de o viaţă lungă şi prosperă pe oceanele lumii.

Regina-mamă a ridicat sticla de şampanie, s-a oprit un moment, apoi i-a dat drumul. Emma ar fi dorit să închidă ochii când sticla cobora într-un arc larg către navă. Când a lovit carena, sticla s-a sfărâmat într-o sută de bucăţele şi bulele de şampanie au curs pe marginea vasului în timp ce mulţimea lansa cea mai fericită ovaţie a zilei.

*

— Nu văd cum ar fi putut merge mai bine, a spus Giles când maşina reginei-mame ieşea din şantier şi dispărea din vedere.

— Ar fi fost şi mai bine fără „ocazia isterică”, a spus Emma.

— Nu sunt de acord, a comentat Harry. Regina-mamă s-a amuzat evident de greşeala ta şi muncitorii le vor povesti copiilor lor că o dată în viață ai greşit şi tu.

— Eşti amabil, a spus Emma, dar mai avem multe de făcut înainte de primul drum şi nu-mi pot permite un alt moment „isteric”, a adăugat ea atunci când sora ei li s-a alăturat.

— Îmi pare foarte bine că n-am ratat asta, a spus Grace. Dar ar fi posibil să nu foloseşti termenul *la timp* când lansezi următorul vas? Şi mai am un alt sfat pentru sora mea mai mare: asigură-te că transformi prima călătorie într-o celebrare, o sărbătoare, nu în altă săptămână la birou. Şi-a sărutat fratele şi sora pe ambii obraji. Apropo, a adăugat ea, mi-a plăcut momentul „isteric”.

— Are dreptate, a zis Giles când o urmăreau pe Grace îndreptându-se spre stația autobuzului, ar trebui să te bucuri de fiecare moment, pentru că vreau să-ți spun că eu aşa voi face.

— S-ar putea să nu reuşeşti.

— De ce nu?

— Ai putea ajunge ministru până atunci.

— Ar trebui să mă agăț cu dinții de locul meu şi partidul ar trebui să câştige alegerile înainte să ajung eu ministru.

— Şi când crezi că vor fi alegerile?

— Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că în octombrie, curând după conferințele partidului. Deci mă vei vedea des în Bristol în următoarele câteva săptămâni.

— Sper că şi pe Gwyneth.

— Poți paria, cu toate că am speranța că va naşte în timpul campaniei. Griff mi-a zis că ar valora o mie de voturi.

— Eşti un şarlatan, Giles Barrington.

— Nu, sunt un politician care se luptă pentru un loc minor şi, dacă-l voi obține, sper că voi ajunge în cabinet.

— Ai grijă ce-ți doreşti.

45

Giles a fost plăcut surprins cât de civilizată era campania electorală şi nu numai din cauză că Jeremy Fordyce, oponentul său conservator, un tânăr inteligent de la Central Office, n-a dat niciodată impresia că ar putea câştiga locul şi în mod sigur nu se implica în practicile necinstite la care recursese Alex Fisher pe când candidase.

Reginald Ellsworthy, eternul candidat liberal, avea un singur scop, să-şi crească numărul votanților şi nici măcar lady Virginia nu a dat vreo lovitură, peste sau sub centură, poate din cauză că încă îşi revenea din cea aplicată de Emma la şedința AGM.

Deci, când funcționarul primăriei a anunțat:

— Eu, ofițerul de supervizare pentru circumscripția Bristol Docklands, declar următorul număr de voturi depuse pentru fiecare candidat după cum urmează:

Sir Giles Barrington 21.114
Domnul Reginald Ellsworthy 4.109
Domnul Jeremy Fordyce 17.346

Prin urmare declar că sir Giles Barrington este membrul ales pentru circumscripția Bristol Docklands, nimeni n-a părut surprins.

Cu toate că votul în circumscripție nu este prea strâns, decizia asupra cui trebuia să guverneze țara părea, pentru a-l cita pe marele inchizitor de la BBC, Robin Day, cât se poate de sigură. De fapt, abia după ce se declara rezultatul final în Mulgelrie la 3:34 p.m., în ziua care urma alegerilor, națiunea putea începe să se pregătească pentru a fi guvernată de primul guvern laburist de la cel al lui Attlee, cu treisprezece ani în urmă.

Giles a călătorit până la Londra în ziua următoare, dar nu înainte ca el, Gwyneth şi Walter Barrington, care avea cinci săptămâni, să facă un tur al circumscripției pentru a le

mulțumi celor care munciseră pentru partid şi obținuseră cea mai mare majoritate de care se bucurase vreodată Giles.

„Noroc” a fost citatul cel mai des repetat în timp ce a trecut prin circumscripție, pentru că toți ştiau că aceasta era ziua în care noul prim-ministru va decide cine i se va alătura la masa Cabinetului.

Giles şi-a petrecut weekendul ascultând părerile colegilor săi la telefon şi citind articolele corespondenților politici, dar adevărul era că doar un singur om ştia cine va primi postul, restul fiind doar speculații.

Luni dimineața, Giles l-a urmărit la televizor pe Harold Wilson condus la Palat pentru a fi întrebat de regină dacă putea forma guvernul. După patruzeci de minute a ieşit ca prim-ministru şi s-a dus în Downing Street ca să-şi poată invita douăzeci şi doi de colegi să i se alăture ca membri ai Cabinetului.

Giles s-a aşezat la micul dejun pretinzând că citea ziarele atunci când nu se uita fix la telefon, aşteptând să sune. A sunat de câteva ori, dar de fiecare dată a fost fie un membru al familiei, fie unul dintre prieteni care suna să-l felicite pentru majoritatea obținută sau să-i ureze noroc pentru a-şi primi locul în guvern. Pleacă de pe fir, ar fi vrut el să le zică. Cum ar putea să mă sune prim-ministrul dacă telefonul era mereu ocupat? apoi a venit apelul.

— Aici este centralista de la numărul zece, sir Giles. Prim-ministrul ar dori să ştie dacă este posibil să veniți la numărul zece la trei şi jumătate în această după-amiază.

Giles ar fi vrut să-i spună că ar putea să-şi facă timp.

— Da, desigur, a răspuns şi a lăsat receptorul jos. Unde se afla în ordinea ierarhică ora 3:30 p.m?

La ora zece ştiai dacă erai Cancelar al Eşichierului, Secretar de Externe sau de Interne. Acele posturi fuseseră deja ocupate de Jim Callaghan, Patrick Gordon Walker şi Frank Soskice. La prânz: Educația, Michael Stewart şi Ministerul Muncii, Barbara Castle. Ora trei şi jumătate era

un punct de cotitură. Va fi în cabinet sau va servi o perioadă de probă ca ministru?

Giles și-ar fi pregătit ceva pentru prânz dacă telefonul s-ar fi oprit din sunat măcar cinci minute. Colegii îl sunau să-i spună ce serviciu primiseră, alți colegi să-l anunțe că prim-ministrul încă nu-i sunase și alții care-l întrebau la ce oră fusese chemat la PM. Niciunul nu știa ce însemna 3:30.

Când soarele strălucea deasupra victoriei laburiștilor, Giles s-a decis să plece spre numărul 10. A plecat din Smith Square chiar după ora trei p.m., a mers alene pe Embarkment și a trecut de Camera Lorzilor și a Comunelor în drumul său spre Whitehall. A traversat strada când Big Ben-ul a sunat trei și un sfert și a trecut de Foreign and Commonwealth Office înainte de a coti pe Downing Street.

A fost întâmpinat de o haită zgomotoasă de pitbuli, adunați în spatele unor bariere improvizate.

— Ce serviciu vă așteptați să primiți? a întrebat unul dintre ei.

Aș vrea să știu, ar fi vrut Giles să le spună, în timp ce era orbit de blitzuri.

— Sperați să intrați în Cabinet, sir Giles? l-a întrebat altul.

Desigur, idiotule. Dar buzele lui nu s-au mișcat.

— Cât timp vă așteptați să supraviețuiască guvernul cu o majoritate atât de mică?

Nu prea mult, dar n-a vrut să recunoască.

Întrebările au continuat în timp ce înainta pe Downing Street, în ciuda faptului că toți ziariștii știau că nu aveau nicio șansă să obțină un răspuns atunci și nu mai mult decât un salut sau poate un zâmbet la ieșire.

Giles era la trei pași de ușa din față când aceasta s-a deschis și, pentru prima oară în viața lui, a intrat la numărul 10, Downing Street.

— Bună dimineața, sir Giles, a spus secretarul de cabinet, de parcă nu s-ar mai fi întâlnit până atunci. Prim-ministrul e cu unul dintre colegii dumneavoastră acum, așa că poate doriți să așteptați în anticameră până ce va fi liber.

Giles şi-a dat seama că sir Alan ştia deja ce post îi va fi oferit, dar nici măcar ridicarea unei sprâncene nu a arătat acest lucru la mandarinul imperturbabil care şi-a continuat drumul.

Giles s-a aşezat în micuța anticameră în care se zicea că Wellington şi Nelson aşteptaseră fără să se cunoască, să-l vadă pe William Pitt Junior. Şi-a frecat mâinile pe marginea pantalonilor cu toate că ştia că nu va da mâna cu PM după cum n-o făceau în mod tradițional parlamentarii. Doar ceasul de pe cămin bătea mai tare decât inima lui. Până la urmă, uşa s-a deschis şi sir Alan a reapărut. A spus doar:

— Prim-ministrul vă va vedea acum.

Giles s-a ridicat şi a pornit pe ceea ce era cunoscut ca drumul către spânzurătoare.

Când a intrat în camera Cabinetului, Harold Wilson stătea la mijlocul unei mese ovale, înconjurată de douăzeci şi două de scaune libere. Când l-a văzut pe Giles, s-a ridicat de la locul lui, aflat sub un portret al lui Robert Peel şi a spus:

— Rezultate bune în Bristol Docklands, Giles, bravo.

— Mulțumesc, domnule prim-ministru, a spus Giles, revenind la obiceiul de a nu-i mai spune pe nume.

— Vino şi ia loc, a spus Wilson, aprinzându-şi o pipă.

Giles era gata să se aşeze lângă PM când acesta a spus:

— Nu, nu aici. Acesta e locul lui George; poate într-o zi, dar nu azi. De ce nu stai aici… a zis el şi i-a arătat un fotoliu tapisat cu piele verde aflat la capătul îndepărtat al mesei. La urma-urmei, aici va sta secretarul de stat pentru afaceri europene în fiecare joi, la întrunirea Cabinetului.

46

— Gândeşte-te cât de multe lucruri ar putea merge prost, a spus Emma, învârtindu-se prin dormitor.

— De ce să nu ne concentrăm asupra lucrurilor care ar putea merge bine, a spus Harry şi să ascultăm sfatul lui Grace, să încercăm să ne relaxăm şi să abordăm întreaga experiență ca o vacanță.

— Îmi pare rău că nu poate veni şi ea cu noi.

— Grace nu-şi va lua niciodată liber două săptămâni în timpul unui semestru de opt săptămâni.

— Giles pare să se descurce.

— Doar o săptămână, i-a amintit Harry şi a fost destul de şmecher pentru că intenționează să viziteze sediul ONU când va fi la New York şi apoi va merge la Washington să-şi întâlnească colegul.

— Lăsând-o pe Gwyneth şi copilul acasă.

— O decizie înțeleaptă având în vedere împrejurările. N-ar mai fi fost vacanță pentru niciunul dintre ei cu tânărul Walter urlând toată ziua şi toată noaptea.

— Ai împachetat şi eşti gata? a întrebat Emma.

— Da, doamnă preşedinte. De ceva vreme.

Emma a râs şi l-a îmbrățişat.

— Uneori uit să-ți mulțumesc.

— Nu fi sentimentală acum. Mai ai o treabă de făcut, aşa că hai să mergem.

Emma părea nerăbdătoare să plece, cu toate că asta însemna că se vor învârti la bordul navei câteva ore înainte să se dea ordinul de ridicare a ancorei şi de pornire spre New York. Harry a recunoscut că ar fi fost mai rău dacă ar fi stat acasă.

— Uită-te la ea, a spus Emma cu mândrie când maşina a ajuns ia chei şi l-a zărit pe *Buckingham.*

— Da, o vedere cu adevărat isterică.

— Oh, ajutor, a zis Emma. Voi scăpa vreodată de asta?

— Sper că nu, i-a răspuns Harry.

*

— E atât de excitant, a spus Sam când Sebastian a ieşit de pe A4 şi a urmat semnele care duceau spre docuri. N-am mai văzut până acum un pachebot oceanic.

— Şi nu este unul obişnuit, a zis Sebastian. Are punte solară, cinematograf, două restaurante şi o piscină. E mai mult un oraş plutitor.

— Pare să fie ciudat să ai o piscină când eşti înconjurat de apă.

— *Apă, apă-i peste tot.*[5]

— Alt poet minor de-al vostru? a întrebat Sam.

— Voi aveți vreun poet american major?

— Unul care a scris un poem din care ai putea învăța câte ceva: *Înălțimile de oameni atinse, la care-n zbor nu se ajunge; dar ei, pre când camarazii lor dormeau, în noapte săpa-şi-au drumul până sus.*[6]

— Cine a scris asta? a întrebat Sebastian.

*

— Câți dintre oamenii noştri sunt deja la bord? a întrebat lordul Glenarthur, încercând să-şi între în rol în timp ce maşina ieşea din Bristol şi se îndrepta spre port.

— Trei hamali şi doi chelneri, unul în sala de grill, unul în clasa cabină şi un mesager.

— Putem avea încredere că-şi vor ține gurile închise dacă ar fi interogați sau supuşi vreunei presiuni?

— Doi dintre hamali şi unul dintre chelneri au fost aleşi de mine. Mesagerul se va afla la bord doar câteva minute şi, după ce va livra florile, o va tuli spre Belfast.

— După ce ne urcăm la bord, Brendan, să vii în cabina mea la ora nouă. Până atunci majoritatea pasagerilor de la

---

[5] „Balada bătrânului marinar”, Samuel Taylor Coleridge.

[6] „Scara Sf. Augustin”, Henry Wadsworth Longfellow.

clasa întâi vor fi la masă, ceea ce ne va oferi suficient timp să ne instalăm echipamentul.

— Instalarea nu va fi o problemă, a spus Brendan. Eu sunt îngrijorat de urcarea cufărului mare la bord fără să devină cineva bănuitor.

— Doi dintre hamali cunosc numărul de înmatriculare al acestei mașini, a spus șoferul și ne vor căuta.

— Cum e accentul meu? a întrebat Glenarthur.

— Pe mine m-ai păcăli, dar eu nu sunt un gentilom englez. Și trebuie să sperăm că nimeni de la bord nu l-a întâlnit în realitate pe lordul Glenarthur.

— Puțin probabil. Are mai mult de optzeci de ani și n-a mai fost văzut în public de la moartea soției sale, acum zece ani.

— Nu e o rudă îndepărtată a familiei Barrington? a întrebat Brendan.

— De aia l-am ales. Dacă SAS are pe cineva la bord, vor verifica în Who's Who și vor presupune că fac parte din familie.

— Dar dacă dai peste un membru al familiei?

— Nu am de gând să dau *peste* unul dintre ei. Voi da peste toți. Șoferul a chicotit. Acum spune-mi, cum ajung în cealaltă cabină a mea după ce răsucesc comutatorul?

— Îți voi da cheia la ora nouă. Poți să ții minte unde este toaleta pe puntea șase? Pentru că acolo va trebui să te schimbi după ce vei părăsi ultima oară cabina.

— Este în partea cea mai îndepărtată a promenadei de la prima clasă. Și, apropo, bătrâne, se numește grup sanitar, nu toaletă, a spus lordul Glenarthur. Asta-i genul de greșeală simplă care ar putea face să fii prins. Nu uita, nava este tipică pentru societatea engleză. Clasele superioare nu se amestecă cu cei cazați la clasele cabină, iar clasele cabină nici nu s-ar gândi să discute cu cei de la turist. Așa că s-ar putea să nu fie atât de ușor să luăm legătura unul cu altul.

— Dar am citit că acesta este primul pachebot care are câte un telefon în fiecare cabină, a zis Brendan, așa că, în

caz de urgență, formează doar numărul doi. Dacă nu răspund, chelnerul nostru de la grill se numeşte Jimmy şi el...

*

Colonelul Scott-Hopkins nu privea înspre *Buckingham.* El şi colegii lui se uitau la mulțimea de pe chei urmărind dacă apare vreun irlandez cunoscut. Până atunci nu văzuse niciunul pe care să-l recunoască. Căpitanul Hartley şi sergentul Roberts, care serviseră amândoi în Irlanda de Nord cu SAS-ul, nu văzuseră nici ei nimic. Caporalul Crann l-a zărit.

— Ora patru, stă singur în spatele mulțimii. Nu se uită la navă, doar la pasageri.

— Ce naiba face aici?

— Poate, la fel ca noi, caută pe cineva. Dar pe cine?

— Nu ştiu, a spus Scott-Hopkins, dar, Crann, nu-l pierde din ochi şi dacă încearcă să vorbească cu cineva sau să se urce la bord, vreau să ştiu imediat.

— Da, domnule, a zis Crann, care a început să-şi croiască drum prin mulțime către țintă.

— Ora şase, a zis căpitanul Hartley.

Colonelul s-a uitat într-acolo.

— Oh, Doamne, asta ne mai lipsea...

*

— După ce ies din maşină, Brendan, încearcă să te faci invizibil, închipuindu-ți că în mulțime sunt oameni care te caută, a spus lordul Glenarthur. Şi ai grijă să fii în cabina mea la nouă.

— Tocmai i-am zărit pe Cormac şi pe Declan, a spus şoferul. A aprins farurile o dată şi au traversat grăbiți, ignorând alți pasageri care aveau nevoie de ajutor.

— Nu coborî din maşină, i-a spus Glenarthur şoferului.

Au fost necesari doi hamali ca să scoată cufărul greu afară şi să-l pună pe un transportor cu atâta grijă de parcă ar fi umblat cu un nou-născut. După ce unul dintre ei a închis camionul, Glenarthur a spus:

— Când te întorci la Londra, Kevin, mai uită-te prin Eaton Square, 44. Acum, când Martinez şi-a vândut Rolls-Royce-ul, cred că va avea nevoie de un mijloc de transport. S-a întors către Brendan. Ne vedem la nouă, a adăugat el, după care a coborât din maşină şi s-a amestecat în mulțime.

— Când trebuie să livrez crinii? a şoptit un tânăr care apăruse lângă lordul Glenarthur.

— Cu treizeci de minute înainte de plecarea navei. Şi ai grijă să nu ne mai vedem decât în Belfast.

*

Don Pedro stătea în spatele mulțimii şi urmărea cum o maşină pe care o recunoscuse se oprise lângă vas.

N-a fost surprins să vadă că şoferul nu a coborât din maşină când doi hamali au apărut de nicăieri, au deschis camionul, au pus un cufăr mare pe un cărucior şi au început să-l tragă încet spre vas. Doi bărbați, unul mai în vârstă şi unul cam de treizeci şi ceva de ani, au coborât din spatele maşinii. Cel mai în vârstă, pe care don Pedro nu-l mai văzuse, a supravegheat descărcarea bagajului, discutând cu hamalii. Don Pedro s-a uitat după celălalt bărbat, dar acesta dispăruse în mulțime.

După câteva minute, maşina s-a întors şi a plecat. Şoferii deschideau de obicei portiera din spate pentru pasageri, ajutau la descărcarea bagajelor, apoi aşteptau alte instrucțiuni. Dar nu şi acesta, care în mod evident nu dorea să zăbovească suficient de mult pentru a fi recunoscut, mai ales cu atâta poliție strânsă pe chei.

Don Pedro era sigur că, orice ar fi planificat IRA, avea să aibă loc mai curând în timpul călătoriei decât înainte ca *Buckingham* să ridice ancora. După ce a dispărut maşina,

don Pedro s-a alăturat cozii lungi care aştepta un taxi. Nu mai avea nici şofer, nici maşină. Era mândru de prețul pe care-l obținuse pentru Rolls-Royce, când insistase să primească bani peşin.

Până la urmă a ajuns în fața cozii şi i-a cerut şoferului să-l ducă la gara Temple Meads. În trenul care-l ducea spre Paddington, s-a gândit la ce-şi planificase pentru ziua următoare. Nu avea nicio intenție să plătească a doua rată de 250.000 de lire şi nu numai pentru că nu avea bani.

Mai avea cam 23.000 de lire în seif şi încă patru mii din vânzarea Rollsului. S-a gândit că, dacă ar pleca din Londra înainte ca IRA să-şi respecte partea de înțelegere, aceştia nu-l vor urmări în Buenos Aires.

*

— El era? a întrebat colonelul.

— Posibil, dar nu sunt sigur, a răspuns Hartley. Sunt o grămadă de şoferi cu şepci şi ochelari de soare azi şi până m-am apropiat suficient ca să văd mai bine, plecase deja spre poartă.

— Ai văzut pe cine a lăsat pe vas?

— Uitați-vă în jur, domnule, ar putea fi oricare dintre sutele de pasageri care se îmbarcă, a spus Hartley, pe când cineva trecea de colonel.

— Vă rog să mă scuzați, a spus lordul Glenarthur, zâmbind, îndreptându-se spre rampa pasagerilor pentru a se urca pe vas.

*

— Grozavă cabină, a spus Sam când a ieşit din duş, înfăşurată într-un prosop. Are tot ce-i trebuie unei fete.

— Asta pentru că mama a controlat fiecare cabină.

— Pe fiecare? a întrebat Sam, nevenindu-i să creadă.

— Zău, aşa e. Ce păcat că nu s-a gândit şi la ce are nevoie un băiat.

— Ce-ai mai putea dori?

— Mai întâi, un pat dublu. Nu crezi că e cam devreme în legătura noastră să dormim în paturi separate?

— Nu mai fi atât de mototol, Seb, împinge-le laolaltă.

— Aş vrea eu să fie atât de uşor, dar amândouă sunt prinse cu bolțuri de podea.

— Atunci vom scoate saltelele, a spus ea, vorbind lent, le vom pune una lângă cealaltă şi vom dormi pe jos.

— Am încercat şi asta, dar abia e loc pentru una pe podea, nici pomeneală de două.

— Dacă ai fi câştigat suficient ca să stăm la o cabină din prima clasă, n-ar mai fi o problemă, a spus ea, oftând exagerat.

— Până ce-mi voi putea permite asta, probabil vom dormi în paturi separate.

— Nici gând, a zis Sam, în timp ce prosopul ei cădea pe jos.

*

— Bună seara, milord, numele meu este Braithwaite şi sunt stewardul de pe această punte. Pot să vă spun ce plăcere este să vă avem la bord. Dacă aveți nevoie de ceva, ziua sau noaptea, este suficient să ridicați receptorul şi să formați 100 şi va veni imediat cineva.

— Mulțumesc, Braithwaite.

— Ați dori să vă despachetez bagajele în timp ce sunteți la masă, milord?

— Nu, eşti foarte amabil, dar am făcut deja o călătorie obositoare din Scoția aşa că bănuiesc că nu voi veni la cină.

— Cum doriți, milord.

— De fapt, a spus lordul Glenarthur, scoțând o bancnotă de cinci lire din portmoneu, poți să te asiguri că nu voi fi

deranjat până mâine la şapte dimineața, când voi dori o ceaşcă de ceai, toast şi marmeladă?

— Ceai normal sau cu lapte, milord?

— Normal va fi tocmai bine, Braithwaite.

— Voi pune semnul *Nu deranjați* pe uşă şi vă voi lăsa să vă odihniți. Noapte bună, milord.

*

Cei patru s-au întâlnit în capela navei imediat după ce şi-au dus bagajele în cabine.

— Nu cred că vom dormi prea mult în zilele următoare, a spus Scott-Hopkins. După ce am văzut maşina, ar trebui să presupunem că cei din celula IRA sunt la bord.

— De ce ar fi IRA interesată de *Buckingham* când au destule necazuri la ei acasă? a întrebat caporalul Crann.

— Pentru că, dacă încearcă să scufunde vasul *Buckingham,* va distrage atenția tuturor de la problemele de acasă.

— Doar nu crezi… a început să spună Hartley.

— E mai bine să te aştepți la ce-i mai rău şi să presupui că la asta se gândesc şi ei.

— De unde ar găsi banii ca să finanțeze o astfel de operație?

— De la omul pe care l-am văzut pe doc.

— Dar el nu s-a urcat la bord şi a luat trenul direct spre Londra, a spus Roberts.

— Tu te-ai gândi să te urci la bord dacă ai şti că asta plănuiesc?

— Dacă e interesat doar de familiile Barrington şi Clifton, asta cel puțin micşorează ținta, pentru că toți se află pe aceeaşi punte.

— Nu-i chiar aşa, a spus Roberts. Sebastian Clifton şi amica lui sunt în cabina 728. Ar putea constitui şi ei o țintă.

— Nu cred, a spus colonelul. Dacă IRA intenționează să omoare fata unui diplomat american, poți să fii sigur că toate

fondurile care vin din State vor seca imediat. Cred că trebuie să ne concentrăm asupra acelor cabine de prima clasă de pe puntea unu, pentru că, dacă reuşesc s-o omoare pe doamna Clifton şi unul sau doi membri ai familiei, *Buckingham* nu-şi va face prima călătorie, ci ultima. Ținând cont de asta, a continuat colonelul, pentru restul drumului vom face de pază în ture de câte patru ore. Hartley, tu vei acoperi cabinele de la prima clasă până la ora 2 a.m. Eu te voi schimba atunci şi te voi trezi înainte de şase. Crann şi Roberts, veți face aceleaşi ture în clasa cabine, pentru că bănuiesc că acolo se află celula.

— Câți căutăm? a întrebat Crann.

— Vor avea cel puțin trei sau patru agenți operativi la bord, amestecați printre pasageri sau ceilalți membri ai echipajului. Deci, dacă veți zări pe cineva pe care l-ați văzut vreodată pe străzile din Irlanda de Nord, nu va fi o coincidență. Şi asigurați-vă că mă anunțați imediat. Ceea ce-mi aminteşte, ați aflat numele pasagerilor care au rezervat ultimele cabine la clasa întâi pe puntea unu?

— Da, domnule, a spus Hartley. Domnul şi doamna Asprey, cabina cinci.

— N-aş lăsa să-mi intre nevasta acolo decât însoțită de mine.

— Şi lordul Glenarthur este în cabina trei. L-am căutat în Who's Who. Are optzeci şi patru de ani şi a fost însurat cu sora lordului Harvey, deci trebuie să fie unchiul preşedintelui.

— De ce are semnul *Nu deranjați* pe uşă? a întrebat colonelul.

— I-a spus stewardului că este obosit după drumul lung din Scotia.

— Nu zău, a zis colonelul. Totuşi, mai bine am fi cu ochii pe el, cu toate că nu-mi imaginez ce ar putea face IRA cu un moş de optzeci şi patru de ani.

Uşa s-a deschis şi s-au uitat toți la capelanul care tocmai intra. Acesta le-a zâmbit călduros celor patru, care au îngenuncheat, ținându-şi cărțile de rugăciuni în mâini.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat el, venind spre ei.

— Nu, mulțumim, *padre,* a sus colonelul. Tocmai plecam.

47

— Trebuie să port haină de seară? a întrebat Harry după ce a terminat despachetatul.

— Nu. Codul de îmbrăcăminte nu este formal în prima şi ultima noapte.

— Şi ce înseamnă asta, pentru că pare să se schimbe de la o generație la alta?

— Pentru tine, un costum şi o cravată.

— Ni se alătură cineva la cină? a întrebat Harry, luând unicul costum din garderobă.

— Giles, Seb şi Sam, aşa că suntem doar din familie.

— Deci Sam e considerată acum „din familie”?

— Aşa crede Seb.

— Atunci e un băiat norocos. Cu toate că recunosc că deabia aştept să-l cunosc mai bine pe Bob Bingham. Sper că vom cina cu el şi cu soția lui într-o seară. Cum o cheamă?

— Priscilla. Dar ai grijă, sunt cât se poate de diferiți.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai spun nimic până n-o întâlneşti şi atunci poți judeca tu însuți.

— Pare interesant, cu toate că „ai grijă”: pare să fie un indiciu. M-am decis deja că Bob va umple câteva pagini din următoarea mea carte.

— Ca erou sau ca răufăcător?

— Nu m-am hotărât încă.

— Care e subiectul? l-a întrebat Emma, deschizându-şi garderoba.

— William Warwick şi soția lui sunt în vacanță pe un pachebot de lux.

— Şi cine omoară pe cine?

— Bietul soț aflat sub papuc al preşedintelui liniei maritime îşi asasinează nevasta şi fuge cu una dintre bucătăresele navei.

— Dar William Warwick ar putea rezolva cazul cu mult înainte ca aceştia să ajungă în port, iar soțul cel rău îşi va petrece restul zilelor în închisoare.

— Nu, a zis Harry, alegându-şi o cravată pentru cină. Warwick nu are autoritatea de a-l aresta la bordul vasului, aşa că soțul scapă.

— Dar dacă ar fi fost o navă englezească, soțul ar fi supus legislației engleze.

— Ah, aici e încurcătura. Din cauza impozitelor, vasul circulă sub un alt pavilion, al Liberiei în acest caz, deci tot ce trebuie să facă este să-l mituiască pe şeful poliției locale şi atunci cazul nu mai ajunge în fața tribunalului.

— Strălucit, a spus Emma. De ce nu m-am gândit la asta? Mi-ar rezolva toate problemele.

— Crezi că dacă te-aş omorî, asta-ți va rezolva toate problemele?

— Nu, prostule. Dar dacă n-aş plăti impozite, ar putea. Cred că te voi pune în consiliu.

— Dacă vei face asta, te voi asasina, a spus Harry, luând-o în brațe.

— Un alt pavilion, a repetat Emma. Mă întreb cum va reacționa consiliul la această idee? A scos două rochii din dulap şi le-a ținut în față. Care să fie, cea roşie sau cea neagră?

— Credeam că ai zis că e o cină la care nu se cere vestimentație specială.

— Pentru preşedinte, niciodată nu este aşa, a spus ea tocmai când au auzit o bătaie în uşă.

— Sigur că nu, a spus Harry. S-a dus să deschidă uşa şi a fost întâmpinat de şeful stewarzilor.

— Bună seara, domnule. Maiestatea Sa, regina-mamă, i-a trimis flori doamnei preşedinte, a spus Braithwaite, de parcă era ceva obişnuit.

— Crini, desigur, a zis Harry.

— De unde ştii? a întrebat Emma când un tânăr solid a intrat în cabină cu o vază mare de flori.

— Sunt primele flori pe care i le-a dat ducele de York, cu mult înainte să devină regină.

— Ai vrea să le pui pe masa din mijlocul cabinei, a spus Emma tânărului care se uita la cartea de vizită care venise împreună cu florile. Era gata să-i mulțumească, dar el plecase deja.

— Ce scrie? a întrebat Harry.

— *Mulțumiri pentru ziua memorabilă petrecută la Bristol. Sper că al doilea cămin al meu va avea o călătorie plăcută.*

— Ce mai profesionistă bătrână, a zis Harry.

— Foarte frumos din partea ei, a zis Emma. Nu cred că florile vor ține mult după ce vom ajunge la New York, Braithwaite, dar aş vrea să păstrez vasul. Un fel de aducere aminte.

— Aş putea înlocui crinii când veți fi în New York, doamnă preşedinte.

— Da, bine gândit, Braithwaite. Mulțumesc.

*

— Emma zice că vrei să fii următorul preşedinte al consiliului, a spus Giles, aşezându-se la bar.

— La care consiliu se gândea? a întrebat Sebastian.

— M-am gândit că la Barrington's.

— Nu, eu cred că mama mai rezistă o vreme. Dar dacă m-ar fi întrebat pe mine, aş fi putut să mă gândesc să intru în consiliu.

— Foarte frumos din partea ta, a zis Giles când barmanul i-a adus un whisky cu sifon.

— Nu, mă interesează mai mult Farthings.

— Nu crezi că la douăzeci şi patru de ani eşti puțin cam prea tânăr ca să fii preşedintele unei bănci?

— Probabil că ai dreptate şi de aceea încerc să-l conving pe domnul Hardcastle să nu se retragă din funcție înainte de şaptezeci de ani.

— Dar vei avea doar douăzeci şi nouă de ani.

— Asta înseamnă că voi fi cu patru ani mai mare decât tine când ai intrat în Parlament.

— E adevărat, dar n-am ajuns ministru decât la patruzeci şi patru de ani.

— Doar pentru că te-ai alăturat partidului greşit.

Giles a râs.

— Poate vei ajunge şi în Cameră într-o zi, Seb.

— Dacă o voi face, unchiule Giles, va trebui să te uiți în capătul celălalt ca să mă vezi pentru că voi sta vizavi. Şi, oricum, vreau să câştig bani înainte de a mă arunca în piscina aceea unsuroasă.

— Şi cine este creatura aceasta frumoasă? a întrebat Giles, ridicându-se de pe taburet când Sam s-a apropiat.

— Aceasta e iubita mea, Sam, a spus Sebastian, incapabil să-şi ascundă mândria.

— Te-ai fi putut descurca mai bine, a spus Giles zâmbindu-i fetei.

— Ştiu, a zis Sam, dar o biată imigrantă nu poate să fie prea năzuroasă.

— Eşti americană, a spus Giles.

— Cred că-l ştiți pe tata, Patrick Sullivan.

— Îl ştiu pe Pat într-adevăr şi îl respect mult. Întotdeauna m-am gândit că Londra este doar o scurtă oprire în cariera lui deja sclipitoare.

— Aşa gândesc şi eu despre Sebastian, a zis Sam, luându-l de mână. Giles a început să râdă când Emma şi Harry au intrat în cameră.

— Care e gluma? a întrebat Emma.

— Sam tocmai l-a pus pe fiul tău la locul lui. *M-aş putea însura cu fetişcana asta pentru aşa ceva,* a mai zis Giles, înclinându-se spre Sam.

— Oh, nu cred că Sebastian e câtuşi de puțin ca sir Toby Belch[7], a spus Sam. Dacă ne gândim mai bine, e ca Sebastian.

---

[7] Personaj şi citate din „A douăsprezecea noapte” de William Shakespeare.

— *Şi eu la fel aş putea spune,* a zis Emma.

— Nu, a spus Harry. *Aşa aş putea grăi chiar eu. Şi altă zestre nu-i voi cere, decât un alt bufon.*

— M-ați pierdut, a zis Sebastian.

— După cum îți ziceam, Sam, te-ai fi putut descurca mai bine. Dar sunt sigur că-i vei explica lui Sebastian mai târziu. Apropo, Emma, a continuat Giles, grozavă rochie. Roşul îți stă foarte bine.

— Mulțumesc, Giles. Mâine mă voi îmbrăca în albastru şi va trebui să-ți pregăteşti altă replică.

— Pot să vă ofer ceva de băut, doamnă preşedinte? a necăjit-o Harry, care murea după un gin tonic.

— Nu, mulțumesc, dragă. Mi-e foame, aşa că de ce nu mergem la masă?

Giles i-a făcut cu ochiul lui Harry.

— Te-am avertizat când aveam doisprezece ani cum sunt femeile, dar ai preferat să nu mă asculți.

Când mergeau spre o masă din centrul camerei, Emma s-a oprit să discute cu Ross şi Jean Buchanan.

— Văd că ți-ai recăpătat nevasta, dar pisica unde e?

— Până când m-am întors la Edinburgh după câteva zile, a spus Ross, ridicându-se de la locul lui, fusese arestată într-un adăpost de animale al poliției. M-a costat o avere s-o capăt înapoi.

— Nu la fel de mult ca asta, a zis Jean, atingându-şi şiragul de perle.

— Un cadou de „scoate-mă de la ananghie”, a explicat Ross.

— Şi ai scos şi ananghia, a spus Emma, pentru care îți vom fi etern recunoscători.

— Nu-mi mulțumiți mie, a spus Ross, mulțumiți-i lui Cedric.

— Mi-aş fi dorit să poată veni cu noi în această călătorie, a spus Emma.

*

— Voiați un băiat sau o fată? a întrebat Sam când chelnerul-şef i-a tras scaunul ca să se aşeze.

— Nu i-am dat lui Gwyneth de ales, a spus Giles. I-am spus că trebuie să fie băiat.

— De ce?

— Din motive practice. O fată nu poate moşteni titlul familiei. În Anglia, toate trec pe linie masculină.

— Ce arhaic, a spus Sam. Şi credeam că britanicii sunt o rasă civilizată.

— Nu şi când e vorba de dreptul de primogenitură, i-a zis Giles. Cei trei bărbați s-au ridicat în picioare când Emma a venit la masă.

— Dar doamna Clifton este preşedinte la Barrington's.

— Şi pe tron avem o regină. Dar nu te îngrijora, Sam, îi vom înfrânge pe reacționari în cele din urmă.

— Nu şi dacă partidul meu revine la putere, a spus Sebastian.

— Când dinozaurii vor cutreiera pământul, a spus Giles, privindu-l.

— Cine a spus asta? l-a întrebat Sam.

— Cel care m-a învins.

*

Brendan n-a bătut la uşă, a întors doar mânerul şi a intrat tiptil, uitându-se în spate ca să se asigure că nu-l văzuse nimeni. Nu voia să fie obligat să explice ce căuta un tânăr din clasa cabină în camera unui lord bătrâior la acea oră din noapte. Nu că ar fi comentat cineva.

— E posibil să fim întrerupți? a întrebat Brendan după ce a închis uşa.

— Nimeni nu ne va deranja înainte de ora şapte mâine-dimineață şi până atunci nu va mai putea întrerupe nimic.

— Bine, a zis Brendan. A căzut în genunchi, a deschis cufărul, a tras de capac şi a studiat maşinăria complexă pe

care o făcuse într-o lună. Şi-a petrecut următoarea jumătate de oră verificând dacă nu erau fire desfăcute, dacă fiecare cadran era reglat corect şi dacă cronometrul pornea la deplasarea unui comutator. Abia când a fost mulțumit că toate funcționau perfect s-a ridicat.

— E gata, a zis el. Când vrei să-l pornim?

— La trei a.m. Am nevoie doar de jumătate de oră ca să scot astea, a spus Glenarthur, atingându-şi bărbia dublă şi tot mai avem timp să mergem în cealaltă cabină a mea.

Brendan a revenit la cufăr şi a reglat cronometrul la ora trei.

— Trebuie doar să mişti comutatorul înainte de a pleca şi să mai verifici o dată că a doua limbă se mişcă.

— Deci ce nu poate merge bine?

— În cazul în care crinii sunt tot în cabina ei, nimic. Nimeni de pe acest coridor şi probabil nici cei de pe puntea de dedesubt nu poate spera să supraviețuiască. Sunt trei kilograme de dinamită înglobate în pământ sub acele flori, mult mai mult decât ne trebuie, dar aşa suntem siguri că ne vom primi banii.

— Ai cheia mea?

— Da, a spus Brendan. Cabina 706. Îți vei găsi paşaportul şi biletul nou sub pernă.

— Ar mai trebui să fiu îngrijorat în legătură cu ceva?

— Nu. Doar asigură-te că limba secundarului a pornit înainte să pleci.

Glenarthur a zâmbit.

— Ne revedem în Belfast. Şi dacă ajungem în aceeaşi barcă de salvare, fă-te că nu mă cunoşti.

Brendan a încuviințat, s-a dus la uşă şi a deschis-o încet. S-a uitat pe coridor. Nu se întorcea nimeni de la cină. S-a dus la o uşă cu semnul *A se folosi doar în caz de urgență.* A închis uşa repede în urma lui şi a coborât pe treptele zgomotoase din metal. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe scară. Peste aproximativ cinci ore, acele trepte vor fi pline de

oameni intrați în panică, întrebându-se dacă nava nu s-a lovit de un iceberg.

Când a ajuns pe puntea şapte, a împins uşa de urgență şi s-a uitat din nou. Tot nu se vedea nimeni. Şi-a croit drum pe coridorul strâmt şi s-a întors în cabina lui. Câțiva oameni reveneau de la cină, dar nimeni n-a părut interesat de el. În decursul anilor, Brendan transformase anonimatul într-o formă de artă. A descuiat uşa cabinei şi, de îndată ce a intrat, s-a prăbuşit pe pat, treaba fiind terminată. Şi-a verificat ceasul: 9:50 p.m. Urma să fie o aşteptare lungă.

*

— Cineva s-a strecurat în cabina lordului Glenarthur chiar după ora nouă, a spus Hartley, dar nu l-am văzut încă ieşind.

— Putea să fi fost stewardul.

— Nu prea cred, domnule colonel, pentru că pe uşă era semnul *Nu deranjați* şi oricum, cine a fost, n-a bătut la uşă. De fapt, a intrat de parcă era în propria lui cabină.

— Atunci supraveghează uşa aceea şi dacă iese cineva, asigură-te că nu-l pierzi din vedere. Eu mă duc să-l verific pe Crann la clasa cabină să văd dacă are ceva de raportat. Dacă n-are nimic, voi încerca să ațipesc. Te schimb la ora două. Dacă se întâmplă ceva şi nu eşti sigur, nu ezita să mă trezeşti.

*

— Deci ce a planificat pentru noi când ajungem la New York? a întrebat Sebastian.

— Vom sta în Mărul cel Mare doar treizeci şi şase de ore, a răspuns Sam, deci nu ne putem permite să pierdem o clipă. Dimineața vom vizita muzeul Metropolitan, apoi vom face un tur rapid prin Central Park, după care vom prânzi la Sardi's.

După-masă vom merge la Frick şi seara tata ne-a cumpărat bilete la *Hello, Dolly!* cu Carol Channing.

— Deci nu vom avea timp de cumpărături?

— Îți voi permite să te plimbi pe Fifth Avenue, dar te vei uita doar în vitrine. Tu nu ți-ai putea permite nicio cutiuță goală de la Tiffany's, ca să nu vorbim de ce ai putea să pui înăuntru. Dar dacă doreşti o amintire a vizitei noastre, vom merge la Macy's pe West Thirty-fourth Street unde poți alege dintr-o mie de articole care costă doar un dolar.

— Da, pare să fie la puterea mea de cumpărare. Apropo, ce e Frick?

— Galeria de artă preferată a surorii tale.

— Dar Jessica n-a fost niciodată la New York.

— Asta n-a oprit-o să ştie toate tablourile din toate camerele. Acolo vei vedea preferatul ei.

— Vermeer, *Fată întreruptă în timp ce cântă.*

— Nu-i rău, a zis Sam.

— Încă o întrebare înainte de a stinge lumina. Cine este Sebastian[8]?

— Nu este Viola.

*

— Sam e o figură, nu? a spus Emma în timp ce ea şi Harry au plecat de la grill şi s-au întors pe scara cea mare către cabina lor de pe prima punte.

— Iar Seb îi poate mulțumi lui Jessica pentru asta, a zis Harry, luând-o de mână.

— Aş vrea să fi fost şi ea cu noi în această călătorie. Până acum i-ar fi desenat pe toți, de la căpitanul aflat pe punte până la Braithwaite servind ceaiul de după-masă şi chiar şi pe Perseus.

Harry s-a încruntat în timp ce înaintau încet pe coridor. Nu trecea o zi fără să-şi reproşeze că nu-i spusese lui Jessica adevărul despre tatăl ei.

---

[8] Ibid.

— Te-ai întâlnit cu domnul din cabina trei? l-a întrebat Emma, întrerupându-i gândurile.

— Lordul Glenarthur? Nu, dar i-am văzut numele pe lista pasagerilor.

— Ar putea să fie acelaşi lord Glenarthur care s-a însurat cu mătuşa mea, Isobel?

— Posibil. L-am întâlnit odată când am stat la castelul bunicului tău din Scoția. Un bărbat foarte cumsecade. Cred că are peste optzeci de ani acum.

— Mă întreb de ce s-a hotărât să vină în călătoria asta fără să ne spună nimic.

— Probabil n-a vrut să te deranjeze. Să-l invităm la cină mâine-seară. La urma-urmei, este ultima noastră legătură cu acea generație.

— O idee bună, dragă, a zis Emma. Îi voi scrie un bilet şi i-l voi strecura pe sub uşă mâine-dimineață la prima oră.

Harry a descuiat uşa cabinei şi s-a dat deoparte ca s-o lase să intre.

— Sunt extenuată, a spus Emma, aplecându-se să miroasă crinii. Nu ştiu cum se descurcă regina-mamă zi şi noapte.

— Dacă asta face tot timpul şi se pricepe e normal, dar cred că şi ea ar fi extenuată dacă ar încerca să lucreze câteva zile ca preşedinte la Barrington's.

— Prefer totuşi serviciul meu, a spus Emma scoțându-şi rochia şi agățând-o în garderob înainte de a dispărea în baie.

Harry a mai citit o dată biletul de la HRH regina-mamă. Un mesaj foarte personal. Emma se hotărâse deja să-şi pună vaza în birou după ce reveneau în Bristol şi s-o umple cu crini în fiecare luni dimineață. Harry a zâmbit. De ce nu?

Când Emma a ieşit din baie, Harry i-a luat locul şi a închis uşa după el. Ea şi-a îmbrăcat cămaşa de noapte şi s-a urcat în pat, prea obosită ca să mai citească măcar câteva pagini din *Spionul care a venit din frig,* scrisă de un autor nou pe care i-l recomandase Harry. A stins lumina de pe partea ei şi a spus:

— Noapte bună, dragă, deşi îşi dădea seama că Harry n-o putea auzi.

Când Harry a ieşit din baie, ea dormea tun. A învelit-o, de parcă era un copil, a sărutat-o pe frunte şi a şoptit:

— Noapte bună, dragă. Apoi s-a urcat în pat, amuzat de sforăitul ei uşor. Nici nu s-ar fi gândit să-i spună că sforăia.

El a rămas treaz, foarte mândru de ea. Plecarea n-ar fi putut merge mai bine. S-a întors pe o parte, gândindu-se că va adormi în câteva momente, dar, cu toate că pleoapele îi erau grele şi se simțea extenuat, nu a putut adormi. Ceva nu era în regulă.

48

Don Pedro s-a ridicat din pat după ora două şi nu doar pentru că nu putea adormi.

După ce s-a îmbrăcat, şi-a împachetat valiza pentru noapte şi a coborât în birou. A deschis seiful, a scos cele 23.645 de lire rămase şi le-a pus în valiză. Casa lui îi aparținea acum băncii cu toate dependințele, amenajările şi dotările. Dacă sperau că avea de gând să ramburseze restul limitei de credit depăşite, domnul Ledbury n-avea decât să facă o vizită la Buenos Aires unde va primi un răspuns din două cuvinte.

A ascultat ştirile de dimineață la radio, dar nu s-a spus nimic de *Buckingham.* Era sigur că va putea să plece din țară înainte ca ei să observe. S-a uitat pe geam şi a înjurat când a văzut ploaia care lovea continuu trotuarul, temându-se că îi va lua o vreme până ce va găsi un taxi.

A stins luminile, a coborât şi a închis uşa din Eaton Square, 44, pentru ultima oară. S-a uitat în susul şi în josul drumului, nu prea optimist, dar a fost încântat când a zărit un taxi care tocmai îşi stinsese semnul *Ocupat,* îndreptându-se spre el. Don Pedro a ridicat o mână, a fugit prin ploaie şi a sărit pe bancheta din spate a taxiului. Când a închis portiera, a auzit un clic.

— Aeroportul din Londra, a spus don Pedro, afundându-se în banchetă.

— Nu prea cred, i-a zis şoferul.

*

Un alt bărbat, aflat la două cabine de Harry era şi el treaz, dar acesta nici măcar nu încercase să adoarmă. Se pregătea de muncă.

S-a dat jos din pat la 2:29 a.m., odihnit şi alert, s-a dus la cufărul din mijlocul cabinei şi i-a ridicat capacul. A ezitat o clipă apoi, după cum fusese instruit, a întors comutatorul,

punând în mişcare un proces din care nu mai exista cale de întoarcere. După ce s-a asigurat că limba secundarului, mare şi neagră, se mişca, 29:59, 29:58, a apăsat butonul de pe marginea ceasului său şi a coborât capacul cufărului. A luat apoi mica valiză de la capătul patului său, care conținea tot ce avea nevoie, a stins lumina, a deschis încet uşa cabinei şi s-a uitat atent pe coridorul slab luminat. A aşteptat o clipă până ce i s-a adaptat vederea. După ce s-a asigurat că nu era nimeni prin preajmă, a ieşit pe coridor, închizând încet uşa în urma lui.

A pus vioi un picior pe covorul ros, albastru-regal şi a pornit uşor pe coridor cu urechile ciulite ca să poată auzi cel mai mic zgomot nefamiliar. Dar nu a auzit decât torsul uşor al motoarelor pe când vasul naviga prin apele liniştite. S-a oprit în vârful scării mari. Lumina era mai puternică acolo, dar tot nu se zărea nimeni. Ştia că holul de la prima clasă era pe puntea de dedesubt şi că în colțul său era un semn discret: *Domni.*

Nimeni n-a trecut pe lângă el când cobora pe scara cea mare, dar, când a intrat în hol, a văzut imediat un bărbat voinic tolănit pe un fotoliu confortabil, cu picioarele desfăcute şi părând că se servise din belşug cu alcoolul oferit pe gratis pasagerilor de la prima clasă în prima noapte a drumului pe mare.

S-a strecurat pe lângă bărbatul ațipit, care sforăia plin de mulțumire, fără să se mişte şi şi-a continuat drumul către semnul din colțul îndepărtat al holului. Când a intrat în grupul sanitar – începuse chiar să gândească la fel ca ei – s-a aprins o lumină care l-a luat prin surprindere. A ezitat un moment, apoi şi-a amintit că nu era decât una dintre inovațiile care făceau mândria navei şi despre care citise în broşura lucioasă. A trecut de chiuvete şi a pus valiza pe placa din marmură, a deschis-o şi a început să scoată diverse creme, loțiuni şi alte accesorii care urmau să-i înlăture machiajul: o sticlă de ulei, un brici ascuțit, o pereche de foarfeci, un pieptăn şi un borcănel cu cremă de

față Pond's care îl vor ajuta la înlăturarea măştii purtate la premiera performanței sale.

Şi-a verificat ceasul. Mai avea douăzeci şi şapte de minute şi trei secunde până ce se va ridica altă cortină şi atunci va face parte doar dintr-o mulțime intrată în panică. A deşurubat dopul sticluței de ulei şi s-a uns pe față pe gât şi pe frunte. După câteva momente a simțit nişte arsuri despre care-l avertizase machiorul. A scos cu grijă peruca gri, chelită, şi a pus-o pe marginea chiuvetei, oprindu-se să se admire în oglindă, mulțumit de părul lui gros, roşu şi ondulat. Apoi a scos obrajii care aveau cuperoză, de parcă ar fi scos un plasture de pe o rană recent vindecată şi, la urmă, cu ajutorul foarfecii, a tăiat bărbia dublă de care fusese atât de mândru machiorul lui.

A umplut chiuveta cu apă caldă şi s-a frecat pe față, înlăturând urmele de cicatrice, lipici sau colorant care rămăseseră cu încăpățânare la locul lor. După ce s-a uscat, pielea încă mai părea aspră în unele locuri, aşa că a aplicat un strat de cremă Pond's pentru a completa transformarea.

Liam Doherty s-a privit în oglindă şi a văzut că scăpase de cincizeci de ani în mai puțin de douăzeci de minute, visul oricărei femei. Şi-a luat pieptănul şi şi-a aranjat moțul roşcat, apoi a pus ce mai rămăsese din figura lordului Glenarthur în geantă şi s-a apucat să scoată hainele domniei sale.

A început să desfacă butonii gulerului alb şi apretat Van Heusen, care i-a lăsat o urmă roşie în jurul gâtului, a smuls cravata de la Eton şi le-a aruncat în valiză. A înlocuit cămaşa albă din mătase cu una gri din bumbac şi cu o cravată subțire pe care o purtau acum toți tinerii din Falls Road. Şi-a scos bretelele galbene, lăsând pantalonii gri, bufanți, să cadă grămadă pe jos împreună cu stomacul său – o pernă – apoi s-a aplecat şi a desfăcut şireturile ghetelor negre, din piele, ale lui Glenarthur, le-a împins într-o parte şi le-a pus în geantă. A luat o pereche de pantaloni înguşti, la modă şi nu s-a putut opri să nu zâmbească; fără bretele, era necesară

doar o curea din piele subțire pe care o cumpărase pe Carnaby Street când fusese la Londra într-o altă misiune. În cele din urmă şi-a pus în picioare o pereche de pantofi sport din piele maro care nu călcaseră niciodată pe covorul primei clase. S-a uitat în oglindă şi s-a văzut pe el însuşi.

Doherty s-a uitat la ceas. Mai avea unsprezece minute şi patruzeci şi una de secunde înainte de a ajunge în raiul liniştit al noii sale cabine. Nu avea timp de pierdut pentru că, dacă bomba exploda cât el mai era încă la prima clasă, va exista un singur suspect.

Şi-a îndesat cremele şi loțiunile înapoi în geantă, i-a tras fermoarul şi s-a dus repede la uşă, a deschis-o atent şi s-a uitat în hol. Nu mai era nimeni. Chiar şi bețivanul dispăruse. A trecut repede de fotoliul gol unde mai rămăsese doar amprenta adâncă a unui trup care sugera că cineva fusese acolo.

Doherty s-a grăbit prin hol până ce a ajuns la scara mare; un pasager de clasa a doua aflat la prima clasă. Nu s-a oprit până ce nu a ajuns pe puntea a treia, zona de demarcare. Când a trecut de partea cealaltă a lanțului roşu care separa ofițerii de celelalte grade, s-a relaxat pentru prima oară; încă nu era în siguranță, dar era în afara zonei de luptă. A păşit pe un covor verde din iută şi a fugit pe scara îngustă încă patru etaje până ce a ajuns pe puntea unde se afla cealaltă cabină a lui.

S-a dus să caute cabina numărul 706. A trecut de 726 şi 724 când a văzut un bețivan matinal încercând să bage o cheie în broască fără prea mare succes. Oare era chiar cabina omului? Doherty şi-a întors capul când a trecut de el, nu pentru că bețivanul ar fi fost în stare să-l identifice pe el sau pe oricine altcineva când se va declanşa alarma.

Când a ajuns la cabina numărul 706, a descuiat uşa şi a intrat. Şi-a verificat ceasul: şapte minute şi patruzeci şi trei de secunde mai rămăseseră până ce toți se vor trezi, oricât de adânc ar fi dormit. S-a dus la priciul lui, a ridicat perna şi a găsit un paşaport neutilizat şi un bilet nou care-l

transformau din lordul Glenarthur în Dave Roscoe, Napier Drive, 47, Watford. Meseria: zugrav şi decorator.

S-a prăbuşit pe prici şi a tras cu ochiul la ceas: şase minute şi nouăsprezece secunde, mai mult decât suficient. Trei dintre colegii săi mai erau treji, aşteptând, dar nu vor mai vorbi până ce nu se vor întâlni la Voluntari, în Falls Road, ca să se bucure de câteva halbe de Guinness. Nu vor discuta în public niciodată despre noaptea aceasta, pentru că absența lor de la vânătorile obişnuite din Belfastul de Vest va fi fost observată şi vor fi suspecți luni sau chiar ani. A auzit o bufnitură puternică la o uşă mai jos, pe acelaşi coridor şi a presupus că bețivanul se dăduse în cele din urmă bătut.

— Şase minute şi douăzeci şi una de secunde…

Întotdeauna aceleaşi temeri când ai de aşteptat. Ai lăsat indicii care ar putea conduce la tine? Ai făcut vreo greşeală care va duce la eşecul operației şi te va transforma acasă într-un bufon? Nu se va putea relaxa până ce nu va ajunge într-o barcă de salvare şi, încă şi mai bine, pe o altă navă care-l va duce în alt port?

— Cinci minute şi paisprezece secunde…

Ştia că tovarăşii lui, soldați ai aceleiaşi cauze, erau la fel de nervoşi ca el. Aşteptarea era întotdeauna partea cea mai grea, în afara autocontrolului şi nu mai aveai ce face.

— Patru minute şi unsprezece secunde…

Mai rău decât un meci de fotbal când eşti la unu la zero, dar ştii că ceilalți sunt mai puternici şi capabili să te rănească oricând. Şi-a amintit instrucțiunile comandantului celulei sale: când se declanşează alarma, aveți grijă să fiți printre primii care ajung pe punte pentru că, până mâine la aceeaşi oră, vor căuta persoane mai tinere de treizeci şi cinci de ani cu accent irlandez, aşa că țineți-vă gurile închise, băieți.

— Trei minute şi patruzeci de secunde… treizeci şi nouă…

S-a uitat fix la uşa cabinei şi şi-a imaginat care era cel mai rău lucru care ar fi putut surveni. Bomba nu va exploda, uşa

se va deschide brusc, bastoane zburând în toate părţile fără să le pese de câte ori te loveau. Dar nu auzea decât zgomotul regulat al motoarelor în timp ce *Buckingham* îşi continua drumul liniştit pe Atlantic, către New York. Un oraş în care nu va ajunge niciodată.

— Două minute şi treizeci şi patru de secunde... treizeci şi trei...

A început să-şi imagineze cum va fi când se va întoarce în Falls Road. Tineri în şorturi se vor uita cu admiraţie când îi va întâlni pe stradă şi singura lor ambiţie va fi să ajungă la fel ca el când vor fi mari. Eroul care distrusese nava *Buckingham* doar la câteva săptămâni după ce fusese botezată de regina-mamă. Nu se vor menţiona inocenţii ucişi; nu există inocenţi când crezi într-o cauză. De fapt, nu întâlnise pe nimeni dintre pasagerii punţilor superioare sau cabinelor. Va citi despre ei în ziarele de mâine şi, dacă îşi va fi făcut treaba bine, nu se va pomeni numele lui.

— Un minut şi douăzeci şi două de secunde... douăzeci şi una...

Acum ce n-ar mai putea merge bine? Dispozitivul de sus construit într-un dormitor de pe domeniul Dungannon îl va abandona în ultimul minut? Urma să sufere tăcerea eşecului?

— Şaizeci de secunde...

A început să şoptească fiecare număr.

— Cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt, cincizeci şi şapte, cincizeci şi şase...

Oare beţivanul tolănit în fotoliul din hol îl aşteptase în tot acest timp? Erau acum în drum spre cabina lui?

— Patruzeci şi nouă, patruzeci şi opt, patruzeci şi şapte, patruzeci şi şase...

Oare crinii fuseseră aruncaţi sau luaţi de acolo? Poate doamna Clifton era alergică la polen?

— Treizeci şi nouă, treizeci şi opt, treizeci şi şapte, treizeci şi şase...

Oare descuiaseră camera lordului Glenarthur şi găsiseră cufărul deschis?

— Douăzeci şi nouă, douăzeci şi opt, douăzeci şi şapte, douăzeci şi şase...

Aveau voie să percheziționeze nava pentru cineva care se strecurase la toaleta de la prima clasă?

— Nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece, şaisprezece...

Oare... s-a agățat de marginea priciului, a închis ochii şi a început să numere cu voce tare.

— Nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu...

S-a oprit din numărat şi a deschis ochii. Nimic, doar o tăcere stranie care urmează întotdeauna eşecului. Şi-a aplecat capul şi s-a rugat unui Dumnezeu în care nu credea şi imediat a urmat o explozie atât de puternică încât a fost lovit de peretele cabinei ca o frunză în furtună. S-a clătinat pe picioare şi a zâmbit când a auzit țipetele. S-a întrebat doar câți pasageri de pe puntea superioară supraviețuiseră.

Jeffrey ARCHER

AI GRIJĂ CE-ȚI DOREȘTI

AI GRIJĂ CE-ȚI DOREȘTI este al patrulea volum din seria Cronicile familiei Clifton.

Un amestec artistic de caractere colorate, resentimente, răzbunări și un suspans șocant și tragic...
Archer ne oferă astfel continuarea perfectă a Cronicilor familiei Clifton. Întorsăturile sale viclene apar încă de la început, și ne uimește cu acest nou roman, care-și lasă cititorii dornici să afle continuarea.
Un efort remarcabil al unui veteran al literaturii.

Așteptăm cel de-al cincilea volum...

www.jeffreyarcher.com
44,69 lei

Editura Vivaldi

ISBN: 978-973-150-094-2